

„Još jedno remek-delo majstora žanra.“
– *USA Today*

PLIMA SEĆANJA

Sidni Šeldon

& Tili Bagšo

bestseler *Njujork tajmsa*

www.vulkani.rs

SIDNEY SHELDON

Tilly Bagshawe

PLIMA SEĆANJA

Prolog

„Još nešto, sekretarko unutrašnjih poslova?“

Aleksija de Vir se osmehnula. Sekretarka unutrašnjih poslova. Sasvim sigurno, tri najlepše reči u engleskom jeziku. Osim, naravno, reči premijer. Najnovija superzvezda torijevaca nasmejala se samoj sebi. Korak po korak, Aleksija.

„Ne, hvala, Edvarde. Pozvaću vas ako mi zatrebate.“

Ser Edvard Mening kratko je klimnuo glavom i napustio prostoriju. Viši državni službenik u ranim šezdesetim, i bastion vestminsterskog političkog establišmenta, bio je visok i sed i krutog držanja, kao da je progutao metlu. U mesecima koji su dolazili, ser Edvard biće neprestani pratilac Aleksije de Vir: davaće j o j savete, upozoravaće j e i stručno voditi kroz lavirint politike Kancelarije unutrašnjih poslova. Međutim, u tim prvim časovima na dužnosti, Aleksija de Vir želela je da bude sama. Htela je da okusi sladak ukus pobede bez publike. Da se zavali u fotelju i uživa u dubokoj uzbuđenosti zbog stečene moći.

Na kraju krajeva, zaslužila ju je.

Ustavši od stola, počela je da hoda svojom novom kancelarijom, ogromnom prostorijom, smeštenom visoko, poput orlovskog gnezda, u jednoj od gotskih kula Vestminsterske palate. Unutrašnjost je projektovana da bude funkcionalna, a ne zadivljujuća. Dve identične sofe u groznoj smeđoj boji nalazile su se u jednom kraju (one moraju da lete), jednostavan radni sto i stolica u drugom, a beše tu i vitrina ispunjena prašnjavim i nepročitanim tomovima političke istorije. Ipak, ništa od svega toga više nije bilo važno kad bi se osmotrio vidik. Reći da je spektakularan nije ga ni približno dočaravalo. Prozori od poda do plafona pružali su panoramsku perspektivu Londona, od

tornjeva Kanarskog pristaništa na istoku, do vila i palata u Čelsiju na zapadu. Bio je to pogled koji je govorio samo jedno.

Moć.

A moć je bila samo njena.

Ja sam sekretarka unutrašnjih poslova Velike Britanije. Drugi po važnosti član vlade Njenog veličanstva.

Kako se to dogodilo? Kako je jedna mlađa ministarka za zatvorski sistem, pri tome još i veoma neomiljena, preskočila toliko drugih starijih kandidata i dobila to mesto? Jadni Kevin Lomaks, tamo u Ministarstvu trgovine i industrije, sigurno uveliko pljuje žute, kafom obojene zube. Sama pomisao na to učinila je da Aleksiju de Vir obuzme neka unutrašnja toplina. Snishodljivi matori fosil. Otpisao me je pre toliko godina, ali se pitam ko se sada smeje.

Pošto je izvrgnuta ruglu u štampi zbog svog bogatstva, vlastelinskog držanja i nedostupnosti za obične glasače, te u tabloidima nazvana novom Gvozdenom leđi, Predlog zakona za reformu kaznene politike Aleksije de Vir napali su članovi oba doma u Parlamentu, rekavši da je „nemilosrdan“ i „brutalan“. Bezuslovne kazne mogle su da funkcionišu u Americi, zemlji u tolikoj meri varvarskoj da su i dalje primenjivali smrtnu kaznu. Ipak, neće dospeti ovamo, u civilizovanu Veliku Britaniju.

To je ono što su rekli. Međutim, kad je situacija postala napeta, svi su glasali da se predlog usvoji.

Kukavice. Kukavice i licemeri, svi do jednog.

Aleksija de Vir bila je svesna koliko ju je predlog tog zakona učinio nepopularnom kod kolega, u medijima, među glasačima s malim primanjima. Zbog toga se zaprepastila isto koliko i svi drugi kad ju je premijer Henri Vitman postavio za ministra unutrašnjih poslova. No, nije se predugo time bavila. Činjenica je da ju je Henri Vitman zaista imenovao. Naposletku je jedino to i bilo važno.

Posegnuvši u kutiju, Aleksija izvadi nekoliko porodičnih fotografija. Više je volela da razgraniči poslovni život od privatnog, ali ovih dana svi su bili tako osetljivi, pa je držanje slika dece na radnom stolu postalo društveno

obavezno.

Tu je bila Roksi, njena kćerka, kad je imala osamnaest godina. Zabacila je plavokosu glavu unazad, smejući se. Koliko je Aleksiji samo nedostajao taj smeh. Naravno, fotografija je snimljena pre nesreće.

Nesreća. Aleksija de Vir mrzela je taj eufemizam za kćerkin pokušaj samoubistva, skok s trećeg sprata koji je Roksi privezao za invalidska kolica do kraja života. Po njenom mišljenju, stvari je trebalo nazivati pravim imenom. Međutim, Tedi, njen suprug, insistirao je na tome. Dragi Tedi. Uvekje bio meka srca.

Smeštajući njegovu sliku pored kćerkine, Aleksija se nasmešila. Neupečatljive spoljašnjosti, taj trbušasti sredovečni muškarac s proređenom kosom i stalno crvenim obrazima ozareno je gledao u kameru, kao neki simpatični meda.

Koliko bi mi život bio drugačiji da nije njega. Dugujem mu mnogo, toliko užasno mnogo.

Naravno, Tedi de Vir nije bio jedini čovek kome je Aleksija mogla da zahvali na dobroj sreći. Bio je tu Henri Vitman, novi premijer torijevaca i Aleksijin samoimenovani politički mentor. A negde daleko, daleko odatle, postojao je još jedan. Dobar čovek. Čovek koji joj je mnogo pomogao.

Ipak, ne srne da misli na njega. Ne sada. Ne danas.

Današnji dan posvećen je pobedi i slavlju. Nema vremena za kajanja.

Na trećoj slici bio je Majki, njen sin. Bio je neverovatno lep momak crnih uvojaka, grafitnosivih očiju i vragolastog osmeha koji je topio ženska srca s razdaljine od hiljadu koraka. Ponekad je Aleksija mislila da je Majki jedina osoba na planeti koju je ikada bezuslovno volela. Trebalo je da i Roksi upadne u tu kategoriju, ali posle svega što se među njima dogodilo, loša krv zatrovala je odnose do tačke u kojoj više nije postojala mogućnost popravke.

Nakon raspoređivanja fotografija, bilo je vreme za čestitke koje su ravnomernim tempom pristizale otkako je dva dana ranije Aleksija nenadano postavljena na funkciju sekretara. Većina ih je bila bezlična, poslata od strane lobista iz korporacijskih službi za komunikaciju ili prišipetlji iz

biračkih jedinica. Na njima su bile slike šampanjca koji izleće iz boce ili pak dosadni cvetni prikazi mrtve prirode. Ipak, jedna čestitka je odmah privukla Aleksijinu pažnju. Naspram pozadine u vidu američke zastave, reči SJAJNA SI! behu ispisane drečavo zlatnim slovima. Poruka unutra glasila je:

Čestitam, draga Aleksija! TAKO sam uzbuđena i TAKO ponosna na tebe.

Mnogo te voli Lusi!!! Ljubim te

Aleksija de Vir se ozari. Imala je veoma malo prijateljica - zapravo vrlo malo prijatelja uopšte - ali je Lusi Mejer bila izuzetak koji potvrđuje pravilo. Komšinica na Martinim vinogradima, gde su De Virovi imali letnjikovac - Tedi se zaljubio u to ostrvo dok je pohađao Harvardsku poslovnu školu - Lusi Mejer postala joj je gotovo kao sestra. Bila je tradicionalna domaćica, iako izuzetno bogata, i oličavala Ameriku kao i pita od jabuka. Čas s majčinskim stavom, čas potpuno detinjasta, spadala je u onu vrstu žena koje koriste mnogo uzvičnika u mejlovima i pišu slovo i s kružićima umesto tačkama. Reći da su Lusi Mejer i Aleksija de Vir imale malo toga zajedničkog, bilo bi isto što i tvrditi da se Izrael i Palestina nisu uvek slagali. Pa ipak, prijateljstvo između ove dve žene, prekaljeno tokom mnogih blaženih leta na Martinim vinogradima, preživelo je sve uspone i padove Aleksijinog sumanutog političkog života.

Stojeći kraj prozora, Aleksija se zagledala u Temzu. S te visine reka je delovala krotko i veličanstveno. Poput meke trake tečnog srebra, zavijala je tihim putem kroz grad. No, dole, znala je, njene struje mogle su biti i smrtonosne.

Čak i sada, u pedeset devetoj godini života i na vrhuncu karijere, Aleksija de Vir nije mogla da pogleda reku a da ne oseti drhtaj slutnje. Nervozno je vrtela burmu.

Kako lako sve može da se zбриše! Moć, sreća, čak i sam život. Potreban je samo tren, jedan jedini trenutak nepažnje, i sve će nestati.

Njen telefon glasno zabruja.

„Izvinite što vas ometam, sekretarko unutrašnjih poslova, ali imam

Dauning strit 10¹ na liniji jedan. Pretpostavljam da ćete prihvatiti premijerov poziv?“

Aleksija de Vir pretrese glavom, da rastera utvare prošlosti.

„Naravno, Edvarde. Spojite me.“

Južno od reke, na manje od kilometar i po od raskošne vestminsterske kancelarije Aleksije de Vir, a opet čitav svet daleko, Gilbert Drejk sedeo je u kafeu Kod Megi, nagnut nad pasuljem s jajetom. Kao jedan od klasičnih jeftinih malih restorana s umazanim prozorima i oguljenim linoleumom na podu, to mesto je predstavljalo omiljeno svratiste za taksiste i građevinske radnike na njihovom putu do posla s bogatije severne strane reke. Gilbert Drejk bio je stalni gost. Uglavnom je svakog jutra bio pričljiv i nasmejan. Ali ne danas. Zureći u sliku u novinama, kao da je video duha, pritisnuo je slepoočnice dlanovima.

Ovo nije moguće.

Kako je ovo moguće?

Bila je tu, ta kučka Aleksija de Vir, smešila se u kameru dok se rukovala s premijerom. Gilbert Drejk neće zaboraviti to lice dok je živ. Ponosna isturena brada, nadmeno izvijena linija usana, hladan čelični sjaj plavih očiju, lepih, praznih i bezdušnih kao u lutke. Citat ispod fotografije govorio je: Nova britanska sekretarka unutrašnjih poslova počinje s radom.

Čitanje članka bilo je bolno, kao skidanje tek oformljene kraste s rane, ali se Gilbert Drejk prisilio da nastavi.

Tokom naimenovanja koje je iznenadilo mnoge u Vestminsteru i zateklo i medije i kladioničare, mlađa ministarka za zatvorski sistem Aleksija de Vir ostavljena je juče za novog sekretara unutrašnjih poslova. Premijer Henri Vitman opisao je gospođu De Vir kao zvezdu i centralnu figuru u svom izmenjenom kabinetu. Kevin Lomaks, državni sekretar za trgovinu i industriju, koji je bio naširoko očekivana zamena za Hamfrija Krua u Kancelariji unutrašnjih poslova nakon njegove ostavke, rekao je novinarima da je oduševljen što čuje za imenovanje gospođe De Vir, i da se zaista raduje što će s njom raditi.

§

Gilbert Drejk zatvorio je novine s gađenjem.

Sandžaj Patel, Gilbertov najbolji prijatelj, bio je mrtav zbog te kuje. Sandžaj, koji je štitio Gilberta od nasilnika u školi i njihovom naselju u Pekamu. Sandžaj koji je teško radio čitav život da bi doneo hranu na sto svojoj porodici i suočavao se sa svim životnim razočaranjima s osmehom na licu. Sandžaj, koji je nepravično strpan u zatvor jer mu je policija smestila samo zato što je pokušao da pomogne rođaku da umakne progoniteljima. Sandžaj je bio mrtav, dok se ta kurva, ta vučica Aleksija de Vir, uspinjala visoko, a London joj nazdravljao. To se nije moglo trpeti. Gilbert Drejk neće sigurno.

Pravednima će biti milo kad budu osvećeni, kad operu noge u krvi zlih. Megi, vlasnica po kojoj je restoran i dobio ime, dopunila je Gilbertovu šolju čajem. „Pojedi to, Gile. Ohladiće ti se jaje.“

Gilbert Drejk je nije čuo.

Sve što je čuo bio je glas njegovog prijatelja Sandžaja Patela, koji ga preklinje da ga osveti.

§

Šarlot Vitman, premijerova supruga, okrenu se u postelji i pljesnu muža po grudima. Bilo je četiri sata ujutru i Henri beše ponovo budan. Zurio je u tavanicu poput zatvorenika koji čeka da se suoči sa streljačkim odredom.

„Šta je, Henri? O čemu se radi?“

Henri Vitman položi dlan preko ženine ruke.

„Ništa. Jednostavno ne spavam baš najbolje, to je sve. Žao mi je ako sam te probudio.“

„Rekao bi mi da postoji neki problem, zar ne?“

„Draga Šarlot.“ Privukao ju je k sebi. „Ja sam premijer. Moj život čine sve sami problemi, dokle god pogled seže.“

„Znaš šta sam htela da kažem. Mislim na pravi problem. Na nešto s čim ne možeš da se izboriš.“

„Dobro sam, dušo, stvarno. Pokušaj ponovo da zaspiš.“

Uskoro je Šarlot Vitman spavala dubokim snom. Henri ju je posmatrao, a njene reči odzvanjale su mu u ušima. Nešto s čim ne možeš da se izboriš...

Zahvaljujući njemu, lice Aleksije de Vir bilo je na naslovnoj strani svih novina. Nagadanja u pogledu njenog postavljenja na funkciju bilo je mnogo, ali niko ništa nije znao. Niko osim Henrija Vitmana - a on je nameravao da odnese tu tajnu sa sobom u grob.

Da li je Aleksija de Vir bila problem koji nije mogao da reši? Henri Vitman se iskreno nadao da nije. U svakom slučaju, sada je bilo prekasno. Dodeljivanje položaja je završeno. Što je učinjeno, učinjeno je.

Novi britanski premijer ležao je budan do zore, kao što je i znao da će biti.

Nema mira za zle.

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Kenebankport, Mejn, 1973.

Bili Hamlin posmatrao je sedam malih dečaka u kupaćim gaćicama kako uz ciku trče prema vodi, i preplavio ga je talas sreće. Deca nisu bila jedina koja su volela leto u Kampu Vilijams.

Bili je imao sreće što je dobio ovaj posao. Većinu nadzornika u kampu činili su klinci iz Lige bršljana. Takerovi, Mortimerovi i Sandford-Rajli Treći na „pauzi“ između Harvard koledža i Harvardske poslovne škole. Ili pak njihovi ženski ekvivalenti, s Bafija i Virdžinije, koji premošćavaju vreme između diplomiranja i udaje tako što daju časove plivanja slatkim sinovima pripadnika njujorške elite. Bili Hamlin nije se uklapao u taj kalup. Otac mu je bio stolar koji je prethodne jeseni napravio neke nove kolibe u Kampu Vilijams, stekavši dovoljno lepih poznanstava da obezbedi sinu posao preko leta.

„Tamo ćeš upoznati neke zanimljive ljude“, rekao je Džef Hamlin Biliju. „Bogat svet. Ljude koji mogu da ti pomognu. Steći ćeš kontakte.“

Bilijev tata čvrsto je verovao u povezivanje. Zašto ili kako je tačno zamišljao da će vreme provedeno s razmaženim bankarskim sinovima preko leta pomoći njegovom šarmantnom, nekvalifikovanom i krajnje neambicioznom dečku da se probije u životu, ostalo je misterija. Nije da se Bili žalio. Preko dana je morao da se mota po plaži izigravajući budalu s gomilom slatke dečice. A noću, Kamp Vilijams imao je više raspoloživih narkotika, alkohola i onoga što je njegova baka zvala „brzim“ ženama nego ijedan bordel u Nju Orleansu. U devetnaestoj godini, Bili Hamlin nije raspolagao brojnim veštinama, ali jeste umeo da se zabavlja. „Bili! Bili! Dođi da se igraš s nama između dve vatre!“

Grejdon Hamond, sedmogodišnjak sa iks nogama, koji je šušljivo izgovarao zubne suglasnike zbog najmanje pet ispalih gornjih zuba, mahnuo je Biliju da uđe u vodu. Kad odraste, Grejdon će naslediti najveći deo akcija u Hamond Bleku, specijalizovanoj investicionoj banci, koje vrede više od većine malih afričkih zemalja. Mahanje ljudima da se priključe i licitiraju činiće veliki deo Grejdonove budućnosti. Ipak, u ovom trenutku, bio je tako blage naravi i tako umiljat da je bilo teško odupreti mu se.

„Grejdone, ostavi Bilija na miru. Ima slobodno popodne. Ja ću se igrati s tobom.“

Toni Džileti, nesumnjivo najprivlačnija od svih nadzornica u Kampu Vilijams, nadgledala je Grejdonovu grupu. Posmatrajući Toni kako uskače u talas dok beli bikini jedva zadržava njeno telo izvajano kao kod Plejbojevih zečica, Bili s užasom oseti kako erekcija počinje da se komeša u njegovim fred peri kupaćim gaćama. Nije imao izbora nego da i sam zaroni i upotrebi okean kao smokvin list.

Poput svih drugih momaka u kampu, Bili je luđački želeo Toni Džileti. Za razliku od ostalih, njemu se ona i sviđala. Jednom su spavali zajedno, prve večeri u kampu, i mada nije bio kadar da ubedi Toni da to iskustvo ponove, znao je da je i ona uživala i da se i on njoj dopadao. Kao i Bili, i Toni je bila pomalo autsajder. Nije bila kći radnika. Tonin stari posedovao je lanac outlet radnji za elektroniku duž Istočne obale, u kojima je prodaja cvetala. Ipak, nije spadala u nacifrane brucoškinje s Velslija ili Vašara. Toni Džileti bila je divlje dete, problematična devojka u potrazi za uzbuđenjima, s afinitetom prema neodgovarajućim ljubavnicima i kokainu, koji ju je uvalio u duboko sranje kod kuće u Konektikatu. Kružila je glasina da je izbegla zatvorsku kaznu zbog prevare s kreditnom karticom samo zato što je njen otac, Teodor Džileti, podmitio sudiju i donirao sedmocifrenu sumu na ime novog šanka i mokrog čvora u lokalnom kantri klubu. Biće da je Toni ukrala komšijinu zlatnu amerikan ekspres karticu da zadrži životni stil svog najnovijeg momka dileru, na nivou na koji on beše navikao. Džiletovi su spakovali i poslali kćerku u Kamp Vilijams kao u poslednje utočište, nesumnjivo se, poput Bilijeovog oca, nadajući da će se Toni možda „povezati“ s nekim ko će joj

pomoći da ostvari bolju budućnost; u njenom slučaju, navijali su da se uda za pristojnog i dobro vaspitanog mladog belca - po mogućstvu nekog s harvardskom diplomom.

Toni je ispunila polovinu pogodbe, poslušno spavajući sa svakim harvardskim diplomcem u kampu, koji nije bio potpuno fizički odbojan, pre nego što se skrasila s Čarlsom Brimerom Marfijem, najbogatijim, najlepšim i (po Bilijevom mišljenju) najodvratnijim od svih. Tog dana Čarls je s roditeljima bio na njihovoj jahti. Brimer Marfijevi su „svratili“ do kampa ploveći ka Ist Hemptonu, a gospođa Krejmer, upravnica odmarališta, dala mu je slobodan dan. Način na koji je stara dama Krejmer favorizovala bogatu decu bio je iritantan. Ipak, u svakom zlu ima i nečeg dobrog. Čarlsovo odsustvo pružilo je Biliju najbolju šansu da nastavi neometano flertovanje s Toni Džileti, i ubedi je da će je druga strasna noć s njim više ispuniti nego vernost tom uobraženom nesposobnjakoviću.

Već je znao da ima izgleda. Toni je bila slobodnog duha, s libidom poput divlje mačke. Samo nekoliko dana ranije neobuzdano se nabacivala Biliju pred Čarlsom. Bio je to glup pokušaj da dečka napravi ljubomornim, ali je upalio. Kasnije je čuo Čarlsa Brimera Marfija kako traži od Kasandre Drejton, još jedne od devojaka za koje se znalo da je bila s Bilijem, objašnjenje za njegovu privlačnost.

„Šta je to kod Hamlina što se ženama toliko sviđa?“, besno je insistirao da sazna.

Kasandra se dražesno osmehnula. „Hoćeš odgovor u centimetrima ili metrima?“

„On je jebeni stolar, za boga miloga!“, viknuo je Čarls.

„To je bio i Isus, dragi. Nemoj da si ogorčen. Kako bilo da bilo, njegov otac je stolar. Bili se drži samo jebanja. I, čoveče, taj stvarno zna šta radi.“

Koliko god da mu je prijalo da čuje Kasandru Drejton kako mu ispeva ode, bila je činjenica da je Toni Džileti, uprkos očitom flertovanju, tek trebalo da mu dopusti da je još jednom zavede. Što je više otezala, to ju je više želeo.

Toni se razlikovala od svih drugih devojaka koje je Bili ikada upoznao. Nije bila samo vatrena u krevetu, već i duhovita i pametna, i imala sjajnu mimiku i urođeni zabavljački talenat. Njena interpretacija gospođe Krejmer, stare vlasnice Kampa Vilijams, nasmejala je do suza ostale nadzornike iz ekipe. Toni je imala muda, i to mnogo veća od Bilijevih, uprkos svim Kasandrinim ljubaznim komplimentima upućenim njegovim atributima. Za Čarlsa Brimera Marfija, Toni Džileti predstavljala je trofej, igračku u kojoj će uživati tokom leta. Za Bilija Hamlina bila je sve. Iako nikome to nije priznao, zaljubio se do ušiju. Nije rešio samo to da je i drugi put osvoji, već i da se njome oženi.

§

Toni je posmatrala kako Bili zaranja u more. Pogledaj samo tu građu. Dopadao joj se način na koji su mu se mišići pokretali preko širokih plivačkih leđa, a njegove moćne ruke bez napora sekle vodu, poput dva blizanačka skimitara koja zasecaju svilu. Čarls Brimer Marfi bio je zgodan na školski, isklesan način, ali nije imao ništa od Bilijeve sirove senzualnosti, nimalo tog životinjskog magnetizma, one predatorske erotične gladi, koja je poput znoja izbijala iz Bilijevih pora.

Ono što Čarls jeste imao bio je kreditni fond veličine Kanade. Sa svakim narednim danom koji je prolazio, Toni Džileti nalazila je da joj je sve teže da odluči kog želi više: Adonisa, boga ljubavi? Ili varijantu Kreza u ponudi Kampa Vilijams.

Prošle noći, dok je Čarls vodio ljubav s njom, fantazirala je o ponovnom seksu s Bilijem. Ležeći poleduške na kašmirskom ćebetu, s Čarlsom koji se odozgo marljivo zabijao u nju uz pesmu Toda Randgrena Zdravo, ja sam - koja beše užasna, ali je Čarls insistirao da donese prenosivi radio-kasetofon i „napravi atmosferu“ - Toni se prisećala kakav je osećaj biti prikucan Bilijevim snažnim, mišićavim bedrima. Ako bude nastavio ovako da je proganja, sigurno će se naposletku predati. Toni Džileti nije mogla da ostane verna lošem ljubavniku, jednako kao što lavica nije mogla da postane vegetarijanka. Bili je bio fantastičan partner. A njoj je trebalo sveže meso.

„Hajde, Toni! Ti treba da si između dve vatre. Probaj da uhvatiš loptu!“

Grejdon Hamond pogledao ju je tužno. Ruka mu je bila prebačena preko ramena Nikolasa Hendemejera, drugog divno trapavog sedmogodišnjaka i naslednika ogromnog imanja u Mejnu. Tamnokosi Grejdon i anđeoskoplavi Nikolas verovatno Su bili Tonini najomiljeniji dečaci u Kampu Vilijams. Uprkos pažljivo negovanim manirima loše devojke, Toni je u kampu bila popularna nadzornica i po prirodi majčinski nastrojena. Njena rođena majka toliko se zanimala za kupovinu, odmore i trošenje novca Toninog tate da je bila na velikim mukama kad je trebalo da se, pored troje dece, posveti Toni. No, bez obzira na taj jadni uzor koji su pružali njeni roditelji, Toni je osećala uzbuđenje kad su mala deca u pitanju i nalazila je da je veliko zadovoljstvo imati ih u blizini: zabavne, pune energije, neodoljive. Najbolje je bilo to što deca nikog nisu procenjivala i osuđivala. Toni ih je zbog toga volela više od svega.

Međutim, kako je tog dana bila mamurna i očajnički želela crtu kokaina, sasvim dobro bi se snašla i bez buke, pitanja i bezbroj malih, oznojenih ruku koje su posezale da je dohvate.

„Pokušavam, Grejdone, u redu?“ Zvučala je nervoznije nego što je narneravala. „Baci je ponovo.“

„Dozvoli da ti pomognem.“

Bili Hamlin stvorio se kraj nje. Njegova zaglađena plavokosa glava pojavila se, poput vidrine, iz kristalno čiste vode. Pošto je uhvatio pod oba pazuha Grejdona i Nikolasa, koji su se kikotali, bacio ih je u plićak, podelivši dečake u timove, čime je igra započela. Posle nekoliko minuta, Toni je doplivala do njih, dozvolivši da se njena gola ruka otare o Bilijevu dok je preuzimala loptu. Već je i taj mali nagoveštaj fizičkog dodira bio pun elektriciteta.

„Hvala.“ Osmehnula se. „Ipak, idi, zabavljaj se. Imaš samo pola slobodnog dana nedeljno, i znam da ne želiš da ga provedeš s mojim klincima.“

„To je istina.“ Bili je besramno zurio u Tonine grudi. „Znaš šta. Daću ti

predlog.“

„Predlog?“

„Svakako. Ako nađem slatkovodni biser u sledećih petnaest minuta, sutra ćeš provesti noć sa mnom.“

Toni se nasmejala, uživajući u pažnji. „Pronašao si samo tri bisera u poslednjih mesec dana. Teško da ćeš izroniti jedan za petnaest minuta.“

„Tačno. Beznadežno je. Zašto se onda ne bismo rukovali da potvrdimo nagodbu?“

„Znaš zašto.“

Toni je bacila pogled prema graničnoj liniji luke, gde se Selesta, jahta Brimer Marfijevih, svetlucala na popodnevnom suncu.

„Oh, ma daj! Živi malo“, začikavao ju je Bili. „Znaš da te on smara. Osim toga, kao što si rekla, male su šanse da ću naći biser za četvrt sata, zar ne?“ „Ali ako ipak nađeš?“

Spustivši ruku na Tonin struk, Bili je privuče toliko blizu sebi, da su im se usne skoro dodirivale. „Ako ga nađem, onda je to sudbina. Suđeno nanije da budemo zajedno. Može?“

Toni se široko osmehnula. „Dobro, može. Ali biser mora da bude krupan makar kao zrno graška.“

„Zrno graška? O, ne izvoljevaj. To je nemoguće!“

„Toliki. A sad se gubi odavde! Treba ozbiljno da se uključim u igru.“

§

Bili je otplivao ka dubljoj vodi s nožem za otvaranje školjki stisnutim među zubima, kao da drži kratku gusarsku sablju. Nekoliko puta je zaranjao, svaki put izronivši s velikom ostrigom i praveći sjajnu predstavu dok bi je otvarao, ali kako nije nalazio šta je tražio, s rukama na srcu ponovo je nestajao pod površinom, i sve to u Toninu čast.

Kroz nekoliko minuta, rastuća gomila gledalaca okupila se da posmatra s

obale. Taj momak bio je izuzetan plivač i pravio je spektakl.

Zabavan je, ali postaje previše umišljen, pomisli Toni Džileti. Okrenula se i bacila na igru s dečacima, namerno ignorišući Bilijeva izmotavanja.

§

Čarls Brimer Marfi osećao se dobro. Uživao je u izvrsnom ručku. Na jahti njegovih roditelja poslužene su rolnice od svežih mejnskih jastoga, koje je zalio s dve čaše šablija. Otac je pristao da mu podigne visinu džeparca, a Toni je obećala da će te večeri obući tange koje joj je kupio. I sama pomisao na to držala ga je u stanju neprekidne uzbuđenosti još od jutra.

Ispružen na ležaljci na gornjoj palubi, Čarls oseti kako mu se samopouzdanje vraća. *Moram prestati da budem opsednut tim malim Hamlinom. Naravno da juri Toni. Svi je jure. Ipak, on za mene ne predstavlja pretnju. Ona ga je već imala i odbacila.*

Mora da je Toni na plaži, gde pravi zamkove od peska s njenom grupom dečaka.

Iznenadiću je, pomisli Čarls hirovito. Odneću joj čokoladne jagode iz brodske kuhinje. Devojke vole tu vrstu besmislenih romantičnih gestova. Večeras će biti još zahvalnija u krevetu nego inače.

Zapovednički je pucnuo prstima mornaru.

„Pripremi mi gliser. Idem na obalu.“

§

Dečaci su se umorili od igre pa su u plićaku tragali za krabinim kleštima. Kolektivni uzdah s plaže naterao je Toni da se okrene.

O, bože mili! Idiot!

Bili je otplivao iza barijere koja je razdvajala plivački i lučki pojas. Tri velike jahte bile su usidrene na pučini, a mnoštvo manjih brodića između njih i obale. Usamljeni plivač bio je nevidljiv usred tako gustog saobraćaja. Tamo

je lov na bisere bio apsurdno opasan.

Toni je frenetično mahala Biliju, pozivajući ga da se vrati. „Dolazi ovamo!“, viknula je u vetar. „Poginućeš tamo!“

Bili je prislonio ruku na uvo da pokaže da je ne čuje. Ostavljajući dečake na obali, Toni je otplivala nekoliko metara dalje ka otvorenom moru i ponovo viknula: „Vraćaj se ovamo! Udariće te!“

Bili je bacio pogled preko ramena. Najbliži gliseri s jahti bili su najmanje četrdeset pet metara iza njega.

„U redu je!“, uzvratio joj je.

„Nije u redu! Nemoj da si moron!“

„Još dva zaranjanja!“

„Bili, nemoj!“

Ali bilo je prekasno. Trznuvši nogama lako i bez ikakvog napora, Bili je ponovo nestao pod talasima, izazvavši još uzdaha i tapšanja ljudi okupljenih na plaži.

Uznemireno iščekujući da Bili izroni, Toni se ujede za usnu. Prošlo je deset sekundi, zatim dvadeset, pa trideset.

O, Isuse! Šta se dogodilo? Da nije udario glavom? Nije trebalo uopšte da pristanem na tu glupu opkladu i ohrabrim ga. Znam koliko je nesmotren. On je kao ja.

A onda se iznenada pojavio, izletevši uvis potpuno neočekivano, kao razigrani delfin, mašući ogromnom ostrigom. Gomila na obali vikala je i aplaudirala. Bili je otvorio školjku i izvadio biser, pokrenuvši još burniji aplauz. Međutim, tužno je odmahnuo glavom prema Toni.

„Premali je! Mojoj princezi potreban je biser veličine graška!“

„Prestani!“, ljutito mu je doviknula Toni. Igra više nije bila zabavna. Zar ti idioti na obali ne shvataju koliko je ovo opasno? „Vraćaj se ovamo, Bili! Ozbiljna sam!“

On odmahnu glavom. „Preostalo je još dva minuta!“ I duboko udahnuvši, ponovo je nestao.

§

„Zašto ne pustite mene da upravljam, gospodine? Vi sedite pozadi i opustite se.“

Danijel Grej bio je iskusni mornar, koji je poslednjih dvadeset godina proveo radeći na jahtama bogataša. Brimer Marfijevi nisu bili nimalo bolji ili gori od većine porodica za koje je radio. No, njihov sin Čarls bio je pravi mali uobraženko. Nije bilo sumnje u to da je pio, pa ga nije trebalo ostavljati samog za kormilom skupog plovila kakvo je Selestin gliser.

„Savršeno sam opušten, hvala“, razvukao je Čarls Brimer Marfi. „Samo mi donesi jagode i šampanjac koje sam tražio, i obavesti moju majku da se vraćam za dva-tri sata.“

„Vrlo dobro, gospodine.“

Budala. Nadam se da će se nasukati i provesti narednu deceniju u otplaćivanju štete svom ocu.

§

Ovog puta Biliju Hamlinu bilo je potrebno četrdeset pet sekundi da izroni. Činilo se da to još smatra i šalom, pa nije pravio pauze između dva zaranjanja.

Besna, Toni je okrenula leđa - više nije bilo šanse da s njim provede noć, koliki god jebeni biser da pronade, ili bilo šta jebeno drugo. Dok je plivala nazad ka dečacima, krajičkom oka je nešto videla. Bio je to čamac na vesla, sićušna, staromodna drvena stvar. Šta, dođavola, traži u brodskom pojasu?

Čim je to pomislila, spazila je dva glisera, od kojih je jedan usporeno klizio kroz vodu, a drugi, malo iza njega, išao opasno brzo, presecajući ustalasane vodene brazde dok je grmeo prema obali. Prvi gliser primetio je čamac i promenio pravac da ga izbegne, okrenuvši se prilično lako. Drugi kao da uopšte nije bio svestan opasnosti.

„Čamac!“, mahnito je mahala Toni drugom gliseru. U tom trenutku nalazila se u plićaku, pa je mogla da skače gore-dole dok je vikala i

gestikulirala. „ČAMAC!!!“

Čarls Brimer Marfi zapazio je odblesak plave kose i poznati beli bikini. Toni mu je mahala.

„Hej, mala!“ Mahnuo joj je zauzvrat i ubrzao, da ostavi utisak, ali je shvatio da će morati obema rukama da pridržava volan. Onaj šabli mora da ga je zaista udario u glavu. „Nosim ti nešto!“

Čarlsu je trebalo nekoliko trenutaka da uvidi da ljudi s plaže takođe mašu. Zar nikada pre nisu videli gliser? Ili možda nikad nisu videli neki tako moćan kao što je Selestin.

Do momenta kad je ugledao čamac s veslima i shvatio opasnost, bio je na dve sekunde od udara. Dva tinejdžera čučala su u njemu i užasnuto se pribila jedan uz drugog. Dok im se brzo približavao, Čarls je uhvatio izraz šušte panike na njihovim licima i osetio mučninu. Sada im je bio dovoljno blizu da im vidi beonjače i grimase pune očaja i preklinjanja.

Isuse Hriste!

Sčepao je upravljač.

§

Dva spasioca pogledaše jedan u drugog.

„Sranje!“

„Udariće ih, zar ne?“

Zgrabivši pojaseve za spasavanje, potrčaše u vodu.

§

Toni je prestravljeno gledala kako drugi gliser ubrzava ka čamcu. Kad se približio, njen užas se pojača. Da lije to... Čarls? Šta to, dovraga, radi?

Zinula je da vrisne, da ga upozori, ali nije se čuo nikakav zvuk. Zahvaljujući Bilijevim ludorijama, već se toliko izvikala da je promukla. U tom času je, s konačnošću od koje se sledila, shvatila da će deca u čamcu poginuti.

§

Duboko pod talasima, Bili Hamlin izvuče petu ostrigu iz peska. Tamo dole bilo je hladno i mirno, i prilično lepo sa suncem koje je prosipalo pegave zrake kroz vodu, bacajući eterične razigrane senke preko morskog dna.

Šanse da pronade veliki biser bile su skoro jednake nuli. Ipak, Bili je uživao u razmetanju pred Toni i gomilom na plaži. U vodi se osećao kao kod kuće, pouzdano i snažno. U stvarnom svetu možda je bio inferioran u odnosu na Čarlsa Brimera Marfija, ali ne i ovde, u divljoj slobodi okeana. Ovde je on bio kralj. Držeći ostrigu čvrsto u šaci, krenuo je nazad prema svetlu.

Cimnuvši volan udesno svom snagom, Čarls Brimer Marfi zatvorio je oči. Gliser je skrenuo toliko oštro, da se zamalo prevrnuo. Držeći se čvrsto da sačuva goli život, Čarls je čuo krike koji su mu odzvanjali u ušima. Da li je to što je razabirao bila prestravljenost dečaka ili njegova sopstvena? Nije mogao da odredi. Poliše ga slani mlazevi, šibajući mu lice poput žileta. Gliser se i dalje kretao neverovatnom brzinom.

Kako je to moglo da se desi tako brzo, to smenjivanje sreće katastrofom? Pre samo nekoliko sekundi bio je suštinski srećan. A sada...

Dok mu je srce luđački tuklo, a zubi cvokotali, Čarls Brimer Marfi obgrli samog sebe, očekujući udarac.

§

Gomila na plaži je otvorenih usta posmatrala kako se gliser

nekontrolisano zanosi udesno, dalje ka brodskoj zoni.

Isprva je vodeni trag bio toliko veliki, a mlazevi koji su šiknuli toliko visoki, da je bilo nemoguće videti šta se desilo s čamcem. Međutim, on se naposljetku pojavi, mahnito poskakujući, ali netaknut. Videla su se dva dečaka kako stoje u njemu, frenetično mašući da ih neko spase.

Sve ih je preplavilo olakšanje. Ljudi su tapšali, plakali i skakali gore-dole, međusobno se grleći.

Preživeli su! Promašio ih je!

A onda, negde među njima, usamljeni glas kriknu.

„Plivač!“

§

Za Toni Džileti, sve se odigralo kao na usporenom snimku.

Videla je Čarlsov zaokret. Videla da je promašio čamac za nekoliko centimetara. U deliću sekunde osetilaje olakšanje, toliko jako daju je spopala mučnina. Međutim, u tom času je Bili Hamlin izleteo iz vode kao tornado, pravo na putanju glisera. Čak i da ga je Čarls video, više nije bilo načina da se zaustavi.

Poslednje što je Toni primetila bio je izraz zaprepašćenja na Bilijevom lepom licu. Onda joj je gliser presekao pogled.

Neko na plaži je vrisnuo.

Čarls je isključio motor i gliser se zaustavio, raspršujući vodu u sitne kapi.

Bili Hamlin je nestao bez traga.

Drugo poglavlje

Čarls Brimer Marfi bio je u šoku. Sručio se u zadnji deo glisera, drhteći kao prut, i zurio u vodu. Površina je sada bila mirna, srebrna i glatka kao staklo.

Spasioci su pluskali naokolo i zaranjali na smenu, tražeći Bilija.

Ništa.

Na obali su ljudi plakali. Dečaci u čamcu bezbedno su dospeli na kopno, uplakani posle sopstvenog teškog iskušenja i zbunjeni onim što se dešava. U plićaku, dečaci iz Kampa Vilijams, iz Tonine grupe, nervozno su se tiskali, uplašeni panikom odraslih.

U potpunom zaprepašćenju, Toni je doplivala nazad do njih. Neko mora da je pozvao pomoć, jer su pripadnici obalske straže pristizali sa svih strana, zajedno s gliserima drugih jahti ukotvljenih na pučini.

„Toni?“ Grejdon Hamond, koji se sav tresao, obesio joj se o nogu.

„Ne sada, Grejdone“, mehanički je promrmljala, pogleda i dalje prikovanog za mesto u vodi gde je poslednji put videla Bilija.

Nemoguće da je nastradao. Bio je tamo, pre samo nekoliko sekundi. Molim te, bože, ne dozvoli da umre samo zato što je zbog mene izigravao budalu.

„Toni?“

Htela je da uteši Grejdona baš kada je na otprilike četrdeset metara dalje od tačke u koju je gledala ošamućeni plivač izbio na površinu.

„Tamo!“, viknula je spasiocima, histerično mlatarajući rukama. „Eno tamo!“

Nije morala da se muči. Kao jedan, spasilački čamci okrenuli su se ka Biliju i izvukli ga iz vode. Čarls Brimer Marfi, koji je sve to gledao iz svog glisera, konačno se skršio u jecajima.

Bilo je gotovo. Noćna mora je završena.

Manje od minuta kasnije, Bili se našao na plaži, osmehujući se bolno dok mu je bolničar zavojem obavijao glavu. Nekoliko ljudi prišlo je da se s njim rukuje i da ga obavesti (kao da mu je trebalo reći) koliko je imao sreće što je ostao živ.

„To je bilo sve zbog nje, znate“, rekao je obožavaocima, klimajući glavom prema Toni, koja je odlučnim koracima išla ka njemu: amazonska boginja u svom majušnom bikiniju, s dugačkom mokrom kosom koja je veličanstveno poskakivala za njom. „Moja princeza želela je biser veličine graška. Šta sam drugo mogao? Njena želja je za mene zapovest.“

Međutim, Toni nije bila u romantičnom raspoloženju.

„Ti prokleta budalo!“, dreknula je na njega. „Mogao si da pogineš! Mislila sam da si se udavio!“

„Da li bih ti nedostajao?“, nadurio se Bili.

„O, odrasti! Ono što se tamo desilo nije smešno, Bili! Jadni Čarls je skrhan. Mislilo je da te je udario! Svi smo to mislili!“

„Jadni Čarls?“ Sada je na Bilija došao red da se razbesni. „Taj tupadžija je upravljao gliserom kao manijak. Zar nisi videla da je za dlaku promašio one jadne klince u čamcu?“

„Uopšte nije trebalo da budu u toj zoni!“, uzvratila je Toni. „Kao što ni ti nisi smeo!“

Grejdon Hamond pratio je Toni na obalu i ponovo je vukao za nogu, ispuštajući zvuke nalik cviljenju.

„Grejdone, molim te!“, prasnula je. „Pričam s Bilijem!“

„Samo nastavi!“, rekao je Bili ogorčeno. „Jasno je da te je baš briga za

mene! Idi teši Grejdona! Ili još bolje Čarlsa. On je prava stvarna žrtva!“

„Za boga miloga, Bili, naravno da me je briga. Misliš li da bih se ovoliko ljutila da mi nije stalo? Mislila sam... pomislila sam da sam te izgubila.“

Na sopstveno iznenađenje, Toni Džileti brižnu u plač.

Bili Hamlin obavi ruke oko nje. „Hej!“, prošaputao je nežno. „Ne plači. Žao mi je što sam te isprepadao. Molim te, nemoj da plačeš.“

„Toniiiiiiiiiii!“ Jecaji Grejdona Hamonda postajali su sve glasniji. Nevoljno, Toni se izvukla iz Bilijevog zagrljaja.

„Šta je bilo, Grejdone, dušo?“, upitala je mekim glasom. „O čemu se radi?“ Dečačić je podigao pogled ka njoj, a donja usna mu je drhtala.

„Nikolas.“

„Nikolas? Nikolas Hendemejer?“

Grejdon klimnu glavom.

„Šta s njim?“

Grejdon Hamond poče da plače.

„Otplivao je daleko. Dok si ti gledala Bilija. Otplivao je i nije se vratio.“

Treće poglavlje

Od plaže do Kampa Vilijams bilo je pola kilometra peščanom stazom delimično obraslom kupinama. Tonine noge bile su do krvi izgrebane dok je trčala, ali je zaboravljala na bol i bila gluva za žalosni plač dece koja su se borila da s njom održe korak.

„Bože moj, šta ti se desilo? Zaboravila si odeću?“

Meri Lu Parker, staromodnog izgleda u školskoj uniformi sačinjenoj od kaki šortsa, košulje s belim okovratnikom i brodarica, s gađenjem je odmerila Toni od glave do pete. Taj bikini zaista je prevazilazio svaku meru, posebno kad su deca okolo. Meri Lu nije mogla da zamisli šta je Čarls Brimer Marfi video u Toni Džileti.

„Jesi li videla Nikolasa? Nikolasa Hendemejera?“, prodahtala je Toni. Meri Luis sa zakašnjenjem primeti njenu uznemirenost i prigušeno jecanje dece koja su se gurala iza nje. Izgledali su kao da su bili u ratu. „Da li se vratio ovde?“

„Nije.“

Toni zacvile.

„Mislim, ne znam.“ Meri Lu je ustuknula. Ja ga nisam videla, ali čekaj da pitam ostale.“

Jedan po jedan ostali nadzornici i nastavnici Kampa Vilijams pojavili su se iz raznih koliba. Niko nije video Nikolasa Hendemejera. Ipak, Toni nije trebalo da panici.

Sigurno je izašao iz vode.

Mali dečaci ponekad pobegnu.

Nije mogao daleko da ode.

Grupa dečaka, a s njima i Don Čout, koji je bio univerzitetska plivačka zvezda, uputila se ka plaži da se priključi spasiocima. Bili Hamlin i Čarls Brimer Marfi bili su ostali da se nađu obalskoj straži dok je Toni vodila decu nazad u kamp.

Toni je beskorisno stajala i posmatrala ih kako odlaze. Ne znajući šta drugo da radi, ispratila je druge dečake u kamp, naložila im da se presvuku u suvu odeću i pripremila im obrok. Kada je Meri Lu Parker stigla, zatekla ju je kako odsutno seče krastavce i zuri u zid.

„Sada ću ja preuzeti“, rekla je ljubazno. Nije volela Toni Džileti, a svi su znali koliko voli malog Nikolasa. U očima joj se video jed. „Idi i sredi se. Kladim se da će se vratiti dok se istuširaš. Do sada je verovatno ogladneo.“

Vraćajući se u svoju brvnaru, Toni je pokušavala da se natera da veruje u ono što joj je Meri Lu rekla.

Vratiće se svakog časa.

Verovatno je ogladneo.

Druge misli, užasavajuće misli, zloslutno su lebdele na obodu njene svesti, zahtevajući pažnju. No, Toni ih je gurnula u stranu. Prvo ona deca u čamcu na vesla. Onda Bili. Sad Nikolas. Popodne je bilo jedan samotni rolerkoster užasa i olakšanja. Ipak, završiće se srećno. Mora.

Kad bude videla Nikolasa, grliće ga i ljubiti i reći će mu koliko joj je žao što je dozvolila sebi da joj Bili odvuče pažnju. Sutra će zajedno loviti krabe i igrati se između dve vatre. Sagrađiće čitave pešćane gradove. Toni neće biti ni mamurna ni umorna, niti će razmišljati o svom ljubavnom životu. Biće s decom, s Nikolasom, prisutna svim bićem.

Zastala je na vratima kućice.

Dečaci su se pojavili s plaže, idući stazom jedan po jedan. Hodali su oborenih glava, u tišini. Toni ih je posmatrala, obamrla, nesvesna ičega drugog sem udaljenog šuma talasa koji joj je odzvanjao u ušima.

Narednih godina sanjaće njihova lica:

Pepeljasto beo i avetinjski lik Čarlsa Brimera Marfija, njenog ljubavnika

do tog dana.

U hodu stisnute usne i stegnute pesnice Dona Čouta.

I na kraju kolone, od plakanja otečene oči Bilija Hamlina.

Vuš, vuš, vuš, nastavljala je plima.

Dečakov leš mlitavo je visio u Bilijevim rukama.

Četvrto poglavlje

„Dakle, hajde da ovo raščistimo. Kada ste prvo primetili - prvi put primetili - da nema Nikolasa?“

Gospođa Marta Krejmer uprla je sitne i svetle oči najpre u Toni Džileti, pa u Bilija Hamlina. Oboje mladih delovalo je prestrašeno. Možda i jesu bili.

Do tog trenutka, Marta Krejmer vodila je Kamp Vilijams dvadeset i dve godine, najpre s Džonom, suprugom, a poslednjih devet kao udovica. Nikada se za sve to vreme nije desila ni jedna jedina ozbiljna nesreća dečacima pod njenim starateljstvom. Nikada. Međutim, sada je kamp pogodila tragedija, i to pod nadzorom stolarevog sina i kćeri milionera koji se bavi prodajom elektronike.

Visoka svega metar i po, sa savršeno isfriziranom sedom kosom i markiranim naočarima bez rama, uvek na lančiću oko vrata, gospođa Krejmer važila je za kenebankportsku instituciju. Ipak, njena malena figura i nežno ponašanje mirne bakice mnoge su naveli da potcene njen intelekt i poslovnu oštroumnost. Kamp Vilijams mogao se prodavati kao staromodno porodično odmaralište, ali otkako joj je muž umro, gospođa Krejmer udvostručila je cene i počela strogo da procenjuje dečake koje je primala, obezbeđujući sebi reputaciju vlasnice onog elitnog letnjeg kampa na Istočnoj obali. Tinejdžerska radna snaga bila je jeftina, a režijski troškovi niski. Čak je pogodila i odličan posao sa stolarem tokom prošlogodišnjeg renoviranja. Jednostavno rečeno, gospođa Marta Krejmer sedela je na zlatnoj koki koju su ova dva neodgovorna deteta upravo zaklala.

„Rekao sam vam, gospođo Krejmer. Imao sam kontuziju. Toni je pokušavala da me nađe. Mislili smo da su sva deca tu, na plaži, dok Grejdon nije prišao i rekao da je Nikolas nestao.“

Bili Hamlin govorio je sve vreme. Džileti, inače brbljivica najgore vrste, bila je, začudo, nema. Možda je u šoku? Ili je možda bila dovoljno pametna da ne kaže bilo šta što će je kasnije optužiti. Zbog nečega u njenim očima, gospođa Krejmer osećala je nemir. Ona razmišlja, mala koketa. Odmerava svoje mogućnosti.

I Toni i Bili presvukli su se posle plaže, on u zvoncare i Rolingstouns majicu s kratkim rukavima, a ona u suknju dugačku do zemlje, s resama na rubu i rolku koja joj je pokrivala svaki centimetar kože. Ponovo, skromna odeća nije bila karakteristična za jogunastu kći Voltera Džiletija pa se oči Marte Krejmer još više suziše.

„I odmah ste podigli uzbunu?“

„Naravno. Obalska straža je već bila tu. Ostao sam da im pomognem, a Toni se vratila ovamo da proveri...“

Bili Hamlin pusti da rečenica ostane nedovršena. Pogledao je u Toni, koja je gledala u pod.

„Gospođice Džileti? Zar nemate ništa da kažete?“

„Da sam imala nešto da kažem, rekla bih to, u redu?“ Trgnuta iz otupelosti, nalik na suncem opijenu zvečarku, Toni iznenada prasnu. „Bili vam je ispričao šta se desilo. Zašto nas uporno ispitujete?“

„Ispitujem vas?“ Marta Krejmer ispravi se do pune visine od metar i po i popreko pogleda razmaženu tinejdžerku pred sobom. „Gospođice Džileti, dete je mrtvo. Utopilo se. Da li razmete? Policija je na putu ovamo, kao i dečakova porodica. Tek će vas oni ispitivati dok ne saznaju šta se tačno desilo, kako se desilo i ko je odgovoran.“

„Niko nije odgovoran“, tiho kaza Toni. „To je bila nesreća.“

Gospođa Krejmer podiže obrvu. „Da li je? Pa, nadam se da će se policija složiti s vama.“

§

Našavši se izvan kancelarije gospođe Krejmer, Toni konačno počeo da

plače i sruči se u Bilijevo naručje.

„Reci mi da je ovo san. Košmar. Reci mi da ću se probuditi!“

„Šššš.“ Bili ju je zagrlio. Bilo je predivno držati je. Više nije bilo onog „jadni Čarls“. On i Toni bili su zajedno u ovome. „Onako je kako si i rekla. Posredi je nesreća.“

„Ali Nikolas“, zajecala je Toni. „Ne mogu da prestanem da mislim na to koliko se plašio. Koliko je očajnički želeo da ga čujem, da ga spasem.“ „Nemoj, Toni. Ne muči sebe.“

„Mora da me je dozivao, zar ne? Sigurno je dozivao u pomoć. O, bože, ne mogu to da podnesem! Šta sam uradila? Nije uopšte trebalo da ga ostavljam samog.“ Bili je potisnuo iz glave sliku trupla Nikolasa Hendemejera. Dečko je plutao s licem okrenutim nadole kad ga je našao u stenovitom zalivu, na samo nekoliko metara od obale. Bili je pokušao s veštačkim disanjem, a bolničari su proveli tačno dvadeset minuta na pesku masirajući mu grudi i pokušavajući sve da ga ožive. Ništa nije pomoglo.

Toni reče: „Sigurno će me poslati u zatvor, znaš.“

„Naravno da neće“, odgovorio je Bili čvrsto.

„Hoće.“ Toni je stezala ruke. „Već imam dva dela u dosijeju.“

„Stvarno?“

„Jedno je prevara, drugo posedovanje“, objasnila je. „O, bože, šta ako mi urade test na narkotike? Uradiće to, zar ne? Još imam sav taj kokain u organizmu. I travu. O, Bili! Zatvoriće me i baciće ključ!“

„Smiri se. Niko te neće zatvoriti. Neću im dozvoliti.“

Bili je uživao u ulozi zaštitnika. Bio je dobar osećaj kad se Toni Džileti oslanjala na njega. Kad joj je bio potreban. Tako je trebalo da bude. Njih dvoje protiv celog sveta. Čarls Brimer Marfi nije bio dovoljno čvrst za Toni. Ali Bili Hamlin preuzeće tu ulogu.

Dok je milovao Toninu kosu, dva automobila mejnskog policijskog odreda parkirala su se na pošljunčanom delu ispred ulaza u Kamp Vilijams. Izašla su trojica, dvojica u uniformi, a jedan u crnom odelu i košulji s

kragnom. Gospođa Krejmer izlete da ih pozdravi, sa širokim osmehom na smežuranom staračkom licu.

Privukavši Toni k sebi, Bili uhvati dašak njenog mirisa. Talas životinjske žudnje prostruja njegovim telom. Šapnuo joj je na uvo:

„Razdvojiće nas. Uporediće naše priče. Samo se drži onoga što si rekla gospođi Krejmer. To je bio nesrećni slučaj. I šta god radila, ne pominji narkotike.“ Toni očajno klimnu glavom. Imala je utisak da će svakog trenutka povratiti. Gospođa Krejmer već je vodila policajce prema njima.

„Ne brini“, reče Bili. „Bićeš sasvim dobro. Veruj mi.“

§

Tri sata kasnije, kada su dečaci već bili u postelji, ostali nadzornici u Kampu Vilijams posedali su oko velikog stola nalik onima u ekspres restoranima, tešeći se međusobno. Svi su videli kada su stigla ambulantna kola i odvezla se s telom malog Nikolasa Hendemejera. Neke devojke su plakale.

Meri Lu Parker upita: „Šta mislite da će biti s Toni i Bilijem?“

Don Čout gurkao je hladan hot-dog po tanjiru. „Ništa. To je bila nesreća.“ Nekoliko trenutaka svi su ćutali. Onda je neko izgovorio ono što su i drugi mislili.

„Čak i da je tako. Jedno od njih trebalo je da primeti da Nikolas napušta grupu. Trebalo je da neko pazi.“

„To je nesrećni slučaj!“, viknu Don, udarivši pesnicom o sto toliko jako, da se sto zatresao. „Moglo je da se desi bilo kome od nas.“

Don je pomogao u nošenju Nikolasovog tela nazad u kamp. Ipak, imao je samo dvadeset godina i očito ga je čitava epizoda potresla.

„Ne bi trebalo da se razbacujemo optužbama.“

„Ja nikog ne optužujem. Samo kažem..“

„Pa nemoj! Nemoj ništa da kažeš! Šta, dođavola, ti znaš, čoveče? Nisi bila tamo.“

Osetivši da će svi uskoro izgubiti nerve, Čarls Brimer Marfi obavi ruku oko svog druga i povede ga napolje. „U redu je, Done. Hajde. Idemo malo na svež vazduh.“

Kad su izašli, En Filding, jedna od povučenijih devojaka s Velslija, progovori:

„Nije u redu, ipak, zar ne? Dečko je mrtav. Nije mogao da se udavi u tako plitkoj i mirnoj vodi, osim ako neko nije prestao da gleda. Dugo, dugo.“ „Shvatam kako je Bili mogao da bude ometen“, rekao je neko od momaka. „Taj bikini koji je Toni nosila bio je neka vrsta poziva.“

„Mi ovde pričamo o Toni Džileti“, pokvareno razvuče Meri Lu Parker. „Nije potreban poziv. Ko prvi devojci, njegova devojka.“

Svi su se nasmejali.

„Šššš.“ En Filding se umeša, lica prislonjenog na prozor. „Izlaze.“ Otvorila su se vrata administrativne kancelarije. Unutra su Toni i Bili proveli poslednja tri sata, a policija ih je sve vreme propitivala. Toni se pojavila prva, naslanjajući se na jednog oficira u uniformi jer se nije osećala sigurno na nogama. Čak i s te razdaljine, moglo se opaziti koliko je mladi policajac očaran njome. Zaštitnički je obavio ruku oko njenog struka i smešio se utešiteljski dok ju je ispraćao do kolibe.

„Pa, ne izgleda kao da je u velikoj nevolji“, rekla je otrovno Meri Lu Parker. Nekoliko trenutaka kasnije, Bili Hamlin prošao je kroz ista vrata. U sredini između detektiva u civilu s jedne, i uniformisanog patrolnog policajca s druge strane, držao je glavu oborenu dok je koračao prema patrolnim kolima. Dok se peo na zadnje sedište, grupa u kafeteriji uhvatila je srebrni odsjaj iza njegovih leđa.

„Stavili su mu lisice!“, prodahtala je En Filding. „O, bože! Zar je uhapšen?“ „Pa, ne mislim da ga vode u sado-mazo klub“, reče suvo jedan od momaka. Istini za volju, niko od momaka u Kampu Vilijams nije mnogo voleo Bilija Hamlina. Za njihov ukus, stolarev sin bio je previše popularan među damama. Sto se devojaka tiče, iako su mu ugađale zbog šarma i dobrog izgleda, smatrale su ga autsajderom, zanimljivom igračkom s kojom se treba

zabaviti i uživati, ali ne i sebi ravnim. Onima s istančanim uhom, zvuk naizmeničnog zatvaranja osoblja u trpezariji Kampa Viliijams parao je uši.

„Šta mislite da radite dok gačete na prozoru kao jato gusaka?“, zazvonio je prostorijom autoritativni glas Marte Krejmer, nalik na sirenu za vazдушnu uzbunu. Svi poskočiše.

„Ako ne grešim, svi sutra radite!“

„Da, gospođo Krejmer.“

„Od vitalnog je značaja da se rutina u kampu nastavi normalno, zarad ostale dece.“

Samo se Meri Lu Parker usudila da joj upadne u reč. „Ali, gospođo Krejmer, Bili Hamlin...“

„Nećete imati nikakve koristi od dokonog ogovaranja“, sasekla ju je starica. „Nadam se da ne moram da vas podsećam da je dete nastradalo. Ovo nije zabava, gospođice Parker! Ovo je tragedija! Sada hoću da se svi vratite u svoje sobe! Svetla se gase u jedanaest!“

Peto poglavlje

Toni Džileti bila je okružena vodom. Morem. Bilo je crno i hladno kao u tunelu, a natopljena odeća lepila joj se uz kožu, ledena i smolasta poput morske trave. Polako joj se bistrilo u glavi. Ja sam u pećini. Voda se podizala sporo, ali neumitno, i svaki talas bio je viši od prethodnog.

Vuš, vuš, vuš.

Šlepa, noktima se hvatajući za zidove, očajnički je pipala u potrazi za otvorom, izlazom. Kako je uopšte tu dospela? Da li ju je neko ovde doneo, da je kazni? Nije mogla da se seti. Ipak, ako je postojao ulaz, mora postojati i izlaz. Morala je da ga pronađe, i to brzo.

Voda joj je dopirala do ramena.

Do ušiju.

UPOMOĆ!

Tonin vrisak odbijao se o zidove pećine. Niko je nije čuo. Niko nije odgovarao.

Slana voda bila joj je u ustima, gušila ju je. Ušla joj je u pluća, oduzimajući joj vazduh, polako je daveći. Nije mogla da diše!

Molim vas, neka mi neko pomogne!

„Gospođice Toni. Gospođice Toni! U redu je.“

Toni se ispravila u krevetu, pomamno hvatajući vazduh. Pogled joj je bio izbezumljen i prestravljen... a spavaćica natopljena znojem. „Karmen?“

Domaćica Džiletovih, Špankinja, klimnula je glavom umirujući je. „Si, gospođice Toni. Sve je u redu, samo ste sanjali. U redu je.“

Toni je pala nazad na jastuke kada se uverila u stvarnost.

Nije se davila.

Nije bila u Kampu Vilijams.

Bila je u svojoj spavaćoj sobi, u Nju Džerziju.

Ipak, Karmen nije imala pravo. Ništa nije bilo kako treba.

Biliju Hamlinu sudiće se za ubistvo.

Sve to bilo je apsurdno. Toliko apsurdno da je Toni iz dana u dan samouvereno očekivala da će optužbe biti povučene, jer je sve to jedna ogromna i užasna greška. Nije imala prilike da razgovara s Bilijem još od njegovog hapšenja, ali je, zahvaljujući tračevima o kampu, uspela da složi kockice šta se desilo. Bilo je jasno da je Bili ispričao policajcima da je on, a ne Toni, bio zadužen za Nikolasa i druge dečake u vreme kada se nesreća dogodila. Takođe je priznao da je bio pod dejstvom narkotika, verovatno da odvuče pažnju od Toni, za koju je znao da je ranije osuđivana. Sigurno je na to mislio kad joj je rekao da „neće dopustiti“ da se policija ustremi na nju.

U početku, Toni je osećala veliko olakšanje, bila je preplavljena zahvalnošću. Nikad niko ranije nije podmetnuo vrat za nju, a naročito ne bivši momak. Momci su želeli s njom samo da spavaju, ali nijedan nije zaista mario, ne ovako kao Bili. Međutim, nije prošlo mnogo, a romantični gest izgubio je svu čar. Porodica Hendemejer, besna zbog tvrdnji o korišćenju droga i u očajničkoj potrebi da nekoga okrivi za sinovljevu smrt, insistirala je na podizanju optužnice. Nikolasov otac bio je senator i jedan od najbogatijih ljudi u Mejnu. Senator Hendemejer želeo je glavu Bilija Hamlina na kocu, a bio je dovoljno moćan da na to primora javnog okružnog tužioca. Uskoro je Bilijeva mala bezazlena laž, izneta s ciljem da zaštiti Toni, postala nacionalna vest, a Tonino olakšanje pretvorilo se u neprestani strah koji joj je čupao utrobu.

Roditelji širom Amerike poistovetili su se s bolom porodice Hendemejer. Izgubiti dete uvekje bilo zastrašujuće. Ali izgubiti jedinog sina, starog sedam godina, i to pod takvim užasnim okolnostima, bilo je više nego što su ljudi mogli da podnesu. Naposljetku, šta je to govorilo o savremenom društvu, kada je tinejdžer omamljen narkoticima dobio zaduženje da brine o grupi

ranjive dece?

Preko noći se lepo devetnaestogodišnje lice Bilija Hamlina našlo na svim kanalima i u svim novinama, kao reklamni primer sebične i hedonističke generacije. Naravno, on nije zaista ubio dečaka Hendemejerovih. Svi su znali da će slučaj biti odbačen čim stigne do suda, kao i to da je senator Hendemejer otišao predaleko. Pa ipak, ljudi su bili zadovoljni što će postvijetnamska generacija nekako biti pozvana na odgovornost. Dve sedmice pre suđenja, Njuzvik je objavio članak o suđenju zajedno s fotografijom Bilija s dugom kosom i golobradog, odmah pored slike malog Nikolasa Hendemejera, u njegovoj školskoj uniformi s kravatom. Ispod fotografija stajao je tekst sačinjen od samo tri reči:

ŠTA SE DOGODILO?

Nisu pitali šta se desilo na plaži tog idiličnog dana u dečjem letnjem kampu u Mejnu. Pitali su šta se dogodilo s američkom omladinom. Šta se desilo s pristojnošću, s nacionalnim moralom.

Suđenje Biliju Hamlinu zakazano je za oktobar. Kako se približavalo, nervi Toni Džileti istežali su se sve više i više, do tačke pucanja. Još nije znala da li će je pozvati da svedoči, niti je imala predstavu šta će reći ako se to dogodi. Znala je da treba da istupi i kaže svetu da je ona, a ne jadni nevini Bili, ta koja je dopustila da Nikolas Hendemejer umre. Međutim, svaki put kada bi podigla slušalicu da pozove Kancelariju javnog okružnog tužioca i kaže istinu, hrabrost bi je izdala. Kada su stvari doterane do kraja, Bili je bio taj koji je imao snage, a ne Toni. Jednostavno nije mogla to da uradi.

U međuvremenu, snovi su se pogoršali.

Imala je snažnu potrebu da s nekim porazgovara o njima, da se rastereti krivice i muke, da otvoreno popriča o onome što se zaista desilo tog sudbonosnog popodneva na plaži. Ipak, kome je mogla da se obrati? Njene prijateljice su sve do jedne bile tračare i kučke. Carls Brimer Marfi nije je pozvao nijednom otkad je otišla iz Kampa Vilijams. Što se tiče njenih roditelja, otac je bio isuviše opsednut time kako će se negativan publicitet odraziti na njegov posao da bi uopšte mario za emocionalno stanje kćeri. Volter Džileti preduzeo je hitne korake da njeno ime ne dospe u štampu,

sprovodeći preventivne mere protiv brojnih medijskih izdanja i TV mreža, tako da je držao Toni u virtuelnom kućnom zatvoru otkako je došla kući. No, njegova roditeljska podrška išla je samo dotele. S druge strane, Sandra, Tonina majka, bila je previše prezauzeta kupovinom, igranjem bridža s prijateljicama i kljukanjem lekovima da bi je pitala šta se kobnog dana stvarno desilo, ili saznala kako se Toni oseća.

Nateravši se da ustane iz kreveta, Toni je otišla u kupatilo. Nakon što je ispljuskala lice hladnom vodom, zagledala se u odraz u ogledalu.

Ostavila si Nikolasa Hendemejera da umre, uplašen i sam.

Dozvolila si da Bili Hamlin bude kažnjen za ono što si TI učinila.

Ti si kukavica i lažov, i jednoga dana će svi to saznati.

Suđenje je počinjalo za šest dana.

Šesto poglavlje

„Kako izgledam?“

Bili Hamlm okrenuo se da se suoči s ocem. U oskudno nameštenoj ćeliji, dimenzija nepuna dva sa dva i po metra, s nedavno potkraćenom plavom kosom i u tamnom bruks braders odelu s mašnom, više je podsećao na mladog advokata nego na optuženika u velikom suđenju za ubistvo.

„Izgledaš dobro, sine. Elegantno. Ozbiljno. Izvući ćeš se iz ovoga.“ Poslednja tri meseca bila su pravi pakao za Džefa Hamlina. Stolar iz Kvinsa mogao je da se nosi s lokalnim zlobnim glasinama o svom sinu. Mogao je da izađe na kraj s gubitkom polovine mušterija i prekornim pogledima žena iz njegove crkve, prezbiterijanske Crkve Svetog Luke, iste one u koju su Bili i on odlazili poslednjih petnaest godina. Ali da nemoćno sedi u pozadini dok karakter njegovog obožavanog sina skrnave na državnoj televiziji i kidaju na komade tuđinci koji Bilija nazivaju čudovištem, zlom i ubicom? To je Džefu Hamlinu slomilo srce. Možda je samo suđenje lakrdija, jer niko, pa čak i Hendemejerovi, nisu ozbiljno sumnjali da će Bili biti oslobođen optužbe za ubistvo, ali bio momak oslobođen ili ne, cela zemlja će zauvek upamtiti sina Džefa Hamlina kao narkomana koji je pustio da se nedužni dečak udavi.

Najgore od svega bilo je to što Bili nije učinio ništa. Za razliku od policije, Džef Hamlin nije ni na sekundu progutao Bilijevu priču.

„Nije on bio zadužen za tu decu“, rekao je Džef Bilijevom advokatu, dodeljenom braniocu s duboko nesrećnim imenom Lezli Luz.² Sedeli su u Luzovoj kancelariji, kocki bez prozora u zadnjem delu bezlične zgrade u Alfredu, u državi Mejn, samo nekoliko blokova od sudnice. „On samo štiti tu devojku.“ Lezli Luz zamišljeno pogleda Džefa Hamlina. Istinu govoreći, nije bilo od velikog značaja ko je nadgledao decu. Ono što se desilo Nikolasu

Hendemejeru i dalje je bila nesreća. Svaka porota na svetu će to uvideti. Ipak, advokat je bio radoznao.

„Šta vas navodi da tako mislite?“

„Ne mislim. Znam. Poznajem svog sina i znam kad laže.“

„Zaista?“

„Zaista.“

„Da li ste znali da Bili voli da popije, gospodine Hamline?“

„Nisam“, priznade Džef. „Drugim recima, pretpostavljao sam da povremeno popije pivo.“

„Da li ste znali da puši marihuanu?“

„Nisam.“

„Ili to da koristi teške droge? Kokain. Amfetamine.“

„Ne, nisam. Ali...“

„Sve te supstance pronađene su u Bilijevoj krvi onog dana kada je Nikolas Hendemejer nastradao.“

„Da. Ali zašto su nađene?“ Razgnevljen, Džef Hamlin raširi ruke. „Zato što je Bili rekao policiji da ih je uzeo. On je predložio analizu krvi, za ime boga. Zašto bi to uradio ako nije pokušavao da izgleda kao krivac?“

Lezli Luz pročistio je grlo. „Ne sugerišem da je Bili kriv. Čitavo suđenje je osvetnički meč odsanjan u glavi senatora Hendemejera, i ceo svet to zna.“ „Nadam se da je tako.“

„Ono što vam govorim, gospodine Hamline, jeste da čim navršite trinaestu godinu, niko od nas više ne poznaje svoju decu onoliko dobro koliko to mislimo. Najgore što Bili sada može da uradi bilo bi da počne da upire prstom u druge, pokušavajući da prebaci krivicu. Priznao je da je koristio narkotike, priznao je da je pogrešio. To ga ne čini ubicom.“

Džef Hamlin se iscrpljeno spustio na stolicu. „Bili je dobro dete.“

„Znam da jeste.“ Lezli Luz se osmehnuo da ga u to uveri. „A to je ono što će nam doneti pobedu. To, i činjenica da tužilac ne poseduje nijedan čvrst

dokaz. Novine su demonizovale Bilija. Kad sudija bude uvideo kakav je on stvarno, koliko se razlikuje od čudovišta koje su očekivali, sigurno će ga pustiti.“ „Ipak, šta je sa štetom koja je naneta Bilijevom ugledu? Ko će za to platiti?“ „Korak po korak, gospodine Hamline.“ Lezli Luz mekše dodade: „Hajde da prvo vratimo vašeg sina kući. Kada se izborimo s optužbama za zločin, možemo da razmišljamo o narednim koracima.“

Džefa Hamlina utešila je advokatova uverenost. Džef je možda znao kako se radi za strugom i radnim stolom, ali nije znao ništa o tome kako se osvaja porota, niti šta nešto čini ili ne čini ubistvom. Uprkos svom prezimenu, Luz je za sobom imao pristojan niz dobijenih slučajeva, daleko manje rutinskih nego što je Bilijev.

Zatvorski policajac pojavio se na vratima. „Vreme je da krenemo.“

Bili se osmehnuo. Delovao je toliko srećno i samopouzđano da se čak i Džef Hamlin malo opustio.

„Srećno, sine.“

„Hvala, tata. Sreća mi neće biti potrebna.“

§

Od zatvora do sudnice vožnja je bila kratka. Bili Hamlin gledao je kroz zadnji prozor zatvorskog kombija.

Bio je uzbuđen, i to ne samo zato što će ga osloboditi.

Za sat vremena, ponovo ću videti Toni. Ona će se toliko radovati što me vidi. Biće toliko zahvalna. Kada se sve ovo završi, zaprosiću je.

Pitao se da li će izgledati drugačije. Ako je, možda, od leta skratila kosu ili bar malo smršala. Ne zato što je trebalo. Toni Džileti bila je savršena takva kakva je.

Dok je u zatvoru čekao suđenje, napisala mu je jedno kratko pismo. Bili se nadao većem broju pisama, ali mu je Toni na neki način nagovestila da je roditelji nadziru i da joj je teško da kontaktira s njim. Posebno ju je ostavljanje bilo kakvog pisanog traga činilo nervoznom. Bili je to razumeo.

Ionako nije važno. Uskoro će se ovaj košmar završiti pa ćemo moći da započnemo naš zajednički život.

Iako je bio u šoku kad je protiv njega podignuta optužnica za ubistvo, Bili nije zažalio zbog onoga što je uradio. Nije postojala stvarna opasnost da će ga smestiti iza rešetaka, dok je svašta moglo da se desi da se sudilo Toni koja je već imala dosije. Znao je da su ga ocrnili u novinama - mesecima nije gledao televiziju, ali mu je jedan od zatvorskih čuvara pokazao primerak Njuzvika - pa ipak se, za razliku od oca, nije preterano brinuo za reputaciju.

Kad se suđenje završi, ljudi će zaboraviti. Osim toga, kad budu videli kakav sam zaista, shvatiće da nisam monstrum za kakvog su me smatrali.

Mladost i nevinost bili su na njegovoj strani, kao i ljubav jedne istinski izvanredne žene. Jednoga dana Toni i on osvrnuće se na ovo vreme i zakolutaće očima kad se prisete tog opšteg ludila.

§

Zatvorski kombi kloparao je dalje.

Suđenje Biliju Hamlinu trebalo je da se održi u sudnici Okruga Jork, u centru Alfreda. Devon Vilijams, sudija Višeg suda, predsedavao je u sudnici broj dva, elegantnoj prostoriji u prednjem delu zgrade u kolonijalnom stilu, sa starinskim dvostrukim prozorima, drvenim klupama i originalnim parketom iz 1890, svakodnevno poliranim dok se ne bi zacaklio poput klizališta.

Sudnica Okruga Jork predstavljala je sve što je dobro, pristojno, tradicionalno i uređeno u toj najkonzervativnijoj od svih američkih država. Pa ipak, unutar njenih zidova puzala su sva lica ljudske nesreće. Bol. Pokvarenost. Nasilje. Mržnja. Očaj. Iza prijatne fasade s belim stubovima sudnice Okruga Jork, životi su obnavljani i uništavani, nade su ispunjavane i slamane. Vršila se pravda. A u nekim slučajevima i pobijala.

Toni Džileti stigla je u zgradu suda hodajući između roditelja. Velika gomila posmatrača i novinara okupila se ispred sudnice.

„Pogledaj sve te ljude“, nervozno je šapnula Toni majci. „Sigurno su svi hoteli u Alfredu puni.“

Sandra Džileti poravnala je tesnu Diorovu suknju i osmehnula se fotografima dok je porodica ulazila u zgradu. Bilo joj je tako drago što se naposle tku odlučila za dizajniranu odeću. Volter se brinuo da bi to moglo biti previše, ali s kamerama NBC njuza uprtim direktno u nju, jednostavno bi umrla da je na sebi imala nešto obično iz lokalne robne kuće.

„Pa, slučaj je zaista poprimio veliko interesovanje“, uzvratila je šapatom. Kao što pseći izmet privlači muve, pomisli Toni gorko.

Ljutnja je zamaskirala njen strah. Tužilac ju je pozvao da svedoči. Primila je obaveštenje svega nekoliko dana ranije, što je njenom ocu zadalo veliku glavobolju.

„Zar ne možeš da je izvučeš iz toga?“, upitao je Volter Džileti Lorensa Makgija, skupog advokata s Menhetna, unajmljenog da ih savetuje. „To je vrlo kratak period. Nema vremena da se pripremi.“

Lorens Makgi objasnio je da Toni i ne treba da se priprema. „Sve što treba da radi jeste da stane tamo i ispriča istinu. Niko ne osporava njeno svedočenje. Izjava koju je Toni dala policiji potpuno se poklapa s Hamlinovom pričom.“ Ali naravno, Lorens Makgi nije znao istinu. Nije ni policija, nisu ni Tonini roditelji, niti uopšte bilo ko osim nje i Bilija. Šta ako Bili promeni priču pod zakletvom? Šta ako je njegov advokat bude unakrsno ispitivao dok je za govornicom, i ako na silu iz nje istera istinu? Da li je Bili uopšte znao da ju je tužilac pozvao kao svedoka? Da li će je mrzeti ako bude svedočila protiv njega, ako nastavi da laže, ili je to ono što je želeo? Sama pomisao na to da će videti njegovo lice učinila je da joj srce brže kuca i da joj se dlanovi oznoje, ali ne na dobar način. Nije osetila ovoliki strah još od časa kad ju je Grejdon Hamond kroz suze pogledao u oči i progrcao: „Nikolas je nestao.“

„Ooo, vidi. Mora da su ono roditelji.“ Sandra Džileti zvučala je uzbuđeno, kao da je došla na venčanje slavni ličnosti.

Toni se okrenula. Imala je osećaj da je probodena. Viđala je ranije slike Hendemejerovih, u vestima na televiziji, ali je ništa nije pripremiło za stvarnost.

Rut Hendemejer, Nikolasova majka, toliko je podsećala na svog sina da je to bilo pravo mučenje. Imala je istu krem-plavu kosu, iste krupne smeđe oči. Razlika je bila u tome što su Nikolasove bile nemirne i pune radosti, a oči njegove majke staklaste i umrtvljene tugom. Toni nije mogla da skloni pogled s Rut Hendemejer dok je žena dostojanstveno hodala ka svom mestu, praćena mužem i kćerkom.

Senator Hendemejer bio je stariji od svoje žene, u ranim pedesetim, s kratko podšišanom sedom kosom i licem koje je ostavljalo utisak isklesanog granita. Gnev je plamteo iz njegovih tamnoplavih očiju, ali je to bio kontrolisani gnev, odlučan gnev, gnev moćnog i inteligentnog čoveka. Uz senatora Hendemejera nije pristajalo nemoćno divlje rikanje ranjenog tigra. Bio je to čovek usredsređen na osvetu, čovek koji se metodično spremao da privede pravdi one koji su odgovorni za smrt njegovog sina. Pretražujući sudnicu kao da je poseduje, senator Hendemejer nakratko je zaustavio pogled na Lezliju Luzu, Bilijevom advokatu. Vidno uzrujan, advokat je sklonio pogled. Zatim je, na Tonin užas, senator uhvatio njen pogled. Zurila je u njega poput statue, a u stomaku joj je kuvalo od straha.

Vidi li krivicu u mojim očima?

Može li da pogodi istinu?

Međutim, kada je Bili Hamlin došao do optuženičke klupe, sva senatorova pažnja usredsredila se na njega, u talasu tako čiste mržnje da nije bilo mesta ni za šta i ni za koga drugog.

Ako je Bilija uznemirio senatorov ubistveni pogled, on to nije pokazao. Umesto toga, pretražujući prostoriju da nađe Tonino lice, ugledao ju je i široko se osmehnuo. Bio je to isti onaj otvoreni dečački osmeh kojeg se Toni sećala iz kampa. Uzvratila mu je, ohrabrena njegovim očitim samopouzdanjem.

Ovo je sud, bodrila je samu sebe. Senator Hendemejer ima pravo na svoj bol, ali Bili nikoga nije ubio. Porota će to videti.

Lezli Luz je nervozno petljao oko zlatnih dugmića na manžetnama košulje. Njegov klijent ne bi trebalo da se osmehuje lepoj svedolcinji optužbe, kao štene bolesno od ljubavi. Kad je već kod toga, njegov klijent uopšte ne bi trebalo da se smeši. Dečačić se utopio. Bio kriv ili ne, Bili Hamlin treba da izgleda kao da to ozbiljno shvata.

Uglom oka, Lezli Luz primeti da se široka ramena senatora Hendemejera skupljaju. Čitavo njegovo telo bilo je napregnuto i sabijeno poput opruge, spremno da iskali razorni gnev na Biliju Hamlinu i, verovatno, svakome ko se usudi da mu pomogne.

Prvi put otkako je preuzeo slučaj, Lezli Luz počeo je da se pita da li mu je dorastao.

„Neka svi ustanu!“

§

Kako se Toni činilo, suđenje se odvijalo rekordnom brzinom. Samo što su obe strane iznele uvodne argumente, Toni se već zaklinjala za sudskom govornicom.

„Gospođice Džileti, bili ste tog popodneva na plaži s optuženim. Da li vam je Vilijam Hamlin delovao odsutno?“

„Ja... ne znam. Ne sećam se.“

Bila je toliko nervozna, da su zubi počeli da joj cvokoću. Svi prisutni gledali su u nju. Prestrašena da slučajno ne sretne pogled senatora Hendemejera, ili Bilijev, nepomično je piljila u pod.

„Ne sećate se?“

Naravno da se sećam. Sećam se svega. Čamca na vesla, Čarlsa koji je zamalo ubio one dečake, Bilija koji roni da nađe bisere, nestajući pod vodom. Sećam se svega sem Nikolasa, zato što nisam pazila. To sam bila ja! Ja sam dopustila da umre!

„Ne.“

„Drugi svedoci su potvrdili da je Vilijam Hamlin tog popodneva više puta

zaredom zaranjao u potrazi za ostrigama. Da se hvalisao pred vama. Da li se toga sećate?“

Toni je oborila pogled na sklopljene ruke. „Sećam se da je ronio. Da.“ „Uprkos tome što je u to vreme jedino on bio zadužen za grupu dečaka?“ Toni promrmlja nešto nerazgovetno.

„Govorite glasnije, molim vas, gospođice Džileti. Isprva ste vi tog dana imali zadatak da vodite decu na plivanje. Ipak, uredili ste da zamenite smene s optuženim. Da li je to tačno?“

Nije! Bili nije bio zadužen. Ja sam bila. To je moja krivica.

„Jeste. Tačno je.“

„Mogu li da upitam zbog čega?“

Toni je podigla oči, u panici. Bez razmišljanja je pogledala u Bilija, kao da traži njegovu pomoć. Šta treba da kažem?

„Izvinite.“ Pocrvenela je. „Šta zbog čega?“

„Zbog čega ste se složili da zamenite smene, gospođice Džileti?“

Na jedan užasan trenutak, Tonin mozak bio je potpuno prazan. „Zbog toga što...“

Reči su visile u vazduhu, kao leš koji se ljulja. Tišina koja je usledila činila se beskonačnom. Ipak, naposletku, Toni izbrblja: „Zbog toga što sam bila umorna. Nisam dobro spavala prethodne noći, pa... nisam želela da preuzmem dečake kad nisam potpuno usredsređena.“

Još jednom je pogledala nagore u Bilija koji joj je jedva primetno klimnuo. *Odlično. Dobar odgovor.*

„Hvala vam, gospođice Džileti. Ništa više zasad.“

§

Proces se nastavio. Bili je tu i tamo obraćao pažnju, ali je uglavnom samo gledao u Toni.

Čak je i lepša nego stoje se sećam. Posle suđenja, preselićemo se na

Zapadnu obalu. Počecemo negde iz početka.

Želeo je da može s njom da porazgovara, da joj kaže da se ne boji, da će sve biti dobro. Sirota devojka izgledala je prestravljeno, kao da će ga izvesti pred streljački odred. Dirnulo ga je to što se toliko brinula. Ipak, za tim uopšte nije bilo potrebe.

Bili je znao da će ga osloboditi. Lezli, njegov advokat, ponovio mu je to hiljadu puta. Kad se sve okonča, neće biti važno da li je Nikolasa čuvao on ili je to činila ona. Ono što se desilo bio je nesrećan slučaj. Niko nikoga nije ubio. To je bila greška, strašna i tragična greška, ali nikako ubistvo.

Pomalo ga je mučio broj ljudi koji su svedočili o njegovom korišćenju narkotika. Tačno je, imao je običaj da popuši poneki džoint i povremeno bi ušmrknuo crtu-dve koke. Međutim, „stručnjaci“ za sudskom govornicom predstavljali su ga kao obesnog zavisnika, a Lezli nije dovodio u pitanje njihove tvrdnje.

Džefa Hamlina morila je ista briga. Na prvoj pauzi, izdvojio je u stranu sinovljevog zastupnika.

„Onaj savetnik za narkotike napravio je narkomana od Bilija. Zašto ništa niste rekli?“

„Zato što narkotici predstavljaju odvlačenje pažnje. Sporednu stvar. Ne želimo u to da se upetljavamo.“

„Pa, porota se i te kako u upetljala. Jeste li videli izraz lica njihovog predstavnika?“, protestovao je Džef. „A lice sredovečne žene u pozadini? Izgledala je kao da želi da zadavi Bilija nasred sudnice.“

„Bilijevo konzumiranje ili nekonzumiranje droga nema nikakav uticaj na slučaj.“

„Tužilac očigledno smatra da to ima izvesnog uticaja.“

„To je zbog toga što nemaju nikakav slučaj“, rekao je Lezli Luz ubeđeno. „Tu činjenicu ću opširno dokazati sutra, kada započnemo s Bilijevom odbranom. Molim vas, pokušajte da ne brinete, gospodine Hamline. Znam šta radim.“ Tužiocu je bilo potrebno dva dana da iznese predmet koji se sastojao od temeljnog blaćenja ličnosti Bilija Hamlina. Najveći deo toga počivao je na

toksikološkom izveštaju i na Bilijevim „problemima sa zloupotrebom supstanci“. Još više se pominjao njegov promiskuitet s različitim devojkama iz Kampa Vilijams, koje su pod zakletvom u suzama priznavale da ih je šarmantni stolarev sin „zaveo“. U kombinaciji s Bilijevim priznanjem, podržanim svedočenjem Toni Džileti da je tog dana on bio zadužen za dečake, opšte je mišljenje bilo je da Kancelarija okružnog sudije uradila dovoljno da dokaže ubistvo iz nehata. Ipak, za drugostepeno ubistvo trebalo im je više. Potreban je nemar u najvećoj meri, i potrebna je zloba.

§

„Odbrana poziva Čarlsa Brimera Marfija.“

Bili uputi svom advokatu zbunjen pogled. Jesu li o ovome razgovarali? Čarls nikad nije bio Bilijev obožavalac.

„Gospodine Brimer Marfi, bili ste prisutni na plaži onog popodneva kada je Nikolas Hendemejer preminuo, zar ne?“

„Jesam.“ Čarls je ozbiljno klimnuo glavom. U besprekorno skrojenom halston odelu i bledožutoj svilenoj kravati, s crnom kosom uredno razdeljenom na stranu, s prstenom Gro tona, koji mu je svetlucao na malom prstu, izgledao je lepo, trezveno i konzervativno - kao prava suprotnost Biliju Hamlinu, za koga je porota navedena da misli drugačije.

„Recite nam čega se sećate.“

Čarls je duboko udahnuo. „Bio sam tog dana na jahti svojih roditelja. Bojim se da sam popio dve čaše vina, ali sam, bez obzira na to, uzeo jedan od glisera da se prevezem do obale, što je bilo glupo.“

Toni je posmatrala lica porotnika koji su svi do jednog napeto slušali. Bilo je zadržavajuće s kakvim su opraštanjem prihvatili Čarlsovo opijanje koje je sam. ispovedio, spram gnušanja prema pretpostavljenom Bilijevom drogiranju. Da li je alkohol društveno prihvatljiviji? Ili ih je osvojilo Čarlsovo obrazovano držanje momka iz više klase?

Čarls je nastavio: „Išao sam prilično brzo kada sam iznenada ugledao čamac na vesla tačno ispred mene, van zaštitne mreže, u brodskom pojasu.

Skrenuo sam da ga izbegnem i tada sam udario Bilija. Ne direktno u glavu, jasno. Ubio bih ga da jesam. Ipak, posekao sam ga po ramenu. Nisam očekivao da vidim plivača tako daleko na pučini.“

„Gde su u tom trenutku bila deca?“

„Na plaži, igrala su se“, rekao je Čarls čvrsto.

To je čudno, pomislila je Toni. Zaprepašćena sam da je uopšte primetio dečake s te udaljenosti i posle šoka usled onog što se desilo u spoljnoj zoni.

„Da li je Nikolas Hendemejer bio s njima?“

„Mislim da jeste. Jeste. Bilo ih je sedmorica, tako da je morao biti.“ Zamor iznenađenosti prošao je sudnicom. Hendemejerovi roditelji razmenili su zabrinute poglede. Nikolasova starija sestra, lepa, tamnokosa devojčica u ranom pubertetu, zgrabila je majčinu ruku. Ako je Nikolas bio bezbedan i živ tako kasno po podne, šta god da mu se desilo, sigurno se odigralo veoma brzo. Štaviše, to se verovatno dogodilo kada je Bili Hamlin bio na plaži i primao medicinsku pomoć. Olakšavajuća okolnost, ako je ikad bilo ijedne.

„Dakle, vi se sećate da su dečaci bili bezbedni dok se tog dana Bili Hamlin starao o njima, sve dok njega niste pregazili gliserom.“

„Da.“

„Hvala vam, gospodine Brimer Marfi. Nemam više pitanja.“

Džef Hamlin umalo nije hitnuo pesnicu u vazduh u znak pobede. Dobri stari Lezli ipak je znao šta radi.

§

„Dva-tri pitanja, gospodine Brimer Marfi.“ Tužilac je bio na nogama. „Koliko razumem, vi i gospođica Džileti zabavljali ste se u vreme ovih događaja. Da li je to tačno?“

„Jeste.“ Čarls je zvučao zbunjeno. To pitanje teško da se činilo važnim. „Drugi nadzornici u kampu posvedočili su da su gospođica Džileti i Nikolas Hendemejer bili bliski. Da li je i to tačno?“

„Svi smo obožavali Toni.“

„Ali Nikolas Hendemejer posebno?“

Brazda na Čarlsovom čelu postala je dublja. „Pretpostavljam da je tako, da. Pisao joj je i ljubavne pesmice. Bilo je slatko.“

Toni je zarila nokte u bedro toliko jako da joj je potekla krv. Nije želela da misli na Nikolasove pesme, nažvrljane na komadićima hartije i s puno nade ćušnute pod vrata njene kolibe. Srce je moglo da joj prepukne.

„Gospodine Brimer Marfi, da li ste Vilijama Hamlina smatrali suparnikom kada su u pitanju osećanja gospođice Džileti?“

„Izvinite?“

„Jeste li brinuli zbog toga što je gospodina Hamlina privlačila vaša devojka?“ „Nisam zaista brinuo, ne.“

„Zaista? Znali ste da su njih dvoje imali odnos?“

Gundanje puno neodobravanja prostrujalo je sudnicom.

„Jesam. To je bila veza za jednu noć. Nije ništa značila.“

S optuženičke klupe, Bili Hamlin je ubilački pogledao Čarlsa. Kako se to samozadovoljno đubre usuđuje da kaže da ono što su on i Toni imali nije značilo ništa? Pesnice mu behu stisnute i izgledao je kao da će svakog trena planuti, ali je uspeo da se suzdrži.

„Znači, niste bili zabrinuti?“ , nastavio je tužilac.

„Nisam.“

„Čak ni nakon što je Bili Hamlin pretio da će vas ubiti?“

Porota se trgla, kao da je probuđena iz dubokog sna. Toni Džileti se naglo ispravila na sedištu. S optuženičke klupe, Bili je uznemireno pogledao u oca.

„Nekoliko drugih nadzornika u Kampu Vilijams dalo je izjave da je veče uoči smrti Nikolasa Hendemejera Bili Hamlin na zabavi glasno izjavljivao ljubav gospođici Džileti i pretio - citiram - *Da će uništiti*, završen citat, svakoga ko se usudi da stane između njih dvoje. Zar to nije uključivalo i vas?“ „Bili to nije ozbiljno mislio“, reče Čarli. „Bio je naduvan.“

„Zaista.“ Tužilac značajno počuta. „Tako je sud i čuo. Ipak, predočavam

vam, gospodine Brimer Marfi, da gospodin Hamlin jeste to mislio. Predočavam vam da je Vilijam Hamlin bio luđački i nasilnički ljubomoran na svakoga koga je gospođica Džileti volela. da je njegovo uzimanje narkotika samo oslobodilo osećanja besa i opsesije, koje je, u trezvenijim trenucima, uspevao da sakrije.“ Sa zakašnjenjem, Lezli Luz ustade. „Prigovor! Pretpostavka!“

Sudija mu je mahnuo da sedne. Kao i svi ostali u prostoriji, želeo je da vidi kuda ovo vodi.

„Dopustiću.“

Tužilac je nastavio: „Predočavam vam da je nasilnička ljubomora gospodina Hamlina bila takva da ga je ljutila čak i ljubav koju je dečko iskazivao kod gospođice Džileti.“

Izraz bola prešao je licem Čarlsa Brimera Marfija. A onda, na Tonino zaprepašćenje, on kaza: „To bi mogla da bude istina.“

Šta? Naravno da to nije istina!

„Bilija je Nikolas možda ljutio.“

„To je svakako tako i bilo! U paranoičnom i narkoticima izvitoperenom umu Vilijama Hamlina, Nikolas Hendemejer uopšte nije bio nevino sedmogodišnje dete, zar ne? On je bio pretnja. Baš kao i vi.“

„Možda.“ Čarls je odmahnuo glavom, kao da ne želi to da prihvati. „Pretnja koje se trebalo rešiti. Koju je trebalo neutralisati. Uništiti.“ „Nadam se da nije.“ Čarls se stresao, kao da mu ta ideja nikad nije pala na pamet. „Dobri bože, nadam se da nije!“

Kopile! - pomisli Toni. Bili ne bi nikada povredio Nikolasa, i Čarls to zna. Samo pokušava da se osveti Biliju što je bio sa mnom.

„Bili je dobar momak.“ Čarls je potom dodatno pogoršao situaciju. „Ali je Kamp Vilijams bio previše za njega.“

„U kom smislu?“

„U svakom smislu. Društvenom, ekonomskom, obrazovnom. Da budem iskren, bilo mi ga je žao. Svima nam ga je bilo žao. Nije mogao da podnese

činjenicu da je Toni izabrala mene, a ne njega.“

Ovo je bilo previše za Bilija.

„Lažove!“, viknuo je, skočivši na noge. Lice mu se zacrvenelo od besa, a vene na čelu i vratu iskočile, kao da će svakog časa eksplodirati. „Toni voli mene i ja volim nju!“

Porota nije bila oduševljena. Bili je ostavljao utisak luđaka, kosa mu je bila u neredu, divlje je gestikulirao, a vatra opsesije njegovom voljenom gorela mu je u očima. Toni je bila na ivici suza. Čarls ga je isprovocirao, a Bili je pao pravo u zamku. Sto je bilo još gore, i njegov advokat posrnuo je zajedno s njim.

„A ovo je bez narkotika u njegovoj krvi“, zaključio je tužilac ispod glasa, precizno izrazivši misli porotnika. „Hvala vam, gospodine Brimer Marfi. Nemam više pitanja.“

§

Naredna dva dana bila su usmerena na ublažavanje nastale štete.

Lezli Luz izvodio je mnoge svedoke iz Bilijevog ranijeg života da potvrde njegov dobar karakter: nastavnike, trenere, susede. Zaključak je glasio da Bili Hamlin, kog su oni poznavali, ne bi povredio ni mrava.

Džef Hamlin preklinjao je da mu se dozvoli da svedoči, ali Lezli Luz nije hteo da ga pusti.

„Previše ste emotivni. To neće pomoći.“

„Onda dopustite da Bili govori u svoje ime. Potrebna mu je prilika da pokaže ljudima kakav je zaista.“

To je bio prvobitni plan - da Bili bude sopstveno tajno oružje zbog svog prijatnog šarma i prirodne poniznosti koji bi promenili osećanja i mišljenja. Ipak, posle svedočenja Čarlsa Brimera Marfija, taj brod više nije plovio, već je potonuo bestraga.

„Što manje Bili bude govorio, to bolje“, kazao je Lezli. „Od sada se usredsređujemo na činjenice.“

Činjenice su još išle Biliju u korist.

Da li je Bili Hamlin pokazao nemar ne pazeći na sedmogodišnjeg dečaka na plaži? Da, jeste.

Da li je pogrešio što je konzumirao narkotike i alkohol dok je kao nadzornik odgovoran za decu radio u kampu?

Naravno da jeste.

Ali da li je Vilijam Hamlin ubio Nikolasa Hendemejera? Da li je namerno izazvao dečakovu smrt? Uprkos pređašnjem katastrofalnom ispadu ljubomornog besa, nije bilo dokaza da jeste. Čak nije bilo nijednog ubedljivog dokaza koji bi na to navodio.

Lezli Luz okončao je zaključni govor recima:

„Bili Hamlin nije ubica. Niti je nekakav monstrum. On je običan tinejdžer i nečiji sin. Nemojmo dozvoliti da tragedija jedne porodice postane tragedija dve.“

Dok je sedao, advokat je bio svestan da senator Hendemejer netremice gleda u njega. Koža mu se neprijatno naježila ispod vunenog odela.

Molio se da je to dovoljno.

§

Sud je odložio donošenje presude za sutradan. Volter Džileti razgovarao je s advokatom izvan sudnice.

„Šta misliš?“

„Oslobađanje. Nema sumnje. Nije pomogao sebi tim ispadom, ali tužilac nema ništa.“

Osluškujući s razdaljine od nekoliko metara, Toni je odahnula s olakšanjem. Advokat njenog oca bio je najbolji zastupnik koji se novcem mogao kupiti. Bili će do sutra biti slobodan čovek. Naravno, kad bude izašao, moraće da popriča s njim o onoj gluposti od venčanja. Toni je nalazila da joj je Bili drag i mnogo mu je dugovala, ali brak joj sigurno nije bio u planu. Ipak, bilo je dobro imati takve probleme.

Njen otac je još razgovarao.

„Dobro.“ Glas Voltera Džiletija autoritativno je odjekivao. „Ako je to završen posao, voleo bih večeras da otputujem. Što pre izađemo iz ovog cirkusa, to bolje.“

„Ja ne mogu da odem, tata“, izletelo je Toni. „Moram da sačekam presudu. Biliju sam potrebna ovde.“

Volter Džileti okrenuo se prema kćerki poput zmije spremne za napad. „Uopšte me nije briga šta je potrebno Biliju Hamlinu! Idemo kad ja kažem da idemo!“, zarežao je.

§

Naposletku, Džiletovi su ostali u Alfredu još jednu noć.

Nakon opsežnijeg razmišljanja i vaganja, Volter Džileti zaključio je da bi odlazak mogao loše da se odrazi na posao.

Sedmo poglavlje

Devon Vilijams, sudija Višeg suda, zauzeo je svoje mesto, ispitujući more lica pred sobom. Bio je to krupan čovek u ranim sedamdesetim, uredno podšišane, sede brade, sa snežnobelim obručem kose oko ćelavog kruga na temenu, nalik na tonzuru. Sudija Vilijams predsedavao je mnogim teškim slučajevima. Krađama. Napadima. Podmetnutim požarima. Ubistvima. Ipak, malo ih je bilo potresnih kao što je bio ovaj. To jest, malo toliko uzaludnih.

Smrt Nikolasa Hendemejera bila je tragična, ali je sudiji Vilijamsu bilo savršeno jasno da nikakvog ubistva tu nema. Ovde je, jasno kao dan, prikazan slučaj u kome su opšta histerija i bes, pothranjivani ožalošćenošću jedne porodice, prevladali nad zdravim razumom. Senator Hendemejer želeo je da se glave zakotrljaju, posebno glava Hamlinovog sina, a istina neka se nosi. Međutim, kada se emocije strgnu, ono što je bilo važno u ovom predmetu, zapravo u svakom, bio je zakon. A zakon je bio nedvosmislen: ako je Bili Hamlin kriv za ubistvo, sudija Devon Vilijams je Sveti Petar.

Naravno, zakon se ne može tumačiti van konteksta. Moraju ga protumačiti dvanaestoro muškaraca i žena koji čine porotu. Sudija Vilijams ih je sada posmatrao dok su se vraćali u sudnicu broj dva. Obični ljudi i žene: desetero belaca, dvoje crnaca, uglavnom srednjih godina, pretežno gojaznih, savršeni uzorak Amerikanaca. Pa ipak, danas ti obični ljudi snose izuzetnu odgovornost.

Obično je sudija Vilijams uživao u izazovu predviđanja odluke porote. Kako bi ovaj porotnik reagovao na onog svedoka, ili na onaj dokaz. Ko će reagovati emotivno, a ko racionalno. Čije će predrasude ili ličnost prevladati. Međutim, dok je pozivao predstavnika porote da se obrati sudu, nije osetio ništa od uobičajenog uzbuđenja ili napetosti, samo tugu.

Mali dečak je umro. Ništa nije moglo da ga vrati. A sada se sramna predstava u vidu suđenja za ubistvo, koja nikad nije ni trebalo da stigne do suda, primiče kraju. Bilo je očigledno na koju stranu će novčić pasti.

„Jeste li doneli presudu?“

„Jesmo, časni sude.“

§

Rut Hendemejer stegla je kćerkinu ruku. Bila je toliko napeta da je jedva disala. Kraj sebe je osećala muževljev gnev i mržnju, sabijenu duboko u njemu poput opruge. Nije imala pojma kako da ga smiri, niti šta da kaže da ga uteši. Od Nikove smrti postali su stranci, razdvojeni okeanom tuge.

Tinejdžerka je uzvratila stisak.

„Šta god da se desi, mama, zauvek ćemo ga voleti.“

Rut Hendemejer prigušila je jecaj.

§

Džef Hamlin pogledao je udesno. Lezli Luz mu se ohrabrujuće nasmešio.

Biće sve dobro, rekao je Džef sebi po stoti put. Krivio je sebe što je uopšte i poslao Bilija u Kamp Vilijams. Kako je samo bio glup, misleći da će njegov sin tamo ostvariti veze koje će mu omogućiti bolju budućnost! Kada krene po zlu, bogata i obrazovana klasa drži se zajedno. Stara gospoda Krejmer, porodica te male Džileti, čak i Hendemejerovi, pripadali su svi istom jatu i tražili žrtveno jagnje da iskupe smrt deteta. Ko je za to bio bolji od stolarevog sina?

Bili je na toj klupi zato što nije jedan od njih.

*

S optuženičke klupe, Bili Hamlin pogledao je Toni Džileti očima punim ljubavi. Večeras će biti slobodan čovek.

Večeras će sve početi.

§

U Toninom stomaku je bućkalo. Osećala je krivicu što je to pomislila nakon svega što je Bili učinio za nju, ali način na koji ju je gledao počinjao je da je plaši.

Moram odmah da popričam s njim. Ne mogu da ga pustim da ode odavde misleći da imamo zajedničku budućnost.

Sve ono što je Toni Džileti nekada nalazila da je privlačno i uzbudljivo u vezi s Bilijem Hamlinom, nestalo je zajedno s jadnim Nikolasom Hendemejerom. Od sada će Toni uvek povezivati Bilija s tim danom. S užasom i mukom. S tragedijom i žaljenjem. S krvlju i vodom. Sa smrću.

Ne može biti vraćanja na staro.

Moćni bariton sudije Devona Vilijamsa razbio je napetost u prostoriji kao snažna burgija.

„Po optužnici za drugostepeno ubistvo, kako glasi presuda?“

Bili Hamlin zatvori oči. Konačno je bilo gotovo.

„Kriv je!“

Osmo poglavlje

Toni je trčala niz hodnik, ubrzavajući korak. Otac je vikao za njom da se vrati, ali ga ona nije slušala.

Moram da vidim Bilija. Moram da mu kažem da mi je žao.

Kako to da ga je porota smatrala krivim? To je bilo nemoguće, apsurdno! Jasno je da je i sudija tako mislio. Moglo mu se pročitati u očima dok je određivao kaznu: dvadeset godina, s uslovnim puštanjem posle petnaest, minimalna dozvoljena kazna za drugostepeno ubistvo, ali i dalje pola života.

„Žao mi je, gospođice.“ Sudski policajac zaprečio joj je put do ćelije za pritvor. „Samo zvanični posetioci.“

„Ali ja sam mu potrebna!“

„Đavola jesi!“

Pre nego što se Toni osvestila, Bilijev otac šćepao ju je za ramena i tresnuo o zid tako snažno da je ostala bez daha.

„To si bila ti, zar ne? To si bila ti! Dopustila si da moj dečko preuzme krivicu umesto tebe, ti bogata, razmažena mala droljo!“

„Skidaj ruke s moje kćerke!“

Barem jednom u životu, Toni je bilo drago što vidi oca. Volter Džileti bio je sitne građe, ali je zračio autoritetom.

„Razumem da ste uznemireni“, rekao je Džefu Hamlinu, „ali Toni s ovim nema ništa.“

„Kako da ne!“ Džef Hamlin se povukao unazad sa suzama u očima. „Govno vaše kćerke ne smrdi! Da li su mom Biliju dvadeset godina! Dvadeset godina!!!“ Volter Džileti slegnuo je ramenima. „Ako se bude držao

dalje od nevolja, izaći će za petnaest.“

Nonšalantnost tog bogataša bila je poslednja kap u čaši Džefa Hamlina. Bacajući se na Voltera Džiletija uz moćni urlik, luđački je mlatarao pesnicama dok je policajac uzalud pokušavao da ih razdvoji. Grabeći šansu, Toni se sjurila niz stepenice prema ćeliji pritvora, ali ju je kroz nekoliko sekundi zgrabio drugi policajac.

„Šta, dovraga, mislite da radite, mlada damo? Ne možete tek tako da upadnete ovamo bez ovlašćenja.“

„U redu je, Frenk. Momak je tražio da je vidi.“

Lezli Luz pojavio se niotkuda, kako se činilo. Bio je beo u licu i ozbiljan. Očito je presuda i njega šokirala.

Nevoljno, stražar se izmakao u stranu.

„Hvala vam“, reče Toni Bilijevom advokatu.

„Molim vas. To je najmanje što mogu da učinim.“

„Nije bila vaša krivica, znate.“

„Da, bila je“, uzvratio je Luz tiho.

§

Bili se ozario kad je Toni ušla.

„Hvala bogu. Pomislio sam da te možda neće pustiti da dođeš.“

Bila je tu. Njegova Toni. Njegova Helena Trojanska. U običnoj haljini od kremaste svile ravnog kroja, koja joj je sezala do kolena, cipelicama s niskom potpeticom i kašmirskom kardiganu, izgledala je starija nego što ju je pantio. Sve na njoj delovalo je imućno (što je ona i bila) i skromno (što sigurno nije). Ipak, ništa nije moglo da sakrije sirovu čulnost tela pod odećom.

Bili je krenuo ka njoj, privučen kao magnet komadu metala ili bespomoćni noćni leptir mesecu. „Zdravo.“

Toni ga je zagrlila, priljubila se čvrsto uz njega, dok su tople suze krivice

padale na njegov okovratnik i slivale mu se niz vrat. „Tako mi je žao, Bili.“ „Zbog čega?“ Bili se prisilio na osmeh, odlučan da pred njom bude hrabar. „Ovo je bila moja odluka, ne tvoja. I da mogu da vratim vreme unazad, ponovo bih isto uradio, bez razmišljanja.“

„Ali, Bili! Dvadeset godina!“

„Petnaest“, ispravio ju je. „S uslovnom.“

„Ali ti ništa pogrešno nisi uradio.“

„Nisi ni ti.“

„Bili, molim te. Jesam. Znaš da jesam. Oboje znamo. Nikolas je bio u mojoj grupi.“

„To je bila nesreća, Toni. Nesrećni slučaj. Nikad to nemoj da zaboraviš.“ Udišući miris njene kože, pomešan s nekim jedva osetnim parfemom s notom limuna, oseti da ga preplavljuje potreba za njom. Uprkos junačenju, bio je uplašen. Bojao se zatvora i budućnosti bez nje. Očajnički ju je privukao bliže, ljubeći je strastveno, gurajući jezik u njena usta kao izglednelo pile koje traži hranu.

Toni je ustuknula. Dah mu je bio kiseo od straha.

„Hajde.“ Pokušala je da ga odbije smehom. „Nije trenutak.“

„Mislim da ćeš shvatiti da je ovo jedini trenutak koji imamo. Odvešće me za minut.“

„Znaš li kuda?“

„U državni zatvor, barem zasad. Nalazi se u Vorenu, gde god da je to.“ Bili se nasmejao, ali u tom zvuku nije bilo radosti. „Advokat mi je rekao da će pokušati da me premesti. To je tati predaleko da me posećuje.“

„Naravno.“ Toni nespretno klimnu glavom. Da je ona u zatvoru umesto Bilija, kao što bi i trebalo da bude, da li bi se njen tata mučio da je obilazi? Sumnjam da bi. Ipak, nije došla tu da raspravlja o njihovim cenjenim očevima. Morala je Biliju da kaže istinu. Da raskine sve među njima. Pod ovim okolnostima, nije znala odakle da počne.

„Vidi, Bili“, rekla je nervozno. „Toliko ti dugujem da zaista ne znam šta

da kažem.“

„Šta kažeš na da?“

Ponovo ju je gledao onim psećim očima. Kao da je to neki film ili pozorišni komad, pa će svakog časa sići s pozornice i vratiti se u stvarnost. Nikolas bi bio živ, a Bili ne bi išao u zatvor i svi bi srećno živeli do kraja života.

O, Isuse! Tonino srce je potonulo. Da li se on to spušta na koleno?

„Reci da ćeš se udati za mene, Toni. Reci da ćeš me čekati.“

Toni je otvorila usta da nešto kaže, ali ju je on prekinuo.

„Znam šta misliš, ali možda i ne bude petnaest godina. Lezli će uložiti žalbu. Mogli bismo čak da idemo i na pogrešno vođenje sudskog postupka.“

„Na osnovu čega?“

„Ne znam.“

Prvi put od dana kad je Nikolas umro, Toni vide kako nestaje fasada junačenja i muške snage Bilija Hamlina. Zagledavši se u njegove oči, videla je prestravljenog klinca. Uplašenog. Samog. U situaciji u kojoj se ne snalazi, baš kao i ona.

„Ali Lezli kaže da je to moguće i da bi mogli da me puste za nekoliko godina. Tada bismo mogli da se venčamo i... svašta.“

Iznenada je prestao da govori. Da li je na njenom licu pročitao koliko je užasnuta? Sa zakašnjenjem, Toni pokuša da delimično izgleda kao odana devojka. Ako je Biliju bila potrebna fantazija da se za nju drži, nešto što će ga provesti kroz košmar života u zatvoru, zar mu ona nije dugovala makar toliko?

„Molim te, Toni.“ Tuga u njegovim očima bila je nepodnošljiva. „Molim te, reci da.“

Pre nego što je uspela da se zaustavi, reči joj se skotrljaše s usana. „Da. Mislim, naravno. Naravno - da! Samo nisam očekivala prosidbu baš ovog časa, to je sve. Ali naravno da ću se udati za tebe, Bili.“

„Čim izađem?“

„Čim izadeš.“

Bili najednom poče bolno da jeca, obuzet olakšanjem. „Toliko te volim, Toni.“ Privukavši je ponovo k sebi, pritisnuo ju je na grudi kao dete koje grli plišanog medu.

Straža je stigla. „Vreme je da pođemo.“

„Znam da će zvučati sumanuto“, šapnuo joj je na uvo, „ali to zaista mislim. Ovo je najsrećniji dan u mom životu. Hvala ti.“

„I meni je“, uverila ga je Toni. „Budi jak“, dodala je dok su ga odvodili. Toni Džileti čekala je dok se vrata ćelije nisu za njim zatvorila. Onda se sručila na stolicu i zaplakala.

Znala je da nikad više neće videti Bilija Hamlina.

§

Tri dana nakon donošenja presude, Lezli Luz odleteo je u Vašington. Stigao je na obezbeđeni podzemni parking u deset do deset uveče, u dogovoreno vreme.

Delimično je očekivao da će njegov klijent poslati kurira, nekoga anonimnog da obavi transakciju. Umesto toga, na Lezlijevo iznenađenje, klijent se lično pojavio. Bio je važan čovek pa je njegovo prisustvo učinilo da se i Lezli oseća važnim.

„Dvesta hiljada. Kako je dogovoreno.“ Spustivši zatamnjeni prozor limuzine linkoln taun kar, predao je Lezliju debeli koverat. „Završili ste posao u poslednjem trenutku.“

„Znao sam šta radim. Ceo štos jeste u poznavanju porotnika. Recimo tek toliko da sam ja svoje znao veoma dobro.“

„Očito. Bio sam siguran da će ga osloboditi. Ali ipak ste uspeli.“

Lezli se osmehnuo, pohlepno obmotavši oko paketa prste nalik na kobasice. „Trebalo je da imate više vere, senatore.“

Senator Hendemejer se nasmeši. „Možda je trebalo da imam, gospodine Luze. Možda je trebalo.“

Advokat Bilija Hamlina posmatrao je u mraku kako linkoln odlazi.

Drugi dio

Deveto poglavlje

OKSFORDŠIR, ENGLESKA, SADAŠNJOST

„O, Majkle! O, Majkle, folim te, toliko te folim! Molim te, nemoj da staneš!“

Iz svog neudobnog položaja na zadnjem sedištu klasičnog MG kabrioleta, Majki de Vir se pitao: *Zašto to žene govore? Nemoj da staneš. Sigurno niko neće stati u tom naročitom trenutku. Mada verovatno neki muškarci moraju; inače se devojke ne bi mučile da to izgovaraju, zar ne?* Dok se Majklov um bavio tim pitanjem, erekcija je počela da splašnjava. Međutim, kad je već počeo, nije bilo verovatno da će stati. Sta je Lenka, njegov poslednji trofej, mislila da će on uraditi? Izvaditi Rejsingpost i početi da traži trkače i jahače za četiri i petnaest u Vinkantonu? A ako je nameravao to da uradi, zbog čega je mislila da će ga izvikivanje tog „Nemoj da staneš“ naterati da se predomisli?

„Stao si.“ Lenkin glas podrhtavao je prekorno.

„Pauzirao sam, dušo. Odmarao se.“

Bilo je četiri i petnaest tog divnog majskog popodneva, a Majki de Vir je kasnio. Trebalo je da odbaci Lenku na železničku stanicu u Didkotu pre sat vremena. Ipak, šta da se radi s tim suncem i cvetovima koji su se raspucavali iz redova žive ograde, i Lenkinom nemoguće kratkom mark džejkobs minisuknjom, koja je klizila nagore uz njene glatke smeđe butine, gde je jedno vodilo drugom? Ili će pre biti da je jedno zamalo odvelo drugom.

Lenka se durila. „Nisam ti privlačna?“

„Draga, naravno da jesi.“

„Ti me ne foliš.“

Majki de Vir je uzdahnuo. Beše jasno da neće moći da nastavi gde je stao. Navukavši farmerke, pokrenuo je motor.

„Lenka, ti si anđeo, znaš da jesi. Ali ako zakasnim kod majke na večeru, umesto pudinga će poslužiti moja muda pržena u dubokom ulju. Bojim se da je to ono što me ometa.“

Devojka je piljila u njega. „Lažeš! Stidiš me se, u tome je problem. Neprijatno ti je da me predstaviš majci.“

„Gluposti, draga“, slagao je Majki, posmatrajući s uvažavanjem Lenkinu suknju koja je otkrivala gaćice, i ogromne silikonske grudi koje su srećno poskakivale ispod najoskudnije od svih PETA majica. „Majka bi te obožavala.“ Bila bi u istoj liniji s antraksom i Če Gevarom. „Jednostavno ne smatram da je večeras pravi trenutak da te predstavim, to je sve.“

§

Deset minuta kasnije, mahnuvši Lenki s platforme, Majki de Vir odahnuo je s olakšanjem i radosno izbrisao njene brojeve iz svog mobilnog telefona.

Seksi, ali previše zahtevna.

Majki je imao dovoljno stresova s kojima je jedva izlazio na kraj, pošto je njegova majka imenovana za sekretarku unutrašnjih poslova iste sedmice kad je rešio da napusti studije na Oksfordu. I nije samo rešio. Zaista je to i uradio. Tog jutra Majki je otišao kod svog tutora, potpisao potrebne obrasce i spakovao stvari iz svoje divne sobe u Capel kvodu, da se nikad više ne vrati. Nameravao je roditeljima da saopšti tu lepu vest za večerom.

Prirodno, oboje će pobesneti, posebno zato što majčin novi posao podrazumeva da će se to sada pretvoriti u vest. SIN SEKRETARICE UNUTRAŠNJIH POSLOVA BEŽI S BEJLIOL KOLEDŽA DA BI SE PROFESIONALNO POSVETIO ŽURKAMA. Dejli mejl uvek koristi reči tipa „bežati“. Oni su takve guzice. Majki se osećao loše zbog neizbežnog negativnog naboja, ali se tu ništa nije moglo. Prethodne godine osnovao je catering kompaniju s najboljim prijateljem Tomijem Lajonom, i njih dvojica prosto su štancali novac. Budućnost je bila svetla, a Majki de Vir mogao je

da namiriše uspeh već sada. Ovo uopšte nije bilo vreme za analiziranje T. S. Eliota.

Ironično, majčin bes verovatno neće biti ništa u poređenju s očevim gnevom. Tedi de Vir je i sam završio Bejliol koledž, baš kao i njegov otac i deda i pradeda pre njega. Ne uključujući sknavljenje bakinog groba ili objave da je gej, ili (što bi bilo nezamislivo) vesti da se pridružio laburistima, u očevim očima nije postojao gori zločin koji bi Majki de Vir mogao da počini od odustajanja od Oksforda.

Da, večerašnji skup za večerom biće i više nego nezgodan, čak i bez Lenkinih prenemaganja. Jedino dobro u celom tom užasu bilo je to što će Majklova sestra Roksi biti tamo da ga podrži.

„Poslednja karta.“

Tedi de Vir tresnuo je devetku pik na kartaški sto presvučen zelenim plišem, uz teatralni zamah. Kružila je porodična šala da Tedi nikada ne pobeđuje u kartanju, niti zapravo u bilo čemu: monopolu, pogađanju reči uz pomoć slika, pantomimi. Samo navedite igru i Tedi će gubiti, iznova i iznova, često potpuno spektakularno. Kao glavni finansijski službenik u uspešnom Gradskom hedž fondu, pored toga što je bio istoričar školovan na Oksfordu, Tedi de Vir uopšte nije bio budala. Ipak, kod kuće je do savršenstva igrao tu ulogu, uživajući u roli izvlačenja debljeg kraja u porodičnim šalama, nalik na dobrovoljno pripitomljenog cirkuskog meclveda.

Kao i obično, Roksi, njegova kćer, te večeri se svim silama trudila da mu pruži prednost u igri ou hel³, kojoj su se posvetili pre večere. Prvi put u isto*riji, činilo se da Tedi zaista pobeđuje.

„O, vrlo dobro, tata.“ Roksi se osmehnula, bodreći ga. „Sada ti je samo potrebna dvojka.“ Nežno je spustila dvojku pik preko Tedijeve devetke.

Tedi se namrštio. „Hm. Pa, nemam dvojku, zar ne?“

„Onda moraš da je pokupiš, tatice.“

„O bože!“

„Poslednja karta.“

„Sačekaj samo tren...“

Roksi je odigrala žandara pik i pobedonosno se zavalila unazad. „Izlazim!“ Tedijevo lice bilo je odraz čistog besa, pa nije mogla da se ne nasmeje.

„O, dragi tata, nema veze. Možda ćeš pobediti u sledećoj partiji.“

Otac i kćerka sedeli su u biblioteci u Kingsmeru, na nasleđenom imanju De Virovih u severnom Oksfordširu. Od Roksine „nesreće“, premestili su joj spavaću sobu u prizemlje, a Tedijeva stara radna soba pretvorena je u kupatilo. Posledica toga bila je ta da se zvanična dnevna soba sada nalazila na spratu, s pogledom na Jelenski park. Međutim, biblioteka, udobna prostorija crvenih zidova, s crnim kožnim česterfildskim sofama, slikama lova na zidovima i korpama za pse pored vatre koja je neprekidno pucketala, ostala je ista kakva je oduvek i bila. Roksi je volela tu sobu upravo zbog toga što se nije menjala. Najviše od svega volela je kad je otac tu.

„Šta kažeš na lep suvi šeri pre večere?“ Tedi se naslonio unazad na stolici i protegao noge. Nosio je svake večeri iste tamnoljubičaste somotske pantalone, bilo da je zima ili leto, pada kiša ili sija sunce. Imao je na spratu, u sobi s garderobom, oko stotinu pari istih takvih. Za Roksi, sve u vezi s njenim ocem ukazivalo je na nešto blisko i ritualno, na utešnu jednoličnost u svetu koji se turobno menjao. „Tvoja majka stići će svakog časa.“

Roksi nije trebalo podsećati. Okrenuvši invalidska kolica, odgurala se do bara da pripremi Tediju piće. Retko kad je pila pre večere, ali je ovog puta napravila izuzetak, natočivši mansanišu boje bledog ćilibara u dve čaše sa stopom, umesto u jednu, kao obično. Mama će sigurno večeras biti nepodnošljiva, likovaće i biće puna sebe nakon velike pobede. Sekretarka unutrašnjih poslova. Te reči su zapinjale u Roksinom grlu. Kako je njena majka uspela u tome? Zašto drugi ne mogu da vide pravu Aleksiju na način na koji ju je Roksi videla? Njena majka će večeras biti pobednička zvezda sopstvene predstave, samozadovoljna i nesnosna. Ipak, nije li uvek takva?

Postojalo je vreme, pre mnogo mnogo godina, kada je Roksen de Vir volela majku. Da, Aleksija je oduvek bila ambiciozna, nezavisna i daleka na način na koji to nisu bile majke drugih devojčica. Ali čak i tako, Roksi se sećala srećnih dana. Pamtila je duga leta koje su provodile zajedno na plaži na Martinim vinogradima, jele užinu spremljenu za izlet i igrale se vila i patuljaka. Sećala se Božića u Kingsmeru, kad ju je Aleksija podizala da zakači na jelku grozne bleštave ukrase domaće izrade. Sećala se trka po vrtu u baštenskim kolicima i, krajnje neobično - jer je Aleksija bila notorno grozna kuvarica - pravljenja džema od kupina.

No, potom su usledile Roksin tinejdžerske godine i sve se promenilo. Isprva su se majka i kćerka svađale. Svađale su se oko svega, od politike do muzike, od mode do religije, od knjiga koje su volele, do boje Roksin kose. Površinski posmatrano, bilo je to uobičajeno sukobljavanje koje ide s pubertetom. Međutim, s vremenom je Roksi počela da oseća dublju pukotinu, nešto što je više uznemiravalo.

Aleksija, koju su u mladosti uvek smatrali velikom lepoticom, činilo se da postaje zavidna na sve lepši kćerkin izgled. Roksi nije mogla toga najtačnije da se seti. Bilo je teško prizvati u sećanje određene ispade, što je Majki uvek od nje tražio kada je skakao u majčinu odbranu. Ipak, Roksi je razvila snažan osećaj za majčinu srdžbu. Osećala je Aleksijine oči na sebi kad je u bikiniju izlazila iz bazena, pogled koji je goreo vrelinom koja nije bila divljenje, već pre zlobno i oštro pečenje na njenoj koži, od zavisti. Kada je Roksi počela da dovodi momke kući, sve je postalo još gore. Činilo se da Aleksija ne preza ni od čega da je ponizi, da je omalovaži za vreme porodičnih obedovanja, ili, što je još gore, preuzme glavnu reč u razgovoru i uveri sve prisutne da je ona, velika Aleksija de Vir, uvek u centru pažnje. Cedila bi Roksin momke u pogledu svega, od njihove porodične istorije do planova za karijeru (bože, bila je takav snob!). Niko nikada nije bio dovoljno dobar.

S druge strane, Roksin otac zauzeo je vrlo ležeran stav prema kćerkinim zabavama. Naravno, Aleksiju je to izluđivalo.

„Zar nećeš ništa reći, Teđi?“, obično bi urlala. „Znam da to ne odobravaš!“

Zašto uvek ja moram da budem loš policajac?“

No, Tedi je uporno odbijao da se upliće, čineći najbolje što je mogao da sačuva mir.

Sve do onog dana kada je Roksen de Vir upoznala Endrua Bizlija, i sve se promenilo.

§

Endru Bizli unajmljen je kao Roksin trener tenisa.

Postao je ljubav njenog života.

Roksi je volela Endrua duboko i strastveno, ali je njena majka bila rešena da joj uništi sreću. Smatrajući ga bezvrednim i optuživši ga da je lovac na miraz, Aleksija ga je okrutno oterala. Tedi, drag i pun ljubavi, ali slab spram odlučnosti supruge, nije uspeo da stane na kćerkinu stranu. Kada se Endru vratio u Australiju, Roksin srce slomilo se u paramparčad. U očaju, bacila se s prozora svoje sobe u Kingsmeru. Skok s osamnaest metara trebalo je da je ubije. Umesto toga, s gorkom ironijom, Roksi je preživela pad, samo zato da bi bila prikovana za invalidska kolica do kraja života, i ostala zavisna od roditelja. Nikada neće pobeći od majke, ali će ostatak svojih dana provesti kao bogalj pod Aleksijinim krovom.

Sada njena majka više nije imala na čemu da joj zavidi. Aleksija de Vir ponovo je bila najlepša od svih.

U Kingsmeru se nikad otvoreno nije upućivalo na Roksinu nesreću, uglavnom zato što Tedi to nije mogao da podnese. Kako je pripadao drugačijoj, starijoj generaciji, Tedi de Vir duboko je pokopao bol, izabravši poricanje umesto oštrog svetla istine.

Roksi je mogla da živi s tim. Volela je oca. Ono s čime nije mogla da se pomiri, bila je činjenica da majka nikad nije kažnjena za ono što se dogodilo. Nikad nije patila kao što je trebalo. Aleksija de Vir bila je srećno udata, i dalje profesionalno uspešna, i dalje čuvena po lepoti koliko i po pameti, a od Roksinog pada, po otpornosti na nedaće. Dela bi trebalo da imaju posledice. Ipak, umesto da pati, Aleksija de Vir bila je opuštena, dok su joj se dodatne

lovorike gomilale na glavi. Njeno neočekivano postavljanje na mesto sekretara unutrašnjih poslova bilo je samo poslednje u dugačkom nizu nezaslužениh uspeha. Roksi je od toga bilo muka.

„Živeli.“ Razdražljivo se kucnula s Tedijem.

„Takođe, mila moja. Znam da se ne raduješ ovoj večeri. Ipak, pokušaj da zadržiš stvari na civilizovanom nivou, mene radi, ako ne radi tvoje majke. Kada se od nekog traži da bude sekretar unutrašnjih poslova, to je, znaš, veliki uspeh.“

„Naravno da jeste, tatice.“

Mamine pobede su uvek to bile.

Gilbert Drejk pao je na kolena u prednjoj klupi malene seoske crkve i prekrstio se.

Bio je uplašen, uprkos pravičnosti svoga cilja. Kako je mogao on, jedan čovek, skroman i beznačajan taksista, zasluženno da kazni najmoćniju ženu u Engleskoj?

Molio se za hrabrost, a stih iz Ponovljenog zakona dopre do njega, kao dar božji.

*Budite slobodni i hrabri, i ne bojte ih se i ne plašite se od njih; jer Gospod Bog tvoj ide s tobom, neće odstupiti od tebe, niti će te ostaviti.*⁴

Sandžaj Patel bio je izneveren i ostavljen. Napustili su ga prijatelji, sud, ali najviše od svih, ta zla đavolica Aleksija de Vir.

Gilbert Drejk ostao je u crkvi, moleći se, sve dok nije pao mrak. Onda je zakopčao rajsferšlus na jakni s kapuljačom i otišao u noć.

§

„Za ono što ćemo uskoro primiti, neka nas Gospod učini istinski zahvalnima. Amin!“

Aleksija de Vir ćutke je slušala dok je njen suprug izgovarao molitvu pred obed.

Kada su se tek bili venćali, Tedijevo insistiranje na ovom tajanstvenom ritualu obićno je veoma nerviralo Aleksiju. Nijedno od njih nije bilo naroćito religiozno, dakle, ćemu ta pompezna javna predstava pobožnosti? Ipak, tokom vremena, Aleksija je, kao i Roksi, poćela da nalazi simpatićnost u Tedijevim nepromenljivim ekscentrićnostima. Kada su besnele oluje u njenom vlastitom životu, muž Aleksije de Vir dokazao je da je stena koja joj je potrebna, ona jedna prava i ćvrsta stvar za koju je mogla da se uhvati. Veoma mali broj politićara imao je toliko sreće.

„Dobro.“ Aleksija se velikodušno osmehnula svima za stolom. „Sve ovo izgleda prelepo. Ana je nadmašila sebe, kao i obićno.“

„Kao što si i ti, draga moja.“ Naginjući se preko paštete od kuvane govedine, od koje je voda polazila na usta, salate od svežeg paradajza s bosiljkom i domaćeg hleba, Tedi de Vir je s ponosom poljubio ženu u obraz. „Sekretarka unutrašnjih poslova! Bože moj! Pretpostavljam da to znaći da ćemo te još manje vićati, ako je to uopšte moguće.“

„Nadam se“, promrmljala je Roksi ispod glasa.

„Znaš, smeća nekako ne ide uz tebe, mila“, uzvratila je Aleksija, gledajući u Roksinu sivosmeću haljinu iz Neksta. Niko joj neće pokvariti ovu pobedu, naroćito ne njena razmažena i egocentrićna kćer. „Ćini da izgledaš sivlje nego obićno. Pokušaj sledeći put s malo nekih boja. Mogle bi te razvedriti. Bog zna da bi ti to koristilo.“

Roksi je pocrvenela od ljutnje i posramljenosti, ali ništa nije uzvratila. Źeleći da izbegne dalji sukob, Majki de Vir podiže ćašu.

„Ćestitam, sekretarko unutrašnjih poslova!“

Nagnuo se napred i poslužio velikom kolićinom govede paštete. Loše vesti nikad ne treba saopštavati na prazan stomak.

„Hvala ti, dragi.“ Aleksija se osmehnu sinu. „Sladak si.“

„Jesi li se iznenadila kad su te imenovali? Mislim, nekako je došlo kao grom iz vedra neba.“

„Gluposti“, reče Tedi odano. „Tvoja majka je bila očigledan izbor za to mesto. Posle sveg njenog izvanrednog rada na zatvorskim reformama.“

„Divan si, mili, ali Majki je potpuno u pravu. Bio je to potpuni šok. U stvari, članovi Parlamenta i ja zaista se dobro slažemo na ličnom nivou...“

„Da, da. Kao što si nam rekla hiljadu puta“, ispali Roksi, zaradivši time dva istovetna preklinjuća pogleda od Tedija i Majkla.

„Ipak, nikad nisam očekivala ovo unapređenje“, nastavila je Aleksija ne obazirući se. „Mislim da to važi i za sve druge. Mogu vam reći da je to iznerviralo prilično ljudi u partiji. A onda, zašto se dosađivati i raditi sve knjiški? Životne prilike moraju se pri hvatati tako kako nailaze. Zgrabiš bika za rogove i sve to. I, naravno, ukoliko mogu da služim državi, utoliko bolje.“

Ovo je bilo previše za Roksi. Znala je da je dala ocu obećanje, ali zaista? *Da služi državi?*

„Oh, majko, molim te! Makar imaj toliko pristojnosti da priznaš da se ovde ne radi o služenju. Ambicija te je dovela na taj položaj. Lična ambicija. Mi nismo novinari, mi smo tvoja porodica. Nas ne moraš da lažeš kao što lažeš sve ostale.“

Tedi prekorno reče: „Roksi, ljubavi, preteruješ.“

U Aleksijinim grudima stisla se poznata lopta besa. Preteruješ? Da li je to bilo sve što je Tedi imao da kaže? Zašto je nikad nije branio kako treba? Zašto je puzio pred Roksinim kompleksom žrtve, sve prokletu vreme gazeći kao po jajima? Ta devojka koristila je jebena invalidska kolica kao oružje, i Aleksiji se to ovog puta smučilo.

„Kad smo već kod prilika i hvatanja bikova i... tako tog“, poče Majki nesigurno. „Ja, ovaj... Imam neke vesti.“

„Nemoj nam reći da si konačno pronašao finu devojku i da ćeš se oženiti?“, zadirkirao ga je Tedi. „Mislio sam da smo se složili. Nema ženidbe pre nego što završiš Oksford.“

„Ne brini“, kaza Majki. „Nema svadbe. Barem ne one na kojoj sam ja mladoženja. Ali, ovaj... pa, to je novost. U svakom slučaju, ispunio sam jedan deo pogodbe. Završio sam s Oksfordom.“

Potpuni muk. Atmosferu je bilo moguće šeci nožem.

Aleksija je prva progovorila.

„Kako to misliš da si završio, Majkle? Tek što si počeo.“

Majki tužno pogleda u majku. „Fakultet nije za mene, mama. Stvarno.“
„Nije za tebe? Zašto, za ime sveta, nije?“

„Iskreno? Dosadan mi je.“

„Dosadan?“, planuo je Tedi. „Bejliol? Ne budi smešan!“

Majki je nastavio: „Sećaš li se Kingsmer keteringa, firme koju sam prošle godine osnovao s Tomijem?“

Tomi Lajon bio je Majklov najstariji prijatelj. Dvojica dečaka upoznala su se u pripreмноj školi i od tada su imali blizak odnos.

„Ne baš.“

„Da, sećaš se. Priredili smo prošlog leta zabavu povodom tridesetog rođendana onog Rusa na jahti u Sen Tropeu.“

„Neodređeno.“ Aleksija je pogledala u Tedija, čije su obično vedre crte izražavale strahovit bes.

„Pa, kakogod, od toga smo zaradili dvadeset hiljada, samo nas dvojica“, rekao je Majki ponosno. „Od tada imamo gomile zahteva za korporacijske događaje i bar micve.“

„Bar micve!“ Tedi de Vir nije više mogao da izdrži. „Ti si De Vir, za boga miloga, i nalaziš se na pola puta do diplome pravnika na Oksfordu! Ne možeš ozbiljno da se nadaš da ćemo se tvoja majka i ja složiti da odbaciš sve to da bi zakazivao klovnove i balone za trinaestogodišnje jevrejske dečake iz Golders prokletog Grina!“

„Njihovi roditelji su klijenti“, odgovorio je Majki razborito. „I nemoj da kritikuješ Golders Grin. Neke od tih jevrejskih majki odriču se svote i od pola miliona samo da proslave veliki dan malog Samjuela.“

„Pola miliona?! Funti?!“ Ova cifra ućutkala je čak i Tedija.

„Razmisli o tome, tata.“ Majklove vesele sive oči zablistaše. „Tomi i ja možemo da zaradimo čistih stotinu hiljada za noć.“

„Da, a s počasnom diplomom prve klase s Bejliola, i uz moje i majčine veze, mogao bi kroz nekoliko godina da praviš desetine miliona godišnje u Gradskom hedž fondu. Žao mi je, Majkle, ali to naprosto nije prihvatljivo.“
„Pa, i menije žao, tata, ali to nije tvoja odluka. Jutros sam zvanično napustio koledž. Predao sam ključeve i sve ostalo.“

„ŠTAAAAA?“ Tedijev urlik čuo se sve do stražarske kućice na ulazu u Kingsmersko imanje. Roksi je pokušala da se umeša i uskoro su sve troje vikali jedno na drugo, kao goropadni članovi Parlamenta tokom vremena za pitanja premijeru.

Aleksija de Vir zatvorila je oči. Najpre prokleta Roksi, koja ponovo vadi violinu i gudi istu gorku staru temu. A sada i Majki, koji baca ovu granatu.
Toliko o svečanoj večeri u moju čast.

Osetila je olakšanje kad ju je batler Bejli potapšao po ramenu.

„Izvinite što vas prekidam u jelu, gospođo, ali neko na kapiji želi da vas vidi.“ Aleksija pogleda na ručni kartije sat, prošlogodišnji poklon od Tedija za godišnjicu braka. Prošlo je devet. „Prilično je kasno za kućne posete. Ko je to?“ „U tome i jeste začkoljica. Osoba nije rekla svoje ime i ponašala se, znate, čudno. Dženings nije bio siguran šta da preduzme.“

Aleksija je spustila salvetu. „U redu. Doći ću.“

§

Alfred Dženings bio je stražar u Kingsmeru skoro četrdeset godina. Sa sedamdeset godina, nagluvošću i slabim srcem, nije se ni mogao nazvati obezbeđenjem. Majki je jednom prilikom opisao Dženingsa kao nekoga ko je „opasan koliko tek rođeno mače“, što je bila fraza za koju je Aleksija oduvek mislila da savršeno opisuje Alfreda. Nažalost, zato što je postala sekretarka unutrašnjih poslova, lična bezbednost više nije bila tema za šegačenje. Njen kontroverzni rad na mestu ministarke za zatvore stvorio joj je brojne neprijatelje, od kojih su neki bili i potencijalno opasni, a drugi nesumnjivo poremećeni. Sandžaj Patel, neki Indijac koji je sebi oduzeo život u Vormvud skrabsu kad mu je služenje kazne produženo, imao je naročito glasnu i

neprijatnu grupu pristalica. Aleksiju de Vir nije bilo lako zaplašiti, ali isto tako nije mogla sebi da priušti da se ponaša nonšalantno u pogledu neočekivanih „posetilaca“.

Stražarska kućica Kingsmera sastojala se od radne sobe s kamerama u prizemlju, kupatila i spavaće sobe na spratu. Dženings je učinio da bude udobna, a vatra pothranjivana presovanim drvenim ugljem neprestano je gorela.

„Žao mi je što sam vas mučio, gospođo“, rekao je slabašnim i drhtavim glasom, čim je Aleksija ušla. „Posebno usred večere. Momak je otišao.“

„Sve je u redu, Alfrede, malo opreza nije naodmet. Da li su, kojim slučajem, kamere bile uključene?“

„O, jesu, gospođo“, prodahtao je starac, zadovoljan što je nešto obavio kako treba. „Ovih dana uvek rade. Gospodin De Vir vrlo je izričit po tom pitanju. Uključite sad te kamere, gospodine Dženingse, kaže mi. Uključene su, bez brige.“

Večera se završila. Tedi je ljutito odjurio, a Majki i Roksi ostali su sami u kuhinji i spremali čaj.

„Dakle“, poče Majki smejuljeći se, „prošlo je dobro, bar mislim. Tata je bio uobičajeno smiren i racionalan.“

„A šta si očekivao?“, rekla je Roksi prekorno. Mnogo je volela svog brata. Majkla su svi voleli zbog njegovog šarma nevaljalog dečaka, topline i smisla za humor. Bilo je nemoguće ne voleti ga, ali ju je pogađalo da gleda njihovog oca tako uznemirenog. „Znaš koliko Bejliol znači tatici.“

„Da, ali nije tatica taj koji mora da bude tamo, zar ne? Već ja.“

„Ostalo ti je još samo dve godine.“

„Znam, Roks, ali nasmrt sam se smorio. Stvarno nisam knjiški tip.“ Majki je pao na sto s glavom u rukama.

„Zaista? Ma nemoj.“ Roksi je sarkastično podigla obrvu.

„Ha-ha. Ozbiljan sam. Iskreno verujem da u ovom poslu s Tomijem mogu da uspem. I tata je preduzetnik.“

„Teško.“

„U redu, makar je poslovan čovek. Sigurno postoji neki deo njega koji razume.“

„Nije da ne razume. On ne želi da pogrešiš, to je sve.“

„Važi, da, neću. Mama to shvata. Čak i uprkos tome što će je štampa pritisnuti zbog ovoga, ona zna da moram da nađem sopstveni put.“

„Aleksija veruje da iz tvoje guzice sija sunce, i uvek je tako bilo“, hladno reče Roksi. „Podržala bi te i kad bi saopštio da ćeš se pridružiti kampu za obuku muslimanskog bratstva u planinama Kašmira.“

Majki se namrštitio. Mrzeo je kad njegova sestra zove majku ličnim imenom. Jaz između majke i kćerke bio je očigledno ogroman, ali se činilo da taj mali verbalni tik to još više podvlači.

„Ona nas oboje voli, Roks.“

Roksi zakoluta očima.

„Stvarno.“

„Pa, to pokazuje na čudan način.“

§

Tedi je našao Aleksiju u njenoj radnoj sobi. Sedela je za radnim stolom s praznom čašom za vođu pred sobom, zurila u prostor i sve vreme vrtela burmu oko prsta.

„Jesi li dobro?“

„Hm? O, jesam, dobro sam.“

Osmehnula se na silu. Ispod uredne političarske spoljašnjosti, Tedi je primećivao koliko umorno izgleda. Aleksija je bila u srednjim dvadesetim kad su se sreli prvi put, i u poznim dvadesetim kada su se venčali u maloj katoličkoj kapeli u Kadoganovoj ulici. Tada je bila zamamna lepotica u

klasičnom stilu sedamdesetih. Bila je vrlo vitka, s dugim nogama kao u ždrebeta i grivom neposlušne plave kose koja joj je, dok se kretala, tekla niz leđa poput kometinog repa. Ipak je čak i tada bila ambiciozna. Uskoro se promenila, ošišavši kosu i prihvativši trezveniji stil oblačenja, komplet i štikle, kad je prvi put dobila poslaničko mesto u Londonu. Gospođa Tačer izabrana je za vođu nekoliko godina pre nego što je Aleksija de Vir postala članica Parlamenta, ali je Konzervativna partija i dalje bila neprijateljski nastrojena prema ženama, posebno prema onima koje su poticale iz niže srednje klase. Udaja za britanskog aristokratu nesumnjivo je doprinela Aleksijinim šansama. Tedi se odrekao svog plemstva da bi se njegova supruga okušala u Donjem domu, ali Aleksija je ostala De Vir, a De Virovi su od pamtiveka bili deo torijeuskog establišmenta.

Tedi nije bio glup. I te kako je bio svestan da su njegovo ime, novac i veze koje je imala njegova porodica činili veliki deo privlačnosti za njegovu briljantnu, prelepu i agresivnu mladu nevestu. Međutim, on se Aleksiji divio i voleo ju je, i bio je i više nego voljan da priloži sve što ima na oltaru njene karijere. Pre nego što su se upoznali, život Tedija de Vira bio je sjajan, pun privilegija i istovremeno sasvim glup i isprazan. Brak s Aleksijom Parker učinio ga je uzbudljivim.

Dok je te večeri sedela za radnim stolom, Aleksija je od glave do pete ostavljala utisak moćne, umešne i izuzetno sposobne žene, kakva je i postala. Od suptilne danijelgalvin nijanse njene kose, preko savršeno skrojenog modnog kompleta, do dijamantata koji su joj diskretno svetlucali na prstima, ušima i vratu, supruga Tedija de Vira bila je žena na koju je valjalo računati. Posmatrajući je, Tedi je mogao da pukne od ponosa.

Sekretarka unutrašnjih poslova. To je bilo nešto.

Uspeli smo, draga moja. Svima smo dokazali da nisu imali pravo.

Naravno, De Virovi su dobili pravičnu porciju kušnje i tragedija, i kao par, i kao porodica. Tedi je bio dovoljno inteligentan da uvidi kako se odnos između Aleksije i Roksi verovatno nikada neće vratiti u normalu, kao što se ni smrskane noge njegove kćerke neće oporaviti. Sve je počelo pre mnogo vremena, gotovo čim je Roksi ušla u pubertet, ali je svakako ta gadna

situacija s Bizlijem učinila sve hiljadu puta gorim. Osim toga, Aleksija nikada nije bila osećajni lip, vrsta majke koja će zagrliti kćer i reći: „Dobro, dobro de.“ Tedi je takođe znao da je Aleksija toliko razmazila Majkla da ga je upropastila, delimično da nadoknadi sve ono što je izgubila s Roksen. Ponekad ga je to izluđivalo, ali je imao razumevanja. Tedi de Vir ponosio se činjenicom da je uvek shvatao svoju ženu. Bili su dve strane istog novčića, on i Aleksija. Duboko ju je voleo. „Nedostajala si nam za večerom.“

„Zaista? Nisam mogla da razaberem od silne vike.“

Prišao joj je s leđa i počeo da joj masira ramena. „Izvini što se sve tako zahuktalo. Kuda si nestala?“

„Neko je bio na kapiji i tražio da me vidi. Dženingsu se izgled tog nekog nije svideo, ali dok sam stigla, čovek je nestao.“

Tedi se namrštio. „Ne sviđa mi se način na koji te ti luđaci stalno prate naokolo.“

„Ne znamo da li je bio luđak. Mogao je da bude bilo ko... neki birač, ili novinar.“

„Imaš li ga snimljenog na traci?“

Aleksija nije ni trepnula. „Nemam. Video-nadzor ne radi dobro.“

„Opet?“

„Bojim se da je tako.“

„Za ime božje. Šta nije u redu s tim prokletim sistemom? Zar ne možeš zahtevati od MI5 da paze na tebe, pošto sad vodiš prokletu državu?“

Aleksija je ustala i poljubila ga. „Opusti se, mili. Nije ništa. Sigurna sam da ću dobiti sve potrebno obezbeđenje, ali ne želimo da živimo kao zatvorenici, zar ne?“

„Pa, ne.“

„Dobro onda. A sada da pređemo na Majkla koji je napustio Bejliol.“ Tedi je podigao ruke da joj da znak da učuti. Malo je ljudi moglo da prekine Aleksiju de Vir usred rečenice, a njen muž bio je jedan od njih. „Ne dolazi u obzir“, rekao je odlučno. „Večeras više nećemo pričati ni o jednom detetu.“

Ovo je trebalo da bude tvoje veće. Hajdemo u krevet pa možeš da mi ispričaš do najsočnijih najsitnijih pojedinosti sve o tvom prvom danu na funkciji, sekretarko unutrašnjih poslova.“ Nestašno joj je stisnuo stražnjicu.

Aleksija se nasmejala. „U redu. Onda idemo u krevet.“

Po ko zna koji put zahvalila se srećnim zvezdama na tako divnom mužu, koji ju je uvek podržavao.

Samo da nisam morala da ga slažem.

Snimak sigurnosne kamere bio je lošeg kvaliteta, ali nije bio prazan. Sutra će pokazati traku Edvardu Meningu.

Edvard će znati šta da radi.

Deseto poglavlje

Ser Edvard Mening bio je uzbuđen.

„Spusti glavu na sto, ti mala kučko.“

Seks u Domu lordova uvek mu je raspaljivao želju. Bilo je nečeg tako slasno nezakonitog i zabranjenog u uživanju s povodljivim mladim uslužnim osobljem u tako drevnom i veličanstvenom ambijentu. Večeras mu je jedan dvadesetogodišnji Rumun naročito ugađao. Zaključao je vrata i svukao se na njegovo naređenje čim se večera okončala i glupi kineski diplomata vratio u svoju ambasadu.

„Raširi noge.“

Visoke čaše za vino od finog voterfordskog kristala s izgraviranim nazivom Dom lordova opasno su se drmale na stolu dok se on ljuljao napred-nazad. Ser Edvard Mening, s pantalonama oko gležnjeva, ali i dalje s besprekorno vezanom mašnom, gurao je sve jače i brže, dok mu vlažne fleke znoja nisu izbile kroz uštirkanu košulju.

„Nemoj tako grubo, Edvarde, molim te! Boli me!“

„Za tebe sam ser Edvard, dragi moj! I želim da te boli! U tome je draž!“

Potiskujući mladog Rumuna dalje na sto, Edvard se podigao na ispoliranu drvenu ploču, čučnuvši iznad svog ljubavnika kao žaba dok se upinjao da prodre duboko u to izvanredno sočno dvadesetogodišnje telo. Ser Edvard Mening nije čeznuo za vlastitom mladošću, ali je i dalje cenio nasladu mladim mesom, posebno kad mu je tako slobodno ponuđeno. Kristalna čaša pala je i glasno se rasprsla o parket. Za njom još jedna. Ser Edvard je ubrzao ritam. Bilo je jedan po ponoći i vrata su bila zaključana, ali nisu želeli da ih neko uznemirava.

Naposletku je svršio uz prigušeni krik zadovoljstva, obilato prosipajući spermu svuda po Rumunovim glatkim golim guzovima, a zatim skliznuo na pod. Dok je navlačio pantalone i popravljao kosu, divio se svom plenu, još na stolu, raširenih ruku i nogu.

„Ne brini za sređivanje nereda, Sergeje. Ujutru će poslužitelji to obaviti.“

Sergej Milesku se okrenuo i podigao pogled ka starom čoveku kog je upravo opslužio. Sergej Milesku je mrzeo ser Edvarda Meninga vatreno i ubilački. Međutim, više je mrzeo sebe zbog ogromne erekcije među nogama. Stvari koje mu je taj Englez radio bile su odvratne, bolne i sramne. Pa ipak, Sergej je počeo da uživa u njima skoro isto koliko i njegov zlostavljač.

On nije bio sa ser Edvardom Meningom zbog seksa. Mening je slovio za moćnog čoveka s moćnim vezama. Takođe je bio i bogat; imućniji nego što je Sergej Milesku mogao da zamisli i u najluđim snovima. Jednoga dana Mening će platiti za poniženje koje mu je nanosio tokom poslednjih šest meseci, za suze i modrice po telu, koje nikada neće zaceliti u potpunosti.

„Dođi ovamo!“

Ser Edvard Mening pomazio ga je po kosi, kao psa. Koščati starački prsti pratili su malaksale linije duž Sergejevih glatkih obraza.

„Uživao si, zar ne?“

Sergej klimnu. „Znaš da jesam. Ipak, moramo li uvek ovde, gde radim? Zar ne možemo ponekad da odemo kod tebe? Osećam se kao neka...“

„Kao šta?“, preo je ser Edvard, posežući rukom nadole ka dečakovom kao kamen tvrdom udu.

„Znaš“, prostenjao je Sergej. „Kao kurva.“

„Ah, ali dragi moj dečače, o tome se baš i radi. Ti i jesi moja mala kurva.“

Mrzim te, pomislio je Sergej, trzajući se pod prstima svog ljubavnika.

Bio je pred samim orgazmom, kad ga je ser Edvard Mening pustio bez upozorenja.

„U redu“, rekao je na Sergejevo iznenađenje. „Ako te to čini srećnim.“

Uradićemo to kod mene sledeći put.“

To me stvarno čini srećnim. Veoma srećnim.

„Zaista?“

„Zaista.“ Ser Edvard mu dobaci poljubac. „Ne zaboravi da isključiš svetla kad budeš odlazio.“

§

Kasnije tog jutra, odmoran, istuširan i namirisano/Zora losionom posle brijanja, ser Edvard Mening sedeo je za stolom i ponovo iščitavao dosije nove šefice.

Aleksija de Vir (rođena Parker), članica Parlamenta, Severni Oksfordšir. Rođena 8. aprila 1954. Udata od 1982. za lorda Edvarda Stenlija Ridžmonta de Vira (odrekao se titule 1986). Dvoje dece: Roksen Emili (1983), Majki Edvard Ridžmont (1985). Šest godina u Ministarstvu trgovine i industrije. Od 2009. do danas - mlađa ministarka za zatvore.

Bilo je malo toga u dosijeu nove sekretarke unutrašnjih poslova što bi pobudilo interesovanje. Ali to je bilo upravo ono što je zainteresovalo ser Edvarda Meninga. Do trenutka kad bi neko došao u njegovu kancelariju (kao i svi stariji državni službenici, i ser Edvard Mening smatrao je Kancelariju unutrašnjih poslova svojim vlasništvom - ministri su dolazili i odlazili, ali su ser Edvard i njegovo osoblje bili nepromenljivi i zapravo upravljali državom), obično bi već imao dosije u MI5, debeo poput Kurana, i mnogo više prljavština. Ser Edvard je službovao pod petoricom sekretara unutrašnjih poslova, i laburista i konzervativaca, i sva petorica imala su više kostura u ormarima od prosečne londonske javne kuće. Nikada ništa protiv njih nije dokazano, naravno. Posao ser Edvarda Meninga bio je da se poštarabaš za to, što beše jedna od malobrojnih oblasti u kojima su se njegovi interesi i interesi njegovih političkih gospodara poklapali. U vestminsterskoj verziji društvene igre zmije i merdevine, samo su zmije stizale na vrh, oni koji su odbacivali skandale bez napora, kao što bi se jegulje kretale u moru ulja.

Aleksija de Vir bila je drugačija. Njen dosije bio je toliko tanak da je

praktično podsećao na flajer. Sve do prethodne godine, kada su njen nacrt zakona i kaznena reforma doveli do gomile kontroverznih naslova u medijima, gospođa De Vir bila je sasvim neupadljiva. U njenom dosijeju uopšte nije bilo ničega pre kratkog zadržavanja na funkciji sekretarke liberalnog poslaničkog kluba u Parlamentu, i to još dok je bila mlada. Od tada je nekoliko mirnih godina u lokalnoj politici praćeno spektakularno dobrom udajom za imućnog britanskog lorda i slobodnim prolazom do najviših ešalona društvenog i političkog establišmenta. Imala je dvoje dece, od toga jedno invalid. (Pričalo se da je pokušaj Roksen de Vir da izvrši samoubistvo zbog raskida ljubavne veze jedina mrlja u inače knjiški idiličnom porodičnom životu.) Umereno uspešna politička karijera bez sumnje je lansirana u nebesa zahvaljujući ličnom prijateljstvu gospođe De Vir s Henrijem Vitmanom, novim premijerom, (još nešto što je kopkalo ser Edvarda Meninga. Staje skoro šezdesetogodišnja gospođa De Vir mogla imati zajedničko s mladim i tek oženjenim predsednikom partije? Morala je da postoji neka veza, ali neka je ser Edvard proklet ako može da je uoči.)

Međutim, nije bilo ničega, apsolutno ničega, što bi ukazivalo na to zbog čega je Aleksija de Vir iščupana iz nebitnog Ministarstva za zatvore i postavljena na vrlo uticajan položaj sekretara unutrašnjih poslova.

Gde su mrtva tela, neprijatelji koje je ostavila za sobom duž puta, dok se tako tiho pela uz masni stub?

Gde su mine, gde je zamršena mreža tempiranih bombi koju treba da izbegnem ili da se kroz nju provlačim?

Dosije Aleksije de Vir nije bio zanimljiv zbog onoga što sadrži, već zbog onoga što u njemu nije navedeno.

Krije tajne od mene. No, ja ću je razotkriti. Ako nameravam da štitim ovu kancelariju i naš rad, moram da znam ko je ona i šta, kog đavola, ovde traži.

„Dobro jutro, Edvarde. Rano si stigao.“

Neki manje važan čovek sigurno bi poskočio. Ser Edvard Mening samo je mirno sklopio dosije, čušnuo ga u ladicu radnog stola i namestio u osmeh

nalik sovinom.

„Uopšte nisam, sekretarko unutrašnjih poslova. Skoro je osam.“

Rekao je novoj šefici da ga zove po imenu i da preskoči titulu, ali se svaki put nervirao kad ona tako i postupi. Možda je bio posredi parajući naglasak pseudoviše klase. Ili možda to što je Aleksija de Vir bila žena. Ser Edvard Mening je i ranije radio za žene, ali nikad zato što je tako izabrao. Suzdržan u pogledu sopstvene seksualne orijentacije, nesumnjivo je nalazio žene potpuno odbojnim.

„Volela bih da me zoveš Aleksija.“

„Znam to, sekretarko unutrašnjih poslova. Ako smem da primetim, delujete pomalo umorno.“

Aleksija uhvati odblesak sopstvenog odraza u kancelarijskom prozoru i trže se. Nije se šalio. Oči joj behu podbule i otečene, koža suva, a svaka linija na njenom licu vidljivo dublje urezana nego što je bila nedelju dana ranije. Kažu da se od visoke funkcije stari. Možda taj proces već počinje.

„Imala sam tešku noć.“

„Žao mi je što to čujem.“

„Neko je došao kod mene kući. Neki muškarac. Zeleo je sa mnom da razgovara, ali dok sam sišla do stražarske kućice, otišao je.“

Ser Edvard se namršti. „Ne znate ko je to bio?“

„Ne mogu da budem sigurna, ne. Ipak, imam svoje sumnje.“ Aleksija ga je ukratko informisala o slučaju Sandžaja Patela i pretnjama koje je kasnije dobijala. „Imamo nekakav snimak na traci, mada je kvalitet očajan.“ Izvadila je srebrni disk iz kofera i dala mu ga.

„Odlično. Poslaću ovo direktno Metu. Ionako smo za petak u tri zakazali pregled mera vaše bezbednosti. Može li da sačeka do tada?“

„Naravno“, rekla je Aleksija odsečno. „Sve to je ionako odvlačenje pažnje. Nisam zabrinuta. A sada, pređimo na posao.“

Čuo je glasove u glavi.

Neke od njih je prepoznavao, one koji su dolazili iz prošlosti.

Glas najboljeg prijatelja.

Glas svoje žene. Bivše.

Glas kćeri.

Njen glas ga je uvek smirivao, nagonio ga na osmeh. Ipak, nikada zadugo. Zato što je postojao onaj glas.

Ponekad je mislio da je to glas boga, pun pravičnog gneva. U drugim prilikama zvučao je više kao đavolov: izvitoperen, zlokoban, neljudski. Jedino je znao da je to glas straha. Govorio mu je užasne stvari i zahtevao ih od njega. Beše to glas koji je morao da bude zadovoljen, poslušan. No, kako je mogao da poslušava kad čak nije mogao ni da dopre do nje?

Aleksija de Vir bila je nedodirljiva.

„Jesi li nešto rekao, dušo?“

Gospođa Mardžori Dejvis sumnjičavo je držala na oku svog najnovijeg unosnog gosta. Za vreme dvadesetpetogodišnjeg vođenja svratišta u Kotsvoldsu, gospođa Dejvis nagledala se svakakvih čudaka koji su joj prelazili prag. Bio je neki par iz meksičke Kalifornije, koji je svakog jutra silazio u prizemlje da doručkuje noseći kristale, pa ih redao ukруг oko kobasica i pasulja, „zbog pozitivne energije“. Zatim je imala francuske osobenjake koji su odbili da plate račun zato što su našli pauka u kadi, a zapamtila je i ponovo rođene hrišćane iz Kanade, koji su pili četiri šolje čaja s pavlakom (po osobi!) odjednom. Međutim, ovaj poslednji momak bio je i više nego ekscentričan. Bio je potpuno čudan, govorio sam sa sobom i lutao po kući u ko zna koje doba noći, brbljajući religijske besmislice. Tog jutra sišao je na doručak u isflekanom majici kratkih rukava i očito neobrijan. Gospođa Dejvis kasno se zapitala da li je možda opasan.

„Žao mi je“, promrmljao je čovek. „Nisam primetio da pričam naglas.“

Ludak, nesumnjivo. Gospođa Dejvis podigla je čajnik kao oružje.

„Još *erl greja*?.“

„Ne, hvala vam. Samo račun, molim vas. Odjaviću se posle obroka.“

Hvalim te bože!

Gospođa Dejvis već je bila primetila vozni raspored za liniju Didkot-London raširen ispod stalka za tost, pa se tome i nadala.

„O, žao mi je što to čujem“, rekla je mehanički. „Jeste li uživali u boravku u Oksfordširu?“

Čovek se namrštio, kao da nije razumeo pitanje. „Moram da vidim Aleksiju de Vir.“

„Oprostite?“

„Rekao sam da moram da vidim sekretarku unutrašnjih poslova!“ Tresnuo je pesnicom o sto. „Očekuje me. Mi smo stari znanci.“

Mardžori Dejvis ustuknu. Čovek se vratio jelu, a ona je požurila do recepcije da mu odštampa račun. Kofar mu je već bio u holu, što je bio dobar znak. Čim je završio obrok, vratila se do stola.

„Mislim da će biti najbolje da sada odete. Primamo i vizu i masterkard.“

Izenadila ju je čvrstina sopstvenog glasa, ali nije nameravala da provede ni minut više u društvu luđaka s kreditnom karticom. Svakako ne u sopstvenom domu.

Čovek nije delovao uznemireno. Potpisao je priznanicu, uzeo prtljag i otišao bez ijedne reči.

Nakon njegovog odlaska, gospođa Dejvis pogledala je potpis na kreditnoj kartici, delimično se pitajući hoće li ponovo čuti to ime jednog dana u vestima, u vezi s nekim užasnim zločinom ili nekakvom zaverom protiv vlade.

Gospodin Vilijam Dž. Hamlin.

Hamlin.

Moraće to da zapamti.

Jedanaesto poglavlje

Zatvorski život odgovarao je Biliju Hamlinu.

Bizarno je reći tako nešto, ali to je bila istina. Redovnost, rutina, drugovanje s ostalim zatvorenicima prijali su Bilijevom ležernom i prilagodljivom karakteru u svakom pogledu, od trenutka kada se na to navikao.

Prva godina bila je najteža. Nakon što su ga premestili u ustanovu bližu njegovom ocu. Bili je bio skrhan kad je Džef Hamlin iznenada preminuo od srčanog udara, samo tri meseca nakon početka služenja kazne. Nastojao je da ubedi sebe kako stres zbog njegovog hapšenja i suđenja nije narušio očevu zdravlje, ali je duboko u sebi znao da je upravo to razlog. Krivica ga je glodala kao pas kosku.

U međuvremenu, Lezli Luz, Bilijev zastupnik, ostavljao je sporadične poruke o žalbi. Međutim, kako su prolazile sedmice, zatim meseci, a konačno i godine, a da za sve to vreme nijedan datum nije određen, Bili se pomirio s činjenicom da će odslužiti punu kaznu.

Dvadeset godina bilo je previše bolno za razmišljanje. Čak je i petnaest uz dobro ponašanje predstavljalo gorku pilulu. Bili Hamlin odlučio je da se usredsredi na jedino pozitivno što mu je preostalo u životu: Toni Džileti.

Kad budem izašao, Toni će me čekati.

Bila je to slatka fantazija na koju beše lako navući se, i Bili Hamlin držao se za nju kao da je pojas za spasavanje.

Kad izađem odavde, govorio je sebi iz noći u noć u hladnoj samotnoj ćeliji, vodiču Ijubav s Toni svake večeri po pet puta. Nadoknadiću izgubljeno vreme.

Zaspao bi sanjajući Tonino meko i senzualno tinejdžersko telo i budio se s mirisom njene kože u nozdrvama, osećajući nežno milovanje svilenkaste plave kose na svojim prsima. Kako su godine proticale, a on nikako ništa nije doznavao o njoj - nije bilo ni pisama ni poseta ni poziva - izmislio je niz priča koje su objašnjavale njeno odsustvo.

Otac ju je sprečavao da s njim kontaktira.

Putovala je, nekud daleko, možda preko Anda, pokušavajući da ne misli na njega dok ne budu mogli ponovo da budu zajedno.

Radila je i tajno štedela novac za kuću koju će zajedno kupiti kad se on nađe na slobodi.

Pošto su te maštarije sve apsurdnije zvučale čak i njemu samom, Bili je prijateljima u zatvoru prestao da govori o Toni. Umesto toga ju je odložio, sklonio daleko u mentalnu kutiju, koju je tajno i s radošću otvarao kad se svetla pogase i ostane sam. Podržan tim romantičnim snovima, danju je bio rešen da izvuče najviše što može iz zatvorskog života, pa se upisao na časove tehnike i mehanike i provodio mnoge sate radeći na zatvorskom imanju, u čemu je uživao. Pod normalnim okolnostima, ubice dece smatrane su najnižom klasom u zatvoru, bojkotovane su i često su ih fizički napadali drugi zatvorenici. Međutim, nešto u Bilijevoj dobroj i neumorno veseloj prirodi navelo je ostale da ga prihvate.

Na kraju niko nije verovao da je Bili Hamlin ubio Nikolasa Hendemejera i svi su smatrali da je njegovo suđenje predstavljalo lakrdiju.

Onog dana kada je Bili napustio državni zatvor u Istočnom Džerziju, posle petnaest godina iza rešetaka, niko ga nije sačekao da ga pozdravi. Otac mu je bio mrtav, a nije imao drugu blisku rodbinu. Postojalo je nekoliko njih koje je poznavao kod kuće, ljudi koje je mogao da pozove. Ipak, sa strahom je shvatio da su svi njegovi pravi prijatelji ostali za njim, s druge strane ogromne i zaključane čelične kapije kaznene ustanove. Bili Hamlin nije bio spreman da se suoči sa spoljnim svetom, ne sasvim sam.

Tako je preduzeo jedino što je mogao.

Pošao je da potraži Toni Džileti.

Prvo Bilijevo odredište bila je vila Toninih roditelja u Nju Džerziju. Nikada ranije nije bio tamo, ali je zapamtio adresu i video slike tog mesta u modernom časopisu Kuće iz snova.

Vrata je otvorila ljubazna služavka. Njen brat, Tajron, proveo je osam godina u zatvoru zbog male krađe, pa je znala šta mnogo vremena provedeno unutra može da učini ljudskoj duši. Ipak, rekla je Biliju da mu je put bio uzaludan.

„Stari Džileti prodao je kuću pre osam godina. Moje nove gazde su Karterovi, oni sada žive ovde.“

Bili je prikrio razočaranost.

„Da li znate gde su se Džiletovi preselili?“

„Ne znam. Mislim da su se vratili u Njujork. Ipak, Volter Džileti izgubio je mnogo novca kad mu je posao propao. Dugovao je partnerima, banci, mnogima. Zbog toga je i prodao kuću. Našli su se u ozbiljnoj nevolji.“

Bili se sećao Voltera Džiletija kao nadmenog i napadnog čoveka razmetljivog hoda, koji se na suđenju prezrivo ophodio prema Bilijevom ocu. Tonin tata nije bio od onih koji bi se dobro nosili s takvim gubitkom bogatstva.

Nakon malo istraživanja i nekoliko poziva upućenih ljudima koji su nekada radili za Voltera, Bili je pronašao novi dom Džiletijevih, čist ali skroman stan u delu Bruklina, gde su agencija za nekretnine iznajmljivale apartmane. Kad je stigao tamo, izgledalo je da je i to putovanje jalovo. Otvorila mu je stara smežurana babuskera u prljavoj kućnoj haljini od velura.

„Šta, dođavola, hoćete?“

Bili ju je prepoznao kao Toninu majku tek kad su joj se zle oči suzile, a ona promuklo upitala: „Bili Hamlin? Već si izašao?“

„Sandra?“

„Gospođa Džileti za tebe, dečko.“

Isuse Hriste, pomislio je. Ostarilaje trideset godina. I više.

„Ja... tražim Toni“, promućao je. Iz nekog razloga, ta stara žena ga je

činila nervoznim.

„Ti i ceo svet.“ Sandra Džileti zagraktala je groteskno. Bili je prepoznao roptanje emfizema u njenim grudima. Nadao se da stara izreka da se sve devojke na kraju pretvore u svoje majke nije tačna.

Nekoliko užasnih trenutaka, Bili je mislio da je Toni umrla. U stvari, kako je Sandra Džileti objasnila, njena kćerka je otišla ubrzo posle suđenja, hladno obavestivši oba roditelja da s njima ne želi više ništa da ima i da započinje novi život.

„Tek tako“, prodaktala je starica. „Nakon dvadeset godina ljubavi i pažnje, samo se pokupila i otišla, i Volter i ja nikad više ništa nismo čuli o njoj.“

Bili je pomislio na jedno jedino magično leto s Toni i duge razgovore koje su vodili o njenim roditeljima. „Ljubav“ i „pažnja“ nisu bile reči koje je ikada povezivao s Džiletijevima. Sećao se da je sažaljevaao Toni i bio zahvalan na svom toplom odnosu s ocem.

Gospođa Džileti je nastavila: „Naravno, Volter je sve izgubio. Ti to verovatno znaš. Umro je od srčane kapi nekoliko meseci nakon što smo prešli ovamo. Ostavio me je bez penija, cicijaški kučkin sin.“

Bili je bacio pogled kraj nje u čist prostrani stan. Nije bio Ric Karlton, ali bi on bio u stanju da ubije da takvo mesto nazove domom.

„Meni izgleda da vam nije loše, gospođo Džileti.“

Sandra Džileti izvila je gornju usnu. „To je zato što imaš niske standarde. Verovatno si se prvenstveno zato i zaljubio u našu Toni. Nije se vratila ni da prisustvuje sahrani, znaš. Niti je poslala cveće. Bezosećajna kuja.“

Bili je napustio stan u dubokom očaju. U zatvoru je makar imao fantaziju, malu kutiju sa snovima zahvaljujući kojoj je gurao dalje. Sada se čak i to raspalo, urušilo i propalo, kao i sve ostalo u njegovom životu.

I ne samo u njegovom. I Džiletovi su očigledno izgubili sve. Sticao se utisak kao da su svi koji su bili povezani s onim užasnim letom u Kenebankportu prokleti. Bili je možda završio u zatvoru, ali svi su bili kažnjeni. Patili su na neki svoj način. Pokušao je da ne misli na porodicu

Hendemejer i njihov večiti bol. Da li je i njih ovo razdvojilo? Pitao se šta se s njima desilo posle tog suđenja. Da li je njegov odlazak u zatvor senatoru Hendemejeru doneo olakšanje za kojim je žudeo? Nekako je sumnjao u to.

Nekoliko narednih meseci Bili je neumorno tragao za Toni Džileti, ali je potraga bila nalik hvatanju duha mrežom za leptire. Čak je od male svote novca koju mu je otac ostavio potrošio hiljadu dolara na privatnog detektiva, ali je i to bilo uzaludno. Tonina majka, ta otrovna stara veštica, imala je pravo.

Nestala je. I nigde se više nije pojavila.

Tek nekoliko meseci kasnije, Bili Hamlin prepoznao je osećanje koje je raslo u njemu kao ono što i jeste bilo: olakšanje. Odustao je od sna, pustio padobran i na sopstveno čuđenje, ustanovio da naposletku nije propao. U stvari, osetio je kao da mu je s ramena pao ogroman teret.

Izlazak iz zatvora nije učinio Bilija Hamlina slobodnim čovekom. No, odustajanje od Toni Džileti jeste. Napokon je mogao da počne da gradi sebi život.

U zatvoru je dobio diplomu mehaničara i potrošio ostatak očevog novca na kupovinu udela u oronuloj garaži u Kvinsu, uortačivši se s Majlom Bejtsom starim drugom iz srednje škole. Majlo je na televiziji pratio Bilijevo suđenje i uvek se osećao loše zbog onoga što mu se desilo. Još je živio u starom susedstvu Hamlinovih, sa simpatičnom lokalnom devojkom Betsi, kojom se oženio, i troje dece. Porodica Bejts uzela je Bilija Hamlina pod svoje okrilje i njihovo prijateljstvo je više od ma čega drugog pomoglo Biliju da preokrene život.

Betsi Bejts je upoznala Bilija sa Sali Dafild, ženom koja će postati njegova supruga. Bili i Sali odmah su započeli dobru vezu. Sali je bila ridokosa i imala neverovatne ledenoplave oči i kožu poput starinske porcelanske lutke. Struk joj beše tanak, grudi bujne, a smeh pun i zarazan, od onih koji ispune prostoriju. Ljubazna i majčinski topla Sali imala je stalno zaposlenje kao pravna sekretarica. Bili nije bio zaljubljen u nju, ali mu se mnogo sviđala, a osim toga, želeo je decu. Isto je važno i za nju. Činilo se da nema razloga da se čeka.

Tokom prvih pet godina, brak je bio srećan. I Bili i Sali bili su zauzeti, Bili je radio kao auto-mehaničar, a Sali se posvetila njihovoj maloj kćeri Dženifer. Dženi Hamlin bila je ženica oka oba roditelja, obla i punačka kao knedla, stalno prekrivena brašnjavim bebi-puderom. Neodoljivo je gukala na svakoga ko je mario da joj se osmehne. Bili je tugovao jedino zato što Džef, njegov otac, nije poživio dovoljno dugo da upozna unuku i vidi sina tako srećnog i sređenog. Kako je Dženi Hamlin rasla, jaka, lepa i zabavna kao sam vrag - niko od nje nije bio brži u smišljanju pošalica u jednoj rečenici - tako je i ljubav njenih roditelja takođe bivala sve veća.

Nažalost, njihova uzajamna ljubav, koja nikada nije prerasla prijateljstvo s početka veze, počela je da bleđi. Kada se Sali vratila na posao i zaljubila u jednog kolegu, Bilija nije toliko uznemirila sama preljuba, koliko činjenica da je prema tome bio ravnodušan. Potpuno. Kada je muškarac sasvim hladnokrvan prema činjenici da neko spava s njegovom ženom, onda nešto verovatno nije u redu. I tako mirno, prijateljski, bez ikakve drame, Hamlinovi su se razveli.

Godinama kasnije, kada je Bili ozbiljno pitao kćerku da li je razdvajanje uticalo na nju, dvanaestogodišnja Dženi Hamlin pogledala je oca u oči i bezizražajno rekla: „Tata. Videla sam da se i jaja razbijaju s više emocija.“

Kad ju je mama pitala to isto, Dženi je ustala i melodramatično uzdahnula, preklopivši usta rukom.

„Šta? Hoćeš da kažeš da ste se vas dvoje razveli?!“

Istina je glasila da je Dženi Hamlin bila srećno, sigurno i dovitljivo dete. Majka joj se blaženo preudala, i premda je Bili ostao sam, bio je savršeno zadovoljan poslom, drugarom Majlom i sezonskom kartom za Jenkije.

A onda su počeli glasovi.

Krenulo je kao blaga depresija. Bilijev i Majlov posao najpre je zapao u poteškoće, a onda sasvim propao. Dugovi su se gomilali, a Bili više nije imao Salinu zaradu da ublažava udarac. Kada se i Majlov i Betsin brak takođe raspao, Bili je to primio teže nego svoj razvod. Nije mogao da ih krivi, ali je imao utisak da se ceo svet razlepljuje. Počeo je da pije, isprva

pomalo, a zatim mnogo. Negde duž te linije, granica između stvarnosti i Bilijeve rastuće nesrećne mašte polako se zamaglila. Na kraju se sve raspalo.

Majlo Bejts otišao je iz grada, ostavivši Bilija da se sam suoči s dugovima. Bili je ubedio sebe da je Majlo otet i ubijen.

Rekao je policiji: „On me ne bi ostavio. Ne Majlo. On mi je najbolji prijatelj. Uzeo ga je. Odveo ga je i ubio ga.“

Kad su ga upitali ko je to on, Bili Hamlin mogao je da odgovori samo glas. Zao glas očito je kazao Biliju Hamlinu da je on kidnapovao Majla Bejtsa. Bili je opisao žive košmarne predstave u kojima anonimna individua muči i ubija Bejtsa, pa je zahtevao da policija istraži slučaj.

Očajno brinući, Sali, Bilijeva bivša žena, pozvala je socijalne radnike. Utvrđeno je da pati od šizofrenije i prepisani su mu lekovi. Kad bi ih uzimao, bilo mu je bolje. Kada ih ne bi pio, stanje mu se pogoršavalo. Postajalo je mnogo, mnogo gore.

Naposletku je počeo da nestaje naviše meseci, odlazeći na misteriozna „putovanja“, ne govoreći nikome kuda ide i odbijajući da raspravlja gde je bio kad bi se vratio. Glas mu je govorio kuda da ide i Bili je sledio uputstva, očito prestravljen. Niko nije znao gde je nabavljao novac za ta putešestvija, a sam Bili davao je neodređene odgovore, insistirajući na tome da su se sredstva neobjašnjivo pojavljivala na njegovom bankovnom računu. Sali i Dženi preklinjale su ga da potraži pomoć, ali je Bili odbijao, ubeđen da će se, ako ne bude radio ono što glas od njega traži, ako bude dopustio da ga lekari ili psihijatri utišaju, desiti nešto potpuno užasno.

Povremeno bi fiksirao pažnju na određene ljude. Neki su bili meštani, ljudi koje je poznavao iz susedstva, a za koje je verovao da su u opasnosti. Drugi su bili javne ličnosti. Igrači bejzbola. Političari. Glumci.

Najskorija i najbizarnija opsesija Bilija Hamlina odnosila se na britansku sekretarku unutrašnjih poslova, Aleksiju de Vir. Magazin Tajm objavio je fotografiju gospođe De Vir u sklopu njenog profila u rubrici koja se bavila ženama na vlasti. Bili se potpuno usredsredio na to, provodeći sate i sate za računarnom, istražujući biografiju britanske političarke.

„Moram da je upozorim“, rekao je Bili kćerki.

Ne opet! - pomislila je Dženi. U poslednje vreme izgledalo je da mu je mnogo bolje. „Da je upozoriš na šta, tata?“ Uzdahnula je. „Ne poznaješ tu ženu.“

„Nije suština u tome.“

„Ali, tata...“

„Ona je u smrtnoj opasnosti. Glas je tako rekao. Moram da je upozorim. Moram da odem u Englesku.“

Niko, čak ni Dženi Hamlin, nije mislio da će njen otac zaista otići.

§

Tedi de Vir ušao je u kuhinju u Kingsmeru, delujući uznemireno.

„Šta je bilo, tatice?“, upitala ga je Roksi. „Kako je baka imala običaj da kaže, izgledaš kao da si izgubio šiling, a našao novčić od šest penija.“

Tedi se nije nasmejavao. „Jesi li videla Denija?“

Deni je bio stari porodični pas, oštrodlaki jazavičar s koeficijentom inteligencije kupusa, kome su svi De Virovi bili posvećeni. Posebno Tedi.

„Zvao sam ga jutros da idemo u šetnju i nije se pojavio. Nigde ne mogu da ga nađem.“

„Verovatno je negde zaspao“, rekla je Roksi. „Ili je odlutao do stražareve kućice da se ogrebe za kobasice. Hoćeš li da ga potražim?“

„Ne bi ti smetalo? Glupo je, znam, ali zabrinut sam za njega.“

Pola sata kasnije, bila je i Roksi. Pretražili su celu kuću, dvaput, i sva verovatna mesta u prizemlju. Pas je nestao.

„Možda ga je mamica greškom pustila kad je jutros otišla za London?“, upitala je Roksi. „Da je pozovemo i proverimo?“

„Već sam to uradio. Rekla je da nije pogledala u njegovu korpu, ali se ne seća da ga je videla i da sigurno nije izašao s njom.“

„Vaše lordstvo.“

§

Alfred Dženings pojavio se na vratima trpezarije. Tedi de Vir odrekao se titule pre više decenija, kada je Aleksija prvi put ušla u Parlament, ali je Alfred prirodno bio nesposoban da se De Viru drugačije obrati.

„Da li ste ga pronašli?“ Tedijevo okruglo lice ozarilo se nadom.

Stari stražar zurio je u cipele. „Jesam, vaše lordstvo. Bojim se da jesam.“

Aleksija de Vir zavrnila je italijanske čaršave na svom londonskom krevetu i uvukla se pod njih. Bio je to dug dan - od njenog proglašenja za sekretara unutrašnjih poslova svi dani su postali dugi - a meki dodir egipatskog pamuka na golim nogama bio je predivan. Aleksija je obično nosila svilene ternbol i aser pižame, ali je London zahvatio trodnevni vreli talas, a jedini luksuz koji je nedostajao kući De Virovih u Cejni voku u Celsiju bio je klima-uređaj.

„Neka sam proklet ako budem plaćao za tu glupost kad nikad nismo tu celo leto“, uporno je odbijao Tedi. „Ako je vruće, možemo da otvorimo prokleti prozor.“

Ponekad zna da bude takav Englez, pomislila je Aleksija s ljubavlju.

Tedi ju je pre toga zvao iz Kingsmera. Ser Edvard Mening prosledio joj je tri poruke, ali Aleksija doslovno nije imala nijedan slobodan trenutak da mu uzvрати pozive. Telefon je zazvonio baš kad je za njim posegnula.

„Dragi, žao mi je. Ne bi poverovao koliko je ovde sve iscrpljujuće. Imala sam dva izborna odbora, prvi sastanak s kabinetom u punom sastavu, pa sam...“

„Aleksija. Nešto se desilo.“

Tedijev ton momentalno ju je zaustavio. Užasi joj blesnuše u glavi. Neka nesreća. Majki. Roksi.

„Neko je otrovao psa.“

Načas Aleksija oseti olakšanje. To je samo Deni. Nisu deca. Potom ju je pogodila puna svest o onome što joj je Tedi govorio.

„Otrovao ga? Namerno?“

„Nisam siguran. No, niko od baštovana ne priznaje da je postavljao otrov za pacove, a veterinar kaže da mu je želudac bio pun toga.“

„Bio pun toga? Je li mrtav?“

„Jeste, mrtav je! To i pokušavam da ti kažem. Ceo prokleti dan.“

Aleksija je čula da Tedijev glas podrhtava. Voleo je tog psa. Iznenada se uplašila. Tajanstveni posetilac. Deni pronađen mrtav. Verovatno da ne postoji povezanost, ali šta ako greši? Kakav bi to psihopata ubio slatkog malog psa?

Nakon nekoliko minuta tešenja svog muža, Aleksija de Vir prekinu vezu. Čim je to učinila, telefon je ponovo zazvonio. Zgrabila ga je, moleći se da ne bude njena svekrva, koja je često zvala kasno uveče. Imućna udovica ledi De Vir, imala je devedeset i šest godina i bila skoro potpuno gluva. Međutim, to nije nimalo smanjilo njeno oduševljenje telefonom kao sredstvom komunikacije. Naročito je uživala u deklamovanju recepata snaji u slušalicu, prikladno zanemarujući činjenicu da Aleksija za šest decenija, koliko je na zemlji, nikada nije pripremila ništa osim tosta i da je još neverovatnije da će sada početi da kuva, kad treba da rukovodi takvom sitnicom kao što je država. Tipičan poziv počinjao je sa: „Tedi obožava pihtije od jegulja. Imaš li pri ruci olovku i papir?“

Međutim, to nije bila Tedijeva majka. Jedva čujni klik u slušalici odmah je ukazao Aleksiji na to da se radi o pozivu s velike daljine, ali s druge strane nije dopirao nikakav glas.

„Halo?“ Ponekad je dolazilo do zastoja na vezi, posebno kod poziva iz Sjedinjenih Država. „Lusi, ti si?“

Lusi Mejer, Aleksijina komšinica tokom leta na Martinim vinogradima, bila je jedina druga osoba za koju je mogla da pomisli da bi u to doba pozvala na kuću. Kako su se odmori primicah, Lusi bi se češće javljala, kao dobrodošli podsetnik na miran život koji je postojao van politike. Kad bi samo Lusi živela u Engleskoj, koliko bi mi život bio lakši.

„Ako si to ti, Lusi, ne čujem te. Pokušaj ponovo.“

Ipak, to ne beše Lusi Mejer. Začulo se nisko sintetizovano režanje. „Taj dan se približava. Dan kada će se božji gnev izliti.“

Izobličavač glasa bio je osmišljen da zaplaši. U tome je i uspevao.

Aleksija je jače stegla slušalicu.

„Ko je to?“

„Zato što si zgrešila protiv Boga, učiniću te bespomoćnom kao što je bespomoćan slepac koji traži put.“

„Pitala sam ko je to!“

„Tvoja krv biće prosuta u prašinu, a tvoje telo će truliti na zemlji. Ubico! Kučko!“

Veza se prekinula. Aleksija je spustila telefon, boreći se za vazduh.

Zatvorila je oči i pogled s prozora kancelarije iskrsnu joj u umu: srebrna Temza i njene smrtonosne struje obavijaju se oko nje, odsecajući je, kao Zlatokosu u njenoj kuli.

Neko me tamo napolju mrzi.

Vode su se podizale.

Dvanaesto poglavlje

Aleksija de Vir nestrpljivo je dobovala po stolu srebrnim nalivperom marke Monblan. Komesar Grant, viši službenik Metropolitanske policije, zadužen za njeno lično obezbeđenje, kasnio je na sastanak zakazan u tri. Ako je Aleksija nešto mrzela, to je bilo kašnjenje.

Njen prvi šef u političkoj karijeri, odvratni liberalni parlamentarac Klajv Lenster, bio je cepidlaka po pitanju tačnosti i ta lekcija pratila je Aleksiju tokom čitave karijere. Ali, bože, kakav je on kreten bio! Iskustvo stečeno na položaju njegovog ličnog asistenta promenilo joj je život, ali je sam Klajv bio grozan čovek. U četrdesetim, oženjen, i užasan bludnik čak i po vestminsterskim merilima, Klajv Lenster bio je nizak i proćelav, sa iks nogama, lošim zadahom i uvučenom bradom koja se slagala s njegovom celom. Aleksija Parker (kako se tada zvala) čudila se što je Klajv Lenster našao ijednu ženu spremnu da s njim legne, a kamoli više njih.

„Moć je neverovatan afrodidijak, Aleksija“, promuklo je promumlao Klajv nad njenim stolom posle jednog od svojih dugotrajnih ručkova zalivenih alkoholom. Nakon mesec dana postalo je bolno jasno da vrsta lične asistencije koju je Klajv Lenster tražio nije od one vrste koju je Aleksija bila spremna da pruži. „Nikad nećef napredovati u Vestminsteru ako nifi spremna da igraf ovu igru, naf.“ Klajv se podrugljivo smeškao dok je Aleksija pakovala stvari sa stola.

„Barem umem da izgovorim Vestminster“, uzvratila je Aleksija. „I i te kako nameravam da igram igru. Samo ne s tobom.“

Kad je izmarširala iz Lensterove kancelarije visoko uzdignute glave, Aleksija je bila ubeđena da će začas naći novi posao. Međutim, sledećih šest meseci provela je iza šanka u baru Kočije i konji u Ulici polumeseca.

„Nijedan parlamentarac ne želi da ima nikakve veze sa mnom“, žalila se jednoj od stalnih mušterija, stidljivom mladom finansijeru po imenu Edvard de Vir. „Kao da sam dobila kugu ili tako nešto. Sigurno ta kretenčina Lenster muti vodu.“

„Mogu malo da se raspitam u Karlton klubu, ako želiš. Da saznam da li kruže tračevi.“

„Ti si član Karltona?“ Tada je Aleksija prvi put shvatila da Edvard de Vir sigurno ima dobre veze. To jest, dobre političke veze. Karlton klub bio je ekskluzivni - onaj ekskluzivni - klub torijevaca u Ulici Sent Džejmsa. Kao i svi koji su imali ambicije da postanu konzervativni političari, Aleksija bi prodala dušu da postane njegov član, ali ženama pristup nije bio dozvoljen. Čak i da jeste, nepoznate šankerke bez porodice ili veza koje bi ih preporučile verovatno nisu bile u samom vrhu liste želja karltonskog odbora za prijem u članstvo. Dve noći kasnije, Edvard de Vir vratio se u bar.

„I, jesi li nešto saznao?“

„Zapravo, jesam.“

„Pa?“ Aleksija se savila preko šanka, slučajno priuštivši mušteriji odličan pogled na njene grudi. „Ne drži me u neizvesnosti.“

„Reći ću ti pod dva uslova.“

„Uslova?“ Namrštila se.

„U stvari, tri.“

„Tri?“

„Tri.“

„A to su?“

„Prvi je da ne ubijaš glasnika.“

Sranje, pomisli Aleksija. Mora da je čuo nešto grozno. Baš grozno.

„Nikad to ne bih uradila. Nastavi.“

„Drugi uslov je da me zoveš Tedi. Edvard zvuči tako užtogljeno.“

Aleksija se nasmejala. „U redu, Tedi. A treći?“

„Treći je da pristaneš da u petak večeraš sa mnom.“

Aleksija je nekoliko trenutaka razmatrala tu mogućnost. Već je imala sastanak u petak s baletanom Frančeskom iz Kraljevskog baleta. Njene gej kolege u pabu bile su zbog toga van sebe od uzbuđenja.

„Blago tebi“, zacvrkuta vlasnik bara Kočije i konji, besramno zureći u Frančeskove prepone na promotivnim slikama koje mu je Aleksija pokazala. „Baš ističe sve što ima, zar ne?“

„Bila je to ljubav na prvi triko!“, cerekao se Stefan, upravnik bara. Nasuprot njima, Edvard de Vir - Tedi - izgledao je kao nezgrapni mali školarac. Rumenih obraza, nespretan i bolno uzdržan u društvu žena, Tedi je bio tipični britanski muškarac više klase, i to ne u pozitivnom smislu. Ipak je smogao hrabrosti da pozove Aleksiju da s njim izađe. I bio je zabavan. I bio je član Karlton kluba. I, što je najvažnije od svega, znao je zašto su je vestminsterski parlamentarci isključili iz društvenih aktivnosti, a nije hteo to da joj kaže ukoliko ne pristane da s njim večera.

„Dobro, u redu. Izaći ću s tobom.“

„U petak.“

„Da, u petak. A sada, za ime božje, šta si čuo?“

Tedi de Vir je duboko udahnuo.

„Klajv Lenster ispričao je čitavom baru Donjeg doma da je spavao s tobom i da si mu prenela stidne vaši.“

„Ja... on...“, zamuckivala je Aleksija, previše razjarena da govori. „Jebote! Kako se usuđuje? Taj lažljivi...“

„Pokupiću te u sedam.“ Tedi se ozario. „Idemo u Ruls.“

§

Ruls nije ličio ni na jedan restoran u kom je Aleksija ikada bila. Otkad se doselila u London, povremeno su je izvodili na otmena mesta gde su služili šampanjac i jastoge, a nadobudni šefovi sale glumili gospodu pred svojom bogatom klijentelom, uskraćujući joj najbolje stolove.

U odnosu na ostala mesta, Ruls je spadao u drugu kategoriju. Da, bio je skup, ali je jelovnik podsećao na internatski: kobasice u testu, puding sa suvim grožđem, zečji gulaš, pihtije od mesa i džigerice, rolat s džemom. Prosečna starost konobara sigurno je iznosila osamdeset godina, ako ne i više. Svi behu muškarci i obučeni kao da su izašli iz nekog Dikensovog romana, u dugim crnim keceljama i kruto uštirkanim košuljama. Sve u vezi s ovim mestom, počevši od prekuvanog povrća, preko mirisa voska s uglačanih drvenih podova, do naglasaka oštih poput stakla koji su se odbijali od zidova, pripadalo je engleskoj višoj klasi koliko i Bakingamska palata.

Čim je prošla kroz vrata, Aleksija je shvatila dve činjenice.

Prvo, njoj tu nije mesto.

Drugo, Tedi de Viru jeste.

„Nisi valjda još uvređena zbog onog sa stidnim vašima, zar ne?“, upita Tedi Ionom za koji je Aleksija poželela da je makar za decibel niži.

„Ne, nisam uvređena“, uzvratila je šapćući. „Besna sam. Svi znaju da žena može da uđe u Donji dom jedino kao sekretarica. Prilično sam prekvalifikovana, ali sada nemam nikakve šanse zahvaljujući tom kretenu. Kao da bi iko mogao da prenese stidne vaši Klajvu Lensteru! Kao da ih on već nema milion, odvratna perverzija.“

Tedi de Vir se zakikotao. „Znaš li da se izuzetno snalaziš s recima, Aleksija? Trebalo bi da budeš političarka.“

Aleksija je gurnula viljušku u bezukusni jorkširski puding. „Jednog dana.“

„Zašto ne danas? Jedno mesto upražnjeno je u Betnal Grinu.“ ⁵

Aleksija se nasmejala. „I samo mene čekaju da ga popunim.“

„Može biti“, reče Tedi ozbiljno. „Ispipao sam malo teren ono veče u Karlton klubu dok sam špijunirao za tebe. Traže nekog drugačijeg da se takmiči za tu poziciju. Mlađe i modernije lice, tako se Tristan izrazio.“

„Tristan? Tristan Cening?“

Tedi de Vir klimnu glavom. „Zajedno smo išli na Iton.“

Naravno da jeste. Tristan Čening vodio je glavni štab konzervativaca. Bio je najbliži bogu unutar stranke. „Mlado i moderno je jedno. Ipak, da li stvarno misliš da žena mog porekla ima šanse za to mesto?“

„Zašto da ne?“ Tedi slegnu ramenima. „Samo je jedan način da saznamo, je li? Zaboravi sve ove gluposti o sekretaricama i kandiduj se. Šta je najgore što može da se desi?“

Bilo je teško poverovati da se taj razgovor odigrao pre više od trideset godina. I evo, sada je postala sekretarka unutrašnjih poslova. *Oduvek sam imala ambicije. Ipak, Tedi je taj koji me je gurao. Ulio mi je samopouzdanje i otvorio mi vrata.*

„Sekretarko unutrašnjih poslova? Komesar Grant je stigao.“

Ser Edvard Mening, Aleksijin stalni lični sekretar, prekinuo ju je u sanjarenju. Besprekora kao i uvek, u trodelnom odelu šivenom po meri i kose savršeno zaglađene uz glavu, Edvard je blago mirisao na isti onaj floris losion posle brijanja koji je i Tedi koristio.

„Bilo je proketo vreme. Znao da treba da se sastanem s ruskim ambasadorom u četiri i petnaest. Dan mi se upravo potpuno skratio.“

„Znam, sekretarko. Ovo ne bi trebalo da potraje.“

Dva uticajna ruska oligarha sa sedištem u Londonu behu ogorčena zbog novih propisa koje je Aleksija predložila Parlamentu, osmišljenih tako da za superbogataše zatvore sve zakonske rupe u vezi s porezom i time spreče pranje ruskog novca u Londonu. Ambasador je zbog toga zahtevao sastanak, a ser Edvard ga je odobrio. Ruski oligarsi nisu bili od onih koje je Kancelarija unutrašnjih poslova želela za neprijatelje. Komesar Grant moraće da pređe na stvar.

„Sekretarko unutrašnjih poslova, izvinjavam se. Jutros smo imali komplikovanu situaciju u Bernliju, s kojom smo morali da se izborimo. Potencijalna islamska teroristička ćelija.“

Komesar Grant bio je u kasnim četrdesetim, gojazan i sveukupno neugledan, bledog lica nalik testu, sitnih svinjskih očica i tankih usana koje je stalno vlažio nervoznim palacavim jezikom. Pokraj Edvarda Meninga

izgledao je veoma neuredno u zgužvanom odelu od sintetike, dok mu je jeftina kravata bila isprslcana kafom.

Aleksija nije bila ohrabrena. Nadam se da mu je tok misli uredniji od smisla za oblačenje.

„Je li to nešto s čim bi trebalo da budem upoznata?“

„Da, gospođo. Pretnja je neutralizovana, a vašoj kancelariji dostavljen je kompletan izveštaj.“

„Mislio sam da ćemo to da prečešljamo posle ovog sastanka“, reče ser Edvard Mening uglađeno.

„Pretnja terorističkim napadom sigurno ima veći prioritet nego nekoliko luđaka koji se pojavljuju pred mojom kućom ili mi upućuju uvrnute pozive.“

„Kao što rekoh, sekretarko unutrašnjih poslova, pretnja nije aktivna. A vaša bezbednost je suštinski važna. Ako smem...“

Ne čekajući odobrenje, komesar Grant izvadio je laptop iz tašne i tresnuo ga na Aleksijin sto. Odgurnuvši hrpu dokumenata u stranu, odmah je prešao na prezentaciju u Pauerpointu.

„Kao ministarka za zatvore, prošle godine primili ste više pretnji od bilo kog drugog torijevca.“

Energičan uvod. Aleksija pomisli: *Ne plaši me se. To je dobro.*

„Zaista sam uznemirila nekoliko ljudi.“

„Mnogo više od nekoliko, sekretarko. Ovo je spisak incidenata koji se odnose na vašu bezbednost. Sve je ovde navedeno, počevši od šetnji u znak protesta, preko gađanja jajima, do pisama punih mržnje, i poredano po ozbiljnosti. Moj posao je da izdvojim istinsku opasnost od, ovaj...“

„Sveukupne mržnje?“ Aleksija se osmehnula. Komesar je uzvratilo smeškom.

„Htedoh reći od običnih neprijatnosti.“

„Tako je. Kako mogu da pomognem?“

„Ako sam dobro razumeo ser Edvarda, otkad ste imenovani za sekretarku unutrašnjih poslova, desila su se tri naročita incidenta. Osoba koja je probala

da uđe u vašu rezidenciju van grada. Trovanje psa vašeg muža, i preteći telefonski poziv na vašu kuću u Londonu.“

„Tako je. Da li mislite da su ta tri događaja povezana?“

„Ne.“

Aleksija podiže obrvu. Očekivala je neki odgovor koji nije toliko nedvosmislen.

„U najmanju ruku, smrt psa može da se poveže s' kasnom noćnom poselom Kingsmeru. Međutim, telefonski poziv tretiramo kao zaseban incident. I evo šta smo dosad saznali.“

Klikom miša, komesar Grant izabrao je novu stranicu na ekranu. Aleksija je zatekla sebe kako gleda u lice muškarca otprilike njenih godina. Imao je proređenu plavu kosu, prodorne azurnoplave oči i nežan, ako ne i smeten izraz lica.

„Vilijam Džefri Hamlin. Prilično smo sigurni da je to čovek koji je one noći došao u Kingsmer.“

Aleksija je zvučala začuđeno, kao što je i priličilo. „Kako, pobogu, to znate?“ „Naši tehničari poradili su malo na snimku video-nadzora. Dobili smo delimični obris lica. Vaš portir se setio da je čovek imao američki naglasak, pa smo puni nade poslali slike našim prijateljima u Stejt departmentu i FBI-ju. Posrećilo nam se. Da nije imao zatvorski dosije, nikada ga ne bismo našli.“ Ser Edvard Mening upita: „Kakav zatvorski dosije?“

„Drugostepeno ubistvo.“

Aleksija se nervozno ugrizla za usnu.

„Nije loše kao što zvuči. Dete se udavilo početkom sedamdesetih godina XX veka dok je bilo pod Hamlinovim nadzorom. Pustili su ga krajem osamdesetih. Nema nasilničku prošlost, niti naknadnih prekršaja. Po svemu što nam je poznato, veoma bi me iznenadilo da vam je on otrovao psa, sekretarko.“ Aleksija je pogledala blage oči Vilijama Hamlina i složila se.

„Šta on radi ovde?“, upita ser Edvard. „Mislim, u zemlji“

„Ne znamo. Možda je samo na odmoru. Ono što znamo jeste da već dugo

ima psihijatrijske probleme.“ Komesar se okrenuo prema Aleksiji. „Sekretarko, da li vam je poznat neki razlog zašto bi ovaj čovek bio zainteresovan za vas?“ Aleksija je odmahнула glavom. „Baš nijedan.“

Zurila je u lice na ekranu. Nešto je u njegovom izrazu bilo tako tužno. „Ni ime Vilijam Hamlin vam ništa ne znači?“

„Žao mi je. Ne.“

Ser Edvard upita: „Da li je opasan?“

„Verovatno nije. Kao što rekoh, nema nasilničku prošlost. Ali sa šizofreničarima ne treba rizikovati. Verujemo da je još u zemlji, a ako jeste, moramo da ga nađemo. Više zabrinjava telefonski poziv na Čejni voku.“

Stranica na ekranu se ponovo promenila. Lice Vilijama Hamlina je nestalo, a zamenile su ga ljutite oštre crte lica drugog sredovečnog muškarca. Tog čoveka Aleksija jeste prepoznala. Vilica joj se instinktivno zgrčila.

„Gilbert Drejk?“

„Da.“

Ser Edvard Mening izgledao je zabrinuto. „Ko je Gilbert Drejk?“ „Taksista iz istočnog Londona“, reče komesar Grant.

„I prijatelj Sandžaja Patela“, dodade Aleksija ogorčeno.

Ser Edvard je znao za taj slučaj. Svi u Britaniji znali su za Patelov slučaj. Progonio je Aleksiju de Vir više od bilo kog drugog dok je bila ministarka za zatvore i neko vreme pretio da joj karijeru potpuno izbaci iz koloseka.

Kakvo god ljudsko sažaljenje da je Aleksija nekada osećala prema Sandžaju Patelu, odavno ga je smenio hladnokrvni bes. Ne samo da su Patelove pristalice bile neprijateljski nastrojene i agresivne, već su i tabloidi, a naročito Dejli mejl, tupili o tom čoveku kao da je Gandi.

„Uputite me u situaciju s Drejkom“, kaza ser Edvard.

„Već dvaput smo ga upozorili zbog pretnji koje je uputio gospođi De Vir“, objasni komesar Grant. „Takođe je proveo četiri meseca u zatvoru zbog optužbe za posedovanje vatrenog oružja.“

„I vi mislite da je Gilbert Drejk zvao prošle nedelje?“

„Moguće je.“

„Kako se taksista iz istočnog Londona dočepao privatnog kućnog broja sekretarke unutrašnjih poslova?“

Komesar Grant se namrštio. „To je očigledno ono što nas najviše zabrinjava. Nismo sigurni da je to bio Drejk. Ali izvesni detalji ukazuju na njega. Poznato je po pretnjama odranije. Onaj koji je zvao prošle nedelje takođe se pozivao na Bibliju.“

Aleksiji koža poče da bridi kad se setila. „Tako je.“

„Znamo da je Drejk postao aktivan kao preporođeni hrišćanin. Napisao je brojne blogove koristeći sličan jezik. Takođe je prošlog meseca dvaput neobjašnjivo posećivao glasačko telo sekretarke u Oksfordširu. Otuda sumnjamo da je njegovo interesovanje za gospođu De Vir aktuelno i aktivno.“

Aleksija je ustala i otišla do prozora. Izmenjeni glas prilikom tog poziva uplašio ju je više nego što jehtela da prizna. Pomisao da neotesani nasilnik poput Gilberta Drejka stoji iza toga vređala joj je ponos više nego bilo šta drugo. „Ne verujem da je to bio Drejk.“

„Smem li da upitam zašto tako mislite?“

„Potpuno sam sigurna da je poziv došao izdaleka. Zatim, zbog činjenice da mu se nije moglo ući u trag, kao i da je glas bio sintetizovan, ukazuju na prefinjenost koju Gilbert Drejk jednostavno nema. On je običan brđanin, a ne strateg.“

Komesar Grant je to razmotrio. „Možda ste i u pravu, sekretarko. Nadam se da jeste. Ipak bi trebalo da porazgovaramo o slučaju Patel.“

Aleksija prevrnu očima. „Moramo li? Toliko mi se smučilo da slušam ime Sandžaja Patela da ne mogu da vam opišem. Svako bi pomislio da je bio svetac, a ne osuđeni diler droge i trgovac belim robljem, koji je prigodno kažnjen u skladu s britanskim zakonom.“

Komesar Grant pomisli: Upravu su za nju. Gospođa De Vir svidela mu se više nego što je očekivao, ali je neosporno bila operisana od sažaljenja. „Opišite mi slučaj, gospođo. Iz svoje perspektive.“

„Nije to pitanje perspektive, komesare. Činjenice su činjenice. Sve što se desilo nalazi se u zapisniku.“

„Udovoljite mi, sekretarko. Na istoj smo strani.“

Aleksija je uzdahnula. „U redu. U Doveru, 2002. godine, uhapšen je Ahmed Kan. Prethodno je ušao u zemlju s još dvanaesticom, koji su bili deo isporuke ilegalnih imigranata. U kombiju u kom je transportovan Kan nađena je droga, tačnije heroin. Kada su ga ispitivali, Kan je rekao policiji da je strahovao za svoj život u Pakistanu - naravno, svi oni kažu to isto - i da je njegov rođak Sandžaj Patel uredio da ga dovedu u Englesku. Tvrdio je da nije znao za heroin.“

Nijedna druga izbeglica nije pomenula neku određenu osobu. Jedino je Patelovo ime iskrslo, a Patel je takođe unajmio i vozača. Uhapšen je i priznao je da je pomagao svom rođaku Kanu, ali se pravio da ne zna za heroin. Bilo kako bilo, sudili su mu i proglasili ga krivim za krijumčarenje droge i trgovinu robljem. Sudija ga je osudio na minimalnu kaznu. Čini mi se na dvanaest godina.“ „Petnaest“, ispravio ju je komesar Grant.

„Je li tako? Dobro. U svakom slučaju, uložio je žalbu i saslušanje je zakazano za jun 2004, ali kako je počela primena kaznenih reformi koje sam uvela, žalba je odbačena, a Patelova kazna retrospektivno povećana.“

„Na dvadeset dve godine.“

„Tako je.“

„Popriličan skok.“

Aleksija začkilji. „Zvučite kao da saosećate, komesare.“

„Donekle i saosećam, sekretarko. Svima je potrebna nada, čak i kriminalcima. Oduzmite im to i dobićete veoma očajne ljude.“

Za trenutak se u vazduhu zadržala napeta tišina. A onda se Aleksija široko osmehnu. Bilo je pravo osveženje što joj se neko, za promenu, suprotstavlja, ili barem ostaje pri svome. Komesar Grant, naravno, uopšte nije bio u pravu. Ipak, Aleksija je otkrila da joj se sve više sviđa.

„Pa“, rekla je prijatno, „Sandžaj Patel se očigledno složio s vama. Obesio

se u svojoj ćeliji na Božić 2008. godine. Od tada me njegove pristalice krive za njegovu smrt.“

Ako je osećala bilo kakvu grižu savesti ili kajanje zbog ovoga, nije to pokazivala. Ser Edvard Mening radio je trideset godina s političarima. Retko kad je video nekog ko je bio tako surovo lišen emocija.

„Jesam li u pravu što mislim da je Sandžaj Patel sve vreme tvrdio da je nevin?“ , upita komesar Grant.

„Iskustvo mi govori da svi osuđeni kriminalci obično to rade.“

„Da, ali neki su mislili da su dokazi u Patelovom slučaju bili naročito slabi.“ „Ko? Dejli mejl?“

Ser Edvard Mening posmatrao je kako se nadmeću kao dva vrsna mačevaoca. „Zar nije Patel osuđen isključivo na osnovu Kanove izjave? Ni DNK ni otisci ga nikad nisu povezali s drogom, niti su pronađeni posrednici i dokazi koji povezuju Patela s bilo kakvim dilovanjem droge.“

„Porota je očigledno smatrala da ima dovoljno dokaza. Nije na meni, a uistinu ni na vama, komesare, da preispitujemo rad sudstva.“

„Uistinu i nije, sekretarko. Ali jeste u nadležnosti Apelacionog suda. Samo što u Patelovom slučaju nije bilo žalbe.“

„Nije.“

„Zbog vaših kaznenih reformi.“

„Zbog reformi koje je Parlament apsolutnom većinom izglasao da uđu u zakon i koje je britanska javnost zdušno podržala, da.“ Aleksija se nasmešila. „Ima li sve ovo neku svrhu, komesare?“

„Samo to što smatramo pristalice Sandžaja Patela istinskom potencijalnom pretnjom za vašu bezbednost. Odsad ćemo ih smatrati podjednako rizičnim kao i terorističke pretnje upućene Kancelariji unutrašnjih poslova, ili vama lično.“

„U redu.“ Aleksija je ozbiljno klimnula glavom. Ovo više nije bio verbalni duel. Komesar je mislio to što je govorio. „A šta je sa Vilijamom Hamlinom?“ „Motrićemo i na njega. Čim ga nađemo. Hamlin i Drejk su nam

sa dna vrhu spiska. Obaveštavaćemo vas.“

„Molim vas, a u vezi s trovanjem Denija?“

Komesar je za trenutak delovao zbunjeno. „Denija?“

„Našeg jazavičara. Shvatam da je to možda bio nesrećan slučaj. Ali bio je to drag psić. Volela bih da saznam šta se desilo.“

§

Ispred u hodniku, ser Edvard Mening razgovarao je nasamo s komesarom Grantom.

„Da li stvarno mislite da su ti Patelovi sledbenici opasni?“

„Mislim da bi i Gilbert Drejk mogao biti ako mu se ukaže prava prilika. A možda ima i drugih. U nekim od anonimnih pisama koje je prošle godine dobila nisu se birale reči. Prerezana grla i potoci krvi i šta sve ne. A opet, nije isto kad nešto stavite na papir ili izreknete preko telefona, i kad to treba zaista da uradite.“

„A onaj Amerikanac?“

„Bezopasan je. Ipak, hteo sam nešto da vas pitam, Edvarde. Nezvanično.“

„Da?“

„Ova situacija sa psom. Ublažavam je pred sekretarkom unutrašnjih poslova. Nema razloga da se stvara bespotrebna zabrinutost. Ipak, to me veoma brine.“

„Nemate nikakvih tragova?“

„Ne. Koliko znate o našoj porodičnoj dinamici?“

„Ne koliko bih voleo“, reče iskreno ser Edvard. „Gospođa De Vir je volšebno zatvorena. Čuo sam tračeve. Odnos s kćerkom je napet. Izgleda da mrzi majku, ali tu možda ima i preterivanja. Kćerka i dalje živi kod kuće.“

Komesar Grant zamišljeno protrlja bradu.

„Živeo je i pas.“

Trinaest poglavlje

Sergej Milesku ispremeštao je jastučice na krevetu. Zavalivši se, proverio je ugao televizora s ravnim ekranom iznad kamina, postaravši se da neko ko leži na leđima jasno vidi sliku. Ovo će biti prvi put da ima seks u stanu ser Edvarda Meninga. Sve je moralo da bude savršeno.

Sergej je bacio pogled na zidni sat - 18.23. Edvard će uskoro stići kući očekujući uživanje. Jutros je Sergeju dao ključeve.

„Neka sve bude spremno. Igra počinje čim uđem na vrata.“

Sergej je jedva mogao da poveruje kad je Edvard predložio da te noći zamene uloge. Mesecima je Sergej pokušavao da izdejstvuje promenu dinamike među njima, ne bi li se ustalio više kao momak, a manje kao igračka. Baš kad je pomislio da je to beznadežno, da se matoro kopile nikad neće promeniti, Edvard ne samo da je pristao na seks kod kuće, već mu je zapravo dozvolio i da bude dominantan. Mladi Rumun je već danima drhtao od uzbuđenja i pri samoj pomisli na to. Ipak, kako se trenutak istine bližio, tresao se od straha koliko i od uzbuđenja.

Šta ako zajebem?

Ne smem. Ne smem da zajebem.

Ovo mi je možda jedina šansa.

Vrata stana su se otvorila, pa zatvorila. Sergej je začuo tup udarac Edvardove tašne koja je pala na pod, praćen tihim šuškanjem dok je Edvard skidao sako i izuvao cipele.

„Gde si?“

„Ovde sam.“

Ser Edvard Mening oseti drhtaj uzbuđenja dok je ulazio u spavaću sobu.

Koliko je prošlo otkako je poslednji put ovamo doveo ljubavnika? Godine, sigurno. Nije mogao da se seti poslednjeg puta. Isto tako nije mogao da se seti ni kada ga je momak uzbuđivao toliko kao Sergej. Otrovnna kombinacija mržnje i želje bila je za to zaslužna. Sergej Milesku mislio je da je prikrio mržnju, ali je ser Edvardu Meningu bila očigledna koliko i poput kamena tvrd ud među Rumunovim nogama, i isto toliko uzbudljiva.

Jesam li budala što sam ga doveo ovamo? Što mu dopuštam da vodi?

Verovatno. Ali opasnost to i čini tako slatkim.

„Lep stan.“

„Hvala.“

„Skinu se i lezi na krevet.“

Edvard je oklevao dok je posmatrao raznorazna pomagala po sobi. Na tronošcu u uglu beše postavljena video-kamera, a na komodi je neskriveno stajao namotani konopac.

„Bez snimanja. Na ovoj funkciji ne smem da dozvolim...“

Šamar je došao niotkuda, jak i iznenadan. „Rekao sam da se svučješ.“

Ser Edvard Mening uradio je kako mu je rečeno.

Uživaću u ovome.

Prvih trideset minuta i jeste. Sergej je po prirodi bio veoma servilan i bilo je neverovatno kako spremno i umešno igra dominantnu ulogu. Vezavši Edvarda za krevet, prvo samo ruke, a nešto kasnije i noge, Edvardovom telu je radio stvari o kojima ovaj nije ni sanjao. Taj momak imao je snagu mladog bika i maštu šahovskog velemajestora, istraživao je, dražio, povremeno i povređivao, ali nikad nije došao do tačke kad bol gasi strast. Iznova je dovodio Edvarda do ivice orgazma, samo da bi mu na kraju uskratio ekstazu olakšanja. Nakon dugog i napornog dana koji je proveo izlazeći u susret potrebama svoje zahtevne nove šefice, ova noć puna neobuzdanog muškog zadovoljstva bila je baš ono što je Edvardu trebalo. Zašto bi iko hteo da obznani svoju seksualnu orijentaciju kad je život u tajnosti pun ovako izuzetnog zadovoljstva i zabranjenog voća?

„Ostani tu. Imam nešto što hoću da pogledaš.“

Raščerečen na leđima, s kapima još toplog voska koji se stezao oko njegovih bradavica i prepona, Edvard nije imao kud nego da poslušati. Nadao se da je pornić dobar. Generalno gledano i nije bio obožavatelj istih, i više je voleo svoju maštu nego prostački izvedene scenarije glumaca na ekranu. Ali možda je ovo nešto što mladići vole, cena koju plaćate zato što imate tako slatko nezrele ljubavnike.

Film je počeo prilično predvidljivo tako što je auto-stoper zadovoljavao grupu kamiondžija neubedljivog izgleda na stajalištu za kamione. Ali nakon deset minuta, postao je previše nasilan za Edvardov ukus. Momka su davili i očigledno je bio u nevolji.

„Ovo neće ići. Ugasi to.“

Kad se Sergej okrenuo, nije bilo sumnje da mu oči sijaju od divljeg uzbuđenja. Prvi put, Edvard je osetio drhtaj pravog straha.

„Da ugasiš? Kako bi bilo da tebe ugasiš, starce.“

Pošto je izvukao uvijeni par čarapa iz gornje fioke Edvardove komode, Sergej ih je nabio u usta državnog službeniku. A onda je prekrpio Edvardove nozdrve, spajajući ih palcem i kažiprstom, opuštenu, kao da gasi sveću.

Istog trenutka nastupila je potpuna panika.

Ubiće me.

Edvard se divljački opirao, svestan da su mu naponi uzaludni, ali nije prestajao da se opire, zatežući konopce. Čuo je kolanje krvi u mozgu, a pritisak mu je rastao poput vode koja preplavljuje branu. Osećao je da će mu lobanja pući i zamišljao kako mu oči iskaču iz duplji. Bio je svestan da gubi svest, da se beli plafon sa štuko dekoracijom iznad njegovog starinskog kreveta od mahagonija magli, a potom postaje crn. Pripremio se za smrt.

„Eto tako. Bez priče. Gledamo.“

Za divno čudo, neverovatno, momak mu je pustio nozdrve i izvukao mu smotane sportske čarape iz usta. Vazduh je pojurio u Edvardova pluća, a suze inu potekoše niz obraze.

„Isuse!“, zajecao je. „To nije bilo smešno. Mislio sam da ćeš me ubiti.“

Sergej Milesku ga pogleda i nasmeši se.

„Možda i hoću.“

§

Henri Vitman osetio je kako mu znoj lije niz leđa kad je povećao nagib na traci za trčanje. Premijerovi dnevni treninzi bili su naporni, ali su činili čuda za njegovu napetost.

„Gospodine premijeru, izvinite što vas uznemiravam. Na vezi je sekretarke unutrašnjih poslova.“

Henri se namrštio gledajući Džojš Viters, svoju sekretaricu. „Zar ne može da sačeka?“

„Očigledno ne može, gospodine.“

Henri je oklevao, svestan koliko mora da izgleda smešno pred Džojš. *Ja sam prokleti premijer. Aleksija de Vir radi za mene, ne obrnuto. Ipak se javio. Previše se plašio da to ne učini.*

Nakon toga je trčao i trčao dok noge nisu počele da mu se tresu od premora. No, nezadovoljstvo nije prolazilo. Kako se doveo u tu situaciju?

I što je još važnije, kako će se, dođavola, iz nje izvući?

§

Ser Edvard Mening zurio je u laptop očiju raširenih od užasa. Na jastuk ispred njega Sergej Milesku poredao je u obliku lepeze vrhunske noževe Edvardovog japanskog kuvara.

„Vidiš, to ja zovem istinskom ljubavlju“, govorio je Sergej. „Ne samo da budeš spreman da umreš za nekog, već da budeš skuvan i pojeden. Da li bi ti to uradio za mene, Edi? Da li me toliko voliš?“

Slike na laptopu nisu bile eksplicitne. Sergej je Edvardu pokazivao vesti CNN-a od pre nekoliko meseci, o slavnom slučaju gej psihopate koji je ubio,

iskasapio i konačno pojeo svog momka u fundamentalnom amaterskom filmu. Momak je dobrovoljno snimljen pristajući na čitavu stvar, što je izazvalo buru filozofskog polemisanja o opasnostima sado-mazohizma i toga da li ubijanje na dobrovoljnoj bazi može ikako da se okarakteriše kao ubistvo.

Pogled u Sergejevim očima bilo je ono što je prepalo Edvarda, prevrnulo mu želudac i učinilo da mu znoj poteče u potocima niz leđa i grudi.

„A sada. Odakle da počnemo? Odavde, možda?“ Podigavši reckasti nož za voće, Sergej ga je prslonio na Edvardovu levu bradavicu. Edvard je kriknuo u povez preko usta.

„Ili odavde?“ Prešao je nožem preko kažiprsta. Naglim pokretom zarezao je kožu. Edvard je vrisnuo dok su mu se ženice divljački širile od užasa i bola. Rez je bio mali, ali dubok. Krvi je bilo posvuda. Natapala je posteljinu i pravila duboku baricu tamnocrvene boje.

„Ili odavde?“ Polako, naslađujući se svakim trenutkom, Sergej je povukao ivicu noža na Edvardov stomak, idući nadole dok se oštrica nije očešala o vrh njegovog penisa. „Da li bi to voleo, Edi? Da li bi voleo da zasečem?“

Ser Edvard Mening se divljački napinjao, vukući konopce na zglobovima i čukljevima tako jako da je potekla krv.

Smrt se bližila. To je sada znao. Nije ga plašila smrt koliko mučenje koje će joj prethoditi. Ne podnosi baš najbolje bol. Nikada i nije.

Kako sam mogao da budem tako glup? Da rizikujem toliko, i to zbog čega? Zbog seksa?

U svem tom užasu setio se majke. Setio se Endrua, svog momka sa studija i jedinog čoveka kog je ikada stvarno voleo.

„Zatvori oči, Edi“, šapnu mu Sergej na uvo. Ser Edvard Mening je kroz suze uradio kako mu je rečeno. Osetio je hladnu oštricu na genitalijama i pitao se kada će i da li će se onesvestiti.

„Hajde da poradimo na zvučnim efektima, hoćemo li?“ Ostavivši nož na preponama ser Edvarda, Sergej mu je skinuo povez. „Hoću da čujem kako moliš za život“ „Molim te!“ Ser Edvard je mrzeo kako mu je glas zvučao, ali

nije mogao da se uzdrži. „Ne čini to. Ne moraš to da radiš! Ja sam bogat čovek. Ja... mogu da ti platim.“

„Da mi platiš? Da mi platiš za šta?“

„Šta god želiš! Bilo šta. Kaži cenu.“

„Da kažem cenu? Još misliš da sam tvoja kurva, zar ne?“ Zgrabivši drugi, veći nož s jastuka, Sergej je poput Zoroa zasekao grudi ser Edvarda. Starac je pustio krik od kog se ledi krv u žilama.

„Nemoj, molim te! Molim te! Reci mi šta želiš. Izvini! Samo mi reci šta želiš, pobogu!“

„U redu“, reče Sergej. „Reći ću ti šta želim.“ Na iznenađenje ser Edvarda Meninga, Rumun je ustao s kreveta i počeo da se oblači. Pokupivši noževe, zazveckao je njima blizu ser Edvardovog lica, glasno se smejući dok se starac uvijao, a onda ih ležerno vratio u kuhinju.

Prvi put još od svog detinjstva, ser Edvard Mening se pomolio.

Molim te, molim te, neka se ovo završi. Molim te da ovo nije trik, neki način da se produži agonija.

Pokušao je da se odupre nadanju, ali je to bilo nemoguće. Tako je očajnički želeo da živi.

Sergej se vratio u spavaću sobu i nasmejao se. Ser Edvard Mening mu je uzvratio osmehom.

A onda je shvatio da momak drži nešto iza leđa.

„Nemoj, molim te! Nemoj me povrediti. MOLIM TE!“ Ser Edvard Mening je osećao kako ga obuzima crni očaj.

Sergej se približio. „Prekasno!“ Nasmejao se. „Beng-beng!“

Dok je ser Edvard shvatio da Sergej u ruci drži ajfon, a ne pištolj, već je izgubio kontrolu nad bešikom.

„Prvo ću“, počeo Sergej, „da napravim nekoliko lepih fotkica, Edi. Želim da se osmehuješ u kameru. Možeš li to?“

Ser Edvard je razjareno klimnuo glavom.

„Ove slike poslaću nekim svojim prijateljima. Ako mi se nešto desi - ili ako ne uradiš baš onako kako ti kažem - završiće na internetu i ceo svet će uživati u njima. Da li me razumeš?“

Usledilo je još jedno klimanje glavom.

„A posle toga će te moji prijatelji ubiti. Otfikariće ti kitu, pa će je ispeći s ružmarinom i pojesti.“ Sergej Milesku je prezrivo podigao gornju usnu. „Da li mi veruješ, ser Edvarde?“

„Verujem ti!“ Ser Edvardu Meningu bilo je muka od olakšanja. „Uradiću sve što kažeš, Sergeje! Sve!“

„Dobro je. Mojim prijateljima biće drago što to čuju. Biće im još draže kad mi pribaviš informacije koje su im potrebne.“

„Informacije?“

„O tvojoj šefici. A sada - pst.“ Sergej se nasmešio i stavio prst preko usana ser Edvardu. „Prvo da se slikamo. Ptičica!“

Četrnaesto poglavlje

Bili Hamlin sedeo je u vozu koji je ulazio u London. Napolju je sipila postojana siva kišica i nanosila čađavi sloj vode na prozore voza. Voda je bila posvuda, usisavala ga, davila ga. Uхватила ga je beskrajna struja od koje nije mogao pobeći koliko god snažno ili brzo plivao.

„Došli ste u London u obilazak?“ Pokušala je mlada majka pored njega da započne razgovor. „Čula sam malopre vaš američki naglasak. Jeste li na odmoru?“

Žena je bila privlačna, ali je delovala umorno. Sa sobom je vodila dvoje male dece ulepljenih prstiju i, bez sumnje, nadala se da će joj Bili odvući pažnju razgovorom za odrasle. Uvidevši koliko je njen život normalan - nemirna deca, umazana kabanica, kese s namirnicama utonule u sedišta kraj nje - Bili oseti nalet zavisti, oštar poput noža zarivenog u srce.

„Zapravo, ne. Došao sam da posetim Aleksiju de Vir.“

Mlada majka se nasmeja. „Stvarno? A ja baš pošla da se nađem s kraljicom. Idemo pravo u Bakingamsku palatu čim stignemo u Paddington, zar ne, deco?“

„Ozbiljan sam“, reče Bili. „Moram da upozorim Aleksiju de Vir.“

„Daje upozorite? Na šta da je upozorite?“

Bili je pogledao ženu kao da je luda. „Na glas. Moram da je upozorim na glas.“

Mlada žena se okrenula i privukla decu bliže sebi, kao da ih štiti.

Sada je već primećivala. Ludilo je sijalo u očima Bilija Hamlina.

„Izvinite.“ Bili je prislonio mobilni na uho. „Moram da se javim. Halo?“

Oko za oko, Bili. Oko za oko.

Bili je osetio kako mu se grlo suši, a u stomaku počinje da mu kuva.

Ko će sledeći umreti?

Glas. Vratio se.

Bili je počeo da preklinje. „Molim te, nemoj je povrediti!“

Koga, Bili? Tvoju kćerku?

„Ne, ne Dženi.“

Ili gospođu De Vir?

„Ni jednu ni drugu.“

Ti biraš.

„Ali obe su nevine! Zašto radiš ovo? Molim te, molim te, ostavi me na miru.“

Ne mogu to da uradim, Bili.

„Onda mi reci šta da radim.“

Znaš šta da radiš.

„Treba mi još vremena. Nije to tako lako. Ona je sekretarka unutrašnjih poslova! Ne mogu baš da joj priđem na ulici.“

„Jeste li dobro?“ Mladić koji je putovao na posao stavi ruku na Bilijevo rame. Radoznalo ga je gledao, isto kao mlada majka nekoliko trenutaka ranije. Misli da sam lud, pomisli Bili. Svi misle tako. Ne razumeju.

„Dobro sam“, rekao je strpljivo. „Razgovaram.“

„Ovde nema mreže, ortak“, kaza čovek ljubazno. „U tunelu smo. Vidiš?“ Bili se kroz čađave prozore zagledao u tamu. U panici je vikao u mikrofon. „Halo? HALO?“

Mladić je bio u pravu. Veza se prekinula.

Glas je nestao.

Sastanak parlamentarnog odbora dobijao je na žestini.

„S dužnim poštovanjem, sekretarko...“

„Nemojte vi meni o poštovanju, Džajlse“, reče osorno Aleksija de Vir. „U zome i jeste stvar, zar ne? Ovi ljudi nemaju poštovanja. Ni prema našim vrednostima, ni prema našim institucijama, ni prema našoj zastavi. A mi smo prevelike kukavice da bismo im se suprotstavili.“

„Kukavice?“, promrmlja ministar poljoprivrede sebi u bradu. „A šta, dođavola, jedna žena zna o borbi za prokletu zastavu?“

Aleksija se okrenu ka njemu kao zvečarka. „Šta ste rekli, Čarlse?“

„Ništa.“

„Ne, molim vas. Ako imate nešto da kažete, podelite to sa svima.“ Šestorica muškaraca za stolom nervozno su se zgedala, nalik na školarce koji su se zamerili nastavnici. Sastali su se da rasprave problem sezonskih poljoprivrednih radnika koji su demonstrirali na Trgu Parlamenta. Protesti su postajali sve neobuzdaniji. Prošle nedelje dva albanska berača cvekle urinirala su na britansku zastavu i taj incident dospeo je u vesti nacionalne televizije i zapalio obnovljenu debatu o imigracionoj politici, koja baš i nije bila potrebna Kancelariji unutrašnjih poslova. Svi su bili naoštreni, ali se činilo da je sekretarka unutrašnjih poslova tog jutra naročito svadljiva. Siroti Čarls Mozli, ministar poljoprivrede, izgledao je kao da će mu svakog časa odseći jaja. „Da li mislite da sam ja nekakav građanin drugog reda, Čarlse?“ „Naravno da ne, Aleksija.“ Mislim da si kučka prve klase, kao i ostatak kabineta. „Odlično. Pošto poslednji put kad sam proveravala, u ovoj zemlji žene i muškarce smatraju jednakim.“

„Cenim to, sekretarko unutrašnjih poslova. Poenta je u tome što niko od nas ne misli da će oštro kažnjavanje ova dva mladića bilo šta resiti.“

„Oni su veoma siromašni.“ Sekretar Ministarstva za trgovinu i industriju govorio je polako, kao da malom detetu objašnjava nešto veoma jednostavno. „U stvari, bez ičega su.“

„Nebitno“, reče Aleksija ubitačno. „Oni su zločinački vandali koji ujedaju ruku koja ih hrani. Prave sprdnju od ove vlade.“

Otišavši do frižidera za hlađenje vode, napunila je plastičnu čašu, terajući sebe da se smiri. Znala je da preteruje. Da sve shvata previše lično. Međutim, provela je obeshrabrujuće besanu noć, brinući se zbog jučerašnjeg sastanka s komesarom Grantom, pa su je iz nekog razloga neprijateljska i ogorčena lica za stolom uznemiravala više nego inače.

Aleksija je juče glumila hladnokrvnost, odbijajući da pokaže slabost pred ser Edvardom Meningom i komesarom. Pošto je bila žena u politici, nipošto nije smela da dozvoli da spusti gard. Međutim, činjenica je da je bila uplašena i preplavljena dubokim osećajem zloslutnosti, kojeg nikako nije uspevala da se otrese. Kao ministarki za zatvore pretili su joj i ranije. No, ovo s Vilijamom Hamlinom i glasom u slušalici punim božjeg gneva bilo je drugačije.

I to sa psom. Osećala se užasno zbog psa.

Aleksija bi inače bila potpuno nepometena dok predsedava sastankom na kom je svaki čovek u prostoriji protiv nje. Zavist i neprijateljstvo za stolom ovoga jutra bili su opipljivi, ali to nije bilo ništa novo. Međutim, danas se osećala umorno i ranjivo. Da bude još gore, kad je sinoć konačno zaspala, sanjala je užasan košmar, kakav godinama nije - san o utapanju. O jakim tamnim strujama koje je vuku nadole. O plućima koja se pune vodom, pa ne može da diše. Siroti Tedi dao je sve od sebe da je smiri, donevši joj čašu vode u četiri ujutru. Nakon toga je opet zaspao, ali je Aleksija ležala budna, umornim i zakrvavljenim očima posmatrajući kako dan sviće iznad reke.

Za dve nedelje, Parlament će biti raspušten zbog dugog letnjeg odmora. Aleksiji to nije moglo da dođe u bolji čas. Sama pomisao na letnjikovac na Martinim vinogradima i vreme koje će provesti s Lusi Mejer, jedinom pravom prijateljicom, ispunilo ju je čežnjom koju je jedva mogla opisati.

„Aleksija? Jesi li prisutna?“, obratio joj se Džajls Fring iz imigracionog trusta mozgovog Pogranične službe.

„Izvinite, Džajlse. Šta ste rekli?“

„Trebalo da sastavimo preliminarnu izjavu, sekretarko.“ Fringov iznervirani uzdah govorio je više od hiljadu reči. „Moramo da dostignemo nekakav

konsenzus.“

„Imamo konsenzus.“

„Ne, nemamo“, nabusito reče sekretar Ministarstva trgovine i industrije. „Da, imamo, Kevine. Ovo je moj resor, moja odluka. Ja odlučujem o merama koje treba preduzeti, a vi se slažete s tim. I eto ga - konsenzus!“

Ljudi za stolom razmeniše očajničke poglede.

„Naša izjava glasi ovako: Vlada neće tolerisati čine nasilja ili mržnje prema Velikoj Britaniji i njenim državljanima. Na sudovima je da odluče o sudbini gospodina Silčeka i gospodina Vladmice. Ali sekretarka unutrašnjih poslova ovim ovlašćuje momentalno raščišćavanje Trga Parlamenta. Štaviše, radne vize svih umešanih u prošlonedeljne skupove biće pregledane, a odluka odmah stupa na snagu.“

Atmosfera se usijala.

„Nisi valjda ozbiljna, Aleksija! Ukidanje viza? Šta je sa slobodom govora?“ „Ne ukidanje. Pregledanje.“

„Ali s ciljem da se deportuju ljudi! Zbog mirnog protesta.“

„Nema ničeg mirnog u onome što se dogodilo toj zastavi, Kevine.“ „Premijer to nikad neće dozvoliti!“

Aleksija se slabašno osmehnu. Sekretar Ministarstva trgovine i industrije počinjao je da joj ide na živce. „O, mislim da ćete se složiti da hoće. Henrijeva podrška je i više nego postojana.“

Bacivši papire na sto u nastupu prezrivotog besa, Kevin Lomaks izjuri napolje. Carls Mozli reče: „Ako ništa drugo, sekretarko, predložio bih da ponovo razmislite o tonu izjave. Zvuči...“

„Jako?“, sugerisala je Aleksija.

„Hteo sam da kažem staljinistički. Da vam otvoreno kažem, to nam neće doneti glasove.“

„Kladim se da hoće.“

„Ali, Aleksija, budite razumni. Svi mi...“

„Sastanak je završen. Prijatan dan, gospodo.“

§

Deset minuta kasnije, Aleksija je izula cipele na zadnjem sedištu ministarskog vozila marke Dajmler, uzdahnuvši duboko.

„Šta nije u redu s ovim muškarcima, Edvarde? Svi su takve kukavice.“

Ser Edvard Mening neprijatno se promeškoltio na sedištu. Zavio je ranu na prstu, objasnivši da je to bio nesrećan slučaj u kuhinji, ali su linije koje je Sergej Milesku urezao na njegove grudi bile daleko teže za previjanje. Ne samo da su bile mučno bolne, već se zbog njih neprestano bojavao da će krv probiti košulju. Sergej je tražio informacije o gospođi De Vir, nešto dovoljno skandalozno ili ozbiljno da je otera s posla. Edvard u ovom trenutku nije imao pojma kako će ih pribaviti. A sve to mu je izuzetno otežavalo da se usredsredi.

„Mislim, recite mi, Edvarde. Jesu li zaboravili koliko je ljudi poginulo za tu zastavu?“

„Čisto sumnjam da je Čarls Mozli zaboravio“, reče ser Edvard kroz zube. Bol je bio maltene nepodnošljiv. „Sin mu je poginuo u Helmandu pre tri godine. Raznela ga je neka bomba podmetnuta pored puta.“

Aleksija je ispustila zvuk iznenađenja. „O, bože. Stvarno? Nisam imala pojma.“ „Pisalo vam je u beleškama, sekretarko.“

„Je li? Sranje! Nije ni čudo što je bio tako osetljiv u vezi sa zastavom. Zašto me niste preldnuli, Edvarde?“

I jedno i drugo su znali da je to retoričko pitanje. Nekoliko minuta dajmler je klizio u tišini, jer su se oboje izgubili u sopstvenim mislima.

Aleksija je posmatrala ser Edvarda Meninga dok je zurio kroz prozor. Danas izgleda još ukočenije i uzdržanije nego inače.

Ne verujem mu.

To saznanje bilo je trenutno i neočekivano, ali takođe i potpuno, više instinktivna reakcija nego kritički sud.

Ne verujem mu, ali mi je potreban. Ako mislim da preživim u ovom zmijarniku od posla, dobar lični sekretar je od ključne važnosti. Moramo da

nađemo način da saradujemo.

„Imate li neki predlog, Edvarde?“

„Predlog za šta, sekretarko?“

„Kako da izgledim stvari s Čarlsom Mozlijem. Upotrebila sam reč kukavica obraćajući se čoveku koji je izgubio sina u ratu.“

„Iskustvo mi govori, sekretarko, da je izvinjenje obično prvi korak.“

„Da ga pozovem?“

„Ja bih mu pisao. Pismo, ne imejl. Zvanično i rukom pisano izvinjenje miriše na prikladno pokajanje.“

Aleksija de Vir se nasmešila.

„Hvala, Edvarde. Upravo ću to i uraditi.“

Henriju Vitmanu trebalo je manje od sata da čuje za vatromet u Kancelariji unutrašnjih poslova. I za smrtno uvređenog Čarlsa Mozlija. Za zapaljivu izjavu koja je preliminarno sastavljena za štampu bez njegovog znanja i odobrenja. Prošlo je tek nedelju dana otkad je Aleksija de Vir uvredila Ruse kad joj se otela glupa primedba o pranju novca u Parlamentu. A sada i ovo.

Bio je razjaren.

„Premijeru, treba li da pozovem sekretarku unutrašnjih poslova?“, revnosno upita Džojs, Vitmanova sekretarica. Aleksija de Vir bila je manje omiljena kod torijevski orijentisanih žena nego kod muškaraca koji su vodili stranku.

„Da.“ Henri Vitman je oklevao. „To jest, ne. Samo pozovi centralu i pobrini se da se nikakva izjava nikome ne da je dok ne vidim kako je sročena i ne dam odobrenje.“

Džojs podiže obrvu. „Ne želite da razgovarate s gospođom De Vir, gospodine? Jeste li sigurni?“

„Tako sam i rekao, zar ne?“, puče Henri Vitman.

Sekretarica je izašla. Kad je ostao sam u svojoj kancelariji u Broju deset, Henri Vitman obavio je poziv s privatnog mobilnog telefona.

„Potrebne su mi one informacije.“

„Dobićete ih.“

„Kad? Ovde se sprdaju sa mnom. Treba mi nešto što mogu da upotrebim.“

„Uskoro.“

„Bolje bi ti bilo da ti je izvor dobar.“

„Izvor mi je besprekoran. Vrlo dobro ubačen. I vrlo motivisan.“ Na vezi usledi pauza. „Da li biste voleli da vidite njegovu sliku?“

„Sliku?“ Pre nego što je mogao da odgovori, u inboks u Henrija Vitmana stvorila se multimedijalna poruka s fotografijom. Kliknuo je da je otvori i odmah poželeo da nikad nije.

„Isuse Hriste!“

§

„Isus Hrist, Gospod naš i Otac, prima te u svoje srce.“

„Aliluja!“

Mlada sveštenica bila je nova u Crkvi Svetog Luke i prolazila je kroz pakao. Gilbert Drejk inače nije bio obožavalac sveštenica, ali se čak i on spremao da napravi izuzetak zbog ove devojke raspuštene plave kose, vitke figure i obraza ukrašenih devojačkim pegama.

„Isus Hrist oprašta tvoje grehe i kupa te u svetoj vodici svoje ljubavi.“
„Aliluja!“

„Kumovi i kume, molim vas, potopite krštenike.“

Gilbert Drejk položio je ruku na mladićevo rame i gurnuo ga nadole dok mu glava nije potpuno uronila pod vodu u bazenu za krštenje. Posmatrao je kako se dečakova kao noć crna kosa leluja nagore. Voda ju je odigla od

glave pa je bila poput kose leša.

Kako bi lako bilo udaviti nekog. Udaviti dete. Samo je trebalo da stoji tu.

Bila je to grešna misao. Gilbert ju je oterao.

„U ime Oca, i Sina, i Svetoga duha!“

„Amin!“

„Sada podignite krštenike, očišćene od greha, na svetlost Gospodnju.“

Deca sva kao jedan izroniše iz vode, zajednički se boreći za dah. Pastva ih je pozdravila. U bazenu su svi bili mokri i zagrljeni. Krezubo kumče Gilberta Drejka pogledalo ga je pobedonosno, a njegova glatka indijska koža jedina je imala smeđi odsjaj među ostalim bledunjavim dečacima sa Ist Enda.

„Uspeo sam, ujka Gile! Uspeo sam!“

Oči Gilberta Drejka napuniše se suzama. „Uspeo si, Nikile. Tvoj stariji brat bi se tako ponosio.“

§

Soba koju je Bili Hamlin iznajmio na Kings Krosu bila je tamna i depresivna. Gola sijalica jadno je visila s plafona, plastični venecijaneri bili su slomljeni, a bedni krevet za jednu osobu smrdeo je na cigarete i znoj.

Bili nije mario. Legao je na krevet i zatvorio oči, te ga je preplavio osećaj mira.

Za nekoliko dana će je videti.

Za nekoliko dana sve će se ovo završiti.

Zaspao je.

Petnaesto poglavlje

Roksi de Vir posmatrala je svoje nago telo u ogledalu i mrštila se. Smetala joj je mala oblina koju je spazila na trupu.

Gojim se. Da je dovoljno izbacim, izgledala bih kao da sam trudna.

To je i pokušala, naginjući se u kolicima koja je fizioterapeut u Bolnici Gajs osmislio posebno za nju, ne bi li joj omogućio da se sama tušira. Okrenuvši se u stranu, gladila je svoj naduveni stomak i zauzela materinsku pozu.

„Trudnija nikad neću ni biti“, rekla je naglas.

Roksina mržnja prema majci tada je bila poput stvari, čvrste i fizičke, nalik na medu kog je mogla da privije na grudi i pazi. U nekim drugim periodima ličila je više na stenu, nešto teško i utemeljeno, za šta je mogla da se veže lancima dok vrišti. Jednog dana će to i uraditi. Gurnuće tu stenu u okean sopstvenog samosažaljenja i udaviće se. Tada će majci biti žao.

Da li će? Roksi više nije znala.

Znala je samo da je Endru Bizli jedini muškarac kog će ikada voleti. I da je, zahvaljujući njenoj majci, Endru otišao.

Odvezavši se u svoju spavaću sobu, Roksi se obukla. Trebalo joj je dugo, ali zahvaljujući inventivnosti medicinskog tima i stotinama hiljada funti koje je njen otac uložio u rešavanje tog problema, Roksi je sada mogla samostalno da izvede skoro sve svakodnevne radnje.

„Znaš, mogla bi da živiš i sama“, uporno joj je govorila Meri, Roksin glavni fizioterapeut. „Nađi stan za sebe. Ne moraš da živiš kod kuće ako ne želiš.“

Roksi je govorila Meri da u Kingsmeru ostaje zbog oca. „Mama je ionako

stalno odsutna. Dragi tata bio bi očajnički usamljen kad bi ostao potpuno sam.“ Ipak, pravi razlog što je ostala jeste da prkosi majci. Koliko god da je nužda što živi pod istim krovom s Aleksijom, znala je da Aleksiji to još teže pada.

Zašto bi ta kučka živela s tatom mirnim i srećnim životom posle onoga što mi je uradila?

Treba je kazniti. Treba da pati.

Roksi je vezala plavu kosu u konjski rep i nanela rumenilo na obraze. I dalje je bila lepa mlada žena, uprkos uništenom telu. Bližilo se raspuštanje Parlamenta zbog letnjeg odmora. Kao i obično, porodica De Vir iskrašće se i otići će na odmor na Martine vinograde, a Aleksija će se po potrebi vraćati u London.

Kad bi samo postojao način da je stvarno povredim, pomislila je Roksi. Jedino do čega je Aleksiji stvarno stalo bila je karijera. Po logici stvari, to bi trebalo i da izgubi. Nažalost, Roksina majka imala je gotovo natprirodni dar za opstajanje u politici.

Ali ipak. Jednog dana...

§

U svojoj radnoj sobi na Čejni voku, Aleksija de Vir prelistavala je fasciklu koju joj je dao ser Edvard Mening. Tražila je te podatke tek dan ranije, ali budući tipično efikasan, Edvard joj je ostavio dokument na stolu tog jutra u osam. Bio je mnogo obimniji i detaljniji nego što je očekivala.

„Sve ovo ste dobili od američkog Stejt departmenta?“, upita.

„Dobio sam to iz poverljivog izvora, sekretarko.“

„I niko drugi ne zna da sam ga tražila? Niste pričali o ovome s komesarom Grantom?“

Ser Edvard Mening delovao je uvređeno. „Zamolili ste me da to ne radim, sekretarko. Naravno da nisam.“

Aleksija pomisli: *Možda sam pogrešila što mu ne verujem. Odan je*

službi, ako ne meni lično. Dokle god se brinem da nam se interesi slažu, Edvard će biti koristan saveznik.

„Jeste li sigurni da ste dobro, Edvarde?“, upita ona, odlažući izveštaj u stranu. „Izgledate kao da ste u bolovima. Vaše grudi.“

Ser Edvard Mening je sa zakašnjenjem shvatio da opet pritiska ranu. Juče je tripot morao da menja košulju i gutao je brufene kao čokoladne bombonice. Sergej Milesku svratio je sinoć da ga pita kako napreduje. Insistirao je na seksu, što je za Edvarda bila prava agonija, i što je stvorilo prećutnu, ali preteču atmosferu u vazduhu.

„Moji prijatelji nisu strpljivi, Edi. Hoće rezultate.“

„Ali ne znam ni šta tražim!“, branio se ser Edvard Mening. „Trebalo mi vremena. Trebalo mi da steknem njeno poverenje. Zar ne možeš to da im objasniš?“

Sergej Milesku je slegnuo ramenima. „Ne tiče me se. Vidimo se uskoro, Edi.“

Ser Edvard je pogledao Aleksiju de Vir. „Imao sam manju nezgodu, sekretarko. Pao sam s bicikla dok sam išao na posao.“

Aleksija je delovala užasnuto. „Kada?“

„O, pre nekoliko dana. Krajem prošle nedelje.“

„Pa što niste rekli, pobogu? Morate da odete kući i odmorite se.“

„Nema potrebe, sekretarko.“

„Ima potrebe. U šezdesetim ste godinama, Edvarde. Morate ozbiljno da shvatate ovakve stvari.“

„Imam samo nekoliko ogrebotina i modrica. Savršeno sam sposoban da radim.“

Aleksija je odmahнула glavom. „Neću ni da čujem. I sama ću ovog popodneva da radim od kuće, tako da nema potrebe da budete ovde. Idite kući. Moj vozač će vas odvesti.“

Čitajući kod kuće ponovo izveštaj koji joj je Edvard dao u kancelariji, Aleksija se pitala da li je njen lični sekretar stvarno otišao u krevet, ili se

ušunjabo u kancelariju da radi. Doživotni državni službenici poput ser Edvarda Menga - „osuđenici na doživotnu“, kako su ih zvali u Parlamentu - maltene su svi do jednog bili radoholičari, zavisni od svog posla i užurbanosti vestminsterskog života. Međutim, brzo je zaboravila na Edvarda kada ju je izveštaj još jedanput zaokupio.

POVERLJIVA PSIHIJATRIJSKA PROCENA:

VILIJAM DŽ. HAMLIN

Pacijent ispoljava klasične simptome paranoidne šizofrenije, uključujući i postojanje iluzija i zvučnih halucinacija, za koje često okidač predstavljaju telefon ili televizija. Tvrdi da čuje određeni glas, klasičnu dominantnu negativnu halucinaciju u kojoj se kritički komentari mešaju s uputstvima datim pacijentu. S vremena na vreme opisuje glas kao ženski. (Majka? Preminula dok je pacijent bio novorođenče. Pacijent je na lečenju aludirao na osećaju napuštenosti i izneverenosti.) Uopšteno pati od opsesivnih misli o ženama, koje su uglavnom neseksualne/orijentisane na porodicu, npr. akutna anksioznost zbog kćerke. Čini se da je i razvod jedan od osnovnih činilaca u obmanjujućem razmišljanju i psihozi, iako odnosi s bivšom suprugom izgledaju dobro.

Povremena depresija, ali bez suicidalnih misli. Ne veliča sebe. Nema zabeleženih nasilnih tendencija. Veoma ograničena agresivnost.

Stanje pacijenta može se kontrolisati lekovima i kućnom negom, kada ih prihvati. Atipični antipsihotici pokazali su se kao izuzetno učinkoviti u lečenju ovog pacijenta, a naročito geodon (ziprasidon). Nažalost, u kartonu se vidi da je uvek kratko na lekovima. Zloupotreba alkohola ostaje faktor koji i dalje pogoršava njegovo stanje.

Psihijatar je potpisao izveštaj i datirao ga oko osamnaest meseci ranije. Aleksija je iznova i iznova čitala doktorove beleške, pokušavajući da sastavi delove mučnog unutrašnjeg života Vilijama Hamlina prema onome što je napisano i onome što je napabirčila između redova. Ko je taj čovek koji je traži? I šta hoće od nje?

Imao je bliske odnose sa ženama, suprugom i kćerkom - a ipak su žene

srž njegove mentalne nestabilnosti.

Oseća da su ga izneverile i napustile. A ipak to nije besan i nasilan.

Čuje zastrašujuće glasove.

Aleksija se nasmešila. *Valjda nam je to zajedničko. Samo što su moji glasovi stvarni. Nikakva doza ziprasidona neće ih naterati da učute.*

Sve u svemu, ono što je pročitala u dokumentu ser Edvarda Meninga potvrdilo je viđenje komesara Granta. Vilijam Hamlin nije otrovao Tedijevog i Aleksijinog psa. Niti je, po svemu sudeći, želeo da povredi Aleksiju. I pored toga, nije je uveseljavala pomisao da je tamo negde, da zbunjeno luta po Engleskoj u potrazi za njom. Komesar Grant nije napredovao u Hamlinovom lociranju.

„Veoma je teško s psihijatrijskim pacijentima. Brzo kliznu van dometa, osim ako aktivno ne traže pomoć ili ne načine prekršaj. Kao turista bez broja zdravstvenog kartona, stalne adrese i osiguranja, Hamlin je ovde praktično duh.“ Aleksija de Vir se plašila duhova.

Bilo je vreme da vidi koliko se daleko može protezati odanost ser Edvarda Meninga.

§

Džejms Martin, šef komunikacija u Dauning stritu, uronio je glavu u šake. Henri Vitman upita: „Koliko je loše, Džejmse? Iskreno.“

„Iskreno, premijeru? Nije dobro. Uzdržavam se od reči katastrofa, ali...“ Ta dva muškarca sedela su za konferencijskim stolom, a ispred njih se prostiralo more raširenih jutrošnjih novina. Izjava Aleksije de Vir o poljoprivrednim radnicima izazvala je buru u liberalnoj štampi. Takođe je zapalila vatru kod više desničarski orijentisanih elemenata britanske javnosti, podstičući rasističko nasilje i nemir javnosti u razmerama kakve nisu viđene još od famoznog govora Reke krvi Inoka Pauela šezdesetih godina XX veka.

„Imali smo pljačku u Bernliju, podmetanje požara u Imigracionom centru u Doveru i nasilne proteste na dokovima u Sauthemptonu. Britanska

nacionalistička stranka poziva u subotu na istovremene masovne skupove u Londonu, Mančesteru i Bermingamu. Sebe nazivaju Pokretom za preporod Britanije.“

„Isuse. Šta kažu novine?“

„Ništa što želite da čujete. Gardijan naziva Aleksiju tempiranom bombom. Tajms se pita da li Kancelarija unutrašnjih poslova vodi vladu, a huli smatra da sekretarku treba optužiti prema Aktu o podsticanju rasne mržnje. A onda imate i San, koji veliča Aleksiju kao heroja. O, evo i karikature iz Telegrafa.“ Džejms Martin dodao je šefu spornu stranu. Na njoj je prikazana Aleksija de Vir kako sedi na tronu obučena kao Ledi Britanija, s premijerom poput kuce sklupčane kraj njenih stopala. Aleksija je premijeru nudila kosku na kojoj je pisalo Evropska unija. Natpis je glasio: Evo ti da gricneš, momče.

„Mislio sam da ste joj rekli da ublaži ton izjave.“

Henri Vitman smrknuto odgovori: „I jesam.“

„Ne možemo više ovako, premijeru. Mora da se vidi da ste preuzeli kontrolu.“ „Još ovog jutra ću odleteti za Bernli. Možeš li da zakažeš ovde konferenciju za štampu za šest uveče?“

„Mogu. Ali predlažem da to obavimo još ovog jutra, što pre. Ono što ne biste voleli da se desi jeste da prvo odu u Kancelarije unutrašnjih poslova.“

§

Aleksija je primila poziv u automobilu.

Očekivala je da premijer bude besan. Ipak, ne ovoliko.

„Rekao sam ti - izričito sam ti naložio da ublažiš ton izjave.“

„I jesam ga ublažila.“

„Promenila si jednu reč! Jesi li videla šta se dešava napolju? Imamo veliki problem s javnim redom i mirom, Aleksija, ljudi će ginuti!“

„Ljudi su besni, Henri“, reče Aleksija hladno, „i ne krivim ih. Britanskoj javnosti dojadilo je da budu taoci gomile nezahvalnih imigranata koji uživaju

sve povlastice, a pišaju nam po zastavi. Zalažem se za obične glasače.“

„Proseravanje! Nastojiš da napraviš sopstveni politički kapital. Ako hoćeš tla se naslađuješ nekakvom borbom za moć sa svojim kolegama iz Kabineta, c'ini to u tajnosti.“

„Ali, Henri...“

„UMUKNI!“ Bio je to prvi put da je Henri povisio ton na nju. „NEMAŠ ti šta da pričaš, razumeš? Nemaš! Ni meni, ni novinarima, nikome! Sad ćeš da se pritajiš i pustiš mene da se pobrinem za ovaj nered! Jesmo li se razumeli?“ Aleksija je ćutala.

„Imaš li pojma koliko ljudi zahteva tvoju ostavku, Aleksija?“ Premijerov gnev bio je očit. „Pod kakvim sam pritiskom da te se rešim?“

„Nemam pojma“, reče Aleksija prkosno. „Niti me je briga.“

„E pa, trebalo bi. Imam i ja granicu, znaš, Aleksija. Zapamti to.“

„Kao i ja, Henri. Možda vi to treba da zapamtite.“

Prekinula je vezu. Sedeći pored nje, ser Edvard Mening primetio je da joj se tresu ruke. Da li od straha ili besa, nije mogao da odredi.

„Mogu li da učinim nešto, sekretarko?“

„Ne. Hvala, Edvarde. Dobro sam.“

Vozili su se dalje u tišini. Saobraćaj se proredio kad su stigli na nasip. Za nekoliko minuta biće na Trgu Parlamenta.

„Ipak ima nešto, Edvarde. U vezi s dokumentom koji ste mi sinoć dali, o našem prijatelju, gospodinu Hamlinu. Amerikancu.“

Ser Edvard Mening načuli uši. Premijer je očigledno gospođi De Vir upravo napravio još jedan anus. Karijera joj je visila o tankom koncu zbog ove graje oko imigranata. Pa ipak, izgleda da joj je jedina briga bio taj jedan jedini bezopasni luđak.

Zašto?

„Šta s njim, sekretarko?“

„Pa, policija nije uspela da ga pronađe. Pitala sam se da vam možda nisu

poznati neki... alternativni kanali.“

„Razumem.“

„Volela bih da ga pronađemo.“

Ser Edvard je zastao za trenutak, kao da se sprema da postavi pitanje, ali je očigledno pomislio da bi bilo pametnije da oćuti.

„Naravno, sekretarko. Smatrajte to završenim. O, bože!“

Na trgu ispred Parlamenta bio je potpuni kaos. Bilo bi preterano reći masa, ali su besne grupe demonstirale razlićitih mišljenja mahale transparentima i nadmetale se u izvikivanju slogana. Aleksijinu fotografiju izdigli su poput ikone, neki pobedonosno, a neki posprdno. Jedna skupina, saćinjena uglavnom od muškaraca iz istoćne Evrope, nacrtala je sekretarki đavolje rogove na glavi. Aleksija je kroz zatamnjena stakla dajmlera ćula psovke: što povike „rasistićka kućka“ na engleskom, što uzvike pune mržnje na raznim slovenskim jezicima.

„Idi okolo!“, siknu ser Edvard Mening na vozaća. „Na stražnji ulaz!“

„Nećemo uraditi ništa nalik tome“, reće Aleksija nepokolebljivo. „Stani ovde.“ I pre nego što je ser Edvard mogao da je obuzda, otvorila je vrata automobila i izašla.

„Sekretarko!“, viknuo je za njom, ali uzalud. Buka gomile bila je zaglušujuća. Kad su shvatili ko je, ljudi su se razjarili. Srećom, dva policajca pohrlila su da je zaštitite, jedan s jedne, drugi s druge strane, ali je njihova zaštita bila od male pomoći s obzirom na more tela.

Aleksija se drugi put tog dana uplašila. Najpre ju je prepao premijerov poziv, iako to nije pokazala ni Henriju Vitmanu ni svom osoblju. Nikad ne pokazuj slabost. Nikad nemoj da ustukneš. Kada je bivala saterana u ćošak, imala je obićaj da se bori još žešće. Sagledavši retrospektivno svoju izjavu povodom događaja sa zastavom, znala je da je naćinila grešku. Ipak, to nikad neće priznati, a naroćito ne sada, kad su ulozi toliko veliki. Mora da deluje jako, premijerovim ljudima, Kabinetu, svima. Snaga je bila najjaći adut Aleksije de Vir.

No, ovo beše drugaćije. Radilo se o fizićkom strahu. Postupila je

impulsivno, izletela iz automobila, ali sad je postala svesna pogrešne odluke. Trebalo je da poslušam Edvarda i uđem na zadnji ulaz. O vo je opasno.

Znajući da je možda fot'ografišu, digla je glavu dok su je ćuškali kroz skandirajuću gomilu maltene sasvim sačinjenu od muškaraca. Ali bojala se. Njihova fizička blizina bila je zastrašujuća. Aleksija je mogla da oseti zadah kiselkast od ogorčenja, i iznenada joj pripade muka. A onda, niotkuda, nekoje zgrabi za ruku i cimnu napred. Nije mogla da vidi svog spasitelja, ali je znala da je vuče prema tajnom ulazu za članove Parlamenta, gde će biti sigurna.

Moje obezbeđenje. Hvala bogu. Sledeći put moram da budem obazrivija.

Opustivši telo, dopustila je sebi da je privuče bliže, zanemarujući besna lica s obe strane, usredsređena samo na vrata pred sobom. Opasnost je napokon prošla. Iza nje se stvorio zid policajaca, potiskujući protestante nazad. Ruka koja je držala njenu popustila je stisak i Aleksija je prvi put pogledala svog spasioca u oči.

„Ti!“, produha.

„Ja.“

Bili Hamlin se nasmešio. A onda je izgovorio dve reči za koje je Aleksija de Vir mislila da ih više nikad neće čuti. Dve reči koje su dozvale prošlost i ispunile njeno srce krajnjim kukavnim strahom.

„Zdravo, Toni.“

Treći dio

Šesnaesto poglavlje

Toni Džileti mislila je da će nestajanje biti komplikovano. U stvari, bilo je zastrašujuće lako.

Nekoliko dana nakon suđenja Biliju Hamlinu, iskrala se u sitne sate kroz prozor svoje spavaće sobe i otrčala. Trčala je i trčala, i nije se osvrnula. Kada više nije mogla da trči, čekala je. Odmazdu. Voltera, svog oca, da dođe po nju. Ili njene prijatelje. Ili policiju. Ili Bilijeve advokate, koji su već bili zauzeti oko žalbe. Na kraju će je, bez sumnje, istina ipak sustići. Odvući će je nazad u zatvor i ostaviti da istrune.

Ali ništa se nije desilo. Niko nije javno apelovao, niti slao skupe privatne detektive da je prate. Niko nije došao po Toni Džileti. Nikome nije stalo.

Pa, ne baš nikome. Jedina osoba kojoj jeste stalo žrtvovala je za nju svoju slobodu i dozvolila da je žigošu kao ubicu. Toni je zauzvrat obećala da će se udati za njega, da će mu dati svoj život kao što je on njoj dao svoj. Oko za oko.

Međutim, kad je došlo dotle, Toni nije mogla to da uradi. Nije mogla da žrtvuje ceo svoj život na oltaru tinejdžerske greške. Ni zbog Bilija Hamlina. Ni zbog koga. Čim je to shvatila, put je postao jasan: Toni Džileti nije preostalo ništa drugo sem da trči.

Prve dve godine novog života provela je u meki izgubljenih duša: Las Vegasu. Nevada je ličila na drugu planetu, vrela, suva, bezdušna i besana i dobra da se čovek u njoj izgubi, kao i bilo gde drugde. Bila je to 1975. godina i posao je cvetao, a novi hoteli i kazina nicali su iz zemlje svakog meseca, ogromna, betonska čudovišta koja se izdižu iz talasa. Svi su tražili radnike i nikog nije bilo briga za njihovu prošlost. Ako je postojalo mesto za započinjanje novog života, bio je to Las Vegas sredinom sedamdesetih godina

XX veka. Toni Džileti je upravo to i uradila. Prekrstivši se u Aleksiju Parker (njena najbolja drugarica iz osnovne Škole zvala se Aleksija i oduvek joj se sviđalo to ime; Parker je zvučalo nenametljivo i stvarno), zaposlila se kao šankerica. Nije imala dokumenta ni matični broj, ali poslodavci u Vegasu su sa zadovoljstvom plaćali u gotovini. Aleksija Parker bila je seksi devojka, što se sviđalo mušterijama. Takođe je bila i vredna i pouzdana, što su vlasnici klubova voleli. Seksi devojaka bilo je kao pleve u Vegasu, ali je Aleksija Parker spojila svoj dobar izgled s apstinencijom: nije pila, nije se drogirala. A takva se već mnogo teže nalazila. Takođe se činilo da se zavetovala na celibat, te da neće izlaziti s mušterijama i drugim osobljem iz bara.

Toni Džileti bila je devojka za žurke. Ali Toni Džileti beše mrtva. Aleksija Parker živela je za posao. Za dve godine zaradila je dovoljno ušteđevine da finansira studije. Prijavila se na Kalifornijski univerzitet s namerom da završi Fakultet političkih nauka.

Nažalost, za razliku od vlasnika vegaskih barova, Kalifornijski univerzitet jeste tražio dokumenta. Aleksija Parker nije imala matični broj, pasoš, izvod iz knjige rođenih niti bilo kakav dokument o prošlosti. A to je predstavljalo problem.

Aleksija ga je rešila tako što se preselila u Los Anđeles, prekršila zavet na celibat i spavala s Dvejnom iz Socijalnog na Bulevaru Santa Monike.

„Mogao bih da dobijem otkaz zbog ovog. Mogao bih da odem u zatvor“, stenjao je Dvejn, kucajući lažne podatke Aleksije Parker na zvaničnim dokumentima dok mu je stručno pušila ispod stola.

„Mogla bih i ja“, rekla je Aleksija, ispljunuvši Dvejnov zgrčeni penis kao pile crva. „Što znači da ćemo oboje da čuvamo tajnu, je li tako?“

„Šta radiš to? Nemoj sada da staješ!“

„Rekoh, oboje ćemo čuvati tajnu. Je li tako, Dvejne?“

„Tako je, da, naravno. U pravu si. Neću nikom da kažem. Samo, molim te, molim te, nemoj da staješ.“

Aleksija Parker izašla je iz Dvejnove kancelarije sa sveže odštampanom

radnom knjižicom i izvodom iz matične knjige rođenih s datumom na poledini. Rezultate na prijemnom ispitu za fakultet lažirala je sama.

Aleksija nije sebe smatrala nepoštenom osobom. Jednostavno je radila ono što je morala. Gledala je ispred sebe, nikad se nije osvrnula, i rešavala je teškoće onako kako su se pojavljivale, koristeći prirodni dar za glumu i podražavanje, koji su joj pomogli da izlažira novi identitet.

Prvo pravilo politike: budi pragmatičan.

Samo dve godine kasnije, dok se razvaljivala od posla, diplomirala je na Kalifornijskom univerzitetu s najvišom ocenom i ukrkala se na avion za London. Nije bilo šanse da započne političku karijeru u Vašingtonu a da je prošlost odnekud ne zaskoči. Ali politika joj je sada bila u krvi. Bilo je vreme za još jedno novo poglavlje.

Aleksija Parker sletela je na Hitrou, bez prijatelja, bez veza, i samo s dve stotine funti gotovine u džepu.

Imala je dvadeset tri godine.

Bili Hamlin joj je sve jače stezao ruku.

„Molim te, Toni. Moram da razgovaram s tobom.“

Srce joj je snažno lupalo, ali se Aleksija otela i oslobodila.

„Bojim se da ste se zbunili. Ne znam nikakvu Toni. Izvinite.“

Ulaz za članove Parlamenta bio je udaljen samo nekoliko koraka. Očajnički je posrnula ka njemu, plašeći se za život. Međutim, Bili Hamlin poleteo je za njom i ponovo je zgrabio.

„Toni, pobogu, to sam ja. Bili.“

Aleksija ga je pogledala u oči i u njima videla pometnju, očaj. Šta radiš ovde, Bili? Zar ne razumeš? Toni je mrtva. Umrta je pre mnogo godina. Ja sam sada Aleksija, nova osoba, feniks koji se digao iz pepela uništenog života. Ne smem da dozvolim da me ponovo vratiš u njega!

„Pusti me!“

„Znam da si zauzeta.“ Oči Bilija Hamlina napuniše se suzama. „Ali ovo je važno. U pitanju je život ili smrt. Moja kćerka je u strašnoj opasnosti.“

„Odmaknite se, molim vas, gospodine!“ Policajac je konačno uspeo da odvuče Bilija. Aleksija se zamalo onesvestila, vrtelo joj se u glavi od olakšanja. Srećom, ser Edvard Mening ponovo se pojavio baš na vreme, zgrabivši Aleksiju za ruku i pomogavši joj da kroz kapiju uđe u zgradu.

„Jeste li dobro, sekretarko?“

Aleksija je klimnula glavom. Još se tresla. Kroz zatvorena vrata mogla je da čuje Bilijeve krike. Ser Edvard Mening ih je takođe čuo.

„Toni, molim te! Moja kćerka je u pitanju. Moja kćerka! Zašto radiš ovo? ZNAM KO SI!“

Sačekali su da se smiri zbrka i nastane tišina. A onda je ser Edvard Mening rekao: „Sekretarko, mislim da moramo da porazgovaramo. A vi?“

Povukli su se u Aleksijinu kancelariju. Ser Edvard Mening zatvorio je i zaključao vrata.

„To je bilo za dlaku, zar ne? Ono je bio Vilijam Hamlin.“

Aleksija je klimnula. „Mislim da jeste. Da.“

„Prepoznao vas je. Prepoznali ste se!“

Aleksija je pogledala mimo ser Edvarda kroz prozor. Dve barže su veličanstveno plovile niz Temzu, ležerno i nepometeno poput dva pospana labuda.

Ovo je stvarnost. London, Parlament, moj život s Tedijem. Sadašnjost.

Ja sam Aleksija de Vir. Ja sam sekretarka unutrašnjih poslova Velike Britanije.

Prošlost je okončana.

S tim što je prošlost odbijala da umre. Nalazila se napolju, na Trgu Parlamenta, grabila je usredbela dana, zahtevala da bude saslušana. Pretila je svemu što je postala, svemu za šta je radila.

„Sekretarko?“ Ser Edvard Mening poremetio je njeno sanjarenje. „Kakva je vaša povezanost s Vilijamom Hamlinom?“

„Nismo povezani, Edvarde.“

„Ne verujem u to, sekretarko“, reče državni službenik nabusito. „To što mi budete rekli ostaće između ova četiri zida. Ali moram da znam šta se dešava. Inače ne mogu da radim svoj posao.“

Aleksiji mozak radio je dvesta na sat.

Treba li da mu veruje?

Da li ima izbora?

„Znali smo se površno. Kao deca. To je sve. Nisam videla Bilija skoro četrdeset godina.“

„Ali ste rešili da taj podatak ne podelite s policijom. Zašto?“

„Zato što sam rođena u Sjedinjenim Američkim Državama i odrasla tamo. Niko ovde to ne zna - ni mediji, ni stranka, čak ni lični prijatelji - i volela bih da tako i ostane.“

Ser Edvard Mening zamislio se nad ovim. Bilo je to prvo otkrovenje. Da uznapredujete u javnom životu kao Aleksija de Vir, a da uspešno sakrijete toliki deo svoje prošlosti od javnosti - e, to je bio poduhvat.

„Smem li da pitam zašto ste izabrali da to krijete, sekretarko? Na kraju krajeva, teško da je zločin biti Amerikanac.“

„Uistinu. Ali ja nisam Amerikanka, Edvarde. Odrekla sam se državljanstva pre mnogo godina, pre nego što sam ušla u Parlament. Sve odrasle godine provela sam u ovoj zemlji i smatram sebe potpuno Engleskinjom. Osim toga, nisam ja ništa krila. Niko me nikad nije ni pitao za detinjstvo, osim uopšteno. Nikad nije došlo na dnevni red, to je sve.“

„Ali sada jeste.“

Aleksija uzdahnu. „Da. One noći u Kingsmeru, osoba na snimku kamera za nadzor. Nešto mi je kod njega bilo poznato. Isprva nisam mogla da odredim šta. Ali onda mi je sinulo.“

„Prepoznali ste Hamlina?“

„Ne zasigurno. Nisam znala da je to on. Nisam bila sigurna. Kao što rekoh, nisam ga videla još otkad smo bili deca. Ali čim je komesar Grant pomenuo ime...“

Ostavila je nedovršenu rečenicu.

„Da li ste znali da je bio u zatvoru?“

Aleksija je za trenutak oklevala. A onda je rekla: „Da. Slučaj je u to vreme bio u vestima.“

„Dete koje se udavilo?“

„Da.“ Aleksija se stresla. Pri samom pomenu reči udavilo sledila joj se krv u žilama. „Ali nisam znala šta mu se posle toga dešavalo. Nisam imala pojma

o njegovom mentalnom stanju, priviđenjima, svemu tome.“

Ser Edvard Mening upita: „Šta mislite, zašto Hamlin sada želi da vas kontaktira?“

„Nemam pojma. Videli ste njegov karton. Imao je poslovne i finansijske probleme, kao i probleme sa psihičkim zdravljem.“

Ser Edvard Mening se u mislima vratio unazad. Jeste se sećao da je pročitao nešto o bankrotiranju. Hamlinova auto-mehaničarska radnja propala je tokom recesije.

„Da li traži novac?“

Aleksija slegnu ramenima. „Kao što rekoh, nemam pojma.“

„Jeste li bili ljubavnici?“

Pitanje je bilo toliko direktno da je Aleksiju za trenutak uhvatilo nespemnu. „Ja... mi... zar je važno? Pobogu, Edvarde, to je bilo pre četrdeset godina!“ „Može da bude, sekretarko. Da li Hamlin zna bilo šta čime bi mogao da vas ucenjuje?“

Aleksija je skrenula pogled. „Ne. Ništa što mi pada na pamet.“

„A seksualni slatki gresi, takve stvari?“

„Ne.“ Aleksija je svog ličnog sekretara prostrelila pogledom od kog se

ledila vatra.

„Droga?“

„Ne! Mislim, možda poneki džoint. Ipak su to bile šezdesete.“ Prošla je rukom kroz kosu. „Vidite, kad je komesar Grant potvrdio da je te noći u Kingsmeru nepoznati muškarac bio Bili Hamlin, bila sam i te kako radoznala. Zato sam vas i zamolila da krišom nabavite njegov karton. No, uznemirilo me je ono što sam pročitala. Bili očigledno nije dobro. Psihotačan je, uvrnuto je opsednut slavnim pojedincima. A sada se pojavljuje ovde, u Engleskoj, i ponaša se veoma konfuzno i agresivno prema meni. Ne sviđa mi se to.“

„Ni meni, sekretarko“, reče ser Edvard Mening osećajno. „Ni meni.“

Na nekoliko trenutaka zavlada tišina. S jedne strane, Aleksija je rekla Edvardu istinu. Nije znala šta Bili Hamlin hoće od nje. Pomenuo je da mu je kćerka u opasnosti, ali prema nalazu njegovog psihijatra, neodređene pretnje životima voljenih osoba bile su opšta mesta u njegovim priviđenjima. Ili mu je možda bio potreban novac. Ko će znati?

Ono što Aleksija jeste znala, i u to bila sigurna, jeste da nije spremna da dopusti Biliju Hamlinu da joj uništi život. Isuviše je napora uložila u karijeru i brak da bi dozvolila da im pripreti duh iz prošlosti, prošlosti s kojom više nije osećala nikakvu povezanost. Dok je živa neće to dozvoliti.

Osim toga, devojka koju je Bili Hamlin tražio već je bila mrtva.

Aleksija de Vir je odavno sahranila Toni Džileti.

„Edvarde?“

„Sekretarko?“

„Volela bih da ga se rešite.“

Ser Edvardu Meningu naježile su se dlake na vratu. Pogledao je šeficu novim očima.

Ima u njoj neke rešenosti, neke nemilosrdnosti koju ranije nisam cenio. Ona je ulični borac. Onaj koji opstaje.

Baš kao i ja.

Šta je ono Hamlin doviknuo Aleksiji dok ga je policija odvlačila?

Znam ko si.

Ser Edvard Mening voleo bi da je mogao da tvrdi to isto. I to ništa manje zbog toga što mu možda život zavisi od toga. Setio se Sergeja Mileskua i ljudi bez lica za koje radi. Prisetio se oštrog bola dok mu je kuhinjski nož zasecao kožu, hladnog užasa dok je bio vezan za sopstveni krevet, bespomoćan, a oštrica kružila nad genitalijama. Prisetio se kamere i užasnih degradirajućih postupaka na koje ga je Sergej naterao.

I Edvard Mening imao je svoje tajne.

Nekoliko napetih sekundi državni službenik i ministarka Kabineta gledali su se preko stola kao dva pustinjska guštera. Bez treptaja, hladnokrvni i nepomični poput statua, procenjivali su namere. Da li će biti udruženi lovci, pozicionirani nasuprot Biliju Hamlinu? Ili će jedan od njih biti grabljivac, a drugi plen?

„Da, sekretarko. Mogu da ga se rešim. Ako to želite.“

„Želim, Edvarde. Želim.“

„Onda to smatrajte završenim.“ Ser Edvard Mening ustao je da izađe iz prostorije. Kad je došao do vrata, okrenuo se. „Samo jedno malo pitanje, sekretarko. Čuo sam da vas je Hamlin nazvao Toni. Zašto?“

„To mi je bio nadimak kad sam bila devojka“, uzvratila Aleksija nepokolebljivo. „Ne mogu da se setim zbog čega, da vam pravo kažem. Baš čudno što ga ponovo čujem nakon svih ovih godina.“

Ser Edvard Mening reče: „Mogu misliti.“

Vrata su se zatvorila. Otišao je.

Sve se tako brzo završilo.

Bez advokata, telefonskih poziva, pojavljivanja na sudu i žalbi. Nakon što je Aleksija de Vir odbila da ga vidi, policajci su ubacili Bilija Hamlina u maricu s još šestoricom drugih protestanata i zadržali ga u ćeliji u Vestminsterskoj policijskoj stanici. Nekoliko sati kasnije, elegantno obučen muškarac došao je da ga izbavi.

„Gospodine Hamline? Došlo je do nesporazuma. Možete da pođete sa

mnom.“

Delovao je prijatno i prijateljski, poput ujaka. Imao je učeni naglasak i nosio odelo. Bili se osećao poprilično sigurno dok je ulazio u njegov automobil koji je vozio šofer, pretpostavljajući da idu pravo u Kancelariju unutrašnjih poslova. A u stvari, čim su se vrata automobila zatvorila, Bilija su vezali i ubrizgali mu neku vrstu sedativa. Kroz maglu je bio svestan da ga prebacuju iz otmenog automobila u bezlični beli kombi i voze na Hitrou. Nakon toga je sve bilo kao san. Uzeli su mu pasoš, a zatim mu ga vratili s raznoraznim zloslutnim crnim inarkicama na poslednjim stranama. Ispratili su ga bez prtljaga, na običan putnički avion Virdžin Atlantika, gde su ga vezali za sedišta, a zatim se vinuo u sivo rominjavo nebo, boreći se s neizbežnim snom izazvanim narkotikom. Kada se probudio, bio je u Njujorku, ponovno istovaren bez cvonjka i igde ikoga na američko tlo, kao što se neželjeni paket vraća pošiljaocu.

Ošamućen, našao je klupu na aerodromu da sedne i preturao po džepovima tražeći mobilni.

Nema ga.

Ne! Nemoguće da ga nema! Šta će se desiti ako glas pozove? Ko će se javiti?

Bili Hamlin počeo je da se tresе.

Zašto ga Aleksija de Vir nije saslušala? Zašto je nije naterao da sluša?

Nije uspeo. A sada će pasti krv, još krvi, i ona će biti na njegovim rukama.

Zaplakao je.

„Gospodine Hamline?“

Bili je digao pogled, potpuno poražen.

Nije se borio kad su ga jake ruke zgrabile i odnele.

Sedamnaest poglavlje

„U redu. Dakle, imamo devet jastoga, tri kilograma slatkovodnih rakova i svež paradajz za salatu s Adamovog imanja. Koliko ih ima?“

Lidija, kuvarica i domaćica porodice Mejer, poreklom s Filipina, podiže ogromnu platnenu vreću koja je pucketala od tereta. „Mnogo. Dovoljno da nahranimo vojsku, gospođo Lusi.“

„Odlično. Zato što ćemo i biti vojska. Da vidimo, šta još? Govedina?“ „Već je u rerni, lagano se peče.“

„Svež hleb?“

„Kupljen!“

„Jagode? Tonik za Tedijev džin-tonik? O, dođavola!“ Lusi Mejer lupila se šakom prepunom dijamanata po usijanom čelu. „Potpuno smo ostali bez džina. Poslaću Arnija u grad da ga kupi. Misliš da je supermarket A&P i dalje otvoren?“

„U jedan po podne? Da, gospođo Lusi. Definitivno.“ Domaćica je uverila gazdaricu u to dotakavši je po ruci. Lidija je volela da radi za gospođu Mejer. „Probajte da se opustite. Večera će biti savršena.“

Lusi Mejer se nadala da hoće. Volela je da sve bude besprekorno, počevši od večernjih zabava preko brižljivo izvučenih pramenova boje karamela u kosi, do nežnog nameštaja u letnjikovcu na Martinim vinogradima, koji je svake sezone obnavljala. Tokom njenog detinjstva, Lusina porodica letovala je na obližnjem ostrvu Nantaket. Sećala se majčinih piknika kao nečeg izuzetno lepog, počevši od živopisnih salata i svežih morskih plodova pa do elegantno neuparenog francuskog porcelana i razigranih belih lanenih stolnjaka prebačenih preko izletničkog ćebeta. Što se

kasnih večera tiče, bile su čak i spektakularne. Lusi je pamtila dugačke starinske stolove, svetlucave od izrezbarenog kristala i najfinije srebrnine. U to vreme su svi muškarci na večernjim zabavama nosili odela, a dame su bleštale od šifona, šljokica, svile, čipke i dragulja.

Lusi i njen mlađi brat sa strahopoštovanjem su posmatrali pripreme pre nego što ih dadilja potera uz stepenice u dečju sobu.

Naravno, stvari su se promenile od šezdesetih. Odrasloj Lusi više su se dopadali Martini vinogradi od Nantaketa, delimično i zato što je to ostrvo bilo življe i manje uštogljeno. Sve se na Vinogradima vrtelo oko obedovanja napolju i zabava kraj bazena, te nepresušnih morskih plodova koje bi meštani upecali. Ipak, to nije značilo da ne treba uložiti napor, a naročito kad se radi o večeri u znak ponovne dobrodošlice Aleksiji i Tediju.

Ušetavši u svoj ogromni zasvođeni salon, Lusi je još jednom protresla već savršene jastučice na sofama, koje je dizajnirao Ralf Loren, i pokušala da poslušava savet domaćice.

Opusti se. To je samo zabava. Biće sve u redu.

Lusi Mejer nije imala pojma kako je, pobogu, njena prijateljica Aleksija de Vir izlazila na kraj sa stresom koji prati upravljanje državom. Nju je i upravljanje domaćinstvom dovoljno iscrpljivalo.

Svet Aleksije de Vir bio je udaljen od sveta Lusi Mejer onoliko koliko je to bilo moguće. Ali njihovo prijateljstvo je i funkcionisalo baš zato što nijedna ne bi menjala svoj život za život one druge. Lusi je uživala u tome da bude domaćica i dočekuje goste, isto koliko je Aleksija uživala u politici i čarima moći. Obe su bile izuzetne u onome što rade. Uz to, uprkos različitim životima, imale su ponešto zajedničko. Tedi de Vir je bio menadžer hedž fonda i vodio unosan posao u Evropi, za ograničeno tržište. Arni Mejer bio je preduzetnik s ulozima u fondovima širom kontinentalnih Sjedinjenih Država, kao i u Aziji i na rastućem bliskoistočnom tržištu. Njih dvojica nikad nisu neposredno radili zajedno, ali je svaki razumeo posao onog drugog. Od prvog dana su se dobro slagali.

Bilo je teško poverovati da je prošlo više od dvadeset godina otkad je

Arni Mejer prodao letnjikovac porodici De Vir. Gejbls je bilo udobno imanje osrednje veličine, kraj Mejerovog imanja Pilgrim, s bazenom, kućicom za goste i .itraktivnim zadnjim dvorištem ispunjenim puzavicama, ružama i visokim slezom. Arni i Lusi živeli su u daleko veličanstvenijoj velikoj kući, spektakularnom zdanju iz XVIII veka, visokih tavanica, s prvobitnim širokim podnim daskama od hrastovine i prostranim prozračnim sobama. I Aleksija i Lusi behu mlade majke koje su se upoznale leta kad je Tedi kupio Gejbls. Lusi se sećala prvog susreta s Aleksijom kao da se juče odigrao. Pošto je već bila u Parlamentu, očigledno je i tad bila izuzetno ambiciozna. Ali niko, a ponajmanje Lusi Mejer, nije očekivao da će njena nova komšinica jednog dana dostići vrtoglavi uspon moći koju je sada posedovala.

Moja prijateljica britanska sekretarka unutrašnjih poslova.

Lusi bukvalno nikad nije dosadilo da to ponavlja.

Predstojeće veće bilo je posebna prilika. Ne samo zato što su se Aleksija i Tedi vratili na ostrvo preko leta nakon Aleksijinog pobedonosnog proglašenja za sekretarku unutrašnjih poslova, već i zato što će im se prvi put posle toliko godina pridružiti i Majki, njihov apsurdno zgodni sin. Roksi je leti uvek dolazila. Sirota devojka, nije imala šta drugo da radi, a naravno, od nesreće su ona i otac postali prilično nerazdvojni. Međutim, Majki de Vir nije bio na Vinogradima još od tinejdžerskog doba. Lusi Mejer nije mogla da ne pomisli koliko bi čarobno bilo, koliko dražesno, savršeno i prosto divno, da se Majki de Vir zaljubi u njihovu kćerku Samer. A onda bismo svi bili jedna velika srećna porodica.

Lusina dvadesetdvođodišnja kćerka nedavno je raskinula s momkom s fakulteta, groznim i razmetljivim Čedom Bejtsom. (Čed. Mislim, stvarno. Kakav to čovekprvorodenogsina može da nazove Čed?) U Lusinoj glavi to je značilo da je Samer zrela za novu romansu. A samo zamislite da se Samer i Majki venčaju i dobiju bebe! Lusi i Aleksija bi zajedno bile pekmezaste bake.

To bi moglo da se dogodi. Lusi Mejer bi mogla da pomogne da se dogodi.

A sve počinje večeras.

Majki de Vir sedeo je na zadnjoj klupi Crkve Grejs na Vudlonskoj aveniji i glasno hrkao dok je pastva pevala Poveži nas.

„Budi se!“ Sestra Roksi ga munu u rebra. „Ljudi zevaju u tebe.“

Majki se trgnuo i probudio. Nalet mučnine momentalno ga je pukao kao udarac u stomak. Šta je, dođavola, radio ovde? Kakvo ludilo ga je spopalo da dođe, ne samo u crkvu punu uštogljenih američkih episkopalaca, već i na ostrvo?

Naravno, znao je odgovor. Bio je tu jer je pokušavao da se dodvori ocu. Tedi je bio toliko besan što je Majki napustio Oksford da je pretio da će ga razbaštiniti.

„Sve do poslednjeg penija ostaviću tvojoj sestri! Nemoj misliti da neću!“

Međutim, Majki je ostao pri svome, jurišao je napred sa svojim planovima da otvori agenciju za organizovanje događaja u Kingsmeru, i iznajmio kancelarijski prostor u Oksfordu s drugom Tomijem. Zahvaljujući neverovatnom naletu sreće, odmah su obezbedili veliku tezgu u Hemptonsu, i na novoj superjahti Okeano organizovali žurku za šezdeseti rođendan milijardera koji se bavi nekretninama. Pre samo četrdeset osam sati, Majki je ležao zavaljen na luksuznom brodiću, grleći po jednog supermodela sa svake strane, zagledan u sto hiljada dolara vredan vatromet koji eksplodira na nebu iznad Ist Hemptona, i u sebi izračunavao zaradu. (Dobro, možda je reč „supermodel“ preterana. Devojke su u stvari bile ruske kurve za visoko društvo, ali su naplaćivale kao supermodeli i izgledale kao boginje, pa, koga je briga za finese?) Poslednje što je Majki na ovom svetu želeo da uradi sledećeg jutra jeste da odleti avionom na uspavane Martine vinograde, ostrvo s najvećom pritkom u dupetu. Ali ledi je insistirao. „Tvojoj majci bi mnogo značilo kad bi ove godine došao.“ Bez obzira na to što se činilo da je slobodnog duha, Majki de Vir bio je odan majci, a i svom nasledstvu. Nije imao nameru da izgubi nijedno od to dvoje. I evo ga tu, beznadežno mamuran, uvezan kao božična ćurka u sako i kravatu, trudeći se da se ne isповраća za vreme molitve.

Služba se konačno završi. Majki je izgurao Roksinu kolica na jarko sunce, bolno se štrecajući iza svojih rejbarki.

Aleksija ga je vitkom rukom obavila oko struka. „Jesi li dobro, dušo?“, upita. „Ne izgledaš tako.“

„Dobro sam, mama, hvala.“

„Mamuran je“, procedi Tedi.

„Divna služba.“ Majki istera pobožni smešak na lice, ali Tedi se nije dao prevariti.

„Molim te. Nemoj meni te priče. Odavde mogu da ti namirišem alkohol iz usta.“

Tedi de Vir nosio je istu odeću u crkvu svake nedelje u godini - obične somotske pantalone, sportski sako i sportske cipele - i nije video razloga da

lo menja samo zato što se zadesio u Americi, ili zato što se temperatura dobrano približila trideset drugom podeljku. Majklov otac bio je kao lord Grantam iz serije Dauntonska opatija, tipičan Englez, kao i čaj PG tips i sendviči s krastavcima. Da Diznilend ima engleski tematski park, Tedi de Vir bio bi jedan od likova.

Aleksija namignu Majklu. „Mamuran ili ne, drago nam je što si stigao, dušo. Zar ne, Tedi?“

„Mhm.“

„A sada, moramo da odemo i pozdravimo se s ocem Timotijem. Vas dvoje, vidimo se na večeri.“

„Na večeri?“, namršti se Majki.

„Kod Mejerovih“, objasni Aleksija, poljubivši ga u obraz i obrisavši trag karmina maramicom. „Piće se služi u šest.“

„A meni poljubac?“, upita Roksi sarkastično.

Aleksija je zevnula. „Promeni ploču, Roksen. Ponekad se pitam da li uopšte imaš pojma koliko umeš da budeš dosadna.“

„Kučko!“, promrmlja Roksi sebi u bradu dok se majka udaljavala.

Majki se štrečno. Više nego išta mrzeo je sukob majke i sestre. Pošto je odgurao Roksenina kolica preko ulice do kafića Ivn kil, u kom su najviše voleli da vise kad su bili tinejdžeri, kupio joj je hladni nes u znak pomirenja.

„Pretpostavljam da ćeš sad da je braniš, je li?“ upita Roksi.

„Ne. Više neću da se mešam.“

„Ne zna se ko je gori, ti ili tata. Nikad joj se ne suprotstavljate.“

„Ozbiljno, nisam siguran da ću moći da odem na večerašnju zabavu kod Mejerovih“, reče Majki, umešno menjajući temu. „Kao da mi je neko spustio nakovanj na glavu.“

„Da, e pa ja ću ti spustiti nakovanj na glavu ako me ispališ večeras. Ne smeš da me ostaviš da se sama satima grozim dok se mama hvali: samit G7 ovo, a premijerov kabinet ono. A Lusi Mejer balavi na sve to kao pudlica. Bljak!“ Majki se namrštitio, ali ništa nije rekao.

„Samer će doleteti specijalno zbog zabave, znaš“, zadirivala ga je Roksi. „Znam da nju ne bi hteo da propustiš.“

Majki je digao pogled i prevrnuo očima. Samer Mejer je njegova i Roksina drugarica iz detinjstva. Oduvek je bila tiho ali vatreno zaljubljena u Majkla. Budući sramežljiva čak i kao devojčica, sirota Samer je postala još sramežljivija kada se kao tinejdžerka podosta ugojila. Poslednji put kad ju je Majki video imala je sigurno sedamnaest godina, oko osamdeset dva kilograma i toliko ćutljiva u njegovom prisustvu, maltene autistična. Pri pomisli da će sedeti na četvoročasovnoj večeri i pokušavati da vodi učtiv razgovor sa slatkom ali mutavom dvojnicom Rouzi O'Donel, želudac mu se prevrtao. A već je ionako imao taj problem.

„Ako dođem, hoćeš li da nateráš tatu da vrati moje ime u testament?“ Roksi se nasmeja. „Ne. Ali ako ne dođeš, kad budem imala sav porodični novac, a ti budeš potpuno finansijski zavistan od mene, poslaću te u prihvatilište za beskućnike.“

„U redu, u redu. Doći ću. Ali neću da sedim pored Samer Mejer i tačka!“

§

„Majki. Ti sediš tamo. Pored Samer. Ako ona uopšte dođe.“

Lusi Mejer pokaza na praznu stolicu s Majklove desne strane. Roksi de

Vir samo što nije pala iz kolica iz smeha, zaradivši tako još jedan Majklov ubilački pogled. Kad smo već kod vruće stolice! S Majklove leve strane sedelaje Vendži Brejberman, nemuzikalna udovica senatora Brejbermana, koja je posedovala jednu od manjih koliba na imanju Pilgrim. Vendži je bila u ranim sedamdesetim i imala je kompleksni niz boljki koje su joj bile nepresušna tema za razgovor. Majki de Vir ju je znao još od detinjstva, a do ovog trenutka saznao je isto koliko i njen lični lekar o sindromu iritiranih creva, a sigurno više nego što je želeo. Vendži je odbijala da nosi slušni aparat, ali je nosila trubicu za uho, koja je nekad pripadala njenoj baki i zbog koje je izgledala kao da je pobjegla iz viktorijanske slikovnice. Volela je njome da udara mlade ljude ako uporno mrmljaju, što je, prema Vendžinom mišljenju, Majklova generacija radila KONSTANTNO!

S Majklove desne strane prazna stolica bila je rezervisana za Samer Mejer. I pored tmurnog oblaka koji se trenutno nadvio nad Majklovom glavom, javio se maleni tračak nade da će biti pošteđen njenog sramežljivog vatrenog zurenja, barem dok traje predjelo, pošto je Samerin avion iz Bostona kasnio. Ipak se očekivalo da stigne na vreme za desert. Ako je Majkla dobro služilo sećanje, nema te sile na ovom svetu koja bi mogla da odvoji Samer Mejer od dobrog deserta. Pomisao na Lusin tiramisu bio bi dovoljan da je natera da na zvučnom lalasu dopliva iz Bostona. Prvi kit primećen blizu obale Vinograda ovog leta.

U međuvremenu je Samerina majka Lusi, uredna i lepa, u jednostavnoj beloj strukiranoj haljini i pletenim sandalama s potpeticom, bila na nogama, uživajući u ulozi domaćice. Lusi Mejer bila je majčinski nežna i topla, što je Majklovoj majci oduvek falilo, ali je takođe uspevala da održi liniju. Majki je kao dečak zamišljao Lusi Mejer kao prototip zgodne mame. Bilo mu je drago što je video da se nije promenila.

„A sada, ako ste svi seli, volela bih da kažem nekoliko reči pre nego počnemo.“ Lusin zvonki ženstveni glas odjeknuo je prostorijom. „Svi mi koji smo se večeras ovde okupili znamo se već dugo. Arni i ja ovo smatramo jednom porodicom na farmi Pilgrim. Svi ponaosob ste našem srcu dragi. Ali jedan gost na ovoj našoj zabavi zaslužuje da ga posebno pomenemo.“

Sve oči bile su uprte u Aleksiju, koja je prigodno pocrvenela dok se u sav glas čulo: „Tako je, tako je.“

„Našoj dragoj gospođi De Vir nije bilo dovoljno što je ušla u Parlament, već je odlučila da treba da upravlja i celom prokletom zemljom.“

„A ko će ako neće ona?“, kikotao se Tedi, ozaren ponosom.

„Ko će, zaista? Osim što je ovo zabava u znak dobrodošlice, takođe je i prilika da sa zakašnjenjem čestitamo divnoj Aleksiji. Možda si vatrena republikanka...“

„Konzervativka“, ispravi je Aleksija.

Lusin otac bio je političar, a svi iz njene porodice nepokolebljive demokrate. „... ali te volimo i tako smo ponosni. Za Aleksiju!“

„Za Aleksiju!“

Petnaest čaša je podignuto, a starinski kristal je zazvečao i zableštao pod svetlošću sveća. Tokom tog krkljanca, Majki je krišom bacio pogled na sestru.

Roksina čaša takođe je bila podignuta, ali je njeno prethodno nežno lice postalo kao kremen. Majki tužno pomisli: Mogao bih da zapalim šibicu njenim besom. U tim očima vreba ubistvo.

„Izvinite što kasnim.“

Svi su digli pogled. Visoka crnomanjasta devojka ušetala je u prostoriju tokom zdravice i uz tup udarac spustila ranac na drveni pod. Nosila je jednostavne izlizane leviske i belu majicu, a zadnji deo padao je dovoljno nisko da se vide tragovi bikinija. Duga griva kestenjaste kose bila je vezana u konjski rep, a njeno lice bez šminke sijalo je od zdravlja i mladosti, uprkos tome što je očigledno bila umorna. Bila je, jednostavno rečeno, zapanjujuće lepa.

„Samer, draga!“ Arni Mejer ustade da zagrli kćerku.

„Napokon.“ Lusi je zatapšala. „Dođi i sedi ovde, dušo. Ti si pored Majkla.“

Samer je pocrvenela i prostreljala majku pogledom. Eto poniženja! Lusi

samo što nije pomazila stolicu!

„Zar nećeš da se pozdraviš?“

„Zdravo.“ Samer je s nelagodom klimnula glavom Majklu. „Dugo se nismo videli.“

„Da.“

Hteo je da kaže nešto ljupko, ali je bio prezauzet balavljenjem. Bog te mazo! *Da joj Arni nije naglas rekao ime, ne bih je ni prepoznao.*

„Ostaješ duže na ostrvu?“, upita ga Samer učtivo.

„Mmm... ja, mmm...“

„Nažalost, ne.“ Aleksija odgovori umesto njega, pričajući uopšteno sa svima za stolom. „Majki je upravo započeo novi posao u Engleskoj. Srećni smo što je uopšte mogao da dođe, zar ne, Tedi?“

„Mhm.“ Tedi promrmlja u znak neodobravanja.

„Za nekoliko dana mora da se vrati.“

„Pa, ja... nije moranje“, mucao je Majki. Fiksirao je pogled na Samerine jagodice i bronzanu kožu mutnog sjaja. A tek njene usne, nežne i najbleđe roze nijanse, koje su se primamljivo razdvajale dok je uzimala gutljaj ohlađenog belog vina. Da li je uvek imala takve usne? Zašto ih nikad pre nije primetio? „Možda budem mogao da ostanem malo duže. Tomi može još malo da čuva tvrđavu. Znaš. Ako zatreba.“

„Stvarno?“ Aleksija se razveselila. Kad je Majki bio tu, sve je kod kuće bilo lakše. „To je divno. Jesi li siguran da možeš da odvojiš vremena?“

„Naravno, mama. Za tebe sve.“

§

Roksi de Vir se pitala kako je njenom bratu uspevalo da se ne nasmeje.

Kasnije, u kuhinji, Aleksija je pomagala Lusi da skuva kafu.

„Večera je bila fenomenalna, Lus. Mnogo ti hvala.“

„Sve je to Lidijina zasluga. Elem, večera ko večera“, reče Lusi dok je

brizljivo slagala šoljice sa slikom ruže na tacne od životinjskih kostiju i porcelana. „Pričaj. Kako je? Mislim, kako je u stvari?“

„Posao? Uzbudljiv je.“ Aleksija se nasmešila, ali u njenim očima nazirao se oprez. Nešto je prećutkivala.

„Ali?“

„Nema ali. Velika je čast što su me izabrali. I ogroman izazov, naravno.“ „Srce“, reče Lusi ljubazno, „sad nisi na kanalu Foks njuza. Ne moraš da mi i itiraš stranački statut. Dođavola, ja ne mogu čak ni da glasam u dobroj staroj Hngleskoj, tako da možeš bez problema da mi kažeš istinu.“

Aleksija se osmehnula. „To je valjda istina. Pa, posao je fantastičan, ali je slresan. Imala sam već dva-tri neprijatna incidenta.“

„Sto prevedeno na engleski znači...“

„Pretnje. Jedan telefonski poziv, nekoliko nedelja pre nego što sam došla ovamo.“ Aleksija joj je ispričala za zloslutni izmenjeni glas i fanatične kletve s božjim gnevom. „Nešto u vezi s prolivanjem moje krvi po pesku. Ne znam.“ „Gospode!“, uzdahnu Lusi. „Užasno!“

„Ne bih baš tako rekla. Ali me je uznemirilo što je taj otkačenjak imao moj kućni broj telefona.“

„Kladim se da jeste“, reče Lusi tiho. „Zna li Tedi?“

„Zna za taj poziv.“

Lusi je dovoljno dobro poznavala svoju prijateljicu da može da pročita između redova.

„Ali to nije sve. Ima nešto što mu nisi rekla.“

Ublaženi iskaz izmamio je Aleksiji osmeh na lice. „Toliko toga mu nisam rekla, Lus! Nemaš pojma, veruj mi. Ima stvari zbog kojih bi me momentalno ostavio kad bi saznao.“

„Tedi? Tebe da ostavi? Nikad!“

„Bi.“

Aleksija se zavalila na stolici za ljuljanje u uglu. Ovde, u ovoj poznatoj kuhinji s najbližim prijateljima, tako daleko od Londona i Vestminstera i

svega što se desilo, osećala je kako je preplavljuje potreba da se isprazni. Da ima nekog, jednu jedinu osobu na svetu, koja će znati potpunu istinu o njenoj prošlosti. Ko je - ko je bila - i šta je uradila. Da ima nekog da joj oprostí.

Da li bi Lusi Mejer mogla da bude ta osoba?

Spustivši šoljice, Lusi je prišla prijateljici s boka.

„Aleksija, srce, sva se treseš. Šta nije u redu, pobogu? Šta god da je, možeš da mi kažeš. Ne može da bude toliko loše.“

Zar ne može?

„Jedna osoba probala je da dođe do mene pre nekoliko nedelja. Osoba iz moje prošlosti.“

„Kakva osoba? Misliš, momak?“

„Tako nekako, valjda.“ Aleksija je uronila glavu u šake. „Želim da ti ispričam. Stvarno. Ali ne znam odakle da počnem. Ima nečega što ne znaš o meni. Nečega što niko ne zna. Užasa.“

Lusi Mejer se razumela. Nagonski je shvatala da ne treba da navaljuje, da treba da pusti Aleksiju da sama iznese svoje tajne kad joj to odgovara.

„Ali taj muškarac iz tvoje prošlosti... on je saznao?“

„Da. Došao je da me vidi. Bio je u zatvoru, a ima i problem s mentalnim zdravljem.“

„Gospode, Aleksija. Moraš da kažeš Tediju. To zvuči krajnje opasno.“

„Da, e pa, pobrinula sam se za to.“

„Kako?“

„Naredila sam da ga deportuju.“

„Odlično!“

„Zaista? Vidiš, sad nisam sigurna da je trebalo tako. Pazi, dužna sam tom čoveku. Jednom je uradio nešto za mene, nešto divno i plemenito, a na svoju veliku štetu. Međutim, kad sam ja njemu bila potrebna, odbila sam ga.“ Aleksija je i sama bila zaprepašćena kad je shvatila da je zaplakala. „Bila sam pod takvim pritiskom! Pretnje telefonom, pa se Bili pojavio kao grom iz vedra neba...“

„Zove se Bili? Taj čovek iz tvoje prošlosti.“

Aleksija je klimnula glavom. „A bilo je tu i drugih stvari. Ceo Kabinet me mrzi. Znam. Skoro svakodnevno mi podnose izveštaje. A onda i onaj užasni događaj kad su nam otrovali psa. Tačnije, Tedijevog psa.“

Lusi je delovala prilično užasnuto.

„Ponekad mi se čini da je sve to povezano, sva ta mržnja. Ali ne znam na koji način. To je zastrašujući deo. Ne znam, a to neznanje me izluđuje. Ovo bi trebalo da bude najsrećnije doba mog života, ali se umesto toga osećam kao da ludim.“

„Pa“, reče Lusi razumno, „zvuči kao da je taj Bili možda uzrok tome. Pošto si ga deportovala, stvari će se popraviti, u to sam sigurna.“

„Nadam se.“ Aleksija je šmrcnula. „Ali šta ako to nema nikakve veze s njim? Bilo ko može da se krije iza tih pretnji. Možda neki od zatvorenika čiju sam kaznu povećala, ili neko iz njihovih porodica. Toliko me ljudi mrzi, Lusi.

Čak me i rođena kćer mrzi. Da se ne lažemo, ako neko želi da prolije moju krv u pesku, to je Roksen.“

„To nije tačno“, reče Lusi odano, mada je sumnjala da jeste. Nije mogla a da ne primeti kako je Roksi bila tmurna za večerom, način na koji se bukvalno l rzala na zvuk Aleksijinog glasa, kao da ju je ujela zmija. Na tom polju stvari su se očigledno pogoršale otkad je Lusi poslednji put videla porodicu De Vir. Međutim, i Aleksija je znala da bude užasno zajedljiva prema kćerki, čega, izgleda, uopšte nije bila svesna.

Arni Mejer provirio je u kuhinju i začudio se kad je video svoju ženu kako na kolenima teši Aleksiju de Vir koja jeca. Arni nikad u životu nije video Aleksi ju da plače. Čak ni kad je Roksi bila u bolnici, boreći se za život.

„Sta nije u redu, pobogu?“

„Ništa“, reče Aleksija.

„Mogu li da pomognem?“

„Da“, reče Lusi praktično. „Možeš da izneseš kafu na sto. Treba nam

malo mira.“

„Da pozovem Tedija?“

„Ne.“ Aleksija žustro odmahnu glavom. „Siroti Tedi je ionako dovoljno pod stresom. Neka se opusti. Ozbiljno, Arni, dobro sam. Samo su me malo ponela osećanja.“

Lusi Mejer je izvukla savršeno ispeglanu belu lanenu maramicu iz fioke i dodala je prijateljici.

„Ne možemo sad da pričamo. Ovde je previše ljudi.“

„Znam. Žao mi je. Uništila sam ti večeru.“

„Gluposti. To je ionako bila tvoja večera.“

„Ovo je moja zabava i plakaću ako mi se hoće.“⁶

„Upravo!“ Obe žene se nasmejaše. „Predlažem da se sutra zajedno prošelamo. Znam odličnu zavučenu plažu na severu ostrva. Ako krenemo dovoljno rano, imaćemo je samo za sebe.“

„Zvuči božanstveno. Ali ne mogu sutra. Tedi leti nazad u London jer ima važan sastanak u utorak, a obećala sam mu da ćemo sutrašnji dan provesti zajedno. Idemo na jedrenje.“

„Onda sledeće nedelje. Kad on ode. Ja ne idem nikuda.“

Aleksija je stisla Lusin ruku. Osećala se duboko zahvalnom zbog njihovog prijateljstva. „Volela bih to.“

„Tada ćeš moći da mi ispričaš sve.“

Kad bih samo mogla.

„A sada, hajdemo“, reče Lusi hitro. „Ne smemo više ovde da mračimo. Hajde da vidimo da li se onaj tvoj božanski divan sin konačno zacopao u moju kćerku. Potpuno sam isplanirala šta ću obući za venčanje, znaš. Već godinama čuvam sve u ormaru.“

Aleksija se naglas nasmeja.

Hvala bogu što ima Lusi.

Osamnaesto poglavlje

Jutro nakon Lusine večernje zabave, Majki de Vir pozvao je Samer Mejer da izađu.

„Rezervisao sam nam najbolji sto u restoranu Kod Marka. Subota več, osam sati.“

„Baš lepo od tebe“, reče Samer. „Ali upravo sam izašla iz veze. Nisam spremna da se ponovo s nekim viđam.“

„A da jedeš?“, upita Majki. „Jedeš li išta? Pošto je hrana važna, znaš. Skoro koliko i voda. I disanje. Dišeš li?“

Samer se nasmeja. „Da, Majkle. Dišem.“

„Hvala bogu. Elem, vratimo se hrani. Markova hrana je najbolja na ostrvu. Samo to hoću da kažem.“

„Stvarno? Hvala na savetu. Moram jedne noći da je naručim i probam. Sama.“

Spustila je slušalicu.

§

Sledećeg jutra Majki de Vir pojavio se na vratima kuće na Pilgrimu.

„Kupio sam ti poklon.“

Gurnuo je uredno upakovan paket u ruke Samer Mejer.

Otvorila ga je. Bio je to kuvar.

Obroci za jednu osobu.

„Baš pažljivo.“ Pokušala je da se ne nasmeje, ali to je bilo nemoguće.

„Ja sam veoma pažljiv“, reče Majki. „Kako napreduješ sa slomljenim srcem?“ „Sporo.“

„Hoćeš da malo ubrzamo?“

„Zbogom, Majkle. Hvala za knjigu.“

Naredne noći, u dva sata po ponoći, Samer je iz dubokog sna prenuo oštar udarac u prozor spavaće sobe. Izašla je teturajući se iz kreveta, otvorila ga, i za dlaku izbegla da je novi oblutak udari u lice.

„Šta to radiš?“ Umorno je protrljala oči.

Majki joj se na mesečini široko osmehnuo. „Pokušavam da pridobijem tvoju pažnju. Uspevam li?“

„Ne.“

„Poneo sam gitaru.“

„Nisi valjda.“

„Da li bi volela da ti otpevam serenadu?“

„Ne! Volela bih da odeš kući, luđaku jedan. Došao si u pola noći.“

„U redu. Neću da pevam ako pristaneš da večeraš sa mnom.“

„Majkle, već smo pričali o tome.“

„Možeš da spremiš večeru za jednu osobu, ja ću pojesti pola.“
„Zaljubljena sam u nekog drugog!“

„Znam. U Čeda Bejtsa, Tvoja majka mi je rekla.“

„Dobro onda.“

„Šta dobro onda? Raskinuli ste. Znaš, znam Berija Maniloua.“ Majki je tobože preteći zatresao gitarom. „I ne plašim se da ga upotrebim.“

Samer prasnu u smeh. „Gospode. Ti ne prihvataš odbijanje, zar ne?“

„To nam je nasledno.“

„Dobro. Večeraću s tobom. Ali kao stara prijateljica, ništa više. A sada,

pobogu, idi kući i pusti me da spavam!“

Majki de Vir otišao je kući. Ali Samer Mejer nije spavala. Ležala je budna i razmišljala o Čedu, Čedu koga je toliko dugo i toliko mnogo volela i za koga je mislila da će se udati, sve dok joj u maju nije rekao da mu „treba prostora“ i nikad je više nije nazvao. Čed je bio ozbiljan, intelektualac i genije. Čed će jednog dana postati poznati novinar.

A onda je pomislila na Majkla u kratkoj kožnoj jakni, s onom smešnom gitarom okačenom o rame, ostrvsku verziju Džona Mejera. Majki je bio seksi, nezreo i impulsivan. Majki je napustio Oksford da bi se profesionalno bavio žurkama.

Eto odgovora, reče Samer sebi. Majki de Vir nije tip muškarca kakav ti treba u životu.

Apsolutno i kategorično ne.

§

„Napisao sam ti pesmu.“

Večerali su, ne Kod Marka, već u malom neupadljivom lokalnu uz plažu Istvil Point. Samer je pojela ukusni hamburger i pomirit, zalila sve sa dva piva marke Sem Adam, i upravo počela da se opušta (naravno, dvoje starih prijatelja mogu da večeraju zajedno, ne mora da se pravi frka oko toga), kad je Majki iz džepa izvukao kovertu.

Samerino lice se snuždilo. „Pesmu? Mislila sam da smo se sporazumeli. Bila sam ozbiljna kad sam rekla da nisam spremna za ponovne izlaske s nekim. A čak i da jesam, nisam tip devojke koja voli poeziju.“

„Otkud znaš? Još je nisi pročitala.“

Samer je otvorila kovertu i naglas pročitala.

Bio jednom jedan luzer, Bejtsje njemu ime,

Igrao je pipirevku na svojem tremu,

Pao je sa kraja,

Ostao bez jaja,

Više njega žene neće, ringe-ringe raja.

Samer se ozarila. „Vrlo romantično.“

„Sviđa ti se?“ Majki uzvрати osmeh. „Sastavio sam čitavu gomilu šaljivih pesmica, ali sam mislio da je ova najbolja. On te nikako ne zaslužuje, znaš.“ „Otkud ti znaš? Nisi ga čak ni upoznao!“

„Znam, ali molim te - Čed?!? Kakvo je to ime?“

„Savršeno normalno.“

„Budimo iskreni, ne možeš da zamisliš kako vrištiš to ime u ekstazi, zar ne? Čede! O, Čede! Jače, Čede!“

„Prekini!“ Samer je glumila ozlojeđenost. „A Majki bi, valjda, zvučalo mnogo bolje, zar ne?“

„Normalno. Samo klizi s jezika. Pokazaću ti kasnije ako hoćeš.“

Samer je nacherila glavu u stranu i pomno ga proučavala. U izbledelim braon bermudama, japankama i majici s natpisom Veslački klub Bejliol, Majki je bio još zgodniji nego inače kad je u Hemptonsu dobio boju i pustio tamnu loknastu kosu u rokerskom fazonu. Bio je lep još otkad je bio dete. Ali da li se iza lepog lica krilo nešto vredno?

„Mnogo sam bila zaljubljena u tebe kad sam bila mala.“

„Imao sam predstavu“, reče Majki.

„Sad ti treba da kažeš kako sam se i ja tebi oduvek sviđala“, zadirkiivala ga je Samer. „Zar nisam?“

„Stvar je u tome...“ Majki je zamišljeno pravio vrtlog piva na dnu flaše. „Što i nisi bila tako mala.“

„Hej!“

„Ne, stvarno. Bila si potpuno ogromna.“

Samer je dohvatila parče hleba iz korpe koja se nalazila između njih i gadala ga. „To baš i nije kavaljerski!“

„Ali je istina.“ Nasmeljao se. „Bila si ogromna, i nikad ništa nisi pričala.“

Samo si zevala u mene kao nilski konj koji se sprema da napadne. Nasmrt sam te se plašio ako baš moraš da znaš.“

To je bila ubedljivo najbezobraznija stvar koju joj je iko ikada rekao, ali je nekako bilo smešno kad Majki to kaže.

„Kako si smršala?“

„Jela sam manje.“

„Dobra strategija.“

„Hvala.“ Oboje se nasmejaše. „Ne znam“, reče Samer. „Valjda sam postala srećnija.“

„Znaš šta je čudno?“, reče Majki, dovršavajući pivo i naručujući drugo.

To što bi trebalo da mi je slomljeno srce, ali se u ovom trenutku osećam potpuno srećno?

To što znam da si igrač i da mnogo sereš, ali i dalje želim da spavam s tobom? „Ne. Šta?“

„Znam te od tvoje pete godine, ali te, u stvari, uopšte ne poznajem.“ Posegnuvši preko stola, Majki je dodirnuo Samerinu ruku, okrenuo je i lagano pomazio unutrašnji deo njenog zgloba palcem. Čed Bejts to nikad nije uradio. Samer je osetila kako joj se krv sliva u prepone kao da je pukla neka brana.

Majki se nakezio. „Hajdemo u krevet.“

§

„O čemu razmišljaš?“

Tedi de Vir pogleda u ženu. Na mesečevoj polusvetlosti Aleksijina koža izgledala je besprekorno, kao kad su se zabavljali. Noćne senke izbrisale su bore i staračke pege, ne ostavivši ništa osim prelepog profila kog se sećao: jake vilice, dugog, orlovskog nosa, visokog čela. Aleksija je imala skoro šezdeset godina, ali je i dalje bila senzualna i poželjna žena, makar u Tedijevim očima. Voleo ju je skoro otkad je odrastao i ona mu je potpuno promenila život. Da može da bira samo jednu reč koja bi je opisala, bila bi to

reč snaga. Lepota Aleksijine snage bila je u tome što je zarazna. Ona ga je učinila jakim. Tedi ju je voleo zbog toga.

De Virovi, samo njih dvoje, večerali su na terasi u dvorištu Gejblsa. Polumesec je visio na nebu posutom zvezdama, a kreketuše su pospano kreketale iz bare u dnu imanja. Svetla u gostinskoj kući i dalje behu upaljena, ali nijedno dete nije došlo kući. Roksi je večerala s drugaricom, što je ovih dana bila zaista retka pojava, a Majki je bio negde sa Samer Mejer. Još od Lusine i Arnijeve večernje zabave Majki je naokolo pratio Mejerovu kao izgubljeno pseto. Iako je Tedija bolelo da prizna, to je baš bilo slatko. Ne seća se da je ikad video sina talco opijenog, osim ako se ne računa Majklova dečja zaljubljenost u majku. Aleksija je ispustila dugačak uzdah.

Tedi upita: „Čemu to? Nešto te muči?“

„Ne, ne baš. Samo sam razmišljala kako je divno ovde. Kako je mirno.“ Bila je u pravu. Bila je to savršena topla noć na Martinim vinogradima, a vazduh pomalo lepljiv i sladak od mirisa ruža i ljubičica i lavande, koji se nadmetao sa sočnom aromom piletine prelivene sosom od limuna i belog luka, što se širila od kuhinjskog prozora. Čak i tada je Tedi osetio da je Aleksija samo delom u sadašnjosti.

„Brineš. Vidim to. Staje bilo, draga moja?“

Obuhvativši čašu kisele vode Pelegrino obema rukama, Aleksija povuče kolena ka grudima. „Zar je tako očigledno?“

„Samo meni.“

„Ako ti kažem, obećavaš li da nećeš preterano reagovati?“

„Daću sve od sebe. Šta je, Aleksija?“

„Sećaš li se onog čoveka koji je došao do kapije Kingsmera, noć nakon što sam izabrana na funkciju?“

„Kroz maglu. Sećam se da si ustala od stola. Ali zar nisi rekla da nije ništa?“ „Nije ni bilo ništa. Verovatno ni sada nije.“

Tedi podiže obrvu. „Verovatno?“

„Nisam ti rekla, ali sam ga ponovo videla pre nekoliko nedelja u

Londonu. Istog tog čoveka.“

„Ali... nisi ga videla. Sad se sećam. Dok si došla do kapije, on je već otišao, a kamera nije radila.“

„Radila je“, reče Aleksija skrušeno. „Lagala sam jer nisam htela da te uznemirim.“

„Pobogu, Aleksija. Nisam dete. Hoću da znam ako nešto nije u redu.“
„Znam. Izvini. Elem, dala sam snimak policiji i otkrili su ko je.“

„Pa? Ko je to bio?“

„Jedan Amerikanac. Mentalno oboleli bivši robijaš.“

„Isuse Hriste!“

„Nije loše kao što zvuči. Nije nasilan niti bilo šta slično. Ali stvar je u tome što se ponovo pojavio. Ispred Parlamenta, nekoliko nedelja pre letnje pauze, zgrabio me je dok sam izlazila iz auta s Edvardom. Mi...“

„Ček, ček’, ček’, polako.“ Tedi se uspravio. „Zgrabio te? Kako to misliš? Da li te je povredio?“

„Ne. Bila sam zaprepašćena, ali nije.“

Tedi je upijao tu informaciju. Mrzeo je kad Aleksija nešto taji od njega, a naročito ovakve stvari. Njegov posao je bio da je zaštiti. Njegova dužnost. Osećao se potpuno uštrojeno.

„Gde je bila policija kad se sve to desilo? Tvoje takozvano obezbeđenje?“ „Tu. Odvukli su ga od mene.“

„Nadam se da si ga tužila.“

Aleksija je delovala nemirno. Tedi razrogači oči.

„Jesi li podigla optužnicu?“

„Nisam morala. Edvard se pobrinuo za to.“

„Kako?“

„Deportovao ga je. Tiho. Nisam htela da štampa od toga napravi priču. Samo da nestane.“

Tedi je klimnuo glavom u znak odobravanja. Ovo je bila jedina

ohrabrujuća stvar koju je te večeri čuo. Nekoliko minuta je sedeo ćutke i zamišljeno pijuckao bordo. A onda upita Aleksiju: „Kako se zove?“

Delovala je kao da ju je iznenadilo pitanje. „Zar je važno?“

„Meni jeste. Voleo bih da znam.“

„Bojim se da ne mogu da ti kažem.“

Tedi je s nevericom pogleda. „Sta? Ne budi smešna, draga. Ko je to bio?“ „Rekla bih ti da mogu, Tedi. Ali ne mogu. Moraćeš da mi veruješ ovaj put.“ „Verujem? Urnebes! Ti očigledno ne veruješ meni dovoljno da bi mi se poverila!“ Tedi je besno ustao i počeo da šeta po terasi. Najednom je sav mir i spokoj večeri nestao. Osećao se kao da ga je neko udario u stomak.

Aleksija ga je molila. „Nemoj da se ljutiš. Znao si u šta se upuštamo kad sam se kandidovala za ovaj posao.“

Jesam li? - pomisli Tedi ogorčeno.

„Nisam više tek neki član Parlamenta iz poslednje klupe. Sad sam sekretarka unutrašnjih poslova.“

„Znam kako glasi naziv tvog radnog mesta, Aleksija.“ Nije ličilo na Tedija da izgubi kontrolu, naročito ne s njom, ali izgledalo je kao da ne može da se uzdrži.

„Onda bi takođe trebalo da znaš da će biti mnogo toga što neću moći da podelim s tobom.“ Aleksija je uzvratila. „Tako je kako je.“

„Zašto si mi, onda, uopšte išta rekla? Zašto si mi rekla da si zabrinuta zbog tog čoveka, a onda nećeš da mi dozvoliš da pomognem?“

Aleksija je osetila ljutnju i bol u njegovom glasu. Možda i nije trebalo ništa da kaže. Ali nakon one noći u kuhinji Lusi Mejer, osećala je sve jaču potrebu da priča o svojim strahovima.

„Rekla sam ti zato što si pitao. I zato što sam htela da budem iskrena, onoliko koliko mogu.“

„Je li, e pa, to nije proketo dovoljno!“

Ustavši, zagrlila je Tedija oko struka i prslonila telo uz njegovo. Bio je to gest blagonaklonosti. Ranjivosti. Potrebe. Pokajanja. Uprkos svojim

osećanjima, Tedi je osećao da mu se topi srce.

Okrenuo se i povukao je u naručje.

„Želim da te zaštitim, Aleksija. To je sve. Možeš li to da razumeš?“

„Ti me već štitiš“, Aleksija prošaputa. „Ovog trenutka. Toliko si mi potreban, Tedi. Ne bih uspela u ovome bez tebe.“

Tedi ju je žestoko poljubio u usta. Nikad neće prestati da je želi.

Nikad.

§

Ležeći naga i zadovoljna u postelji, sklupčana u naručju Majkla de Vira, Samer Mejer zurila je u tavanicu i kezila se od uva do uva.

Sad je bilo i zvanično.

Prebolela je Čeda Bejtsa.

Majklov dah golicao joj je uho, a topla težina njegovog tela pritiskala leđa. Mirisao je na znoj, kolonjsku vodu i seks, a Samer se činilo da nikad tako žestoko nije želela nekog muškarca. Poljubivši ga, prošaputa: „Razmišljala sam o onome što si malopre rekao.“

„Misliš, o tome da ti je dupe osmo svetsko čudo?“ Majklova ruka skliznu nadole.

„Ne, ne o tome.“ Samer se zakikota.

„Zato što jeste, znaš. Ozbiljno, da si Engleskinja, sačuvao bih ga za naciju. Naravno, vi Jenkiji nemate osećaj za nasleđe.“

„Mislim na ono što si rekao, da se uopšte ne poznajemo, čak ni nakon svih ovih godina.“

„A. To.“

„Tačno je.“

„Pa, nadajmo se da je sada manje tačno.“

Posegnuvši za njenim grudima, Majki je lenjo pratio kažiprstom liniju oko

njenih bradavica. Samer je stenjala od zadovoljstva. Njegove ruke na njenom telu bile su čist blagoslov. Stresla se pri pomisli gde je i kako pokupio ovu tehniku.

„Ozbiljna sam. Mislim, znam celu tvoju porodicu bolje nego tebe. Mama li je mašina. Otac ti je svetac.“

„Ne bih baš tako rekao“, promrmlja Majki.

„A Roksi je oduvek bila tako bezbrižna i slatka... pre znaš već čega.“ „Da.“ Majki se tužno nasmeja. „Jeste.“

„Ali o tebi ne znam ništa. Ama baš ništa.“

Majki se zavalio i raširio ruke, poput zgodne verzije Isusa. „Pitaj me bilo šta. Otvoren sam kao knjiga.“

„Dobro.“ Samer se uspravila na krevetu. Majklu se sviđalo kako joj se duga kestenjasta kosa prosipa preko ramena na njegove čaršave.

„Zašto si napustio Oksford?“

„To je lako“, reče Majki. „Bio je dosadan. Sledeće pitanje.“

„Da li ti lako dosade stvari?“

„Veoma. Ovo je zabavno.“

„A žene?“

„Ako su dosadne, da. Ne brini se. Ti nisi dosadna.“

Stavio je ruku između njenih butina. Samer ju je nepokolebljivo sklonila. „Ne brinem se. A ni ti nisi dosadan. Barem ne još.“

Majki se iskezio. Sviđao mu se izazov.

„Imate li još nekih pitanja, gospođice Mejer, ili da pustimo svedoka da ide?“ „Mnogo. Zašto uvele braniš svoju majku kad se ona i Roksi svađaju?“ Majki se namrštio. „Zar to radim?“

„Tako je bilo pre neko veče na večeri.“

Za trenutak je razmislio, pa rekao: „Valjda je branim zato što niko drugi to ne čini. Volim Roksi više nego bilo koga, i svi se osećamo užasno zbog onoga što joj se desilo. Ali ume da bude veoma nepoštena prema mami. Nju

krivi za sve.“

„A nije li tvoja majka zaista kriva?“, upita Samer.

„Ume i ona ponekad da bude okrutna prema Roks“, priznade Majki. „Za to jeste kriva.“

„Ipak, nije li ona ta koja je odvezla Roksiniog dečka? Tako sam čula.“

„Ne možeš da odvezeš nekog ko ne želi da ga odvezeš. On je bio odrasla osoba, a ne jarac.“

Majki je bio besan, ali nije bio siguran zašto. Nikad ni sa kim nije pričao o ovome, čak ni s Tomijem, najboljim prijateljem. Niko u porodici nije razgovarao o tome. Ali možda je, shvatio je, baš to deo problema, deo onoga što je Roksinoj tragediji davalo moć. Činjenica da je postala tabu o kojem se ne govori.

„Reći ću ti šta se desilo. Mama je jednog leta unajmila teniskog profesionalca, lika po imenu Endru Bizli.“ Majki je ispljunuo to ime kao da je otrov. „Nije ti se sviđao.“

„Ne, nije. Od samog početka. Bio je zmija. Zgodan, ali je to znao i da iskoristi.“

Vidi ko to kaže, pomisli Samer, ali mudro ne reče ništa.

„Sve što je Bizlija interesovalo jeste da tuca žene. Ne verujem da mu je ikad bilo stalo do Roksi, ali ona se žestoko zacopala u njega.“

„A tvoja majka to nije odobravala?“

„Nijedno od roditelja nije. Niti sam odobravao ja, niti većina Roksinih prijatelja. Kad su se Roksi i Endru smuvali, već je bio povalio pola Oksfordšira.“

A kladim se da si ti povalio drugu polovinu.

„Elem, on i Roks postali su par. Nakon nekoliko meseci, Endru ju je i zaprosio. Roksi je bila van sebe od radosti. Odmah je pristala. Ali mama se plašila da je Endru muška sponzoruša, i to, kako se ispostavilo, s razlogom. Jednog dana, kad je Roksi bila u Londonu, mama ga je pozvala na ručak. Koliko sam razumeo, ponudila mu je novac da raskine veridbu, preseli se u

Australiju i nikad više ne dođe u kontakt s Roksi.“

„Podmitila gaje.“

„Da. Nasuprot očevoj želji.“

„Koliko mu je novca ponudila?“

Majki je slegnuo ramenima. „Nemam pojma. Dovoljno da započne privatan biznis kao trener. Sumnjam na nekoliko stotina hiljada. Elem, koliko god da je bilo, prihvatio je. Mama mu je očigledno dala prst, a on odgrizao celu ruku što, po mom mišljenju, pokazuje koliko mu je malo bilo stalo do Roksi. Sve što je Endru Bizli ikad hteo bilo je parče sestrinog nasledstva. Kad mu je mama stavila do znanja da Roksi neće dobiti ni cvonjka ako dođe do tog venčanja, zbrisao je odatle brže nego što bi Boris Beker zavrlijačio pantalone u ostavu za metle.

Roksi je pak potpuno krivila mamu. Rekla je da nije smela da se meša, da je okrenula Endrua protiv nje. Mislim da ju je u jednom trenutku čak i optužila da je spavala s njim, toliko se pogubila.“ Tužno je odmahnuo glavom. „To je bio užas.“

„Verujem.“ Samer je istinski saosećala. Mogla je da zamisli koliko im je svima to teško palo.

„Da ti pravo kažem, Roks je u tom trenutku skroz prolupala. Bila je toliko zaljubljena u to kopile, potpuno, beznadežno i opasno zaljubljena. Slomilo ju je kad je Endru otišao, stvarno jeste. Mislim da čak ni mama nije očekivala od nje da će to toliko teško podneti.“

U Majklovim očima pojaviše se suze. Samer je oklevajući pružila ruku i pomazila ga po licu.

„Nemoj da pričaš dalje ako ne želiš.“

Majki ju je uhvatio za ruku i poljubio je. „Ne. U stvari, dobro je pričati o lome. Pravo je olakšanje. Otprilike dve nedelje nakon što je Bizli zbrisao, tata

me je zvao da mi kaže da je Roksi skočila s prozora spavaće sobe u Kingsmeru. Definitivno je imala nameru da umre. Nije to bio poziv upomoć

ili neko slično sranje. Ostavila je poruku u kojoj je bacila drvlje i kamenje na sirotu mamu.“ „Kako je to jezivo bilo. Za sve vas.“

„Jeste“, reče Majki. „Ali znaš već. Nije umrla. Moglo je da bude i gore.“ „Ipak, nešto jeste umrlo.“

„Da. Nešto je umrlo. Devojka u njoj je umrla. Umrla je i porodica kakvu smo imali. Jebeno je tužno, ali ništa nisam mogao da uradim ni tada, a ne mogu ni sada.“

Samer ga je obgrlila rukama, prislonivši njegovu glavu na nežni jastuk svojih grudi. „Naravno da ne možeš. Nisi ti kriv, znaš.“

„Ali nije kriva ni mama. Barem ne u potpunosti. Ali ona ne može da se obuzda. Nakon Roksinog skoka, tata je postao pun ljubavi i saosećanja, a mama jednostavno... nije. Nije da joj nije stalo. Samo ne pokazuje emocije.“ Ona je potpuno jebena mašina, pomisli Samer. Aleksija ju je uvek plašila, donekle je još tako. Nisu Majklovu majku badava zvali Gvozdena Ledi. Oduvek je imala napet odnos s Roksi, čak i pre nego što je na scenu stupio taj momak.

Kao da čita Samerine misli, Majki reče: „Moja mama nije topla i nežna kao tvoja. Praktična je i nastavlja dalje. Ne voli kad se neko valja u samosažaljenju.“ „Misli da se Roksi valja u samosažaljenju? To je malo oštro s obzirom na okolnosti, zar ne misliš?“

„Ne baš“, reče Majki defanzivno. Ali onda popusti. „Ne znam. Možda. Žilava je ona, moja majka, a Roksi nije, i mislim da, u suštini, mama jednostavno nije mogla da shvati zašto je Roksi uradila to što je uradila.“

„A ti?“, upita Samer.

„Štaja?“

„Da li ti razumeš?“

„Ne. Pokušao sam. Ali iskreno, ne razumem. Razumem da voliš nekog, ali ne da se do te mere izgubiš. To nije zdravo.“

Ne, pomisli Samer, nije. Alije ljudski.

Pitala se da li je Majki de Vir ikada bio zaljubljen.

Međutim, isuviše se plašila da postavi to pitanje.

Devetnaesto poglavlje

Aleksija de Vir sklopila je oči i pokušala da uživa u dodiru slanog povetarca li kosi i toplom pesku među nožnim prstima. Izbegavala je plaže godinama, naročito tokom dvadesetih. Ono što ju je najviše mučilo bili su zvuci: ritmičko zapljuskivanje talasa, udaljeno razleganje dečjeg smeha. Sama pomisao na te zvuke izazivala joj je mučninu i uznemirenost. Međutim, otkad ju je Tedi početkom devedesetih ubedio da kupe Gejbls, postepeno je ponovo otkrivala ljubav prema okeanu. Ironija je bila u tome što je Tedi, verovatno najveći Englez na svetu, izabrao da kupi imanje u Sjedinjenim Američkim Državama. Ipak, Arni Mejer ponudio mu je pogodbu koju nije mogao da odbije, pa su tokom godina i on i Aleksija zavoleli Martine vinograde.

Tih dana, Aleksija je otkrila da je prostranstvo okeana pre smiruje nego plaši. Uživala je u ogromnosti prirode spram koje su njen život i borbe izgledali tako mali. Celog života Aleksija de Vir borila se da bude neko, neko važan, neko čiji život nešto vredi. Mali dečak izgubio je život zbog nje, a život jednog poštenog čoveka bio je uništen. Obojici je dugovala toliko da bar sopstveni učini život bitnim, da postigne nešto važno. Bilo je, na neki način, ironično što je upravo osećaj nevažnosti, koji joj je okean pružao, u njoj stvarao tako duboki mir.

„Požuri, ne gnjavi!“ Lusi Mejer je toliko loše podražavala Meri Popins da je bilo neprijatno slušati je, ali je Aleksiju uvek zasmejala, zato što Lusi jeste bila Meri Popins na tako mnogo načina. „Nikada nećemo stići na plažu do ručka ako nastaviš tu da stojiš sa zatvorenim očima kao Kejt Vinslet u Titanikn.“

Bila je to nesrećna aluzija. Aleksija se tih dana prečesto osećala kao da

se ukrcala na Titanik, da neumoljivo plovi ka svojoj propasti. Razrešila je niz stvari s premijerom pre nego što se Parlament raspustio preko leta - makar je mislila da jeste. Osim toga, uprkos oluji neodobravanja unutar partije zbog njenog rešavanja afere sa spaljivanjem zastave, prema svim ispitivanjima javnog mnjenja, Aleksijina popularnost bila je visoka. Čak je i Dejli mejl promenio ploču, da podrži njen tvrd stav prema imigraciji. Međutim, zbrka u ličnom životu sprečavala ju je da uživa u tim uspesima. Najteže od svega padala joj je nemogućnost da s Tedijem otvoreno razgovara o pritisku koji ju je gušio. Već ga je i samo aludiranje na Bilija Hamlina pre nekoliko večeri bacilo u potpunu paniku. Ako to ranije nije znala, sada jeste: mora sama da rešava sopstvene probleme.

„Izvini“, doviknula je Lusi. „Nastavi.“

Lusi i Aleksija konačno su našle vremena za toliko puta odlagano pešačenje do svetionika Gej hed. Opasno blizu litica, koje su stalno erodirale, sadašnja građevina od crvenih cigala podignuta je 1844. godine da zameni drveni toranj koji je odobrio predsednik Džon Kvinsi Adams, i predstavljala omiljenu turističku atrakciju na ostrvu. Međutim, kako je enciklopedijski poznavala sve pešćane staze i neasfaltirane puteve na Martinim vinogradima, Lusi je osmislila putanju gde nikakvi drugi zaljubljenici u prirodne lepote neće smetati njoj i Aleksiji.

Od njihovog razgovora nasamo u Lusinoj kuhinji dve nedelje ranije, nijedna od njih nije kroz priču upućivala na tajne iz Aleksijine prošlosti. Hodale su već ceo sat, a Aleksija još nije ništa pominjala, prepuštajući Lusi da ispuni tišinu uzbuđenim čavrljanjem o Majklovoj i Samerinoj ljubavnoj vezi, koja se brzo razvijala.

„Kažem ti, čujem svadbena zvona.“

„Ti uvek čuješ zvona.“ Aleksija se nasmejala. „Ti si Kvazimodo.“

Aleksija je očajnički želela da razgovara o Biliju Hamlinu i svojoj prošlosti. Ipak, započinjanje razgovora bilo je teže nego što je mislila. One prve večeri na imanju Pilgrim, podstaknuta ljubaznošću i toplim dočekom domaćina, ta tema je iskrsla potpuno prirodno. Sada, pod hladnom dnevnom svetlošću, morala je ponovo da je pokrene.

Kako se to radi, posle četrdeset godina ćutanja?

Naposletku, Lusi je probila led umesto nje.

„Dakle“, rekla je kad su se napokon zaustavile da ručaju na čistini na vrhu litica. „I dalje želiš da mi pričaš o Biliju?“

Seća se imena. Razmišljala je o tome.

„U redu je ako ne želiš. Samo sam pomislila da treba da pitam. U slučaju da te to još zamara.“

Lusi je to rekla tako opušteno, između zalogaja sendviča s jajima i potočarkom. Čak je i njen izbor reči bio bezazlen. Bili Hamlin je „zamarao“ Aleksiju. Ne terorisao. Ne proganjao. Zamarao. Kao muva, ili rupa na čarapi.

Aleksija se nervozno ugrizla za usnu. Bilo je sad ili nikad.

„Kako bi reagovala ako bih ti rekla da sam nekada uradila nešto užasno? Nešto što bih po cenu svega volela da poništim, ali ne mogu?“

Lusi je pokušala da ostane pribrana kad je odgovorila:

„Rekla bih ti dobrodošla u ljudski rod! Svi zbog nečega žalimo, Aleksija. Posebno u ovim godinama.“

Žaljenje. Zamaranje. Lusi je učinila da sve zvuči tako prihvatljivo, tako normalno. Ipak, ona nije znala istinu. Ne još.

„Ovo je više od žaljenja. To je nešto što držim zakopano već skoro četrdeset godina. Niko ne zna za to. Čak ni Tedi. A ako dospe u javnost, značilo bi kraj moje političke karijere. Možda čak i okončanje mog braka.“

Lusi Mejer udahmula je duboko, kako bi se bolje usredsredila.

„Slušam.“

§

Tedi de Vir zavalio se u sedište u prvoj klasi i zatvorio oči dok se 747 uz podrhtavanje podizao iznad Bostona. Brinuo je što ostavlja Aleksiju samu, posebno zato što je Roksi i dalje bila veoma teška. Ipak, njegov posao nije mogao celo loto da se odvija bez nadzora. Osim toga, u Londonu je bilo i

drugih stvari kojima je trebalo da se pozabavi.

Kao sekretarka unutrašnjih poslova, Aleksija je bila javna ličnost. Određena količina neželjene pažnje bila je neizbežna. Uprkos tome, ona je takođe bila i gospođa Edvarda de Vira, supruga, majka i pripadnica jedne od najstarijih i najvećih porodica u Engleskoj. Tedijev posao bio je da brani ime porodice De Vir, a on neće moći da ga zaštiti ako zna samo polovinu činjenica. Bilo je vreme za malo ćaskanja sa ser Edvardom Meningom.

§

„Kako je bilo u šetnji?“

Kada je njena majka ušla, Samer Mejer bila je u kuhinji na imanju Pilgrim i aranžirala buket cveća koje joj je Majki de Vir doneo. U žutoj letnjoj haljini i japankama, s tek opranom kosom koja joj se, još vlažna, spuštala niz leđa, Samer je bila oličenje sreće. Međutim, Lusi je bila odsutna i prošla je kraj nje ka stepenicama.

„Mama? Je li sve u redu?“

„Jeste“, odgovorila je.

Popela se na sprat u svoju sobu i zatvorila vrata, a onda se stropoštala na krevet. Priča koju je Aleksija iznela duboko ju je potresla. Bila je zahvalna što je sama, zahvalna što Arni nije tu da je saleće pitanjima. Morala je da razmisli.

Pomislila je na Tedija de Vira. Kako Aleksija kaže, on ništa nije znao o njenoj prošlosti. Lusi nije imala razloga da u to ne poveruje. Pa ipak, pomislila na to uzdrimala ju je do srži. Tridesetogodišnji brak, brak čvrst kao stena po svemu što se dalo primetiti, a ipak izgrađen na laži! Aleksija de Vir uopšte nije bila stvarna osoba. Bila je izmišljeni lik, obmana, varalica koju je pre gotovo četrdeset godina devojka po imenu Toni Džileti stvorila iz prašine samo snagom volje.

Devojka iz Amerike.

Loša devojka.

Devojka bez nade, bez budućnosti, bez izgleda.

Lusi Mejer se nikada ne bi sprijateljila s Toni Džileti. Ni za milion godina. Pa opet, Aleksija joj je bila najbliskija prijateljica, skoro sestra, već polovinu njenog zrelog života.

U trenutku kad je Aleksija izlila ispovest, Lusi je ostala smirena i praktična, uverivši je da je slanje Bilija Hamlina u zatvor bilo ispravno.

„Uradila si što si morala, da sačuvaš sebe i porodicu. To je to, kraj priče.“

„Ali, Lusi, on se odrekao toliko toga da mene zaštititi.“

„To je bila njegova odluka. On odgovara za svoje postupke. Ti za svoje.“

Lusi je, nadala se, spolja delovala ohrabrujuće, neuznemireno, odano. Ali unutra su njene emocije divljale i komešale se kao silovito olujno more.

Neko je oprezno pokucao na vrata.

„To sam samo ja. Sigurna si da si dobro?“ Samer je ušla s vazom božura ispruženoj u ruci poput mirovne ponude. „Mogu li da pomognem?“

Lusi ponovo navuče uobičajeni osmeh.

„Dobro sam, mila. Možda smo Aleksija i ja preterale s pešačenjem, to je sve. Stvarno sam iscrpljena.“

„Želiš li da ti napunim kadu?“

Lusi ju je poljubila u obraz. „Ne, dušo. Nisam toliko stara. Mogu i sama. Trebalo bi da si dole na plaži, s Majklom, da se zabavljaš.“

Na pomen Majklovog imena, Samerino lice ozarilo se kao sunce.

Lusi pomisli: Mladalačka Ijubav. Kako je to divno!

I koliko opasno.

Mladalačka Ijubav Bilija Hamlina i Toni Džileti izazvala je tragediju koja je odredila život Aleksije de Vir. Ona sama možda jeste uspela i napredovala. Međutim, životi drugih bili su upropašćeni. Lusi je pomislila na dečaka koji se utopio. Na Nikolasa. On je ovde bio prava žrtva, a ne Bili Hamlin, prema kom se činilo da Aleksija oseća neobjašnjivo sažaljenje, a

sasvim izvesno ne Aleksija lično. Postao je deo tapeta, pozadina za ono što se desilo sledeće.

Za ono što je Aleksija postala. Što je Aleksija postigla. Što će Aleksija sada verovatno izgubiti ako Bili Hamlin ili ostalo mnoštvo neprijatelja ostvare šta su naumili.

Lusi Mejer ostaće lojalna. To se nije dovodilo u pitanje. Sestre uvele moraju ostati verne jedna drugoj. Moraju da budu jedna uz drugu kroz sito i rešeto, busi Mejer odgajana je da veruje u porodicu, i verovala je u nju i sada.

Lusi će čuvati Aleksijinu tajnu.

Međutim, posle današnjeg otkrovenja, ništa između njih dve više nikad neće biti sasvim isto.

Dvadeseto poglavlje

Bila je tipična pozna letnja noć u Londonu: kišna, siva i hladna. Posledica toga bili su puni barovi.

U Starom lavu u Bejkerovoj, Sajmon Batler odrađivao je svoju uobičajenu smenu iza šanka, kad se pojavio neki dezorijentisani čovek.

„Pazi na onog.“ Gostioničarka, Sajmonova gazdarica, takođe ga je primetila. Smesta je prepoznala povijena ramena, posrtanje u hodu, prazan pogled i neobrijanost koja je odavala beznade nekoga ko je već dugo beskućnik. „Izgleda kao da je već drmnuo nekoliko prekobrojnih čašica.“

Čovek se uputio pravo ka baru. „Kriglu od pola litra, molim.“ Gurnuo je šaku prljave sitnine u Sajmonovom pravcu.

„Stiže.“

Ne sastaje se ni sa kim. Došao je da pije. Da zaboravi.

Dok mu je točio pivo, primetio je da čovek mrmlja sebi u bradu. Isprva tiho, ali potom uznemirenije, što beše klasično svađalačko, paranoično brbljanje šizofreničara. Sajmonov brat Meti bio je šizofreničar. Mogao je da prepozna unutrašnji pakao čim ga vidi.

„Alkohol nije odgovor, znaš“, rekao je nežno, dodajući čoveku pivo. Izbliza je izgledao još i gore nego s rastojanja, žute kože i zakrvavljenih očiju. Osećao se na očaj i prljavštinu, pramen dima nesreće koji besciljno plovi na vetru.

„Htela je da se uda za mene.“

Čovek se nije obraćao Sajmonu. Govorio je sebi, nikome, vazduhu.

„Nekad me je volela. Voleli smo se.“

„Siguran sam da jeste, druže. Siguran sam da jeste.“

Nesrećno kopile. Nije bio opasan. Samo jadan.

Ovo je surov svet.

Bruks je jedan od najekskluzivnijih klubova džentlmena u Londonu. Klub je smešten na zapadnoj strani Ulice Sent Džejmsa, osnovala su ga četvorica vojvoda i šaćica drugih aristokrata oko 1760, a započeo je postojanje kao politički salon za vigovce, liberale tog vremena.

Danas ima šire članstvo, ali ga i dalje u velikom broju posećuju diplomate, političari i državni službenici. Jedini istinski neizgovoreni uslovi članstva jesu da kandidati budu muškog pola, Britanci i nesumnjivo iz više klase.

Tedi de Vir nije bio član, pošto je pripadao torijevskom Karlton klubu, odmah preko puta ulice. Te dve institucije smatrale su se džentlmenkim rivalima, a biti član u oba kluba potpuno nečuvenim. Tedi je, međutim, bio čest gost u Bruksu, tako da današnji ručak nije predstavljao ništa neobično.

„De Vire.“

Ser Edvard Mening, Aleksijin stalni lični sekretar, toplo je pozdravio Tedija. Sa sekretarkom unutrašnjih poslova održavao je prikladnu zvaničnu distancu. Ipak, Aleksijin muž bio je druga priča. Njih dvojica su se znala i odranije. Budući da su se, kao društveno jednaki, sastajali privatno, familijarnost u ophođenju bila je savršeno primerena.

„Mening, hvala što si došao. Siguran sam da ti je raspored krcat.“

„Ništa više nego tvoj, starino.“

Naručili su po džin-tonik i sirove bifteke s čuvenim Brukskim hrskavim pomfritom. Tedi je prešao na posao.

„Radi se o Aleksiji.“

„Tako sam i pretpostavljao. Na šta misliš?“

„Pomalo je neprijatno. Nagovestila mi je da je pre mnogo godina imala problema s nekim momkom kog je poznavala.“

Ser Edvard Mening nijednim migom nije odao iznenađenje što je Aleksija odlučila da se poveri svom suprugu u vezi s Bilijem Hamlinom. Nalog za deportaciju izvršen je tako brzo i tajno da čak ni vlastito obezbeđenje sekretarke unutrašnjih poslova o tome nije obavješteno. I to na Aleksijin zahtev! Ako je Hamlin držao ključ njene prošlosti, ser Edvardu se činilo da je poslednja osoba kojoj bi Aleksija to želela da otkrije njen suprug, dobri ali pritupasti Ted.

„Natuknula je da je taj čovek uznemirava.“

Ser Edvard opet ne reče ništa. Tedi de Vir nije postavio pitanje. Izneo je tvrdnju. A ser Edvard Mening nije se uspeo do najvišeg zvanja Britanske civilne službe tako što bi odgovarao kad ga ništa ne pitaju.

„Brine me što Aleksija neće da mi kaže njegovo ime. Kaže samo da si se t i postarao za to.“ Tedi odseče sočni komad odreska i stavi ga u usta. „Dakle, želim da znam jesi li.“

„Jesam“, odgovorio je ser Edvard uobičajeno odmerenim tonom. „Onoliko koliko mogu.“

„Šta to znači?“

„U poverenju?“

„Naravno.“

„Čovek na kog upućuje sekretarka unutrašnjih poslova je američki državljanin.“

„Rekla mi je. Takođe znam da je bivši osuđenik i luđak.“

Ser Edvard Mening značajno podiže obrvu. „Nisam siguran da bih išao tako daleko. Suština je u tome da su naša ovlašćenja, iako poprilična, ograničena zbog njegove nacionalnosti.“

„Aleksija mi je rekla da si ga deportovao.“

„To je tačno. Deportovan je s crvenim pečatom u pasošu, tako da ne može ponovo legalno da uđe u Britaniju. U tajnosti sam se čuo s našim

američkim prijateljima i razumeo sam da je tamo takođe izolovan. Koliko mi je poznato, ostaće zatvoren u psihijatrijskoj ustanovi negde na Istočnoj obali.“

Tedi de Vir nije delovao ubeđeno. „Koliko ti je poznato? Negde?“

„Nije savršeno“, priznade ser Edvard. „Ipak, s obzirom na to da je sve obavljeno ispod radara, ako mogu tako da se izrazim, to je najbolje što možemo a da pritom sekretarku unutrašnjih poslova ne izložimo opasnosti. Uvek se mora razmisliti o tome šta bismo odgovorili novinarima da je zaista izašlo na videlo. Koliko se daleko može ići? Kad bi ta priča procurila, za većinu glasača bilo bi prihvatljivo deportovanje i institucijalizacija bivšeg šizofrenog osuđenika koji uznemirava sekretarku unutrašnjih poslova. Posebno ako je dotična osoba Amerikanac. Niko ne voli Amerikance.“

„Svakako“, složio se Tedi. „Da li je verovatno da će priča procuriti?“ „Curenja nikad nisu verovatna. Nažalost, svakodnevno negde curi.“

Tedi znalački klimnu.

Ser Edvard je nastavio: „Kao što znaš, njeno imenovanje na funkciju sekretara unutrašnjih poslova uznemirilo je priličan broj ljudi. Bilo je nedoličnih kritika protiv nje sve vreme dok je trajala kriza s paljenjem zastave. Mnogo njih je grozničavo tragalo za pukotinom u njenom oklopu. Ne želimo da im je priuštimo.“

Sledećih nekoliko minuta obojica su se posvetili biftecima. Onda Tedi reče: „Dakle, taj luđak i dalje može ući u zemlju ilegalno?“

„Svako može sve da uradi ilegalno.“ Otpivši gutljaj burgunca, ser Edvard nežno obrisa uglove usana maramicom s izvezenim monogramom.

„Šta ako to uradi? Šta bi mu se desilo?“

„Tada bismo ga uhapsili, kao i bilo kog drugog ilegalnog imigranta, i ponovo ga deportovali. Vidi, De Vire, razumem tvoju zabrinutost. Osećao bih se isto da se radi o mojoj ženi.“

Tedi pokuša i ne uspe da zamisli krajnje istrošenog ser Edvarda Meninga sa ženom.

„Ipak, iskreno ne mislim da ti ili sekretarka unutrašnjih poslova imate

razloga za brigu. Taj čovek je bolestan. Nema nikakav izvor prihoda. Veruj mi, upoznao sam ga. Nije nikakav zločinački genije. Jednostavno nema potreban novac da se vrati u Britaniju.“

Završili su s jelom. Tedi je naručio lepljivi karamel puding s prelivom od maslaca i smeđeg šećera. Ser Edvard, svestan svog struka, uzeo je dupli espresso. Sergej Malesku tražio je od njega da ostane u formi. Edvard se nadao da će uskoro moći da pruži Sergeju ono što želi i zauvek ga skine s vrata, bukvalno i metaforički. Do tada, meniji s poslasticama moraju ostati odlučno zatvoreni. Ser Edvard potpisa račun. Obojica uzeše mantile.

Ser Edvard upita Tedi: „Kada se vraćaš u Boston? Još si na odmoru, zar ne:

„Povremeno. Zapravo, večeras letim nazad. Želim da se vratim Aleksiji. Kod kuće je i dalje nezgodna situacija s našom kćerkom, pa ne volim da je ostavljam samu.“

Drugi put za sat vremena, ser Edvard Mening prikrio je iznenađenost. Shvatao je da je loša krv između gospođe De Vir i Roksen, njene kćeri, tabu, ali ju je Tedi upravo sasvim otvoreno izneo.

„Dobro, prenesi pozdrave sekretarki unutrašnjih poslova“, kazao je učtivo. „Unapred se radujemo njenom povratku.“

„Hoću“, uzvratio je Tedi. „I puno hvala na ručku. O, samo još nešto“, dodao je nehajnim tonom.

„Da?“

„Verovatno te ne mogu nagovoriti da mi daš ime tog čoveka, zar ne?“

§

Čudak je tokom sledeće sedmice dolazio u bar svakodnevno. Uvek je sedeo za šankom, uvek je naručivao dva piva, ne više, i nikad se nikom živom nije obraćao sem Sajmonu Batleru.

Sajmonu Batleru i glasu u svojoj glavi.

Sajmon je malo toga znao o njemu. Došao je u London da poseti prijatelja. Voleo je automobile. Imao je kćerku. Neka žena htela je da se uda za njega, ali se predomislila. Za ovo je Sajmon verovao da je istina. Međutim, mnogo toga što je čovek govorio bila je čista paranoja.

Britanska vlada bila mu je za petama.

Sekretarka unutrašnjih poslova pokušavala je da ga učutka.

Obučeni ubica želeo ga je mrtvog i ubijao njegove voljene jedno po jedno.

Svake večeri pričao je Sajmonu Batleru o glasu. Preko telefona. U njegovoj glavi. U snovima. Govorio mu je šta da radi. Kinjio ga i zastrašivao. Niko mu nije verovao. Međutim, glas je bio stvaran.

Nije želeo da kaže Sajmonu kako se zove. Bio je to deo paranoidnih obmana. Nikome se ne može verovati. Ipak, iznova i iznova pominjao je kćer, Dženifer.

Jedne večeri po završenom poslu, Sajmon se obratio gazdarici: „Voleo bih da pokušam da je nađem. Očito mu je jedina porodica, a tom je tipu potrebna pomoć. Ona je verovatno bolesna od brige.“

Gostioničarka je sa simpatijama pogledala mladog barmena. Sajmon Batler bio je neiskvaren momak. Dobar. Ne kao Artur, njen sin. Bolelo ju je što tako kaže, ali Artur i njegovi drugari bili su delinkventi. „Lepa zamisao, Saj. Ipak, za početak imaš samo ime. To te neće daleko odvesti, zar ne?“

Sajmon slegnu ramenima.

„Ako si zaista zabrinut, bolje se obrati Socijalnoj službi. Možda mu oni mogu pomoći.“

„Možda“, reče Sajmon. „Doduše, biće mi potrebna adresa.“

§

To nije bila bolnica, već zatvor.

Da, bilo je lekara, ljudi u belim mantilima. Međutim, nisu želeli da mu pomognu. Želeli su da ga kontrolišu. Da ga uhvate u zamku. Sve čega se Bili Hamlin sećao odnosilo se na zaključavanje, vezivanje i drogiranje do očnih jabučica, ko zna čime. Lekovima od kojih će utonuti u zaborav, opustiti se i biti u stalnom inertnom stanju.

Glas je nestao. Lekari su to nazvali napretkom.

Međutim, Bilijeva panika je rasla.

Vreme je isticalo.

Ma koliko da ga se plašio, Biliju je bio potreban glas. Trebalo je da mu kaže šta sledeće da radi. Da mu pruži još jednu šansu. Dženin život zavisio je od toga.

Da sve poprими ironičan ton, Dženi je spasla njega. Bila je još bezbedna - zasad - i kad ga je našla, svakodnevno ga je posećivala. Bili kćerki nije mogao da kaže celu istinu o glasu. Istina bi je prestrašila, a on to nije želeo. Međutim, pričao joj je o narkoticima, o mekim paperjastim oblacima u glavi, koji su otupljivali svako čulo i emociju. O čežnji za slobodom. Naposljetku je Dženi ubedila lekare da se može brinuti o njemu, te da će kod kuće s njom biti bezbedan. Malo je znala o tome da on štiti nju, da iz noći u noć motri na nju dok spava, neprestano bdijući u njenom skromnom stanu u Kvinsu.

Nije želeo da ode. Da se iskrade u noći kao lopov, bez objašnjenja, bez po zdrava. No, glas je pozvao i ostavio uputstva. A glas se mora poslušati.

Šakama zgrčenim u pesnice, Bili je pritisnuo oči, prisilivši se da ne brižne u plač. Morao je da ostane usredsređen. I pozitivan. Usredsređen i pozitivan, to je ključ.

Naposljetku se obreo u Londonu. Uspeo je, što samo po sebi nije predstavljalo podvig. Ipak, prvo što je saznao kad je stigao na britansko tlo bilo je da Aleksija de Vir nije u zemlji. Parlament je raspušten tokom duge letnje pauze, a sekretarka unutrašnjih poslova bila je na tronedeljnom odmoru na Martinim vinogradima. Od svih mesta na kugli zemaljskoj, nalazila se na manje od sto pedeset kilometara od bolnice u koju su ga smestili. Mogao je tamo i da ostane! Ironija beše toliko gorka da ga je gušila, a hladna ruka

sudbine stezala mu je vrat.

Aleksija de Vir je otputovala. Ali vratiće se.

Ništa nije mogao da uradi osim da čeka.

§

Sajmon Batler se veoma ljutio. Socijalna služba bila je od koristi koliko i pištolj na vodu u šumskom požaru.

„Imamo neke brošure“, obavestio ga je nezainteresovani imbecil s druge strane takozvane SOS linije, nimalo mu ne pomažući. „Ili posetite veb-sajt za pojedinosti o centru koji vam je najbliži.“

Sajmon se sećao istog tog nemarnog stava iz doba kad je Meti, njegov brat, bio bolestan. „Koji vam je sajt“, upitao je jezgrovito. „Ve-ve-ve-tačka-mnogoine-zabole-tačka-kom?“

„Razumem vašu osujećenost, gospodine...“

Sajmon Batler prekide vezu. Mora da postoji bolji način.

§

Bili Hamlin se osećao bolje.

Sunce je bilo izašlo i London više nije izgledao beznadežno siv. Žene su ponovo odenule kratke suknje, ljudi su se na ulici osmehivali jedni drugima, a gomila iz barova izlila se na pločnike. Svet je sedeo za izletničkim stolovima, pušio i smejavao se, i uživao u neobičnosti ispijanja večernjeg pića na otvorenom.

Parlament počinje s radom za devet dana, ali se Aleksija de Vir vraća za šest.

Obično je odlazio u Stari lav u Bejkerovoj. Bio je kreat i anonimn, s više prolaznih nego redovnih mušterija, a Biliju se dopadao tamošnji barmen. Bio je prijateljski raspoložen ali nenametljiv, i davao mu je čips i kikiriki besplatno. Međutim, Stari lav je imao i baštu, tako da je tog dana Bili

napravio izuzetak i umesto da ode tamo, posetio je Ružu i krunu u Marilebonu.

Posle prvog i drugog piva osećao se dobro. Međutim, kako se popodne pretvaralo u večer, a on nastavljao da pije, a raspoloženje mu se pogoršavalo.

„Znate, htela je da se uda za mene.“

„Ko to?“

Kraj njega za šankom sedela je grupa mladića, lepo odevenih i urbanih. Koliko su dugo ovde? - pitao se. Nije ih ranije primetio.

„Toni. Toni Džileti.“

„Važi. Dobro.“ Momci su se okrenuli.

Iz nekog razloga, osetio se omalovaženim. Ščepao je jednog od njih za mišicu. „Znaš, ja znam svašta. Znam svašta o sekretarki unutrašnjih poslova. Mogao bih da srušim britansku vladu. Zbog toga me i proganjaju.“

„U čemu je tvoj problem, kretenu?“ Gost je protresao ruku da se oslobodi i pritom nenamerno gurnuo Bilija s barske stolice. Izgubivši oslonac, Bili pade na obližnji sto za kojim su ljudi večerali i posla u vazduh tanjire i escajg. Neko je vrisnuo.

Sledeće čega se sećao bilo je da je ponovo na nogama. Neko od onih za stolom zamahnuo je da ga udari. Uspaničen, Bili je krenuo u silovit napad, šutirajući i vičući dok ga je osoblje iz šanka odvlačilo na ulicu.

„Vrati se i pozvaću policiju!“, viknu za njim vlasnik lokala. „Prokleta budalo!“

Bili je shvatio koliko je pijan tek kad je krenuo nazad kući, zavijajući putem kroz nepoznate ulice. Usna mu beše rascepljena, spopale su ga mučnina i vrtoglavica, a činilo mu se da se jedno oko polako zatvara. Što je još gore, nije imao nikakvu predstavu gde se nalazi. Svi osmesi koje je ranije primećivao na ulicama sada su nestali. Ljudi kraj kojih je prolazio netremice su ga gledali, a izrazi njihovih lica kretali su se od gađenja do neskrivenog neprijateljstva.

Plaše me se.

Ta ga je pomisao rastužila.

Dok se vratio do gostinske kuće u kojoj je odseo, jedne u nizu bezličnih viktorijanskih građevina načičkanih duž Edžverskog puta, bila je skoro ponoć. Iscrpljeno se vukao uz stepenice. Neki stranac stajao je pred vratima.

„Bili Hamlin?“

Kao pacov u klopci, Bili pogleda levo-desno, tražeći izlaz, ali nije ga bilo. „Ko si ti? Šta hoćeš?“

„Ne brini, Bili.“ Tuđinac se smešio. „Nisam iz policije. Nisi ni u kakvoj nevolji. Ovde sam da ti pomognem.“

Ispod otmenog britanskog akcenta Bili prepoznade ozbiljan i brižan ton profesionalnog socijalnog radnika. Toliko ga je često slušao u SAD da mu je zvučao deprimirajuće poznato. Ipak, ko bi ga ovde prijavio? Ko je uopšte znao da je u Engleskoj?

„Da vam kažem, dobro sam. Nije mi potrebna pomoć.“

„Pomoć nam je povremeno svima potrebna, Bili. To nije nešto čega se treba stideti.“

„Ne znam ko vas je poslao, ali dobro mi je. Molim vas, ostavite me na miru.“ Bili je preturao po džepovima, tražeći ključ.

„Evo.“ Stranac mu je prišao s leđa. „Dajte da vam pomognem oko toga.“ Nož je bio tako oštar da je Bili Hamlin jedva osetio kako ga zaseca između lopatica i probada mu srce.

Dvadeset prvo poglavlje

Aleksija de Vir pijuckala je sok od brusnica s ledom dok je gledala kroz prozor aviona. Na njenom krilu prekorno je ležao otvoren rezime ministra, na temu *Rešavanje imigracije za Britaniju XXI veka*. Nekako je čak i naslov zvučao obeshrabrujuće, kao čaša hladne vode pljusnuta u lice. Aleksija još nije mogla da se suoči s tim.

Odmor na Martinim vinogradima doneo joj je mnogo toga dobrog. Naročito joj je Lusi Mejer podigla duh i osnažila odlučnost. Aleksija je zaista uradila pravu stvar kad je zatvorila vrata Biliju Hamlinu i prošlosti. Lusi je to potvrdila. Ništa dobro sada ne bi proizašlo iz njenog i Bilijeovog susreta, oživljavanja duha Toni Džileti i života koji se s toliko napora trudila da ostavi za sobom. Postepeno je počela da prepravlja priču u glavi. Nije bezobzirno odbila Bilija Hamlina. Bili je bio bolestan, a ona mu je pribavila pomoć. Edvard Mening pozabavio se time, a Aleksija je verovala Edvardu Meningu. Došlo je vreme da krene dalje i nastavi s vladinim poslovima. Što se tiče Tedija, najjednostavnije rečeno, ono što ne zna neće ga povrediti.

Sada je Tedi spavao pored nje, mirno hrčući, s čašom dopola popijenog glenfidik viskija u jednoj i jučerašnjim izdanjem Tajmsa u drugoj ruci. S tipičnom smotrenošću, Tedi se prošle nedelje vratio na Martine vinograde da s njom provede poslednje dane odmora, iako je mogao da ostane u Londonu i tamo je sačeka. Koliko bi muževa ostalih političarki preletelo skoro trinaest hiljada kilometara samo da suprugama prave društvo?

Aleksija je posebno uživala što je Tedi s njom zato što su se i Roksi i Majki vratili u Englesku sedmicu ranije. Siroti Majki odvojio se od slatke male Samer Mejer na jedvite jade, kako bi se vratio Tomiju i poslu. Ne želeći da ostane bez brata, Roksi je takođe otišla kući. Poslednjih par dana na

Gejblsu za Tedija i Aleksiju bili su poput drugog medenog meseca, prepuni uspomena koje će Aleksija negovati još mnogo godina.

Nisam bila zaljubljena u njega kad smo se venčali, pomislila je. Međutim, sada ga volim. Volim naš zajednički život, sve što smo izgradili.

Oslobodivši novine iz Tedijeve ruke, pazeći da ga ne probudi, počela je da okreće stranice domaćeg lista. Dok je bila na odmoru, Edvard Mening ju je dva puta dnevno sažeto izveštavao o svemu putem mejla, tako da je već bila upućena u važne novosti ili one koje su od nje zahtevale izjavu ili preduzimanje neke radnje. Pa ipak, nije imala u rukama britansku štampu pune tri sedmice.

BROJ NEZAPOSLENIH RASTE

Naslov ju je iznervirao. Prokleti vodeći autori Tajmsa. Besramno je kako su manipulirali podacima. U stvari, radna mesta otvarana su i u javnom i u privatnim sektorima, što je Aleksija koliko dan ranije putem satelitske veze istakla u BBC vestima ujedan. Tajms možda jeste bio u Merdokovom vlasništvu, ali su po Aleksijinoj proceni svi njegovi novinari prokleti trockisti.

Prešla je na drugu stranicu, glupi tekst o farmama vetra. Obnovljiva energija zamarala je Aleksiju, ali su ekološka pitanja bila važna članovima Parlamenta. Zato je Aleksija, kao i ostatak stranke, samo deklarativno podržavala ove ciljeve. Pitala se da li još neko iz Kabineta zna za aferu Henrija Vitmana s Lorom Luelin, veoma lepom i veoma udatom ekolobistkinjom, čiji je suprug, Majls Luelin, bio najveći pojedinačni donator Konzervativne partije. Aleksija je u to sumnjala. Saznala je to slučajno, natrčavši na Henrija i Loru u nekom zabitom jorkširskom hotelu nedelju dana pre prošlogodišnje partijske konferencije u Blekpulu. Da je trač kružio naokolo, Aleksija bi ga verovatno čula poslednja. Njene takozvane kolege u Kabinetu bile su najnedruželjubivija gomila skotova s kojima je ikad imala nesreću da saraduje. A Aleksija de Vir radila je s priličnim brojem nitkova.

Kada je prešla na stranicu broj četiri, kratka priča u jednoj koloni privukla joj je pažnju.

FATALAN NAPAD NOŽEM BEZ IKAKVIH TRAGOVA Aleksija poče da čita.

Policija trenutno nema nikakve zaključke u vezi s izbodenim Amerikancem na Edžver roudu u petak uveče. Vilijam Hamlin, osuđeni ubica s psihičkim problemima...

Aleksija je stegla naslon za ruku da se pridrži.

... kome je odbijena viza i koji je ilegalno ušao u Veliku Britaniju, pronađen je mrtav ispred svog stana, s nožem za hleb zabodenim u srce.

Ne. To ne može biti istina. Ne Bili! On je u Americi. Bezbedan je. Edvard se za to pobrinuo.

Nastavila je da čita.

Sajmon Batler, šef šanka u „Starom lavu“ u Bejkerovoj ulici, gde je Hamlin preko leta postao redovan gost, opisao je ubijenog čoveka kao „izgubljenu dušu“. Gospodin Batler nedavno se obratio Socijalnoj službi zbog Hamlinovog nestabilnog duševnog stanja, ali tvrdi da su ga zaposleni „grubo odbili“. Policija apeluje na svedoke da se jave i pomognu u istrazi.

Slova se zamagliše pred Aleksijinim očima. Srce joj je dobovalo, a usta i grlo bili suvi kao da je progutala pesak. Prodrmla je Tedija da ga probudi. „Pogledaj ovo!“

Tedi de Vir se naglo pridigao, prosuvši viski po košulji. „Prokletstvo. Šta je to, draga?“

„Vidi.“ Aleksija uperi prstom u Bilijevu sliku, policijsku fotografiju koja je nesumnjivo napravljena pre više od jedne decenije. „To je on.“

„To je ko?“

„Čovek o kojem sam ti pričala.“

„Molim te da ne govoriš u zagonetkama, Aleksija. U polusnu sam.“ „Vilijam Hamlin!“, reče iznervirano.

„Ah. Dakle, tako se zove. Pre nisi htela da mi kažeš, sećaš se?“

„Tako se zvao“, uzvratila Aleksija. „Ubili su ga.“

„Zar nisi rekla da je deportovan?“

„Bio je. Mora da se nekako vratio. A sad je mrtav. Pročitaj članak.“

Tedi pročitao. Nakon toga, prisetio se razgovora sa ser Edvardom Meningom pre svega nedelju dana.

Veruj mi. On nema potrebna sredstva da se ovamo vrati.

Toliko o tome. Tedi se stresao na pomisao kako se taj luđak i drugi put približio da bi uspostavio kontakt s Aleksijom, a možda je čak i povredio. „Novinar tebe ne pominje.“ Vratio joj je novine.

„Ne. Čini mi se da niko nije povezao.“

„Dobro.“ Pošto je salvetom pokupio piće boje ćilibara s košulje, Tedi se okrenuo i počeo da namešta jastuk da popravi ulegnuća. „Onda nemaš zbog čega da brineš. Laku noć.“

Aleksija se zaprepastila. „Nemam zbog čega da brinem? Tedi, ubijen je!“ „Baš tako. Prema tome, neće te više uznemiravati, zar ne? Po mom mišljenju, to je dobra vest.“

„Zašto si toliko bezosećajan?“, upitala je Aleksija ljutito. „Nije zaslužio da umre. Bio je bolestan. Pometen.“

Tedi se umorno pridiže. „Vidi, Aleksija, taj čovek ti je pretio. Ne možeš očekivati od mene da mi se sviđaju ljudi koji prete mojoj supruzi, niti da ih žalim. Ne nameravam da budem toliko licemeran da glumim tugu prema potpunom strancu, samo da bih umirio tvoju savest.“

„U pravu si. Izvini.“ Sagla se i poljubila ga u obraz. „U šoku sam, to je sve. Nekada je bio drag momak.“

„Bio je i Hitler“, reče Tedi robusno. „Probaj malo da se odmoriš.“

Nakon nekoliko minuta, glasno je zahrkao.

Stjuardesa je prišla Aleksiji. „Mogu li vam doneti nešto za jelo, sekretarko unutrašnjih poslova? Možda porciju sira ili neko voće? Znam da ste rekli da želite lagan obrok.“

Aleksija se pribrala. Tedi je imao pravo. Ono što se Biliju desilo bilo je užasno, ali jeste podvuklo crtu ispod svega. Osim toga, zar nije to ono što je potajno priželjkivala? Njegova smrt nije bila njena krivica, niti odgovornost.

Koliko god bila tragična, ispalo je najbolje moguće.

Osmehnula se domaćici leta. „Uzeću sir, molim. Nikako plavi. I šolju jake kafe. Imam mnogo toga da obavim pre nego što sletimo.“

Dvadeset drugo poglavlje

Sledeća godina je za Aleksiju de Vir bila uspešna. Kako se britanska ekonomija oporavljala, tako je kolektivni nacionalni duh cvetao, poput narcisa koji se probija kroz inje posle duge i hladne zime. Galupova anketa rangirala je Henrija Vitmana kao najpopularnijeg aktuelnog premijera još od Čerčila, a ostatak Kabineta zadovoljno se baškario u zračenju Henrijevog sjaja. Što se tiče Aleksije de Vir, lična popularnost sekretarke unutrašnjih poslova skoro da se mogla nositi s premijerovom.

Kako je do toga došlo? Pre samo dve-tri godine, Aleksija de Vir bila je jedna od najomraženijih ličnosti u nižoj britanskoj politici, zaostavština loših starih dana bezdušnog konzervatizma. Kad su ljudi razmišljali o Aleksiji de Vir (ako su uopšte o njoj i mislili), povezivali su je sa zatvorskim pobunama i ishitrenom pravdom u duhu bacanja ključa. Činjenice da je bila izuzetno bogata, afektirala pri govoru da istakne pripadnost višoj klasi i udala se u porodicu aristokratskiju od Vindzorovih, nisu mnogo doprinosile da se omili običnim glasačima. Međutim, posle godinu i po dana na poslu za koji niko, uključujući i samu Aleksiju de Vir, nije verovao da će ga dobiti, i uprkos početnim teškoćama oko imigracije, gospođa De Vir uspela je da osvoji srca i umove britanske javnosti u spektakularnom konačnom udarcu. Ljudi su poštovali način na koji je ojačala policiju i vratila veći broj policajaca na ulice. Dopali su im se njena odbrana bolnica, liberalni stav prema obrazovanju i podrška školama pod roditeljskom upravom. Sviđao im se zakon o staračkim domovima, koji je štitio stare osobe od iskorišćavanja i zlostavljanja. Da, Aleksija de Vir bila je teška. Ipak, takođe je bila i veliki radnik, efikasna i dovoljno hrabra da se bori za tradicionalne britanske

vrednosti i institucije. Rotvajler prošlosti preobrazio se u britanskog buldoga savremenog doba. Njeni neprijatelji nisu mogli ništa da urade, osim da sede i posmatraju.

Nakon posredovanja u dogovoru za osnivanje ogromne Renoove fabrike automobila u Ist Midlandsu, što je značilo otvaranje desetak hiljada novih radnih mesta, Aleksija je primila poziv na čaj u Dauning stritu br. 10.

„Trebalo je da te postavim za sekretara inostranih poslova.“ Premijer je protegnuo noge dok je batler točio čaj. „Francuzi misle da soleil ⁷ sija iz tvoje stražnjice. U Parizu te veoma cene.“

„Ne znam za to“, uzvratila je Aleksija skromno. Nikada nije bila načisto na čemu je s Henrijem Vitmanom. Kolege iz Kabineta žalile su se da je bezrezervno podržava, ali je Aleksija često osećala netrpeljivost skrivenu ispod premijerovih osmeha.

„Probaj čokoladni kolač“, terao ju je Henri. „Iz Dejlsfordaje. Ima ukus raja.“ „Hvala, preskočiću.“ Aleksija je previše uživala u konfekcijskoj veličini osam da bi udovoljavala želji za slatkišima.

„Trebalo bi da povedete računa da Ijan ne čuje kako mu uzalud oduzimate posao. Dobro se snalazi u Kancelariji inostranih poslova, zar ne?“

„Tako je“, priznade Henri. „Ipak, niko ne stavlja ružnu fotografiju Ijana I >žejmsa na naslovnu stranicu Figara, da postavimo to tako.“

Aleksija se nasmeja. Istina je da su joj fotogeničnost i neposredno ozbiljno držanje pomogli da postane ne samo popularna ličnost u Francuskoj već i sjajna ambasadorica britanske vlade. Međutim, nije mogla da zamisli da ju je I lenri Vitnan pozvao u Dauning strit samo da bi joj laskao.

„Jeste li želeli da me vidite iz nekog posebnog razloga?“

„Ne baš.“ Vitman otpi malo čaja. Aleksija je osećala na sebi njegov ispitivački pogled. Bilo je tu nepoverenja, opreza koji nije razumela. Šta želi da sazna? I, šta god da je to, zašto me jednostavno ne pita? „Imaš li planove za leto? Pretpostavljam da ćeš se vratiti u Sjedinjene Države.“

Razgovor je postajao sve čudniji. Zašto Henri Vitman mari za to gde ću provesti odmor? Da li pokušava da me se reši?

„Zapravo neću, ne ove godine. Ostajemo u Engleskoj. Ta smešna zabava koju Tedi organizuje u Kingsmeru zahteva više posla nego samit G7.“

„A, da.“ Henri klimnu glavom. „Ta zabava.“

Do tada je ceo Vestminster znao da šarmanтни stari glupan, muž Aleksije de Vir, proslavlja tri veka porodične istorije De Virovih, uz veliki događaj u Kingsmeru, verovatno jednoj od najgizdavijih kuća u Engleskoj. Trebalo je da prisustvuje svako ko je neko u evropskoj politici, kao i važne ličnosti iz sveta zabave i biznisa. To će biti nalik Balu belih kravata i tijara Eltona Džona, bez laktora vulgarnosti.

„Dolazite, pretpostavljam?“

„Naravno.“

„Sa Šarlot?“

Henri Vitman se namršti. „Prirodno, sa Šarlot. Nemam običaj da sam idem na društvene događaje, Aleksija.“

„Naravno.“

Ponovo je osetila njegovu hladnoću.

„Vraćamo se sa Sicilije veče uoči zabave, ali sigurno dolazimo.“

Nakon neprijatne tišine, premijer je postavio neka učtiva pitanja u vezi s Aleksijinim predstojećim odlaskom u Pariz s Kevinom Lomaksom. Kao sekretar Ministarstva trgovine, Kevin je takođe bio uključen u posao s Renoom, iako su svi znali da ga je Aleksija zaključila.

„Kako se vas dvoje slažete ovih dana?“, upita Henri Vitman.

„Dobro“, slagala je. „Srdačno.“ Svi su znali da Kevin Lomaks želi njenu glavu na kocu, pa se utoliko više čudila što joj je Henri postavio to pitanje. „Ne predviđaš probleme na putu?“

„Ne, premijeru. Nipošto.“

„Dobro.“

Henri Vitman je ustao, stavivši joj do znanja da je njihov nelagodni razgovor okončan. Međutim, kad je Aleksija stigla do vrata, on joj se obratio. „Postoji još nešto što želim da te pitam.“

Aleksija je zastala. „O?“

„U vezi s tvojim parlamentarnim privatnim sekretarom. Jesi li zadovoljna njime?“

Aleksija je izgledala iznenađeno. „Edvardom? Svakako. Fantastičan je.“ „Dobro.“ Henri Vitman se osmehnuo. „Sjajno!“

„Zašto pitate?“

„O, bez razloga, bez razloga. Smatram Kancelariju unutrašnjih poslova matičnim brodom vlade, to je sve. Samo proveravam da li je sve mirno u potpalublju.“

Aleksija podiže obrvu. „Zašto ne bi bilo?“

„Uopšte nema razloga. Iskreno. Previše se udubljuješ u to. Jednostavno želim da se uverim da imaš potrebnu podršku. Ako je to ser Edvard Mening, onda dobro.“

„Jeste ser Edvard Mening.“

„Lepo!“ Premijer se nasmeja. „Onda nema problema.“

„Nikakvih problema, Henri.“

§

Pet minuta kasnije, čim je Aleksija napustila zgradu, Henri Vitman pozvao je nekoga telefonom.

„Ja sam. Upravo je otišla. Mislim da imamo problem.“

Majki de Vir skakutao je Brod stritom u Oksfordu, s prolećem u koraku, srećno zviždućući.

Čudno, ali za dve godine koje je proveo na Bejliolu, oksfordska slavna barokna arhitektura i legendarni uspavani tornjevi potpuno su prolazili mimo njega. Sve čega se Majki sećao bila su suvoparna predavanja, kiša i mnogo turobnih noći u krčmi Stari medved, s devojkama koje su previše brbljale i

nisu verovala u brijanje pazuha. Ali sada, kao slobodan čovek - firma Kingsmer catering napredovala je toliko da je čak i otac promenio mišljenje - Majki je cenio sve što je grad nudio. Tog dana, sa suncem koje je sijalo i procvatim I rešnjama, optimizam i energija na ulicama behu opipljivi. Kao i svi univerzitetski gradovi, Oksford je pripadao mladima. Dok je prolazio pored Eksetera i univerzitetskih koledža, Majki je osećao svu radost svojih dvadesetih godina i razvijanja omiljenog posla koji mu je išao od ruke. Kad su osnovali kompaniju, Majki i Tomi iznajmili su kancelarijski prostor u Oksfordu, da izbegnu plaćanje londonske kirije. Budući da su sada već imali osmoro stalno zaposlenih i unosne poslove, lako su sebi mogli da priušte i premeštaj, ali nijedan od njih to nije želeo. Život nije mogao biti bolji od ovoga.

Majki pogleda na sat. Dvanaest i petnaest.

Ne smetn da kasnim.

Uputio se ka San Domingu, verovatno najskupljem restoranu u Oksfordu, na ručak s majkom. Majki će platiti račun, a zatim nadoknaditi tu sumu naplaćivanjem troškova klijenta navedenih u rubrici „razno“. Imati roditelja za mušteriju pružalo je izvesne prednosti. Majki se zaprepastio i oduševio kad je Aleksija ubedila Tedija da on i Tomi organizuju kingsmersku letnju zabavu. (litav događaj isplanirali su za malu svotu, srezavši uobičajene cene, Tedi de Vir dobio bi srčani udar da mu je Majki naplatio onoliko koliko je naplaćivao bogatim londonskim klijentima za slične zabave, ali je PR za Kingsmer catering bio neprocenjiv.

Majklov partner Tomi baš se tog jutra čudio ažuriranoj listi zvanica.

„Jesi li video ovo? Mik Haknal izvešće solo uživo, iako se povukao sa scene, princeza Majki od Kenta drži zdravicu, a Najdžel Kenedi upravo je pristao da izvede violinski recital na terasi za vreme aperitiva pre večere. Za sve to možemo da zahvalimo tvojoj majci.“

„Zapravo sam ja taj koji je doveo Kenedija“, rekao je Majki. „Ostvarili smo dobre odnose prošle godine na promociji njegove autobiografske knjige.“

Ipak, znao je na šta je Tomi aludirao. Proslava tristogodišnjice Kingsmera možda je bila Tedijeva zamisao, ali će Aleksijine društvene i političke veze napraviti od toga veliki medijski događaj. Zahvaljujući Majklovoj majci, spisak gostiju zvučao je kao vanbračno dete liste sto najmoćnijih poznatih ličnosti na svetu Vaniti fera i Dibretsa ⁸, uz primese glamura časopisa Helo!, tek da ništa ne zafali. Henri Vitman i njegova supruga provešće vreme s francuskim predsednikom i prestolonaslednikom Španije. Za drugim stolom, Sajmon Kael, Gvinet Paltrou i ser Bob Geldof piće kafu posle večere s vojvotkinjom od Devonšira, Nikolom Horlik i ser Gasom O'Donelom, nekadašnjim šefom državne službe u Vajtholu, poznatim po inicijalima: GOD. Majki bi smeo da se kladi da bi i Isus Hrist, da je danas živ, našao mesta u svom rasporedu izvođenja čuda da dođe na kingsmersku letnju zabavu. Na kraju krajeva, ako je bila dovoljno dobra za Metjua Frojda i Elizabet Merdok...

U restoranu San Domingo bilo je puno, kao i uvek, ali su Majkla sproveli do prostranog stola kraj izloga s pogledom na reku i čuveni Park jelena koledža Modlin. Imao je tek toliko vremena da sedne i naruči flašu gazirane vode, kad je Aleksija uletela, moćna i glamurozna u tamnozelenom Pradinom odelu i bluzi od krem svile, s ministarskom aktovkom u jednoj i blekberijem u drugoj ruci.

„Dušo. Dugo me čekaš?“

„Uopšte ne. Izgledaš neverovatno, kao i uvek, mama.“

Prevrnula je oči - kao da kaže: O, zar ova starudija! - poljubila ga u oba obraza i sela, pa naručila grdobinu na pari i zelenu salatu, i ne pogledavši meni. Majki je po običaju uzeo biftek i pomfrit. „Žao mi je što je-sve na brzinu“, reče Aleksija. „Ali nažalost...“

„Žuriš?“

„Da. Sutra me čeka taj prokleti odlazak u Pariz sa sekretarom za trgovinu, koji me mrzi. Jedva sam imala malo predaha da pročitam rezime, a sad tvoj otac zahteva da noć pred put provedem u Oksfordširu.“

„Zašto?“

„Smatra da tvoja sestra i ja moramo da provodimo više vremena zajedno. Kao da će vreme išta rešiti.“

Majki je te godine bio prezauzet poslom pa je vrlo retko viđao Roksi, zbog čega ga je grizla savest. U retkim prilikama kada nije radio nastojao je da provodi što više vremena sa Samer, mada je čak i to bilo teško. Samer je završavala žurnalistiku na Njujorškom univerzitetu, a Majki se stacionirao u Oksfordu, skoro pet hiljada kilometara daleko.

„Dakle, situacija nije nimalo bolja na Roksinom frontu?“

„Sve je isto. Otvorim vrata, tvoja sestra ih zalupi.“ Aleksija se blede osmehnula, ali je Majki iza tog smeška video patnju.

„Da li zaista pokušavaš da joj prideš, mamice?“, upitao je oprezno. „Znaš, ponekad umeš da budeš vrlo nestrpljiva s njom.“

„Znam.“ Aleksija uzdahnu. „Toliko me obeshrabruje da mi je nekad teško da se obuzdam. Ipak se trudim. Ne želim da dignem ruke od nje, Majkle, ali mi se čini da je ona već odustala od sebe.“

„Znam.“ Majki je uzdahnuo.

„Kakogod, dosta s tom glupošću. Kako si ti, dragi moj? Kako se odvijaju poslovi u vezi s tatinom zabavom?“

„Izvanredno, hvala.“

„Treba li ti nešto od mene?“

„Ne.“ Majki otpi malo vode. „Već si dovoljno uradila. Tomi me je zamolio da ti prenesem da te kod nas čeka siguran posao ako se ikad umoriš od upravljanja državom.“

Aleksija se glasno nasmeja. „Baš slatko od njega. Prenesi mu moje pozdrave.“ „Ne smeš da gubiš nadu u Roksi, znaš“, iznebuha reče Majki. „Pogledaj koliko je tatin i moj odnos sada bolji u odnosu na prošlu godinu.“

„Teško da je to isto.“

„U neku ruku jeste.“

„Tvoja sestra nikada neće prevazići to što ju je Endru Bizli ostavio. Štaviše, ne znam ni da li to želi, da budem iskrena. Ponekad mislim da se

prijatnije oseća u ulozi žrtve nego srećne osobe.“ Aleksija uze zalogaj ribe. „Zvučim li previše grubo?“

Zvučala je tako, premda je Majki mnogo puta pomislio isto. Roksi se dopadalo da bude žrtva, a Tedi je voleo da ima žrtvu o kojoj će brinuti. Na neki bolestan i uvrnut način, tragedija je odgovarala oboma.

Majklovo lice se smračilo. „Mrzim Endrua Bizlija. Toliko ga mrzim da osećam bol u grudima.“

Aleksija se s pažnjom zagledala u sina. „Zaista?“

„Da. Mislim da bi sve bilo mnogo drugačije da ga Roksi nikad nije srela. Ne deliš moje mišljenje?“

„Ne“, odgovorila je iskreno. „Nikada ne razmišljam o prošlosti. Što je bilo, bilo je. Ne može se promeniti.“

„Dakle, ne mrziš Endrua Bizlija?“ Majklov glas odavao je nevericu.

„Ne, ne mrzim ga.“

„Zato što bi bilo u redu mrzeti ga, znaš. Bilo bi normalno.“

Aleksija se nasmejala, više usled nervoze nego što joj je bilo zabavno. Uznemirilo ju je nešto u vezi s Majklovim tonom. „Da li bi voleo da ga mrzim?“

„Ne. Samo kažem da te ne bih osuđivao. Neki ljudi su jednostavno loši. Zaslužuju da pate. Zaslužuju da umru.“

Raspoloženje za stolom se promenilo. Kada je stigla, Majki je bio sav satkan od sunca i osmeha. Sada je iznenada postao toliko hladan da je Aleksija osetila jezu. Imala je isti taj osećaj u Broju deset, kad je Henri Vitman pokazao zagonetno zanimanje za njen odnos sa ser Edvardom Meningom.

Da li je Henri pokušao nešto da joj kaže? A Majki?

„Kako je Samer?“, upitala je, menjajući temu, u nadi da će ta biti srećnija. „Dobro je, mislim.“

„Kako to - misliš? Zar ne znaš?“

Majki je s nelagodom petljao oko salvete. „Nisam je video dva-tri

meseca, da ti pošteno kažem. Ona je u Njujorku. Ja sam ovde. To nije lako.“

„Ipak, čujete se telefonom? Preko Skajpa?“

Majki neodređeno klimnu.

O, bože, pomislila je. Nevolja u raju? Nadala se da greši.

U početku Aleksija nije naročito delila oduševljenje Lusi Mejer i njeno mišljenje da će deca ostvariti romantičnu vezu. Međutim, Samer se pokazala kao dobra za Majkla. Smirivala ga je i unela mir i zadovoljstvo do tačke u kojoj se Aleksija ponadala da će se možda venčati. Samer Mejer bi sigurno bila daleko prihvatljivija snaja nego neka iz šarene parade konobarica, modela i litvanskih „studentkinja“, s kojima se Majki ranije zabavljao.

„Ipak, i dalje ste srećni zajedno, zar ne?“

„Mmm-hmm.“ Jače je upreo salvetu.

„Doći će na zabavu?“

„Uh. Dolazi s Lusi i Arnijem. Možemo li promeniti temu?“

„Naravno.“ Do kraja ručka, majka i sin veselo su čavrljali, šaleći se na račun Tedijeve krajnje okupiranosti kingsmerskim proslavama i istorijom velike porodice De Vir. Majklovo čudno raspoloženje isparilo je do Aleksijinog odlaska. Zagrlio ju je uz uobičajeni bezbrižni osmeh.

„Dakle, sutra Pariz?“

„Sutra Pariz.“ Aleksija uzdahnu. „Ne sećam se kada sam poslednji put imala ovoliko posla.“

„Stvarno?“ Majki se osmehnuo za sebe. Majka je bila neobuzdano ambiciozna radoholičarka od dana njegovog rođenja, a bez sumnje i mnogo pre toga. „Čuj, mama, bio sam ozbiljan kad sam govorio o Roksi. Ne odustaj. Ona te duboko u sebi i sada voli. Znam da je tako.“

Aleksija ga poljubi u oba obraza. „Dragi dečače.“

Izletela je iz restorana bez osvrtnja.

Trgovinski sastanci u Parizu bili su dosadni kao i trgovinski sastanci bilo gde drugde, barem tokom jutarnjih sednica. U Francuskoj su svi pili vino uz ručak, zbog čega su popodneva bila, bar većini, malo podnošljivija. Nažalost, Aleksija je spadala u trezvenjake, što je predstavljalo koncept toliko stran pariškim domaćinima da se o tome povelala čitava rasprava.

„Ali svakako pijete vino uveče, madam?“

„Ne. Ne pijem.“

„Oui, je vois. ⁹Ne pijete na poslu. Razumem. To je britanski običaj, riest-cepasT' „Zapravo uopšte ne pijem alkohol.“

„Ne, žao mi je. Ne razumem.“

„Nisam uživatelj alkohola.“

„Niste?“

„Ne. Nije po mom ukusu.“

„Ah, d'accord. Ipak, uzećete malo šato latura, naravno? To nije alkohol, madam! To je izvršno vino!“

Aleksija je bila sasvim sigurna da Kevin Lomaks stoji iza glasine da ona ne pije jer je alkoholičar. Međutim, poslednje što je želela bilo je da se upliće u bučnu raspravu s Kevinom, tako da nije reagovala. Sastanci s njim bili su u najboljem slučaju stresni, a problem s alkoholom nije pomagao. Predstavljalo je olakšanje pobeći na dva-tri sata. Dok je sekretar trgovine i industrije obilazio sedište kompanije Reno i sam uživao u déjeuner de bienvenue¹⁰ s izvršnim direktorom, Aleksija je slobodno vreme iskoristila da se pozabavi kupovinom na Montenjovoj aveniji. Nema sumnje da će se ostali delegati dobro napiti dok se ona vrati. Zaista ju je nerviralo što se tako malo postiže tokom popodnevni sednica, ali je pokušala da se usredsredi na trenutni posao: biranje haljine za Roksi. Prodavci u butiku Kristijana Diora bili su muškarci, svi besprekorno odeveni u tamna odela kao batleri iz XIX veka, i svi su usavršili umetnost efikasno nenametljivog usluživanja.

„Kako mogu da vam pomognem, madam? Tražite garderobu za poslovne prilike ili možda nešto za veče?“

„Zapravo sam želela nešto za kćerku“, reče Aleksija. „Poklon.“

Shvatila je Majklov savet ozbiljno i rešila da se više potruži oko Roksen. Budući da joj komunikacija lične emocionalne prirode nikada nije bila jača sirana, palo joj je na pamet da počne s mirovnom ponudom. S poklonom.

Prodavač ju je uzeo za ruku. „Ovako, madam. Imamo neke klasične elegantne marame, naravno. Vrlo otmene, vrlo lepe. Uz to je upravo stigla naša nova kolekcija sac-a-mains.¹¹“

„Razmišljala sam o haljini. Uskoro pravimo letnju zabavu pa će moja kćer želeći da zablista. Nosimo isti konfekcijski broj.“

„A i lepa je kao madam, siguran sam“, laskavo uzvratila prodavač.

U Aleksiji se probudila stara razdražljivost, ali ju je potisnula. Nije bilo nimalo lepo osećati ljubomoru prema mladosti i lepoti vlastite kćerke i Aleksiji se nije dopadalo što ima tu osobinu. Kad se sve sabere i oduzme, stvarno je volela Roksen.

Ruke su pljesnule, prsti pucnuli i istog trena Aleksija se našla okružena rolnama šuškvavih tkanina - pamuka, lana, grube svile, somota i čipke u svakom zamislivom kroju i boji. Prošlo je mnogo otkad je kupovala odeću. Ovih dana sve je naručivala putem veb-sajta Net-a-porter, ili slala ličnog asistenta da umesto nje pokupi stvari. Shvatila je da je zaboravila koliko je zabavna nevirtuelna moda.

Takođe je zaboravila koliko Amerikanci mogu da budu nepodnošljivi, posebno kad su na odmoru u inostranstvu. U kabini za presvlačenje odmah do Aleksijine, veoma glasna i veoma prosta Teksašanka vikala je na muža da isključi ajped i posveti joj malo pažnje.

„Kunem ti se bogom, Haui, ako smesta ne isključiš tu stvarčicu, ima ovde da potrošim toliko para da nećeš moći da platiš ni taksi do Džordža Sinka.“ Način na koji je izgovorila naziv hotela naterao je Aleksiju da se zgrči. Pošto je vlastiti američki akcenat iskorenila četrdeset godina ranije, trgla bi se kad čuje amerikanizme, kao što se bivši pušač zgrozi na dim cigareta drugih ljudi. Očito je ta žena imala potrebu da celoj radnji obznani kako ona i Haui odsedaju u najskupljem pariškom hotelu.

„Hoćeš li jebeno da umukneš, Lorin?“, odgovorio je njen suprug neotesano. „Pokušavam da čujem vesti.“

„To možeš i u hotelu. Pokušavam da pazarim.“

„Mislim na prave vesti, ne na te francuske komunističke koještarije.“ Ispostavilo se da su „prave vesti“ bile s Foksa, Aleksijine verovatno najneomiljenije medijske kuće. Međutim, kao i ostali prisutni u prodavnici, uskoro je shvatila da je zaglušena bukom s Hauijevog ajpeda pojačanog do kraja, verovatno u svrhu dokazivanja i pokazivanja kreštavoj mladoj supruzi ko je glavni. Osoblje Diorove radnje i dalje je bilo krajnje učtivo.

„Gospodine, bojim se da ćemo morati da vas zamolimo da to isključite.“

„Hajde, zamoli me, Pjere“, grubo reče Teksašanin. „Slušam vesti i to je to. Imaš li uopšte predstavu koliko sam para potrošio u tvojoj radnji u poslednjih četrdeset osam sati?“

„Ne, gospodine, ne znam.“

„Da, dobro. Više nego što ti godišnje zaradiš. Plaćam tvoje jebene plate, u redu, Pjere? Prema tome, odbij, Pjere!“

„Hau! Prestani da budeš takav kreten i pomози mi da izaberem haljinu!“

Dok se bračna rasprava nastavljala, Aleksija je nesvesno počela da sluša naslove. Američki predsednik održao popularni govor prvog dana svog boravka u Izraelu. Američki rashodi odbrane ponovo u porastu, treći kvartal zaredom. To je greška, pomislila je. Evro pada u odnosu na dolar. Pretenciozni biznismen iz Majamija odlučio da s proleća učestvuje u trei za predsedničku nominaciju Republikanske stranke. Ipak, poslednja vest, koju je spiker pročitao gotovo naknadno, Aleksiji de Vir oduzela je dah.

„Unakaženo telo mlade žene, koje je juče ujutru isplivalo na obalu Džerzija, identifikovano je kao Dženifer Hamlin, dvadesetdvođodšnja sekretarica iz Kvinsa u Njujorku.“

Dženifer Hamlin!

Ime je zazvonilo u Aleksijinim ušima kao užasna jeka zvona. Pred očima joj je blesnula prethodna godina. Bili Hamlin koji stoji ispred Parlamenta,

zove je po imenu Toni, preklinje je da ga sasluša. Čula je njegov glas kao da stoji kraj nje.

Toni, molim te! Radi se o mojoj kćerki. O mojoj kćerki!

Bio je uplašen, uplašen za kćer, i bila mu je potrebna moja pomoć. Alija sam ga odbila. I sada mu je kćer mrtva. Ubijena, kao i jadni Bili.

Obuzeta krivicom, Aleksija se hvatala za slamku. Možda je to neka druga Dženifer Hamlin? Nipošto Bilijeva kćer? Ipak, u srcu je znala da je podudarnost prevelika. Sećala se dosijea Bilija Hamlina, koji je za nju sastavio Edvard Mening. Bili je imao jednu kćerku, Dženifer. Porodica je bila iz Kvinsa. *Šta je to želeo da mi kaže o njoj? Staje to što sam bila previše okupirana sobom da bih saslušala? Da li sam mogla da je spasem? Da ih spasem oboje?*

Aleksija je vratila haljine prodavcu i u šoku izašla iz radnje.

Telefonirala je čim se našla na Montenjovoj aveniji.

„Kćer Bilija Hamlina je ubijena.“

S druge strane veze ser Edvard Mening nije odao nikakve emocije. „Shvalam.“ Zvučao je potpuno isto kao kada je godinu dana ranije Bili Hamlin pronađen mrtav, a policija zatvorila slučaj bez identifikovanja ijednog osumnjičenog. Hladno. Smireno. Neuzrujano. To je Aleksija od njega i očekivala, i želela, na neki način. Pa ipak, sasvim neobjašnjivo, njegov ton ju je uznemirio.

„Želite li da nešto preuzmem, sekretarko unutrašnjih poslova?“

„Da. Prikupite sve informacije o tom predmetu. Sve što postoji. Razgovarajte s američkom policijom, Stejt departmentom, FBI-jem. Ne zanima me kako ćete to učiniti i briga me ko će saznati. Do svog povratka u London želim izveštaj o ubistvu Dženifer Hamlin na stolu.“

„A ako ljudi budu pitali zašto se britanska sekretarka unutrašnjih poslova toliko interesuje za nerazjašnjeno ubistvo u Americi?“

„Recite im da gledaju svoja posla.“

Aleksija prekide vezu, drhteći. Razgovori o privredi i glupa letnja zabava

u Kingsmeru iznenada više uopšte nisu bili važni. Mogla je da misli jedino na Bilija Hamlina i njegovu sirotu kćer. Baš kao i prethodnog leta, prošlost je iskrsla da je vrati nazad, ali se ovog puta Aleksija nije mogla odupreti. Nije mogla da drži glavu u pesku i da jednostavno pobjegne. Ljudi su umirali. Zbog mene?

Aleksija de Vir vratila se te večeri u London Eurostarom, s dubokim lošim predosećajem u srcu.

Roksen de Vir nikada nije dobila mirovnu ponudu.

Dvadeset treće poglavlje

Lusi Mejer spustila se na ivicu kreveta i počela pažljivo da vadi stvari iz kofera.

„Zašto to radiš?“, upita je Arni. „Pozvaću recepciju da pošalju služavku.“

„I da dopustim nekom jedva obučenom istočnoevropskom devojčurku da ostavi otiske prljavih prstiju svud po mojoj vintidž alaija haljini? Ne, hvala!“, breknula se Lusi. „Sama ću se raspakovati.“

Arni se nasmeja. Zabavljalo ga je što je čak i tu, u londonskom ultraluksuznom hotelu Dorčester, u kom im je rezervisao jedan od dva kraljevska apartmana (pravi kraljevski verovatno je bio onaj drugi), njegova supruga previše nepoverljiva prema strancima da bi dozvolila osoblju da joj pomogne. Arni je već dugo bio u braku s Lusi i naučio da njeno karakteristično ponašanje smatra pre simpatičnim nego iritantnim. Kao međunarodnog finansijera koji je polovinu života proveo u drugim zemljama, istovremeno ga je zbunjivalo to što je njegova žena toliko nepopustljivo zatucana u pogledu svega što je evropsko. Što se Lusi Mejer ticalo, ako se nešto ne uradi tačno onako kako se radi u Americi, urađeno je pogrešno.

Mejerovi su doleteli u Englesku zbog letnje zabave De Virovih u Kingsmeru, zakazane za naredni vikend. Svi susedi na imanju Pilgrim znali su da će Tedi i Aleksija tog leta preskočiti godišnji dolazak na Vinograde zbog neke velike Tedijeve terevenke u Engleskoj. Međutim, Lusi i Arni su tek po sletanju u London shvatili koliko će otmen biti predstojeći događaj. Britanski premijer i Šarlot, njegova supruga, vraćali su se s odmora na Siciliji da bi prisustvovali zabavi. Sve engleske novine behu prepune paparaco fotografija raznih međunarodnih slavni ličnosti koje su se okupljale u Londonu, nalik na egzotične golubove, svi po nalogu glamurozne britanske sekretarke

unutrašnjih poslova. Što je bilo još uzbudljivije, priličan broj pomenutih ličnosti provodio je noć uoči proslave u Dorčesteru, da prevaziđu džet-leg i budu viđeni. Lusi Mejer već je primetila princa Alberta od Monaka u baru u prizemlju, a španski premijer se sa suprugom prijavio odmah posle nje i Arnija. Bukvalno kraj nas za recepcijom! - kako je u uzbuđenju Lusi napisala na Fejsbuk profilu.

„Nadam se da će Samerina odeća biti dovoljno zvanična“, vajkala se dok je kačila svoju dugačku srebrnu haljinu. „Sećaš li se večere za dopisnike prošlog Božića u Beloj kući, kad je nosila haljinu do kolena?“ Nevoljno se stresla na tu pomisao.

„Samer uvek izgleda divno“, reče Arni Mejer privrženo. „Osim toga, ovo je Majki organizovao, zar ne? Siguran sam da će je uputiti šta da obuče.“

„Nadam se da je tako.“ Lusi je zvučala zabrinuto. „Pa ipak, mislim da bih mogla da skoknem do Harodsa pre nego što stigne, da joj uzmem dve-tri rezervne haljine, za svaki slučaj.“

„Samo dve-tri?“, zadirkirao ju je Arni. „Zar ne bi imalo više smisla da kupiš ceo sprat s dizajnerskom odećom, mila? Ne valja ništa prepustiti slučaju.“

„Samo se ti smeji.“ Lusi uze postavljenu šanel tašnu sa stola kraj vrata. „Ipak, za ženu je važno da u ovakvim prilikama izgleda kako dolikuje.“

„Znam to, dušo.“

„Naposletku, Samer je tu kao potencijalna snaja. Nemojmo to zaboraviti.“

Arni Mejer prevrnu očima.

Da zaboravimo? Uz groznicu oko Lusine udaje jaču nego ikada, to naprosto nije bilo moguće.

Samer Mejer čekala je torbu pored karusela broj osam.

I čekala.

I čekala.

Naposletku je otišla do pulta za informacije.

„Jeste li sigurni da je sve iskrcano iz aviona?“

„Bojim se da jeste, gospođice. Imate li pri ruci etiketu s podacima o prtljagu? Trebalo bi da je na poledini karte.“

Samer je kopala po tašni. Kao i obično, bila je u potpunom neredu, puna šminke, penkala, polupojedenih čokoladica i papirića s nažvrljanim idejama za članke. Ipak, nije bilo kupona za ukrcavanje.

„Sigurno sam je zaboravila u avionu.“

Čovek za pultom bio je saosećajan. Zapisao je Samerin opis neobeležnog kofera („crn“ i „velik“) a da se nije ni osmehnuo. Međutim, oboje su znali da će biti pravo čudo ako ikada više vidi tu torbu. Iscrpljena i poražena, uhvatila je prvi ekspresni voz sa Hitroua za London, pa već na ivici suza utonula u sedište do prozora.

Šta, dođavola, nije u redu sa mnom? Stvarno moram da se saberem.

Nepriistrastan posmatrač mogao je nakon ovlašnog pogleda da odgovori na prvo pitanje. Tamne senke ispod očiju i bolesno bledilo pokazivali su da je Samer vrlo malo spavala u poslednjih mesec dana. Program žurnalistike na Njujorškom univerzitetu bio je intenzivan i zahtevao mnogo noćnog učenja i duge sate u učionici ili za pripravnim stolom u Postu. Ipak, stvarni razlog nedovoljnog spavanja bio je intimnije prirode.

Majki se ponašao čudno. Već mesecima. Kako je to počelo odmah posle Božića, Samer je sve pripisala pritisku na poslu. Kingsmer catering bio je još novi poduhvat, a Majki i Tomi radili su kao robovi na galiji da ostvare zaradu. To je često podrazumevalo naporna putovanja u inostranstvo, sa zabavom koja se jedne noći održava u Kejptaunu, a sledeće u Londonu, Parizu ili Njujorku. Nije imao dovoljan broj radnika i funkcionisao je samo zahvaljujući adrenalinu i espresso kafama, pa tako nije ni čudilo što mu je za romansu preostajalo malo vremena.

Povrh svega, bila je tu i velika razdaljina. Samer je imala obaveze u Njujorku, vlastite snove i ambicije. Nije mogla stalno da leti za Englesku i izigrava ženu Majklu de Viru. Pa opet, Majklovo čas toplo čas hladno ponašanje nije se dalo objasniti samo time. Nelagodni telefonski razgovori,

otkazana putovanja, nesvojstvena ćudljivost kad su zajedno, praćeni izlivima krivice. Zahvaljujući ženskoj intuiciji, ili novinarskom čulu za istinu, Samer Mejer je znala da se nešto dešava, nešto što joj Majki ne govori. Pritom nije trebalo da bude Ajnštajn da shvati šta bi to moglo biti.

Majki de Vir je oduvek bio ženskaroš. Čak i kao tinejdžer, imao je čitavo mnoštvo devojaka koje su se stalno smenjivale. Samer je to znala. Ušla je u vezu širom otvorenih očiju. Ipak je kao budala mislila da će se promeniti. Još gore, mislila sam da ću ga ja promeniti. Kakav kliše.

Prethodnog dana pozvao ju je telefonom baš pred njen polazak na aerodrom.

„Razmišljao sam. Zašto ne ostaneš sa svojimima u Dorčesteru prve dve-tri večeri? Ja ću ovde biti zatrpan poslednjim pripremama. Bilo bi ti zabavnije da koristiš Arnijevu ameks karticu u Bondovoj ulici nego da sediš u mom stanu u Oksfordu dok radim.“

Samer se s tim složila - šta je drugo i mogla a da ne izgleda očajno? - ali se potpuno sneveselila. Nisu se videli mesecima. Međutim, umesto da odbrojava sate do susreta, on ju je ubeđivao da ga odlože.

Ako se predomislio u vezi sa mnom, zašto jednostavno ne raskine? Čemu ovo mučno razvlačenje?

Mrzela ga je zbog toga, ali je sebe mrzela još više zato što nema hrabrosti da se s njim suoči. Samer nije znala kada, zbog čega niti kako se to dogodilo.

No, toliko se zaljubila u Majkla de Vira da se kao mače koje je upalo u jezero uzaludno koprcala i mjaukala dok su vode oko nje rasle.

„Sledeća stanica London, Viktorija. Voz će tu stati.“

Da li će se Samerina i Majklova veza okončati na letnjoj zabavi u Kingsmeru? Ili ranije? O tome nije mogla ni da misli.

§

Majki de Vir bio je revoltiran.

„Ne zanima me, Adžaju, u redu? Trebalo je da okvir juče bude ovde.“

Vičući u voki-toki, koračao je porodičnim imanjem poput gladnog tigra u potrazi za ručkom. „Sedim ovde s cvećem u vrednosti od sto hiljada funti, dovoljnim da se snabde kraljevska mornarička flota, i ledenom figurom koja se topi jer je isporučena dva dana pre nego što je trebalo, bez proklete nadstrešnice. Neću ti platiti ni peni, osim ako se ti i tvoji momci ne stvorite ovde za jedan sat.“ Imanje u Kingsmeru u junu izgledalo je prekrasno, nudeći svu raskoš jabuka u cvatu, ruža i mirišljavih budleja živopisnih boja. U šest sati kuća beše okupana mednim sjajem kasnopopodnevne svetlosti, koji je arhitektonski veličanstvenom zdanju davao posebnu toplinu i privlačnost. Tedi je ranije pohitao napolje, ponosni gospodin Žabac koji nadgleda pripreme za zabavu u Žapčevom dvoru, ne razumevajući zapravo ništa od onoga što se dešava. Tedi je jedino primećivao zadovoljavajući broj vitkih mladih ljudi koji jure tamo-amo sa srebrnim escajgom, kineskim porcelanom, balonima i ostalim sličnim rekvizitima. Osećao je nelagodu i strepnju što je Majklu i Tomiju prepustio organizovanje tako prestižnog događaja, od kojeg je porodična čast De Virovih toliko zavisila. No, ako ništa drugo, momci su bili marljivi. Pojavili su se tog jutra pre svitanja da provere isporuku otmenih prenosivih toaleta i, uopšteno uzevši, energično i efikasno rukovodili svim poslovima.

Majki se osmehnuo ocu i samouvereno mu mahnuo. Tedi nije znao da je to gest davljenika iz poslovice. S manje od sedamdeset dva sata do pristizanja gostiju s majčine A liste, Majki de Vir stajao je u bašti punoj radnika, hrane i noseće konstrukcije, bez šatora za proslavu. U međuvremenu je Aleksija, koja se vratila s puta u Pariz bela kao kreč, jednostavno nestala. Bila je sama u Londonu i nije odgovarala na Majklove pozive. Roksi je bila neraspoloženija i jadnija nego inače kako se veče u javnosti primicalo. A povrh svega toga, Samer je tog dana stigla u Englesku i, prirodno, očekivala da s njim provede malo kvalitetnog vremena.

Majki pomisli: Ponašam se kukavički. Trebalo bi da budem iskren s njom umesto što je udaljavam od sebe bez objašnjenja. Međutim, mogao je da izdrži samo toliko stresa. Bio je čudan osećaj čeznuti za nekim i istovremeno se užasavati od susreta. Rad je bio dobrodošlo odvlačenje pažnje.

Mobilni telefon zazuja. Majki pročita poruku i ozari se, pa baci pogled na sat.

„U žurbi smo, zar ne?“, reče obešenjački Tomi Lajon, Majklov poslovni partner i najbolji prijatelj. „Nadam se da ne misliš da se iskradeš.“

„O, molim te. Proveo sam ovde pola prošle noći“, uzvratila Majki razborito.

„Radio si na pagodi? Da, to sam primetio. Čini mi se da si iskopao veliku rupu dok je bilo mesečine, a zatim je ispunio betonom. Usput, izgleda fantastično.“

„Ha-ha.“

Pagoda na koju je Tomi mislio trebalo je da bude središte proslave tristogodišnjice Kingsmera. Tedi de Vir naručio je da se u blizini jezera izgradi hram sa stubovima u stilu grčkog preporoda, ali se projekat suočavao s nizom teškoća, počevši od loše drenaže do temelja koji su tonuli. Na kraju je Majki morao da preuzme. Kasno tog dana beše primoran da primeni politiku kontrole štete, naloživši da se beton izlije preko dopola završenih temelja. Už malo sreće, beton će se osušiti do sutradan. Potom će ga njegovi i Tomijevi momci prekriti velikim saksijama s maslinama, razvući nekoliko redova ukrasnih lampica i eto, improvizacija firentinskog vrta je završena.

„Neću se dugo zadržati“, uverio je Majki Tomija. „Četrdeset minuta. Najviše jedan sat.“

„Je li to sve što im pružaš ovih dana?“, začikavao ga je Tomi. „Jadna devojka. Ko god da je, saosećam s njom.“

Majki napravi grimasu.

„Samo me ti pokrivaj, hoćeš?“

„U redu. A ako se pojavi tvoja devojka i pita gde si?“

„Neće. U Londonu je. Kupuje.“

Tomi Lajon posmatrao je druga kako naskače na novi dukati i ubrzava niz prilazni put. Jednog od tih dana Majkla će sustići njegova poročnost.

Tomi Lajon nije znao kako mu je to uspevalo.

§

Arni Mejer rezervisao je sto za troje u Skaliniju. Špageti alle vongole bile su najbolje u Londonu, mogla se naručiti boca sandovezea a druga dopiti besplatno, i nalazio se dovoljno blizu Harodsu da se Lusi presvuče u večernju haljinu Marka Džejkobsa a da ne mora u međuvremenu da se vraća u hotel. Znajući da će N.imer biti umorna i gladna nakon leta, Arni je rezervisao rano: u pola osam.

S obzirom na sve Lusine planove za kupovinu i razgledanje, Arni Mejer osećao se kao da je proveo jedva pet minuta sa suprugom otkako su stigli u London. Radovao se zajedničkoj večeri. Samerino prisustvo učiniće je još lepšom.

„Vaš uobičajeni sto, gospodine?“

„Da, molim, Đakorno.“

Arni se osmehnuo. Nije bio u Skaliniju više od četiri godine, ali su se ti ljudi trudili da budu uslužni. „I džin-tonik dok čekam dame.“

„Naravno, gospodine Mejere.“

Arni Mejer je voleo Englesku. Beše mu drago što je doputovao, što ga je Tedi de Vir nagovorio da dođe. Kad njegove dve omiljene devojke stignu, večer će postati savršeno.

§

Samer se probudila kad se voz zaustavio uz kloparanje. Zar je već prošao jedan sat? Kestenjasta kosa beše joj masna, bez sjaja i slepljena uz obraz, a na ramenu je primetila vrlo neprivlačnu vlažnu mrlju, na mestu gde joj je pljuvačka pala na majicu kratkih rukava.

Čeznula je da se istušira i presvuče, zavuče u sveže, čiste čaršave i spava godinu dana. Umesto toga trebalo je da bude u otmenom italijanskom restoranu za manje od petnaest minuta. Kako joj je kofer bio izgubljen nad Atlantikom, nije čak imala mogućnost ni da se presvuče u staničnom kupatilu. U tom trenutku čak bi i čista majica i malo parfema bili luksuz.

Kad bi samo mogla da izbegne prokletu večeru. Ali Samer je znala šta bi otac rekao kad bi sada odustala. Jesi li ti Mejer ili miš? Pomislivši na Arnijev smešan izraz, zamislivši u glavi njegov glas, zasmejala se, a zatim se rasplakala.

Stvarno moram da se saberem.

§

Lusi Mejer stigla je kod Skalinija bez daha, natovarena kesama punim skupe odeće.

„Izvini što kasnim.“ Poljubila je Arnija u obraz.

„Baš kasniš.“

„Znam, mili. Bojim se da sam se malo zanela.“ Glupavo se osmehnula.

Arni prikri iznerviranost. Nije znao kako Tediju de Viru uspeva da stalno čeka ženu i svira drugu violinu. Taj čovek mora da je svetac. Međutim, Aleksija bar ima bolje izgovore za kašnjenja nego što je produženo šoping divljanje u Harodsu.

„Gde je Samer?“, upita Lusi, očigledno zaboravljajući na muževljevo loše raspoloženje.

„Reci ti meni. Pretpostavljam da je nasledila majčin osećaj za tačnost.“

„Sigurna sam da će biti ovde za minut. Zašto ne bismo naručili aperitive dok čekamo? Kupovina me je sasvim iscrpla.“

Nego šta. Svetac.

Sasvim sigurno svetac.

Samer je kasnila.

Lična asistentkinja, koja joj je davala uputstva kako da stigne do restorana, bila je ili zbunjena ili se namerno poigravala s njom, jer restoran nikako nije bio „odmah levo od železničke stanice“, niti je bilo ko od ljudi

koje je Samer zaustavila na ulici čuo za njega, iako je asistentkinja tvrdila da se radi o „zaista poznatom orijentiru“.

Naposletku se našla ispred restorana kad je već skoro bilo devet sati. Mesto je delovalo prijatno pre nego otmeno, potpuno osvetljeno svećama i primamljivim mirisom belog luka i ulja od tartufa, koji je kuljao na ulicu kroz otvorene prozore. Unutra je tihi žamor smeha i razgovora doprinosisio toploj i opuštenoj atmosferi.

Kad bih makar osećala toplinu ili opuštenost. Ipak, sada sam tu. To se mora obaviti.

S nameštenim osmehom i visoko uzdignute glave, Samer uđe. Odmah je spazila sto, prišla i sela.

„Samer! O, bože, otkud ti ovde?“

Krv se sjurila iz Majklovog lica, kao voda kad otekne iz kade.

„Mislim da treba da popričamo, Majkle. A ti?“

§

Arni Mejer prekinu vezu.

„Pa, makar je bezbedna. U Oksfordu je s Majklom.“

Lusi širom otvori oči. „U Oksfordu? To je baš u poslednji čas, zar ne? Pitam se zašto nas nije pozvala da nas obavesti.“

„Zato što joj je dvadeset tri i ima obzira prema drugima koliko i vinska mušica?“

Lusi se nasmeja. „Pretpostavljam da je to. Da li je rekla... Mislim, kako se tebi čini, je li među njima sve u redu?“

Arni prevrnu očima. „Ko to može da zna? Rekla je da raspravljaju nešto, si a god to značilo. Hoćeš li tiramisu?“

Lusi ne bi trebalo da jede slatkiše ako namerava da u subotu uđe u haljinu. Pa ipak, kolica sa slatkišima zaista su lepo izgledala, a ona je imala naporno popodne.

„0, hajde.“ Namignula je mužu. „Samo jednom se živi.“

§

Dok je ležala u Majklovom naručju, Samer se osećala budalasto. Kad joj je Sara, neupućena lična asistentkinja u Kingsmeru, rekla da Majki ima rezervaciju u oksfordskom restoranu Bepe u osam - sto za dvoje - Samer je bila ubeđena da se nalazi s drugom ženom. Hirovito je uskočila u prvi voz iz Paddingtona u nameri da se s njim sukobi, samo da bi stigla u restoran i zatekla ga samog.

„Gde ti je društvo?“, upitala ga je sarkastično.

„U toaletu.“

„Shvatam. Nećeš mi zameriti ako je sačekam? Umirem da je upoznam.“

„Stvarno?“

Majki je delovao pre zbunjeno nego uspaničeno. Kad se njegov pratilac vratio iz toaleta, Samer je uvidela i zbog čega. Majki ju je predstavio savršeno šarmantnom gospodinu iz Indije. Adžaj Sing bio je u ranim pedesetim, jedva primetno mirisao na terpentini i bio jedan od Majklovih i Tomijevih ključnih dobavljača.

„Čini mi se da sam ti rekao da večeras moram da radim“, kazao je Majki kasnije, dok su se vraćali u njegov stan prolazeći iza koledža. Noć je bila kao iz snova, topla i bez oblaka, s prekrivačem satkanim od zvezda koje su treperile nad rekombom poput svitaca. Parovi studenata prolazili su kraj njih čamcima u mraku, a u neposrednoj blizini zvona katedrale Krajstčerč označavala su ponoć, kao što su činila svake noći u poslednjih osamsto godina.

„Jesi.“ Samer uze Majlda za ruku. „Ipak, zaista sam želela da te vidim. Zar nisi srećan što sam došla?“

„Još nisi došla.“ Privukao ju je k sebi i grubo je poljubio u usta. Bila je to strast koju nije iskazao mesecima, strast za koju se bojala da je zauvek nestala. „Ali hoćeš.“

Majki je na delu bio dobar koliko i na recima. Kasnije su ljubav vodili žestoko, divlje i divno, kao prethodnog leta kad su tek ušli u vezu na Martinim vinogradima. Čim ju je dodirnuo, Samer je osetila kako se sav umor i jad od pre nekoliko sati podižu i isparavaju iz nje poput kišnih kapi na suncu.

Sve je to bilo u mojoj glavi. Nema ničeg lošeg. Radio je previše naporno, a živimo na suprotnim stranama okeana. Biće sve dobro pošto smo ponovo zajedno.

Lenjo pruživši ruku, pomilovala je Majklova gola leđa.

„Jesi li nervozan zbog subotnje večeri?“

„Nervozan? Prestravljen sam. Tomi se danas u vezi s tim odlično izrazio. Rekao je da sere bodljikave prasiće. I ja se tako osećam.“

Samer se nasmejala, jer to jeste bilo smešno, ali i zato što je predstavljalo pravo olakšanje ponovo biti Samer i Majki, a ne sumnjičavi stranci u koje su se pretvorili.

„Moraću da ga zapamtim. Da ga ubacim u politički tekst u Postu: Senator Braunlou sere bodljikave prasiće zbog predstojećih preliminarnih izbora u Ajovi. Da, sviđa mi se. Mislim da će uhvatiti koren. A šta je s tvojim roditeljima? Jesu li oni smireni?“

„Majka jeste. Ona je uvek pribrana.“

Da li je Samer umislila ili se to izvesna oštrina osetila u Majklovom glasu? „A Tedi?“

„U tatinoj glavi, ova zabava se tiče isključivo porodične časti. Tri stotine godina De Virovih u Kingsmeru. To je sve za šta mari. Mislim da ne primećuje koliko je proslava prerasla tu tristogodišnjicu i koliko je važna za maminu karijeru. Drugim recima, svi dolaze da vide mamicu. Niko ne da je ni dve pare za porodično stablo De Virovih.“

Ne razmišljajući, Samer izbrblja: „Mislila sam da si večeras s nekim drugim. S drugom ženom. Mislila sam da ću te uhvatiti na delu.“

„Oh.“ Majki se namrštio. „Zbog toga si ovako banula?“

Samer klimnu, ugrizavši se za donju usnu da ne bi briznula u plač. „Zao mi je. Stvari su među nama u poslednje vreme naprosto bile tako... nekako pogrešne. Udaljila sam se od tebe.“

Majki joj je stavio prst na usta. „Šššš. Nemojmo o tome. I meni je žao. Volim te.“

Ponovo su se poljubili. Samer je preplavilo olakšanje, kao da je u poslednjih šest meseci zadržavala dah i konačno smela da izdahne. Kad su se naposljetku razdvojili, rekla je: „Ne želim da imamo tajne. Želim da znamo jedno drugo u dušu.“

„Nisam siguran da je to moguće.“

Samer podiže obrvu. „Ne smatraš da je iskrenost moguća?“

„Do izvesne tačke jeste“, odgovori Majki. „Ipak, svi imaju tajne, zar ne?“ „Zaista?“ Samer oseti nelagodu.

„Rekao bih da je tako. Međutim, to ne mora da bude loše. Tajne mogu da opterete. Kad jednom nešto saznaš, to je to. Više ne možeš to da poništiš. Ne možeš da vratiš saznanje. Nevinost, koju si ranije imala, nestaje. Ne treba to da namećeš nekome, osim ako zaista ne moraš. Posebno ne nekome koga voliš.“ Samer sede. „Dobro, sad me plašiš. Postoji li nešto što želiš da mi kažeš, Majkle?“

„Ne! U tome je suština. Ne postoji.“

„U redu, postoji li nešto što ne želiš da mi kažeš? Nešto naročito?“

„Nije uopšte trebalo da se upuštam u ovo, zar ne?“ Pokušao je da se nasmeje i tako skrene temu, ali je opuštenost od pre nekoliko časaka nestala. „Vidi, bespotrebno se uzrujavaš. Ovde se ne radi o nama. U redu?“

„U redu“, odgovorila je Samer oprezno.

„Govorim čisto hipotetički. Recimo da si saznala tajnu. Nešto loše, što je neko tebi blizak uradio davno.“

„Dobro.“

„Mislim, nešto stvarno loše. Pretpostavimo i da voliš osobu koja je to učinila.“

„Ali ne pričamo o nama, je li tako?“

„Ne pričamo o nama. Da li bi toj osobi rekla da znaš? Da li bi je suočila s tim?“

Samer je malo razmislila. „Zависи od osobe. I od tajne.“

„Eto, to nije odgovor.“

„Pa ni ti nisi postavio pitanje. To je zagonetka. Dobro, daću ti odgovor. Treba da slediš sopstvenu savest. Da postupiš kako u stomaku osećaš da je ispravno.“

Majki se okrenuo i pogledao je. Senke pod njenim očima bile su tamnije i teže nego obično. Delovala je umorno - da lije to zbog mene? - ali je i dalje bila tako lepa. Zaboravio je koliko je zapravo lepa.

Ja sam idiot. Potpuni idiot.

„Znaš li šta osećam kao ispravno u svom stomaku?“, upitao ju je.

„Šta?“

Široko se osmehnuvši, legao je preko nje. „Ovo.“

Majklu je bilo drago što je Samer došla u Oksford. Bilo mu je još draže što je odlučila da ga iznenadi kod Bepea, a ne u njegovom stanu nekoliko sati pre toga. Kakav bi to horor bio. Krivica ga je na trenutak šćepala, ali ju je odagnao. Što je bilo, bilo je. Kad se ta luda zabava završi, više će se usredsrediti na Samer i nadoknaditi joj za svoje loše ponašanje.

Što se tajni tiče, one će s njim otići u grob.

Dvadeset četrto poglavlje

Dan letnje zabave u Kingsmeru naposljetku je stigao. Aleksija de Vir probudila se pre zore posle još jedne loše prospavane noći. Ušunjavši se u kupatilo, da ne bi probudila Tedija, zapiljila se u svoj odraz u ogledalu. U nju je zurila veštica. Sedi pramenovi probijali su se kroz plavu kosu, koža joj je izgledala suvo, ljuspasto i staro, kao bajato testo, a bore od iscrpljenosti i stresa protezale su se u dubokim urezima, šireći joj se od očiju i usana.

To neće proći.

Uključivši blekberi, Aleksija poslala mejl Margaret, ličnoj asistentkinji, uredivši da frizer i šminker dođu kod nje kući rano po podne i poprave štetu. Ser Edvard Mening upravljao je Aleksijinim političkim životom, ali kad su bile u pitanju lične stvari, Margaret Frenč bila joj je desna ruka. Poslavši mejl, Aleksija je čvrsto oko sebe obavila kućnu haljinu od kašmira i sišla u svoju kancelariju u prizemlju.

„Dobro jutro, madam. Rano ste ustali. Mogu li da vam donesem kalu?“ Hvala bogu na Bejlju. Dobri batleri bili su vrsta u izumiranju, ali je kingsmerski spadao u sami vrh.

„Oh, molim te, Bejli, to bi bilo divno. Neka bude što jača, s toplim mlekom i zaslađivačem po strani. I malo ražanog tosta.“

„Blago prepečenog, mađam. Nadam se da dosad znam kakav volite.“ Kakvo je olakšanje biti kod kuće, tamo gde mali rituali nešto znače, a osnove života se nikada ne menjaju. Još od Pariza i onog groznog popodneva u Diorovom butiku, kad je čula za ubistvo Dženifer Hamlin, Aleksiju je držao utisak da je svet - njen svet - poludeo. Danju je njen raspored u Kancelariji

unutrašnjih poslova bio pretrpaniji nego ikad. Sastanak Obrazovnog veća ovde, otvaranje bolnica tamo, zvanični vladini izveštaji o svačemu, koje je trebalo pregledati, počevši od stresnih suđenja teroristima pred porotom, do sve spornijeg i nepopularnijeg sporazuma o izručenju SAD. Međutim, sve vreme ju je u pozadini uma proganjala sudbina Bilija Hamlina i njegove

kćerke. Kad bi ručala, išla u kupatilo, spavala ili uključila televizor, pred očima bi joj iskrsavao Bilijev lik poput Bankovog duha, zahtevajući njenu pažnju, zahtevajući pravdu.

Obratio sam ti se radi moje kćeri.

Bila mi je potrebna tvoja pomoć.

Ipak, ti si me odbila.

Svakoga dana krivica je poput prosjaka kucala na vrata Aleksijinog srca, tražeći da jeпусти unutra. Toliko si mnogo dugovala Biliju Hamlinu, a dala si mu tako malo. No, ona ju je svakog dana, uz nadmoćni napor volje, odbijala. Zločini prošlosti bili su zločini Toni Džileti, a Toni Džileti je mrtva. Ona je Aleksija de Vir: voljena supruga, sposobna majka i posvećena političarka koja je menjala svoju novu zemlju nabolje. Aleksija de Vir nikoga nije ubila. To nije bila njena krivica.

Krivica je možda isterana, ali je radoznalost puštena unutra i uskoro je u njoj sve više rasla. Ko je ubio Bilija i Dženifer Hamlin i zašto? Da li su njihove smrti bile u vezi jedna s drugom ili s njom, ili se zapravo radilo samo o nasumičnim nasilničkim činovima, o dva odvojena okrutna događaja u okrutnom svetu? Što je još važnije, da li je učinjeno sve što se moglo da se njihov ubica, ili ubice, privedu pravdi? Tokom cele svoje političke karijere, Aleksija de Vir borila se za žrtve nasilnog kriminala, zalažući se da se oni koji kinje slabe najstrože kazne. Bili i Dženifer Hamlin bili su slabi.

Toni Džileti nije pomogla Biliju Hamlinu kad mu je bila potrebna. No, možda bi Aleksija de Vir mogla upotrebiti svoj uticaj da mu pomogne sada...

Kafa i tost su stigli. Živnuvši zahvaljujući i jednom i drugom, Aleksija je otvorila akten-tašnu i izvadila dokument koji joj je ser Edvard Mening pripremio u vezi s ubistvom Dženifer Hamlin. Edvard je zaista prevazišao

sebe, tražeći usluge od FBI-ja i Interpola. Razgovarao je s njujorškim novinarima, klizeći kroz more nezvaničnih informacija poput predane i rešene jegulje, sažimajući i prečišćavajući istragu, tako da sekretarki unutrašnjih poslova prikaže samo najvažnije i najpoverljivije činjenice. Kao i uvek, Aleksija je bila oduševljena i zahvalna. Edvard je postao njen najbližiji politički saveznik, ponekad čak bliži i od porodice. Moraće jednog dana da mu se zahvali kako dolikuje.

Prvih šest strana prikazivale su fotografije groteskno iskasapljenog tela Dženifer Hamlin. Aleksija ih je već videla više puta, ali se njihova moć da šokiraju nije umanjila. Kakva životinja je ovo uradila? Bili je makar nastradao čisto, pogubljen jednim efikasnim ubodom noža u srce. Međutim, njegova kćer očito je prošla kroz mučenje. Svi njeni udovi behu prekriveni opekotinama, a modrice od vezivanja bile su vidljive na zglobovima, člancima i vratu. Ipak, prema rezultatima autopsije, Dženi Hamlin bila je živa kad je upala u vodu. Zvanični uzrok smrti bio je davljenje.

Davljenje.

Aleksija zatrese glavom, terajući neželjene slike. Je li to bila slučajnost? Ili je način na koji je Bilijeva kćer umrla bio značajan koliko i sama ta činjenica?

Aleksiju je pogodilo to što o Dženifer Hamlin nije znala ništa sem činjenice da je ubijena. Njen život i karakter ostali su nepoznanica. Dženina majka, Sali, i njeni prijatelji rekli su policiji da se radilo o povučenoj i smotrenoj devojci zadovoljnoj svojim poslom na mestu pravne sekretarice, i ušuškanoj u vezi s momkom, lokalnim pekarom po imenu Luka Minoti. Partneri su uvek bili prvi osumnjičeni u ubistvima mladih žena, ali se Minotijeva nedužnost nije dovodila u pitanje. Tokom sedmice u kojoj je Dženi nestala, bio je u poseti rođacima u Italiji, a više od trideset mušterija potvrdilo je njegovo prisustvo u pekari na dan njene smrti.

Još je bolnije bilo to što je Dženi Hamlin bila trudna kad je ubijena. Luka Minoti znao je za bebu i bio vidljivo ushićen jer će postati otac. On i Dženi štedeli su za svadbu. Jednostavno je sve bilo previše grozno. Nikom nije padao na pamet niko ko bi smišljeno želeo da povredi tu nežnu, porodičnu

mladu ženu.

Niko, osim Bilija Hamlina.

Bili je godinama bio ubeđen da je Dženifer u opasnosti. Dve godine pre sopstvene smrti dodijavao je njujorškoj policiji, FBI-ju, lokalnim novinama i svakom drugom ko je hteo da sluša žalbe u vezi s pretećim telefonskim pozivima. Glas je nameravao da ga povredi. Ubiće mu kćerku. Nažalost, Bili je lakode rekao policiji da su brojne javne ličnosti u opasnosti. One su uključivale dva istaknuta igrača bejzbola, masačusetskog guvernera i australijsku manekenku Danijelu Hajams, koja je reklamirala kupaće kostime, kojom je Bili bio nakratko opsednut za vreme poslednjeg naleta ozbiljne depresije. Nije iznenađivalo što su njegove tvrdnje odbačene kao simptomi duševne bolesti. Policija na njegovom mobilnom telefonu nije pronašla nikakve dokaze o sumnjivim pozivima, niti je takvih dokaza bilo u listi poziva na fiksni telefon, a Bili nije uspeo da napravi nijedan zapis kao dokaz. Dženifer Hamlin lično niko nije kontaktirao, kao ni ostale osobe koje je Bili pominjao.

Aleksija poskoči. Blekberi je zvonio. Jedva da je prošlo šest. Ko bi uopšte zvao tako rano ujutro?

„Aleksija? Henri je. Jesam li te probudio?“ Premijerov glas zvučao je napeto.

„Ne. Ne, ustala sam. Da li je sve u redu?“

„Jeste. Nema krize. Verovatno nije trebalo da pozovem ovako rano. Samo sam hteo da te obavestim da se bojim da Šarlot i ja ipak večeras nećemo moći da dođemo.“

„0.“ Aleksija proguta razočaranost i ljutnju. Ako nije u pitanju nekakva krizna situacija, neoprostivo je što otkazuju tako kasno. „Šteta.“

„Da. Iskrslo je nešto... lično“, reče Henri nategnuto. Aleksija se zapita da li se to „nešto“ odnosi na suprugu izvesnog darodavca, Loru Luelin, ali ne reče ništa. „Žao mi je.“

Ona prekide vezu. Početni gnev ustupi mesto nelagodnosti. Premijer se u poslednje vreme prema njoj ponašao izuzetno čudno. Osetila je kod Henrija

Vitmana uzdržanost koje ranije nije bilo. Oni skotovi u Kabinetu učinili bi sve da vide kako propadam. Jesu li ga uznemiravali? Možda Edvard Mening nešto zna? Možda me je zbog toga Henri pitao za njega pre neki dan, skoro me terajuei da ga se otarasim kao svog parlamentarnog privatnog sekretara.

Ili je možda Šarlot Vitman predstavljala problem. Žene često postaju ljubomorne na profesionalne odnose svojih supruga s drugim ženama. Ipak, prestara sam da bi me iko smatrao pretnjom.

Možda se ZAISTA radi o Lori Luelin? Mora da je u pitanju nešto ozbiljno kad Henri izvodi nagli zaokret u javnosti nakon dugotrajne posvećenosti.

Posle samo pet minuta produženog i jalovog nagađanja, Aleksija se zaustavila. Paranoična si. Dopuštaš da te stigne stres. Ubistvo Hamlinovih izazvalo joj je nesanicu, a tu su bile i nervoza zbog predstojeće zabave i svakodnevnne životne bitke žene u Vestminsteru. Aleksiji je zaista bio potreban odmor.

Telefon je ponovo zazujao. Ovog puta je stigla poruka od Lusi Mejer.

Jedva čekam da te vidim! - pisalo je, a iza toga je sledio niz smajlija i emotikona koji su izražavali uzbuđenje i ljubav. Zabava će biti fantastična!!!

Aleksija se glasno nasmeja. Te godine joj je nedostajala Lusi s njenim neumornim vedrim duhom i beskrajnim entuzijazmom. Toj će ženi na nadgrobnoj ploči biti uklesani uzvičnici.

Pažljivo je podigla fasciklu s dokumentima o Hamlinovima, gurnula je u fioku radnog stola i zaključala je.

Jebeš Henrija Vitmana. Tedi i ja ćemo se večeras videti s prijateljima i opustiti se.

Biće zabavno.

§

Majki de Vir dade gas na novom dukatiju panigaleu motociklu, pustivši da grmljavina njegovog snažnog motora priguši buku misli koje su mu se

rojile u glavi.

Poznao je put od Oksforda do Kingsmera kao svoj džep, ali je tog dana namerno krenuo zabačenim sporednim putevima kroz Vitam, drevnu šumu na granici severnog Oksforda, pa dalje kroz dolinu Ivenlound iza nje. Dan je bio savršen - zar bi i mogao biti drugačiji za majčinu savršenu zabavu? - vedar, sunčan i jasan. S obe strane puteljka visoka živa ograda bujala je životom, orlovi nokti, bumbari i leptiri svih veličina i boja penili su se poput vodoskoka zujave i slatkomirisne energije. Uplašeni bukom Majklovog motocikla, čvorci, senice i vivci uzletali su dok je prolazio u iznenadnom vazдушnom pozdravu. U drugim okolnostima Majki bi bio ushićen vožnjom kroz krajolik koji je voleo, s vetrom u lice i suncem za leđima. Međutim, bio je uzrujan i nervozan, ljut na emocije koje su ga savladavale dok se savijao u krivinama.

Neke od njih bilo je lako prepoznati. Recimo, krivicu koja mu je čučala na srcu poput dežmekaste žabe i gušila njegovu sreću. Prethodne noći malo je nedostajalo da se poveri Samer. Premalo. Mrzeo je sebe što je laže, što je postao kliše nevernog momka, parodija svoje najgore strane. Kad su bili razdvojeni, govorio je sebi da sve drži pod kontrolom. Da je u stanju da razgraniči vezu sa Samer i život u Engleskoj. Da će sve biti u redu. Prethodna noć pomogla mu je da shvati o kakvoj se šupljivoj samoobmani radi.

Volim je.

Volim je i idiot sam i to mora da se okonča.

Majklov zamršeni ljubavni život ni izdaleka nije bilo jedino što ga je mučilo. Već se nedeljama pretvarao da je sve uobičajeno. Pretvarao se da ne zna. Odlazio je u Kingsmer da postavlja osvetljenje i radi na nesrećnoj pagodi, kao da se ništa nije desilo.

Ipak, nešto jeste. Nešto užasno.

A Majki de Vir nije imao blagu predstavu šta da preduzme u vezi s tim.

Morao je s nekim da porazgovara. Ali s kim? Razgovor s majkom nije bio moguć. Čak i da je znao šta da kaže, Aleksijin raspored bio je toliko pretrpan, da jednostavno nije bilo prilike da ostane s njom nasamo i pridobije

njenu punu pažnju. Sto se tiče oca, Teđi de Vir oduvek je živeo u sopstvenom svetu satkanom od fantazija o negdašnjoj porodičnoj slavi i izvesnog arhaičnog koncepta viteštva koje Majki nikad nije sasvim razumeo. Teđi se nije mogao izboriti s istinom ništa bolje nego što bi se četvorogodišnje dete snašlo u upravljanju Majklovim novim blistavocrvenim dukatijem. Istina bi ga slomila, razbila u hiljade komadića nalik krhotinama ispuštenog ukrasa za božićnu jelku. Majki nije mogao reći ocu.

To je značilo da mu preostaje Roksi.

Ljutito je okrenuo ručke motocikla, dodajući još gasa motoru koji je već podrhtavao. Sirota Roksi, njegova nekada živahna i društvena sestra, svedena na usamljenog i ogorčenog bogalja zarad bezvrednog bivšeg ljubavnika. Ako je trebalo da pati još više, to neće biti zbog Majkla. Pristup do nje takođe je bio zatvoren.

Prošle noći umalo se nije poverio Samer. Ipak, zaustavio se pre nego što je otišao predaleko. Izgovaranje toga naglas, pričanje drugoj osobi o tome, učinilo bi to stvarnim. Majki de Vir je s iznenadnom jasnoćom shvatio da ne želi da to bude stvarno. Želeo je da nestane, da bude skriveno, pokopano, kao što je tako dugo i bilo. Želeo je svoju nevinost nazad, ali je nije mogao imati, što ga je toliko lutilo da je želeo da vrišti i vrišti i nikad ne prestane.

Moram da izdržim proslavu. Da je učinim uspešnom, da se osmehujem sve vreme zarad svih nas. Posle ću se ovim pozabaviti. Odlučiti šta, dođavola, da radim.

Približavao se vrhu Kum Hila. S najviše tačke brda mogli su se videti tornjevi Oksforda na jednoj strani i uspavani Kotsvolds na drugoj, kilometri i kilometri primamljivih sela i bujnih zelenih dolina i dalje prošaranih belim ovcama koje su nekada predstavljale osnovu života i primarni izvor prihoda. Bacivši pogled na brzinometar - već je išao skoro sto na sat, ali se činilo da juri brže zbog uzanih i napuštenih puteva - Majki još jednom dodade gas, ubrzavajući na uzbrdici, tako da su mu se točkovi nakratko odigli od tla kad je stigao na vrh brega. Setio se jurnjave iz detinjstva, izvođenja skoka na zadnjem točku preko lučnih mostova s Tomijem na BMX biciklima bez pedala. Međutim, dukati je bio drugačija zver sveukupno uzevši, divlja i

opasna, kao jahanje leoparda bez sedla.

Srećom, Majki je bio vešt vozač. S lakoćom spustivši motocikl na zemlju, graciozno se savio prilikom skretanja, dok se tlo spuštalo daleko ispod njega. Kako je nagib postajao sve strmiji, smanjio je gas, ali se kazaljka brzinomera i dalje pela, pokretana panigaleovom inercijom. Majki lako pritisnu prednju kočnicu. Ništa se ne desi. Iznenaden, ali ne naročito uznemiren, stegao ju je jače, instinktivno težinom tela pritiskajući prednji točak, da uspori napredovanje motocikla.

Ništa. Šta se, dovraga, dešava?

Podnožje brda brzo se približavalo. Adrenalin je počeo neprijatno da kola Majklovim venama. Na svu sreću nije bilo drugih automobila na putu, ali je krivina u dolini imala skoro četrdeset pet stepeni, nakon čega se uzani put gotovo odmah ulivao u T-raskrslu prometnog A-40. Nateravši se da ostane pribran, opet je pogledao u brzinomer.

109 km/h.

114 km/h.

Pri toj brzini korišćenje isključivo zadnjih kočnica moglo je biti i više nego opasno, zato što su motocikli imali tendenciju da se otmu kontroli, ali nije bilo druge opcije. Šta treba da radiš da zadržiš kontrolu nadproklizavanjem kod kočenja zadnjom kočnicom? - prisiljavao je sebe da se seti. To je to. Drži oči na liniji horizonta.

Podigao je pogled, ali su ga pekle suze navrele usled panike. Horizont više ne beše blaga ravna linija, već talas polja i neba, koji juri ka njemu vratolomnom brzinom.

125 km/h.

131 km/h.

Majklove ruke i noge počеше da se tresu kad je zgrabio kočnicu zadnjeg točka, odustavši od opreza i trгнуvši je svom snagom ka sebi. Celo telo mu se ukočilo u očekivanju zanošenja i drmusavog zaustavljanja, ali se ništa ne desi. Kočnica mu se labavo i mlitavo obrnu u rukama.

U tom trenutku je shvatio.

Isuse Hriste! Umreću!

Obuze ga čudan spokoj, usporivši mu otkucaje srca i reakcije, a sva čula mu utonuše u neku vrstu prigušenog usporenog snimka. Bio je svestan da je kraj, ali je imao utisak da se ne dešava njemu. Kao da je neko drugi iz sve veće blizine posmatrao kamione kako jure glavnim putem, nesposoban da se zaustavi ili čak skrene u stranu, pasivno se prepuštajući neizbežnom, poput paralisanog posmatrača.

Poslednje što je Majki de Vir pomislio bilo je: Ostavio sam jutros Samer a da se nisam ni pozdravio. Trebalo je da se pozdravimo.

Zatim su usledili udar, i crnilo, i više nije bilo misli, niti je išta više bilo važno.

Roksi de Vir posmatrala je svoj odraz u ogledalu u sobi za presvlačenje.

Tvrdila je da ne mari za svoj izgled. Posle Endrua neće biti drugog muškarca u njenom životu. Čak i da joj telo nije bilo slomljeno i beskorisno, nije u sebi imala ljubavi koju bi još mogla da pruži, niti seksualne želje i apetita za život, romansu i neminovnu patnju koja dolazi uz njih. A ipak, za veće poput predstojećeg, s čitavim svetom koji će je posmatrati, Roksi je osećala izvesno perverzno uživanje u doterivanju. Ako je postojalo išta mučnije od mlade devojke prikovane za invalidska kolica, bila je to svakako zanosna lepotica koja još jedino u njima može da se kreće. Što je bilo još važnije, Roksi je znala da čak i sad nervira majku kad izgleda lepše od nje.

Te večeri uložila je sav napor da zablista. Prirodno gusta plava kosa beše joj pokupljena u komplikovanu punđu pričvršćenu antičkim viktorijanskim šnalama ukrašenim lepo obojenim staklenim perlama. Viseće dijamantske minđuše nekada su pripadale Tedijevoj babi, ledi Moud de Vir. Svetlost koju SLI odbijale bila je u savršenom kontrastu s Roksinom glatkom, nežno preplanulom kožom. Haljina je bila jednostavna, ništa nalik elegantnoj Diorovoj konfekciji koju je Aleksija planirala da joj kupi u Parizu. Prepuštena samoj sebi, Roksi se odlučila za jednostavnu dugačku haljinu od svile krem boje, koja joj je diskretno prekrivala smrskane noge, istovremeno

joj obuhvatajući pune, glatke grudi u korset s jedva приметnim fišbajnom. Time je postigla utisak nevinosti i čulnosti, efekat koji je istakla suptilnom šminkom - najbleđe ružičastim usnama i obrazima na koje je nanela fini prah svetlucavog rumenila boje breskve. Jednostavan srcasti zlatni privezak, koji joj je dražesno visio oko vrata, upotpunjavao je sliku.

Odguravši se do prozora, Roksi pogleda nadole u legije livrejisanog osoblja koje je trčkaralo tamo-amo poput mrava. Tomi Lajon koračao je preko dvorišta, nalik na zabrinutog generala u časovima pred bitku, vičući i gestikulirajući i upravljajući trupama u Majklovom odsustvu. Bilo je vrlo neobično što se Majki nije pojavio u Kingsmeru tog ključnog popodneva. Tomi nije imao predstavu gde je, a Majklov mobilni telefon, obično zalepljen za njegovo uvo, bio je isključen. Pošto se pristizanje prvih gostiju očekivalo za sat, razumljivo je da je napetost rasla. Roksi se nadala da sinoćno neočekivano pojavljivanje Samer Mejer u Oksfordu ne stoji iza Majklovog nestanka. Ako ga je Samer uhvatila u preljubi s jednom od njegovih zečica, sve je bilo moguće. Ne bi se moglo reći da ne zaslužuje sve što mu se dešavalo. Ipak, Roksi je volela Samer i volela bi da Samer i Majki budu zajedno. Bilo bi joj žao da Majki upropasti tu vezu.

Zazvonio je Roksin telefon na toaletnom stočiću. Majklovo ime blesnulo je preko ekrana. Mi o vuku...

„Bolje bi ti bilo da imaš dobar izgovor, Hudini. Jadni Tomi samo što nije doživio slom živaca.“

„Gospođice De Vir?“

Glas na vezi nije bio Majklov. „Da. Ko je to?“

„Oksfordširska policija. Bojim se da je došlo do nesreće.“

„Kako izgledam?“

Aleksija se zavrtela ispred Tedija kao srednjoškolka na maturskoj večeri.

Tedi se srećno isprsi. „Izgledaš savršeno, draga moja. Mogao bih da umrem od ponosa.“

Dobro je, pomisli Aleksija. Savršenstvo je ono čemu je težila.

Ispijene babuskere od tog jutra beše nestalo. Takođe je nestalo i preplašene žene progonjene slikama unakaženog leša Dženi Hamlin, kao i paranoične političarke koja baca pogled preko ramena, očekujući zamišljene neprijatelje. Večeras neće biti neprijatelja. Ni smrti. Ni straha. Ni iznenađenja. Premijer i njegova supruga možda su izneverili Aleksiju i Tedija, ali je Aleksija name ravela da se poštara da Vitmanovi budu ti koji će zažaliti zbog svog neprisu stvovanja večerašnjoj zabavi, a ne De Virovi. Proslava će, kako je Lusi Mejer predvidela, biti „fantastična“.

U pogledu toalete, Aleksija se u poslednjem trenutku predomislila i opredelila za upadljivu tamnozelenu haljinu od teške žakar svile s visokom orijentalnom kragnom. Nešto u vezi s tim podsećalo je na Kruelu de Vil, ali ne na loš način, i haljina je bila krajnje elegantna i svedena. Ogrlica uz vrat od bisera i dragog kamenja bila je manje uzdržana, ali je u Aleksijinim godinama pokrivala mnoštvo grehova. Osim toga, pripadala je nasledstvu porodice De Vir, što je prirodno oduševljavalo Tedija. S ofarbanom kosom, stilizovanom i fiksiranom lakom, oživljenim tenom i šminkom koju joj je besprekorno nanela neuporediva Margaret, Aleksija je i izgledala i osećala se kao milion dolara. Spremna za boj, kako bi to Tedi rekao.

„Dođavola s ovom prokletinjom. Gde je Bejli?“

Tedi je petljao s leptir-mašnom pred ogledalom. Kao redovni posetilac svih događaja na kojima se podrazumevalo nošenje odela i mašni već dobrih četrdeset godina, Tedi je i dalje pristupao svakoj leptir-mašni neznački, kao da mu je prva u životu.

„Nije ti potreban Bejli.“ Aleksija nestrpljivo coku, pa skloni njegove ruke i preuze vezivanje mašne. „Preko, okolo, ispod, kroz. Eto. Ne radi se o raketnoj nauci, dragi.“

Obgrlivši je oko struka, Tedi je privuče k sebi. Kad je zatvorila oči, Aleksija je udahnula poznati miris, mešavinu floris losiona posle brijanja, pirs sapuna, paste za zube i izglancane kože cipela. Bezbednost. Dom. Tedi je nikada nije seksualno privlačio, čak ni kada su bili mladi. Ipak, nalazila je da je njegovo fizičko prisustvo utešno i prijatno pre nego uzbudljivo, nalik na grljenje pomalo ofucanog, ali mnogo voljenog plišanog mede. Isto se osećala

i sada. Poželela je da taj osećaj može nekako da flašira i čuva, da uživa u njemu kad je sama i kad sadašnji stresovi i strahote iz prošlosti postanu neizdrživi.

„Volim te.“

Tedi de Vir bio je oženjen Aleksijom više od tri decenije. Dovoljno dobro je razumeo svoju suprugu da zna da verbalno izražavanje ljubavi ne spada u njen uobičajeni stil.

Pružio je ruku i prislonio joj dlan na čelo. „Da li si sasvim dobro, stara curo?“

Aleksija ga lupi po ruci, postidena. „Prestani da se podsmevaš. Zar ne mogu s vremena na vreme vlastitom mužu da kažem koliko ga volim?“

„Ne podsmevam se.“ Iznenada je shvatila da govori istinu. „Draga, draga Aleksija“, brzo prošapta Tedi. „Kad bi imala predstavu koliko te volim, koliko bili daleko išao da te zaštitim...“

„Šta bi onda bilo?“

„Prestravila bi se.“

Tada ju je poljubio, strastveno, gurnuvši joj jezik u usta poput tinejdžera u zadnjem redu bioskopske sale. Aleksija je bila toliko zaprepašćena da mu je na isti način uzvratila. Bilo je uzbudljivo, kao da se ljubi sa strancem, ali je posle nekoliko trenutaka postala svesna da ih neko gleda. Kada se odmakla, videla je Roksi. Kolica joj behu pakirana na vratima glavne spavaće sobe. Izgledala je zadivljujuće u haljini od krem svile. Makar bi bilo tako da se na njenom licu nije očitavao revoltirani užas.

Aleksija izgubi strpljenje. „Šta je bilo, Roksen? Zar nikad nisi videla da se muž i žena ljube?“

„Smiri se, mila“, promrmljao je Tedi, ali je Aleksija već uhvatila zamah.

„Ne, žao mi je, Tedi, ali neću da se smirim. Kako se usuđuje da nas tako posmatra! Dojadilo mi je da se šunjam u vlastitoj kući, oko vlastitog muža, kao da hodam po jajima. Tvoj otac i ja se volimo, Roksen. Srećni smo zajedno, blaženo srećni, a ako se tebi to ne sviđa... pa, bojim se da je to

prava šteta.“

Roksi otvori usta da nešto kaže, pa ih ponovo zatvori. Činilo se da je čitavu večnost sedela kao skamenjena u do vratku. Kada je konačno progovorila, glas joj je zvučao poput kreštanja.

„Radi se o Majklu.“

Ledeni strah preplavi Aleksijino srce. „O Majklu? Šta je s njim? Nešto se desilo?“

„To sam došla da vam kažem.“ Suze su lile niz Roksino lice. „Desila se užasna nesreća.“

Dvadeset peto poglavlje

Samer Mejer iskočila je iz taksija i kroz električna dvostruka vrata utrčala u bolnicu Džon Radklif. Nalazila se u Hedingtonu, nekoliko kilometara severno od centra Oksforda, i imala jedno od najzaposlenijih odeljenja za nesrećne i hitne slučajeve u zemlji. Iako je još bilo rano po podne, sunca je nestalo. Bila je subota i barovi su bili otvoreni. Kako je to bio Oksford, Samer se naposljetku probijala do prijemnog pulta kroz more pijanih studenata, koji su se bučno žalili na povrede koje su uglavnom sami sebi naneli.

„Majki de Vir“, rekla je bez daha. „Nesreća na motociklu. Primljen je pre nekoliko sati.“

Molim te, molim te, drži se, Majkle. Molim te, nemoj da umreš.

Niz gnusnih slučajnosti sprečio je Samer da stigne ranije. Roksen je u Majklovom novčaniku navedena kao najbliži srodnik. Kad je Roksi čula vest, odmah je pozvala Samer. Nažalost, ispraznila se baterija Samerinog američkog mobilnog telefona, a ona je izašla iz Majklovog stana da kupi šminku samo nekoliko minuta pre nego što je Roksi pozvala i ostavila glasovnu poruku. Samer je napokon preslušala poruku skoro dva sata kasnije. Neće je zaboraviti dok je živa. Vrativši se u stan i pritisnuvši dugme za reprodukciju, očekivala je da čuje Majklov glas, a umesto toga shvatila da sluša Roksin. Gušeći se u jecajima, Roksi joj je ispričala da je Majkla pregazio kamion u stravičnoj nesreći, i da ga voze u bolnicu. Međutim, poslednje tri reči Roksin poruke bile su te koje su se zauvek urezale u Samerino pamćenje:

„Možda neće preživeti.“

Samer je izjurila na ulicu, bosonoga i s dugačkom kosom koja se još

cedila posle tuširanja, ali joj je trebalo petnaest minuta da nađe slobodan taksu i dodatnih pet da ubedi vozača da je primi u poluodevenom i histeričnom izdanju. Kad su konačno krenuli, saobraćaj na obilaznici je bio užasan.

Žena za prijemnim pultom u ambulanti hitne pomoći ukucala je Majklovo ime u kompjuter.

„De Vir. Da, tu je.“

„Kako je on? Je li u operacionoj sali?“

Žena je podigla pogled s ekrana. „A vi ste?“

„Samer. Samer Mejer.“

„Jeste li član porodice?“

„Ja sam mu devojka.“

„Žao mi je. Samo porodica.“

„Ali upravo sam vam rekla. Njegova sam devojka.“

„Mož' meni da budeš devojka, ako oćeš... divna jebozovna guzice.“ Odvratni čovek, paralisan od alkohola, u odelu, zaleteo se na Samer otpozadi, pipajući je dok je pokušavao da održi ravnotežu.

Okrenuvši se, Samer ga snažno odgurnu, bacivši ga na obližnju grupu pacijenata. „Odjebi!“

„Vidite“, preklinjala je, „Majklova sestra je zvala i zamolila me da dođem. Ona mu je najbliži srođnik. Molim vas. Ja jesam porodica. Moram da ga vidim.“

„Sačekajte ovde trenutak.“

Ustavši, žena se šapatom posavetovala s kolegom. Samer je primetila bolne i ozbiljne izraze na njihovim licima i izvukla očigledan zaključak. Zakasnila sam. Mrtav je. Želela je odmah da postavi pitanje, ali je otkrila da reči odbijaju da izađu. Umesto toga je stajala nema i bespomoćna kad se žena vratila i pružila joj komadić papira s nekim brojem na njemu.

„Ako vas iko bude pitao, recite da ste rođaka. Intenzivna nega, četvrti sprat, lift C. Ovo je vaša propusnica.“

„Da li je mrtav?“, naposletku izlete Samer.

Žena je spustila pogled, nesposobna da sretne njen pogled.

„Objasniće vam sve na četvrtom spratu, dušo moja.“

„Molim vas! Samo mi recite. Je li mrtav?“

Žena je razmenila zabrinut pogled s kolegom. „Vidite, nije na nama da išta govorimo“, šapnula je Samer. „Ipak, prema mojim beleškama, Majki de Vir proglašen je mrtvim pre otprilike sat. Žao mi je. Na intenzivnoj će vam reći više.“

Samer se kao u bunilu probila kroz vrata na guranje.

Majki je mrtav.

Mrtav.

Zakasnila sam.

Dežurni ju je zaustavio. „Jeste li dobro, gospođice? Mogu li vam pomoći?“ Samer podiže komad hartije kao zombi. Dežurni joj pokaza da produži. Našla je lift C. Skrenuti desno za odeljenje traumatologije, levo za intenzivnu

negu. Prijemno je uz stepenice. Samer je bila svesna ljudi koji se kreću oko nje, sestara, pacijenata, posetilaca i lekara. Čula se muzika iz zvučnika i bese tu kafić u kom su se prodavali sendviči uvijeni u plastičnu foliju, veliki akvarijum s gomilom izmorene dece okupljene oko njega i ogromni izlozi kroz koje je kuljalo svetlo. No, za nju je sve stalo. Kretala se kroz hodnike poput duha, obamrla i tiha.

Mrtav je. Majki je mrtav.

Bizarno, uhvatila je sebe kako razmišlja o zabavi. Šta se dešavalo u Kingsmeru dok se odvijala Majklova lična tragedija? Da li će se događaj nastaviti prema planu? Ili će šefovi države stići i biti odbijeni? Pokušala je da zamisli scenu.

Zao mi je, vaše veličanstvo. Desila se tragedija. Nastradao je domaćinov sin. „Ideš gore, ljubavi?“

Majkla više nema, budućnost se ne sprema.

To se rimuje.

„Četvrti sprat. Vrata se otvaraju.“

Majki je mrtav, u bolničkom krevetu, ništa više nije u kontinuitetu.

„Ovo je intenzivna nega. Mogu li vam pomoći?“

„Samer.“ Glas Tedija de Vira bilo je prvo što je do nje uspjelo da dopre. Okrenula se i ugledala ga. Trebalo je nekoliko sekundi da se magla raščisti i šok dovoljno izbledi, da bi prepoznala prijatne i poznate crte lica Majklovog oca. „Tedi.“ Briznula je u histeričan plač.

„De, de.“ Tedi ju je zagrlio utešiteljski, očinski. „Ne plači. Sve je u redu.“ „U redu? Nije u redu“, jecala je Samer. „Mrtav je!“

Tedi je delovao zbunjeno. „Ne, nije.“

Nada se popela u Samerino grlo, izazvavši nagon za povraćanjem. „Majki nije mrtav?“

„Nije, draga moja. Ko ti je to rekao?“

„Sestra na prijemu. U prizemlju.“

Oseti da je noge izdaju. Tedi joj pomože da sedne.

„Sigurno se spetljala. Isprva ga je ekipa hitne pomoći proglasila mrtvim. No, kad su ga ovde smestili, lekari su uspjeli da ga reanimiraju.“

„Dakle, dobro je!“

Bilo je to previše za nju. Rolerkoster nade i očaja izazvao je vrtoglavicu. „Ne bih se tako izrazio. U komi je. To je sve što znamo. Operacija je trajala Iri sata i učinjeno je sve što se moglo.“

„Ali biće mu dobro.“

Tedi iscrpljeno protrlja oči. „Zaista ne znam, Samer. Aleksija je razgovarala s lekarima. Najbolje će biti da popričaš s njom. Sada je s Majklom.“

Sestra je uvela Samer. Majklova soba više je ličila na palubu međuzvezdanog broda Enterprajz nego na bolničku sobu. Aparati, žice i lampice nalazili su se posvuda - uza zidove, na postoljima kraj njegovog

kreveta, čak su visili i s tavanice.

Zatim, bio je tu i sam Majki.

Čim ga je spazila, Samer je u zaprepašćenju pokrila usta rukom. Nije bilo krvi. Međutim, očistili su ga tako temeljno i ležao je toliko nepomično da je jedva delovao stvarno. Telo mu beše prekriveno belim čaršavom, a gornji deo lica umotan u zavoje. Videli su mu se jedino brada i usta, a i to je bilo napola skriveno glomaznim cevkaama i aparatom za disanje prikačenim na respirator iza naslona za glavu. Šišteće viš-vuš aparata, koji je pumpao i isumpavao vazduh iz njegovih pluća davalo je toj inače vrhunski tehnički opremljenoj prostoriji izrazito starovremenski duh. Samer je delimično očekivala da iza kreveta iskoči patuljak s mehom ili harmonikom. Umesto toga Aleksija ustade da je pozdravi.

„Samer. Kako si?“ Aleksija ispruži savršeno izmanikiranu ruku da se s njom rukuje. Prsti su joj bili hladni poput leda. „Tako je lepo od tebe što si došla.“ Samer ju je gledala belo. Lepo od mene? Aleksija ju je pozdravila kao da se radi o koktel-zabavi na kojoj se Samer pojavila iz pristojnosti. Zar ta žena nije shvatala ozbiljnost situacije?

„Šta se dešava, Aleksija? Šta su sve ove mašine? Tedi je rekao da ste pričali s lekarima.“

„S hirurinom jesam, doktorom Krikdejnom. Izuzetno fin čovek.“

Samer je čekala. I?

„Već smo se upoznali, kako se ispostavilo“, brbljala je Aleksija. „Znam ga iz lokalnog biračkog tela. Njegova žena obavila je odličan posao kao prikupljač sredstava.“

Samer požele da je prodrmusu. Zabole me za biračko telo, a trebalo bi da zabole i tebe! Sin ti možda umire! Umesto toga, boreći se da joj glas ostane miran, upita: „Šta je doktor Krikdejl rekao za Majkla?“

„Ah, da. Majki je u medicinski izazvanoj komi.“

Samer je izgledala užasnuto. „Hoćete reći da su mu lekari to uradili?“ „Morali su. Bez toga nije bilo šanse da mu operišu mozak.“

„Radili su mu operaciju na mozgu?“ Samer je počela da se oduzima od straha. Drugi put za nekoliko minuta morala je da sedne.

Aleksija reče: „Da. Misle da je jurio brže od sto trideset kilometara na sat kad je udario u kamion. Bio je to bočni udar, ali pri toj brzini je čudo što je uopšte preživeo. Slomljene su mu obe ruke i noge i ima unutrašnje krvarenje, ali glavni razlog za brigu bila je trauma glave. Doktor Krikdejl je uklonio šesnaest zasebnih komadića kosti iz desne komore mozga.“

Kao da je slušala vremensku prognozu. Aleksija je zvučala tako smireno, tako jezivo kontrolisano.

„Postoje znatni otoci i krvarenje u mozgu. Nažalost, prvi snimci sa skenera pokazali su vrlo nizak stepen aktivnosti. Čekamo one kasnije, ali se doktor Krikdejl ne nada mnogo.“

„Hoće li preživeti?“, prošapta Samer.

„Ne mogu da kažu u ovoj fazi. Mogao bi. Ipak, možda to ne bi bio najbolji ishod.“

Samer s nevericom pogleda u Aleksiju. Majklova majka oduvek ju je plašila. Dugo je mislila o Aleksiji kao o bezosećajnoj osobi, ali nikad nije mogla da je zamisli kao sposobnu za takvu neosetljivost prema rođenom sinu. Prema Roksi, možda. Ali Majki joj je uvek bio ženica oka.

„Šta mislite pod tim? Ne želite da živi?“

„Ne kao biljka, to ne. Ostaću noćas s njim.“ Aleksija se carski okrenula na drugu stranu i položila ruku ukrašenu dijamantima na Majklovu potpuno mlitavu. „Možeš se vratiti ujutru.“

Bilo je to otpuštanje, postupak carice koja tera svoju služavku. Samerina zaprepašćenost Aleksijinom hladnoćom pretvorila se u bes.

„Želim da ostanem. Majki bi želeo da budem tu.“

„Ne.“ Čelik u Aleksijinom tonu nije ostavljao prostora za pregovaranje.

Samer otvori usta da se pobuni, ali Tedi joj mudro spusti ruku na mišicu. „Ne sada“, šapnuo je. Napolju, u hodniku, govorio je otvorenije.

„Ne smeš joj suditi preoštro, mila moja. U šoku je. Svi smo.“

„Ali tako je hladna, Tedi!“

Nije nameravala da se izrazi tako grubo, ali su reči same izlazile.

„Znam da tako izgleda“, reče Tedi blago. „Ali taj momak joj znači sve na svetu.“

I meni znači sve, pomisli Samer očajno.

„Zar ne možete da je ubedite da mi dozvoli da ostanem? Šta ako...“
Počela je da plače. „Šta ako premine tokom noći?“

Tedi joj uputi pogled pun beskrajne dobrote.

„Ako noćas umre, neće mu trebati nijedna od vas. Zar ne?“

§

Sledećeg jutra nedeljne novine bile su pune fotografija s neodržane kingsmerske zabave i tmurnih izveštaja o skoro fatalnoj saobraćajnoj nesreći Aleksijinog sina. San ofsandej prvi je skovao izraz koji će Aleksiju progoniti narednih meseci, s pitanjem u naslovu: PROKLETSTVO DE VIROVIH? Imajući ovu poslednju sočnu tragediju za prežvakavanje, tabloidi su uživali u iskopavanju svih starih glasina u vezi s Roksi, „prave priče“ koja stoji iza sekretarkine kćerke i njenog misterioznog pada s trećeg sprata. Njene slike u invalidskim kolicima nizale su se uz fotografije bolnice Džon Radklif, u kojoj se Majki nalazio u „kritičnom ali stabilnom stanju“. Čak su osveženi i stari neslavni snimci Sandžaja Patela, načinjeni pre njegovog zatvaranja i kasnijeg samoubistva. Umesto da pokaže saosećanje, hirovita britanska javnost činilo se da reaguje srdito prema Aleksiji, tumačeći njen stoicizam (u pogledu Majklove nesreće) kao bezosećajnost, vraćanje na staro loše ponašanje. Činilo se da se preko noći srušila pozitivna slika koju je Aleksija tako naporno gradila kod glasača tokom cele godine. Bila je usamljenija nego ikada.

Kod kuće, u istočnom Londonu, Gilbert Drejk radosno je uživao u publicitetu koju je vest dobila.

Baš kao u Izlasku, kad je faraon odbio da oslobodi božji narod, a Gospod

u znak odmazde pobio svu prvorodenu mušku decu i prvorodene među životinjama, Aleksija de Vir kažnjena je za držanje jadnog Sandžaja Patela iza rešetaka.

Žrtvovaće prvi muški plod utrobe svoje Gospodu.

Moram se čuvati greha gordosti, opomenu se Gil. Osveta je Gospodnja, ne moja. Ja nisam ništa drugo do njegov instrument.

Gilbert Drejk molio se za vodstvo. Pokaži mi svoju volju, o, Gospode. Pokaži mi put odavde. Zaslužena kazna konačno se sprovodi. Ipak, daleko od toga da je završena.

Dve nedelje nakon Majklove nesreće, Aleksija se sastala s premijerom.

„Imaš pravo na plaćeno odsustvo, znaš“, rekao joj je Henri Vitman. „Niko te ne bi osudio ako osetiš potrebu da se na neko vreme povučesh i budeš s porodicom.“

Aleksija je nepoverljivo začkiljila. Stariji ministri Kabineta nisu se povlačili „na neko vreme“. Držali su se svojih radnih mesta, ili bi bez njih ostajali. Henri Vitman je to znao podjednako dobro koliko i ona.

„Pokušavaš da me se otarasiš, Henri?“

„Naravno da ne“, prasnuo je. „Ne bih se usudio!“

„Dobro“, uzvratila Aleksija, ne uzvativši osmeh premijeru. „Majki nije povratio svest otkad se to dogodilo. Prema njegovim lekarima, veoma su mali izgledi da hoće.“

„Tako mi je žao.“

„Molim te, poštedi me sažaljenja.“ Aleksija je zvučala gotovo ljutito. Henri Vitman se nadao da iz nje govori patnja, ali to beše teško ustanoviti. „Da se ja pitam, sutra bismo isključili proklete aparate. Tedi je taj koji navaljuje da ih ostavimo u radu. Ipak, nemam nameru da tračim život u bolničkoj sobi, držeći sinovljevu nepomičnu ruku, kad mogu da budem ovde, od koristi, i sve to samo zato da se neka matora moralistkinja u Dejli mejlu oseća bolje.“ „Niko to ne predlaže, Aleksija.“

„Zaista? Kladam se da Kevin i Čarls usrdno ističu koliko sam u nemilosti

štampe otkad se ovo desilo.“

„Uopšte ne“, šlaga Henri Vitman. Aleksijini neprijatelji u Kabinetu uistinu nisu gubili vreme da obnove svoje napade. Ipak, Henriju nije bio potreban Kabinet da mu govori ono što je i sam mogao da pročita. Ma kakva bila njena prava osećanja, Aleksija de Vir pokazala se kao krajnje hladna i bezdušna u pogledu sinovljeve nesreće, insistirajući na „uobičajenom ponašanju“. Uticaj na njen imidž bio je katastrofalan, a loš publicitet odražavao se na celu Konzervativnu partiju.

Sarlot Vitman, premijerova supruga, rekla je gotovo isto to prethodne noći u postelji. „Čini da i ti ostavljaš loš utisak, Henri. Moraš da je se rešiš.“

„Znam, ali šta mogu? Ne mogu da kažem toj ženi kako da oplakuje rođenog sina.“

„Da oplakuje?“ Sarlot se sumorno nasmeja. „Ako se to zove oplakivanjem, ja sam kraljica Elizabeta. Ti si premijer, dragi. Pozabavi se reorganizacijom.“ Da je to bar bilo tako jednostavno! Da ga samo Aleksija de Vir nije imala u šaci! Iako nijedno od njih o tome nikada nije govorilo, očigledna istina koju su zaobilazili bila je i te kako opipljiva i čak i sada je štitila Aleksiju.

Aleksija pogleda u Henrija Vitmana i pomisli: On nešto krije. Neodređeni osećaj nelagodnosti, koji ju je obuzeo pre Majklove nesreće, sada je prerastao u nešto slično potpuno razvijenoj paranoji. Gde se Henri Vitman u sve to uklapao? Tajanstveno se i u poslednjem trenutku izvukao da ne dođe na zabavu u Kingsmeru; nekoliko časova kasnije, Majki je bio u komi. Nije postojao nikakav razlog za povezivanje ta dva događaja, ali je Aleksija ipak hvatala sebe u potrazi za smislom, zlokobnim značenjem u svemu. Gde god bi se okrenula, osećala je neprijateljske zasede. Neprijatelje iz prošlosti i one iz sadašnjosti. Neprijatelje kod kuće i neprijatelje na poslu. Karijera joj se rušila. Majki se borio za život. Bili Hamlin i njegova kćer bili su mrtvi. Imala je utisak da joj neko zlo, neka nevidljiva ruka uništava život ciglu po ciglu, upropašćujući sve za šta je radila, sve što je postala. Da nije bilo Tedijeve nepokolebljive podrške, Tedijeve i Lusine - Lusi je bila stena u celom tom košmaru, Aleksija bi se iskreno uplašila za svoj zdrav razum.

Vrativši se u svoju kancelariju u Parlamentu, poverila se ser Edvardu Meningu. „Svi se spremaju da me srede, Edvarde. Svi. Henri samo čeka priliku da napadne, vidim to.“

„Sumnjam da je tako, sekretarko unutrašnjih poslova“, reče ser Edvard glatko. „Jeste, verujte mi. Jedino vama verujem, Edvarde, vaša pomoć sada mi je potrebija više nego ikad.“

„I ja ću vam je sa zadovoljstvom pružiti, sekretarko. S velikim zadovoljstvom. Pokušajte da ne brinete. Preživjećemo oluju zajedno.“

Lusi Mejer bila je u Oksfordu i pila kafu sa Samer. Prošle su dve sedmice od Majklove nesreće i Lusi i Arni spremali su se da se vrate u Sjedinjene Države. Lusi je želela da im se Samer pridruži - Ne možeš ovde ostati večno, mila - ali je makar zasad Samer insistirala da ostane uz Majkla. Za razliku od nekih ljudi koje bi mogla da navede.

„Shvataš li da ga Aleksija nije posetila nijednom - ni jedan jedini put od onog dana? Jednostavno je nestala!“

Lusi otpi malo kafe. „Sigurna sam da ima svoje razloge.“

„Ima. Sebičnost“, reče Samer gnevno. „Kao da imaš šlepu tačku kad se radi

o toj ženi. Zašto uvek puštaš da se izvuče?“

„Kako to misliš?“, upita Lusi. Na veliku Samerinu žalost, Lusi je dan ranije ručala s Aleksijom u Londonu i pokušala da joj ponudi rame za plakanje. „Iskreno, dušo, znam da želiš nekoga da okriviš. Ipak, ono što se desilo Majklu nije krivica njegove majke. To je bio nesrećan slučaj.“

„Možda.“

„Šta misliš pod tim možda? Jeste bila nesreća!“

„Majki je bio dobar vozač“, kaza Samer. „Bio je iskusan. Put je bio prazan usred belog dana. Zašto bi iznenada izgubio kontrolu?“

„Zato što je vozio prebrzo“, odgovori Lusi razborito.

„Da, ali zašto?“

„Mladići na moćnim motociklima zaista ponekad voze suviše brzo, mila.

Nije im potreban razlog.“

„Slažem se, ali ne toliko brzo. Sigurno je bio pometen. Noć uoči toga ponašao se čudno. Uporno je govorio o tajni i postavljao mi čudna pitanja. Recimo, da li bih odala tajnu u vezi s nekim koga volim.“

Lusi je pustila šoljicu. „Kakvu tajnu?“

„Upravo se o tome i radi. Nemam pojma. Bio je veoma zagonetan u vezi s tim. Ipak, očito se radilo o nečemu lošem. Imam jak utisak da ima veze s Aleksijom.“

Lusi je zamišljeno okretala prsten na desnoj ruci. Beše to porodični prsten, poklon koji je kao devojčica dobila od oca. Uvek ga je koristila kao brojanicu, da umiri nerve i bolje se usredsredi na problem. Lusi je ohrabivala Samerinu vezu s Majklom de Virom. Međutim, otkad se desila tragedija, jedino je želela da joj se kćer vrati kući, da dođe u Sjedinjene Države i skloni se daleko oci te zbrke. Lusi je već znala više o porodičnim tajnama De Virovih nego što je želela. Samer bi makar mogla da bude pošteđena takvih saznanja.

Samer dovrši svoj dupli espresso. „Moram da otkrijem na šta je Majki mislio. Šta ga je to ometalo kad je...“

Obuzela ju je krivica kad je shvatila da umalo nije rekla umro. Ne smem da odustanem od njega. Ne sad kad svi drugi jesu. Gde ima života, ima i nade. „... kada je doživeo udes.“

Lusi reče: „Da li ti je palo na pamet da možda nije želeo da znaš? Tu tajnu, šta god da je. Imao je priliku da ti kaže, a nije. Možda Majki želi da sve toпустиš. Da nastaviš sa svojim životom.“

„Nastavljam sa svojim životom“, kaza Samer prkosno. „Tu sam zbog Majkla. Podržavam njegov oporavak. To jeste moj život.“

„Samer, ljubavi...“

„Nije li bolje da kreneš, mama? Ne želiš da propustiš let.“

Lusi Mejer baci pogled na sat. Stvarno je morala da pođe. Ma koliko da je želela da Samer krene s njom, znala je da ne može živeti kćerkin život

umesto nje.

„U redu, idem. Ipak, moramo još da razgovaramo o ovome.“

„Svakako“, uzvratila Samer, da stavi tačku na tu priču.

„Tvoj otac je već pozvao dekanovu kancelariju na Njujorškom univerzitetu. Ubedio ih je da ti odobre odsustvo zbog cele situacije, ali će u nekom trenutku želeti da čuju kad se vraćaš.“

„Naravno. Javiću vam. Zdravo, mama.“

Samer je posmatrala majku kako odlazi.

Nikada se neću vratiti. Njujork i koledž i stažiranje u „Postu“. Sve je to deo jednog drugog života. Besmislenog i detinjastog. Ništa od toga nije važno bez Majkla.

§

Samer je dugo pešačila nazad do Majklovog stana, kroz lavirint uličica koje teku iza koledža Ekseter i Linkoln, nizbrdo prema Modlinu i reci. Majčina poseta izazvala je uznemirenost i neraspoloženje, pa nije mogla da uživa u toploti poznog letnjeg sunca na leđima, niti u lepoti tornjeva što su se uzdizali nad njom. Oksfordske ulice behu ispunjene osmehnutim ljubavnicima u šortsevima i naočarima za sunce, koji su se fotografisali među uspavanim tornjevima, ili se ljubili na drevnim mostovima. Dok je hodala, vrbe su malaksalo kupale grane u vodama Čarvela, koje su nežno tekle. Deca su jela sladoled u kornetu i gurkala i hladila nožne prste u vodi, dok je porodica labudova kraljevski klizila kraj njih.

Svi su srećni. Svi žive svoje živote kao da se ništa nije desilo. Kao da svet nije stao.

Samer je gledala u strance u čudu, a zatim ljutito. Iracionalna srdžba puštala je korene u njenom srcu. *Kako se život usuđuje da teče dalje? Kako se usuđuje dok se Majki bori za vazduh samo nekoliko kilometara odavde?*

No, drugi glas u glavi, onaj majčin, bio je podjednako istrajan.

To što je zadesilo Majkla bila je nesreća.

Niko nije kriv.

Samo dođi kući.

Da li je majka imala pravo? Da li Samer traži smisao u nečemu što je bio jednostavni čin sudbine, saobraćajna nesreća, svakodnevna surovost koja se dešava milionima ljudi širom sveta? Možda. Ipak, u tom trenutku, bilo joj je potrebno da veruje da postoji razlog što je Majki tog dana doživeo udes. Postojalo je nešto što je trebalo da zna, nešto što je trebalo da otkrije. Želeo to Majki ili ne. Gledaće na to kao na posao, kao na priču koju je zadužena da istraži.

Svi detektivski instinkti govorili su joj da počne od Majklove majke, bezosećajne i nemilosrdne Aleksije de Vir.

Stigavši u stan, Samer odbaci cipele i odgega se u Majklovu radnu sobu. Kompjuter mu je još bio na stolu, podešen na hibernaciju, kao da bi svakog trenutka mogao da ušeta i nastavi gde je stao. Pored računara, nesređeni tabaci papira rasutih posvuda, priznanice, spiskovi, računi, svi manje-više u vezi s kingsmerskom zabavom. Još ih beše uguranih u razne ladice, ili naslaganih na štampač, stolicu i sofu, koji su ispunjavali mali radni prostor. Majki očito nije naročito verovao u arhiviranje. Samer se jalovo zapita kako je, zaboga, uspevao da vodi uspešan posao u takvom haosu, te da li radni sto Tomija Lajona izgleda isto. Ili je možda Tomi bio senzibilni lik u tom dvojcu, onaj koji sve drži na okupu, dok je Majki ispaljivao ideje i planove i koncepte poput vatrometa iz blistavog rasejanog uma.

Moram da pozovem Tomija.

Spustivši se na Majklovu stolicu, iznenadio ju je osećaj probadanja kroz srce u času kad je uključila njegov računar. Da li je moguće da je pre samo petnaestak dana sela u voz za Oksford, ubeđena da će ga uhvatiti u preljubničkom činu? Uverio ju je u svoju ljubav te noći, naterao je da mu ponovo veruje, da veruje u njih dvoje kao par. Ipak, dok je tako sama sedela u njegovoj radnoj sobi, sumnje počеше da se vraćaju. Da li je zaista želela da pročeslja

Majklovo sanduče, fotografije, Fejsbuk kontakte? Šta ako ne bude mogla

da se nosi s onim što nađe?

Lozinka. Ekran je zahtevno treptao u nju.

Kako sam glupa. Naravno, računar je zaštićen lozinkom.

Ukucala je Majklov pin, horoskopski znak i datum rođenja. Očigledno, ali nikad se ne zna. Bez uspeha. Zatim je pokušala s raznim permutacijama imena članova porodice, dodajući kapriciozno i sopstveno ime, ali se opet ništa nije desilo. Oh, dobro. Moraću kasnije da nađem profesionalca da uđe u kompjuter. Osim ako Tomi ili Roksi možda znaju.

Odgurnula je laptop u jednu stranu pa krenula da lista najbližu gomilu papira. Ne znajući šta traži, i nemajući šta drugo da radi, poče metodično da ih razvrstava u gomile. Računi desno, priznanice levo. Sve je podelila u skupine koje su se odnosile na posao, lična dokumenta ili smeće, otrčavši u kuhinju po kantu za đubre, potrebnu za bacanje koverata, flajera i ostalih koještarija. Unela se u posao. Do momenta kad je podigla glavu, već je bilo šest po podne, a sunce započelo svoje dugo i sporo spuštanje ka horizontu, bacajući na pod narandžaste zrake kroz roletne.

Samer ustade i protegnu se poput mačke. Upravo se spremala da sipa sebi piće kad joj kutija u uglu privuče pogled. Sve je drugo u Majklovoj kućnoj kancelariji bilo u neredu do rastrojstva, ali je ta kutija, zapravo gajbica, bila pažljivo izdvojena na odeljke različitih boja, s brižno upakovanim isečcima iz novina i časopisa i fotokopiranim pismima. Takođe je bila uglavljena između komode s knjigama i velikog aparata za gašenje požara, ne baš sakrivena, ali bez sumnje sklonjena na sigurno, van ovlašnog pogleda i na mestu gde neće biti zaražena opštim neredom.

Samer obazrivo izvuče kutiju i odnese je u kuhinju. Isecci iz novina bili su organizovani po datumima. Skoro svi su se odnosili na slučajeve pogođene Aleksijinim zakonima u okviru kaznene reforme.

Neke priče bile su zaista potresne.

Daji Đinesku, rumunskoj imigrantkinji, koja je dobila četiri godine za krađu u prehrambenoj prodavnici, ali joj je kazna povećana na sedam, nije dopušteno da bude uz sina dok je umirao od leukemije.

Ostale su bile jeftine srceparajuće priče, naduvane u štampi do tragičnih razmera. Na primer, Samer zaista nije mogla da saoseća s Darenom Najlsom, profesionalnim provalnikom kog je verenica ostavila shvativši da će na udaju čekati još osamnaest meseci.

Ipak, najveći broj naslova odnosio se na Sandžaja Patela. Budući osuđen za krijumčarenje narkotika na osnovu onoga za šta su njegove pristalice verovala da su namešteni dokazi, Patel se obesio u zatvoru, očajan zbog produženja kazne.

Samer je prešla prstima preko fotografija Patelovog lica. Bilo je nečeg dragog u vezi s njim, umilnog, nežnog i tužnog. Ako je Sandžaj Patel zaista krijumčario heroin, razumela je zašto su ga karteli izabrali. Imao je savršeno lice za takozvanu mazgu, potpuno bezazleno; crne oči sijale su mu nevinošću i integritetom čak i u smrti.

Njegovi takozvani prijatelji, međutim, bili su daleko od nedužnih. Uz isečke o Patelu, Majki je čuvao fotokopije tri preteča pisma upućena njegovoj majci. Dva su pisana rukom, ako se to može nazvati pisanjem, pravopis i gramatika postideli bi i petogodišnjaka, i nesumnjivo ih je poslala ista osoba. Muškarac, sudeći po slobodnom korišćenju reči na slovo P i drugih eksplicitno seksističkih i ginekoloških blaćenja. Ipak, nije jezik pisma bilo ono što je šokiralo Samer, koliko mržnja koja je vibrirala iz svakog pojedinačnog retka. Autor je želeo da reže Aleksijino grlo sve dok ne počne da vrišti kao „skvičeca jebena svinja“. Radovao se „odsecanju“ njenih grudi, kad će je naterati da plati „za ono što si uradila, ti smrdljiva p...o“. Treće pismo bilo je daleko učenije, slobodno citirajući Bibliju i pozivajući se na gnev osvetoljubivog Boga u kažnjavanju Aleksijinih greha. Samer nije mogla da odredi koje od njih ju je više sablaznilo. Nije bila Aleksijina obožavateljka, posebno ne u tom trenutku. Ipak, pisma su joj ledila krv u žilama.

Pitala se kako je Majki do njih došao i zašto ih je čuvao. Da li su bila povezana s tom tajnom, koja god da je, s tim zlom koje je počinio neko njemu blizak. Ili je pak samo bio generalno zabrinut za majčinu bezbednost, ili možda za njenu bezbednost za vreme proslave u Kingsmeru.

Moguće. Međutim, ni to nije imalo smisla. Kao sekretarka unutrašnjih poslova, Aleksija je imala na raspolaganju dovoljnu zaštitu policije i tajne službe dvadeset četiri sata, sedam dana u nedelji. Nisu joj bili potrebni Majklovi amaterski naponi. Nešto nije bilo u redu.

Postojale su i druge stvari u kutiji, koje su se takođe činile zanimljivim. Usred fascikle, marljivo obeležena datiranim žutim nalepnicama, nalazila se hrpa dokumenata koja su se ticala premijera. Neka su činila pisma koja je Henri Vitman pisao Aleksiji otprilike u vreme njenog naimenovanja za sekretarku unutrašnjih poslova. Druga su bila kopije odgovora koje mu je Aleksija poslala. Pa ipak, ostala uopšte nisu bila ni u kakvoj očitovanoj vezi s njom. Bilo je tu članaka o Vitmanovom otvaranju bolnice, o tome kako je Sarlot, njegova supruga, prisustvovala nekom događaju u dobrotvorne svrhe. Bezopasni tekstovi o premijerovoj posvećenosti projektima o korišćenju obnovljive energije, svaki pažljivo izrezan, datiran i pohranjen. Majki, ili neko, sigurno ih je smatrao važnim.

Zašto?

Telefon je zazvonio, preplašivši je nasmrt. Ko bi, zaboga, mogao ovde da zove? Koliko je njoj bilo poznato, niko nije koristio Majklov broj fiksnog telefona da nju kontaktira. Izuzev bolnice. U hitnom slučaju. O, bože, ne. „Halo?“ U glasu joj se jasno razabirala panika.

„Zvučiš užasno, draga moja. Da li je sve u redu?“

„Tedi!“ Odahnula je. Hvala bogu! „Dobro sam. Pomislila sam da možda zovu iz bolnice.“

„Ne, ne. To sam samo ja. A sad slušaj. Tvoja mama je zvala malopre i zamolila me da pripazim na tebe dok si u Oksfordu. Treba da se postaram da ne uveneš u tom mračnom stanu, ili da ne umreš od gladi živeći na bolničkoj hrani.“ Samer se nasmeja. „Možete da prenesete mami da već neko vreme sama sebi pripremam hranu. Zapravo, već godinama.“

„Čak i da je tako, nadao sam se da ćeš možda želeti da nam se pridružiš u Kingsmeru za večerom.“

Da nam se pridružiš. Da li je to obuhvatalo i Aleksiju?

Kao da joj čita misli, Tedi reče: „Aleksija je u Londonu, tako da Roksen i ja zveckamo naokolo sami, kao dva izgubljena oblutka. Učinila bi starcu uslugu.“ Iznenada Samer požele da vidi Tedija i Roksi, draga i poznata lica ljudi koji su voleli Majkla koliko i ona. Njih dvoje bili su retki posetioци u bolnici, ali je Samer nekako znala da je njihovo neprisustvovanje kraj Majldove postelje opravdano slomljenim srcem, a nije, kao kod Aleksije, poticalo od neosetljivosti.

„U redu. To bi bilo lepo, hvala. U koliko želite da stignem?“

„Sada, draga moja. Moj vozač biće tamo za neki minut.“

„Sada? Ali nisam se presvukla niti istuširala niti...“

„Pusti to. Samo spakuj sve što ti je potrebno za noćenje i uskoči u automobil.“

Što mi je potrebno za noćenje? Samer pomisli da se pobuni, ali se predomisli. Zašto da malo ne ode? Sve dok može da se vrati u Oksford do sutra uveče, na vreme za svakodnevnu posetu Majklu.

Ubacivši nešto odeće u torbu, čekala je da se oglasi zvonice na vratima. Kako je pažljivo od Tedija što je poslao vozača. On je zaista bio najbolji čovek na svetu.

Dvadeset šesto poglavlje

Samer je pod nogama osećala prijatno krckanje šljunka dok je gurala Roksi de Vir u kolicima niz dugačak prilaz u Kingsmeru.

„Ovde je tako lepo. Sigurno se svakog jutra uštineš kad se probudiš.“ Roksi se nasmešila. „Ne baš. Ali jeste divno. Ne verujem da bih mogla da živim bilo gde drugde.“

Posle kaloričnog kedžerija¹² za doručak i jake crne kafe, devojke su izašle u jutarnju šetnju. Samer nije mogla da razluči zbog čega se sada oseća tako razbuđeno i osveženo kako zadugo nije, da li zbog postelje u gostinjskoj sobi, koja beše meka poput oblaka i guščijih pera, divne hrane i vina od prošle noći, ili jednostavnog uživanja u društvu starih prijatelja. Plavo nebo i blaga svežina u vazduhu nekako su davali nadu, a gakanje vrana u krošnjama činilo se da najavljuje novi početak.

Dve devojke dođoše do kraja puteljka. Vijugavi seoski put pružao se pred njima ograđen visokom živicom i natkriljen drevnim hrastovima, zbog čega je podsećao na tunel.

„Levo ili desno?“, upita Roksi.

„U čemu je razlika?“

„Levo je selo, desno je imanje.“

„Onda levo“, reče Samer. „Tvoj otac želi novine, a ja nikad nisam videla bleštava svetla u centru Kingsmera.“

Roksi je bilo drago što je Samer pristala da prenoći. Dve devojke su još u detinjstvu bile bliske, iako su se, naravno, obe mnogo promenile od tih nevinih i bezbrižnih dana. Samer, koje se Roksi sećala s odmora na Martinim vinogradima, bila je punačka, povučena i bolno i očajnički stidljiva. Tada je

Roksi bila ona samopouzdanija, na stranu što je spadala u velike lepotice. Ipak, sada je Samer Mejer imala svet pod nogama. Život je bio tako čudan.

„Mora da misliš da sam grozno bezdušna“, izlete Roksi. „Zato što ne posećujem Majkla.“

„Tako nešto mi nije ni na kraj pameti“, uveri je Samer.

„Zapravo, ne mogu s tim da se izborim. Od bolnica i dalje dobijam jake napade panike. Posebno od te.“

Samer je zaboravila da se Roksi posle pokušaja samoubistva takođe oporavljala u bolničkoj ustanovi Džon Radklif. Nije ni čudo što nije bila u stanju da se suoči s tim mestom.

„Potpuno razumem. I Majki bi.“

„Tata je bio dvaput, ali se ni njemu ne sviđa. Kaže da se oseća kao rezervni deo. Ne zna šta da kaže ili uradi.“

„Ne verujem da je važno šta će reći. Osim toga, dovoljno je i samo njegovo prisustvo.“

„Govoriš kao prava žena. Ipak, znaš muškarce, posebno Britance. Žele sve da poprave. Rekla bih da tata ne podnosi činjenicu što ne može da promeni Majldovu situaciju. Isto kao što nije mogao ni moju. Misli da se istorija ponavlja.“

„Prokletstvo De Virovih“, tiho je promrmljala Samer.

„Jedino prokletstvo ove porodice je moja majka kučka“, reče Roksi ogorčeno. Gurajući kolica otpozadi, Samer nije videla oblak mržnje koji je obavijao Roksino lice.

Nastavile su u tišini. Najzad su ugledale selo, mnoštvo lepih kamenih kućica prekrivenih visterijom, zbijenih oko trouglastog travnjaka, u senci niske saksonske crkve. Uspavanije i idiličnije mesto od Kingsmera bilo je teško zamisliti. Samer je delimično očekivala da se gospodin Tigi Vinkl¹³ pojavi iz jedne od koliba, ili da patka Džemajma Padl¹⁴ bude vlasnica seoske prodavnice.

Ovo nije mesto gde se očekuju tragedije.

U stvarnosti, seosku prodavnicu držala je Rouz Hadžens, džangrizava starica s ogromnim bradavicama na licu. Kada su devojke ušle, Rouz je kratko klimnula Roksi u znak pozdrava, ali nije reagovala kad joj se Samer osmehnula dok je kupovala novine za Tedija, već ju je samo sumorno pogledala.

„Da li je uvek ovakva?“ Samer upita Roksi kad su izašle iz prodavnice.

„Bojim se da jeste. Rouz nije previše oduševljena došljacima. Posebno ne Amerikancima.“

Setale su sat vremena, a Samer još nije pokrenula temu Majklove liste, niti nedokučive tajne na koju je aludirao veče pre nesreće. Činilo se da je sada dobar trenutak.

„Htela sam da te pitam da li ti je Majki rekao bilo šta neobično tokom priprema Tedijeve letnje zabave?“

Roksi je odozdo oštro pogleda. „Šta neobično?“

„Bilo šta.“

„Ne, mislim da nije. Zašto?“

„Verovatno se ne radi ni o čemu. Ipak, veče pred udes, kad sam došla u Oksford da ga vidim, natuknuo je nešto o tajni. Kazao je da govori hipotetički, ali ja nisam stekla takav utisak. Rekao je da je nešto saznao i da ga to veoma brine. Mislila sam da ti je možda pominjao.“

„Nije. Nikad ništa slično nije pomenuo. Iskreno, zabava je bila jedino o čemu je pričao. Bio je obuzet njom poslednjih nekoliko nedelja, naročito gradnjom tog smešnog hrama za tatu. Zbog toga je bio pod stresom, jer je sve krenulo po zlu, a nije želeo da tata brine. Misliš da bi moglo biti to? Iako ne razumem zbog čega bi to bilo tajna.“

„Kao što rekoh, verovatno nije ništa.“ Samer se ohrabrujuće osmehnu. Nije bilo fer da opterećuje Roksi svojim strahovima i sumnjama, sem ako ne bude imala čvrste dokaze da ih podrži. Šta god da je bila Majklova mračna tajna, očigledno je nije poverio sestri.

Kad su stigle kući, Roksi je dala Tediju njegov Tajms, a Samer je otišla

na sprat da namesti krevet i spakuje se. Samo što je zatvorila putnu torbu, glas iza nje natera je da poskoči.

„Ostaćeš na ručku?“

Tedi je stajao na vratima. Nosio je žuti džemper razvučen preko trbuha koji mu je davao izgled ostarelog Vinija Pua. Prvi put Samer pomisli kako uopšte ne liči na Majkla. Nijedan gen De Virovih nije prešao s oca na sina.

„Uplašili ste me. Mislila sam da ste u prizemlju s Roksi.“

„Bio sam, ali mi je rekla da odlaziš, pa sam odmah došao. Sigurno ne moraš tako brzo da nestaneš?“

„Bojim se da moram. Bili ste veoma ljubazni i gostoljubivi, ali moram da obiđem Majkla.“

„Da, ali to neće trajati ceo dan.“

„Treba da obavim i nešto u stanu.“

„Šta to?“

„Samo papirologiju. Ima je dosta, verujte mi.“ Glasno je zevnula. Tedi zagrlji Samer velikim očinskim medvedim zagrljajem.

„Ako smem da kažem, draga moja, mislim da preteruješ. Tvoji roditelji su u pravu, znaš. Treba da se vratiš u Ameriku.“

„Ne bih mogla da ostavim Majkla.“ Samer je zvučala šokirano.

Boreći se s emocijama, Tedi je rekao: „Majkla više nema, Samer.“

„Nije umro.“

„Možda ne fizički. Ali jeste na svaki način koji stvarno nešto znači. Njegova majka je u pravu.“

„Njegova majka nije u pravu!“ Vrele suze pekle su Samerine obraze. „Žao mi je, Tedi. Znam da volite Aleksiju. Ipak greši u vezi s ovim. Želi da isključi aparate jer bi njoj bilo lakše. Jer bi to okončalo situaciju s kojom ne želi da se suoči.“ „To nije istina, mila moja.“

„Jeste. Previše je zauzeta svojom blistavom karijerom da bi se zamarala sitnicom kao što je njen sin.“

Tedi odmahnu glavom. „Aleksija to možda ne pokazuje, ali mnogo voli Majkla. Lekari su nam svima rekli da su šanse da će ikad povratiti svest skoro ravne nuli.“

„Skoro! Skoro ravne nuli. To znači da šansa postoji, zar ne? Ko će se boriti za njega, Tedi, ako nećemo mi?“

Tedi nežno pogladi Samerinu kosu. Bila je draga devojka. U zabludi, ali neverovatno ljupka. „Kad dođeš u moje godine, Samer, shvatićeš da ima bitaka koje jednostavno ne možeš dobiti.“

„Da zaista verujete u to, uradili biste to što Aleksija želi i isključili Majklove aparate za održavanje u životu. Ali nije tako.“

„Zaista verujem u to“, odgovori Tedi trezveno. „Samo sam previše slab i previše sentimentaln, pretpostavljam, da bih postupao u skladu s onim za šta znam da je istina.“

„Mislim da niko ne može da optuži Aleksiju da je slaba i sentimentalna“, odgovori ona ogorčeno.

„Aleksija više voli da pamti Majkla kakav je bio. Ne smeš je mrzeti zbog toga samo zato što želiš nekoga da optužiš.“

Bile su to iste one reči koje joj je i majka uputila dan ranije. Samer je zbunjivalo to što su prema Aleksiji de Vir njeni najbliži pokazivali toliko duboku odanost. Tedi. Majki. Čak i njena rođena majka. Šta je Aleksija ikad uradila da je zasluži? Izgleda da je samo Roksi iz tog užeg kruga uspevala da je vidi u pravom svetlu.

Tedi je i dalje govorio o svojoj supruzi, a oči mu behu zamagljene ljubavlju. „Prolazeći kroz sve životne tragedije, Aleksija je našla utehu u poslu. Karijera joj da je smisao, svrhu i dužnost, koji nadmašuju bol. Mogla bi da uradiš i gore od praćenja njenog primera.“

„Mislite da se vratim radu?“, upita Samer.

„Da. Vрати se u Ameriku. Vрати se na koledž, na posao u Njujorku. Nemoj da žrtvuješ sebe zarad mog sina, draga. To Majklu neće pomoći, a tebi će sigurno škoditi. Zašto uništiti dva života umesto jednog?“

Zato što ne mogu. Zato što ne mogu da ga ostavim i vratim se u Njujork kao da se ništa nije desilo, isto kao što ne mogu ni da odletim na mesec.

„Bar reci da ćeš razmisliti.“

„Razmisliću o tome“, šlaga Samer.

Tedi ponese njenu torbu u prizemlje. „Doći ćeš ponovo, zar ne?“

„Naravno da hoću.“ Samer ga poljubi u obraz. „I preneću Majklu da ga volite... Oh.“

Koverta na stolu u holu privuče joj pažnju. Adresirana na Majkla, imala je crveno-crni Dukatijev logo utisnut na poledini. „I dalje mu ovamo pristize pošta?“

„Povremeno“, reče Tedi. „Mislim da smo oduvek bili njegova stalna adresa za pasoše, dozvole i slično. Ovo je jutros stiglo. Pretpostavljam da se radi o dokumentima za registraciju one prokletinje od motora.“

„Imate li nešto protiv da ga uzmem? Trenutno arhiviram sve Majklove papire. Zanimam se tim između poseta. Ne biste verovali u kakvom haosu mu je stan.“

„O, i te kako mogu da zamislim.“ Tedi se zakikotao, pružajući joj Dukatijevu omotnicu. „Trebalo je da vidiš njegovu dečju sobu. Izgledala je kao olupina Hesperusa.“¹⁵

Nekoliko minuta kasnije Tedi je s praga posmatrao kako se Samerin auto udaljava.

Jadno dete.

Mladalačka ljubav bila je tako teška. Gubitak u tom dobu zna da bude krajnje nepodnošljiv.

Što pre Samer Mejer ode kući i zaboravi na Majkla, to bolje. Za sve njih.

§

Majki de Vir ležao je u bolničkoj postelji i bio sve samo ne beživotan. Cevčice su išle iz njegovih nozdrva i usta do ventilatora sa strane. Dva

okrugla električna jastučića iznad njegovih bradavica slala su očitavanje pulsa monitoru u podnožju kreveta, iz kog je dopirao glasni zvučni signal. Među savremenim aparatima i opremom, Majki je izgledao belo i mirno poput alabasterske statue, nepomičan i tih poput groba.

Samer Mejer držala ga je za ruku, milujući svaki prst kao kad dete mazi omiljenu lutku.

„Ovde sam, Majkle“, mrmljala je, iznova i iznova. „Tu sam.“

Ja sam tu, a gde si ti, dragi moj? To je pitanje. Svi mi kažu da si otišao. Ali ja osećam da si sa mnom. Ne ostavljaj me, Majkle. Molim te, molim te, ne ostavljaj me.

Doznaće tajnu.

Saznaće istinu.

A onda će ga jednostavno pustiti, ako bude morala.

Dvadeset sedmo poglavlje

Aleksija de Vir smrknuto je okretala stranice Telegrafa.

„Videla sam i gore.“

„I ja sam.“ Ser Edvard Mening predade joj debelu hrpu preostalih jutarnjih novina. „San vas je okarakterisao kao osobu koja je ostala bez uticaja. Gardijan predviđa da ćete izgubiti posao do Božića. A Mirror vas poredi s agentom Gestapa.“

„Zar takve uvrede nisu kažnjive zakonom?“

„Jesu. Ipak, ulaženje u sudski proces s novinama neće pomoći da zadržite radno mesto ili da opet pridobijete glasače. Još ovakvog blaćenja i premijer će objaviti da vam pruža punu podršku. E onda ste stvarno gotovi.“

U normalnim okolnostima, Aleksija bi se tome nasmejala. Međutim, stresovi s kojima se nosila prošlog meseca neminovno su uzeli danak. Medeni mesec na položaju sekretarke unutrašnjih poslova bio je okončan. Javnost ju je nemilosrdno i krajnje otrovno kritikovala jer nije pokazivala tugu zbog Majklove nesreće. Iako je lično smatrala da je to pogrešno, Aleksija se prethodne večeri pojavila u popularnoj televizijskoj emisiji da raspravlja na tu temu, jer je centralna kancelarija zamišljala da će to ublažiti predstavu o njenoj ličnosti. Nažalost, program je imao suprotan učinak. Gledaoci i kritičari okarakterisali su Aleksiju kao „hladnu“ i „tvrđog srca“. „Nemilosrdna“ beše reč koja se čula više no jednom, što je kod nje izazvalo strahovit bes.

„Volela bih da mi neko objasni zbog čega tačno treba da mi bude žao“, po

žalila se Edvardu. „Pretpostavljam zato što mi nije dovoljno žao?“

Većina jutrošnjih novina koje su secirale njen karakter usredsredila se na odgovor koji je voditelju dala na pitanje „Za čim najviše žalite?“, kada je jez grovito rekla: „Ne bavim se žaljenjem, Dejvide. Nemam za to vremena.“ Beše to kratka izjava koja je otuđila i ono malo pristalica što joj je još preostalo. „Da sam muškarac, veličali bi me zbog moje snage.“

„Vrlo verovatno, sekretarko unutrašnjih poslova. Nažalost, niste muškarac.“

„Ne, Edvarde, nisam.“

„Konzervativni glasači od ženskih političara očekuju da pokažu izvestan materinski instinkt.“

„O, zaboga! Kakva besmislica!“

„Nažalost, sekretarko, takva vrsta besmislice osvaja glasove, da ne pominjem prijatelje unutar stranke. Ne bi vas ubilo da malo ublažite svoje odgovore“, upozorio ju je ser Edvard Mening. „Posebno zbog značaja današnjeg dana.“

Aleksija umorno protrlja oči. „Kakvog značaja?“

„Godišnjica samoubistva Sandžaja Patela, sekretarko. Niste valjda zaboravili?“

O, sranje! Aleksija je to potpuno smetnula s uma. Rastrojena zbog čitave gungule oko slike koju je ostavljala u javnosti, i budući previše očajna da misli o bilo čemu drugom sem o Majklu, posvećivala je svaki trenutak istraživanju ubistva Dženifer Hamlin, onda kad su joj obaveze u Kancelariji unutrašnjih poslova to dopuštale. Njujorška policija imala je sve podatke, ali je odustala od istrage. Kao i u slučaju Bilijevog ubistva u Londonu godinu dana ranije, Aleksiji se činilo da je uloženo premalo napora. Tokom obe istrage niko nije uhapšen, a kamoli optužen. Ne može valjda biti u redu da takva bezrazložna brutalnost prođe nekažnjeno? I dok niko nije mario za Hamlinove, činilo se da prokleti slučaj Patel odbija da umre.

Godišnjica njegove smrti uvek je bio loš dan za Aleksiju. Gomile demonstranata kasnije će se neizostavno okupiti pred vesminsterskom

kancelarijom, a verovatno će ih biti nekoliko i pred njenom kućom u Čelsiju. Nema sumnje da će ove godine biti još bučniji, osećajući da njena politička zvezda gasne.

Ako misle da će me maltretiranjem naterati da dam otkaz ili priznam neku vrstu krivice, suočiće se s neprijatnom istinom. Kučkini sinovi!

Aleksija je znala da joj rejting nikad nije bilo gori i da njene kolege žele da je se reše. Nije se više radilo samo o ogorčenom ministru trgovine i industrije i njegovim pristalicama, već o svima. Henri Vitman ju je dosad štutio, ali i njegova podrška ima granice. Aleksija se veoma trudila da izbaci iz glave zlobna šaputanja i usredsredi se na posao. Suprotno uvreženom mišljenju, imala je osećanja. Kritike i pritisak, a iznad svega izolovanost, počinjali su da utiču na nju.

Kad bi samo Tedi mogao da ostane s njom u Londonu, možda bi sve bilo lakše. Međutim, on je insistirao da provodi bar polovinu vremena u Kingsmeru („Imanje se neće samo voditi, znaš, draga“), s Roksi koja se od njega nije odvajala. Prošle nedelje ponovo je primila preteći telefonski poziv na Čejni voku, od istog verskog fanatika kao i prethodni put. Rekla je Edvardu Meningu za to, ali je odbila da uzbuni obezbeđenje, da priča ne procuri. Nije želela da se pomisli kako pokušava da izazove samilost. Ako je postojalo išta što joj je smetalo više od nepravedne mržnje, onda je to bilo sažaljenje.

Glas ser Edvarda Meninga pokušavao je da se probije kroz maglu u Aleksijinom umu. „Možda bi trebalo da odete na odmor, sekretarko?“ Imao je tipičan engleski izgovor, s progutanim glasovima, i zvučan, oštar, kao Tedijev. Glas koji je nametao autoritet bez ikakvog truda.

„Odmor?“ Aleksija ga je gledala s nevericom.

„Plaćeni, ako više volite. Zbog porodičnih problema.“

„Da li ste razgovarali s Brojem deset?“

Ser Edvard Mening izgledao je prikladno uvređen. „Naravno da nisam, sekretarko.“

„Henri Vitman mi je rekao isto to prošle nedelje. Znae, pokušava da me

se otarasi.“

„Jeste li pomislili da možda pokušava da vam pomogne?“

„Tako što će me otpustiti?“

„Ne možete nastaviti kao da se ništa nije dogodilo, sekretarko.“

„Ne mogu, Edvarde? Zašto ne?“

„Zato što će“, Ser Edvard pokaza razdraženo ka novinama, „još ovakvih naslovnica potpuno okončati vašu političku karijeru. Nastavite kao dosad i Vitman će vas svakako zaboraviti u sledećem reizboru. Zao mi je što zvučim surovo, ali moramo se suočiti s činjenicama.“

Aleksija je gledala ravnodušno kroz prozor. „Da“, promrmljala je sama za sebe. „Pretpostavljam da moramo.“

§

Sat kasnije, sama u bezličnom italijanskom restoranu u Čelsiju, Aleksija se naterala da nešto pojede. Previše je smršala otkad je Majki nastradao. Zapravo je izgubila apetit još u Parizu, kad je saznala za ubistvo Dženi Hamlin. Što se tiče sna, smatrala se srećnom ako bi u toku noći odspavala više od tri sata, jer su je opsedale crne misli. Naporno je radila u Kancelariji unutrašnjih poslova, samo na kafi i adrenalinu, gonjena očajničkim strahom od zaustavljanja. Znala je da će je mračna razmišljana preplaviti i utopiti čim prestane da se bavi drugim stvarima. A kada je uspevala da zaspi, snovi o davljenju vraćali su se s osvetničkom silinom: rastući talasi i morske struje, koje su je usisavale, vukli su je pod vodu, ostavljajući je bez vazduha.

„Vaš kapučino, gospođo De Vir. Uživajte.“

Aleksija je zurila u komade grdobine i lignje, koji su se groteskno sudarali u supi začinjenoj šafranom, i pripade joj muka. Odgurnuvši činiju u stranu, pokušala je da pojede malo hleba, ali se usled stresa osećala slabom i hrana joj se gadila.

Možda je Edvard u pravu. Možda mi je potrebna pauza. Strahovito brinem za Majkla i paranoišem da će me skloniti s funkcije. Ipak, možda

premijer zaista pokušava da mi pomogne. Iznenada joj pred očima iskrsnu slika Martinih vinograda i Gejblsa. Zamislila je visteriju obavijenu oko rešetke od letvica u zadnjem dvorištu, noć crnu kao ugalj ispunjenu bleštavim zvezdama i nisko grleno kreketanje žaba u lenjom parenju.

Tamo treba da odem. Osećam se bezbedno na ostrvu. Bezbedno, prisebno i odmorno.

To bi značilo ostaviti Majkla. Pa opet, trenutno sinu nije bila od pomoći. Ako uskoro ne uzme neku vrstu mentalnog i fizičkog odmora, neće valjati nikome. Završiću i sama u bolnici.

Lusi Mejer trenutno se nalazila s Arnijem u Vašingtonu, ali se Aleksija pitala da li bi uspela da je ubedi da joj se pridruži. Lusi nije radila niti je kod kuće imala ikakvih obaveza, posebno otkad je Samer otišla da studira. Kako bi bilo divno razgovarati s Lusi, bez muževa i dece u okruženju da ih ometaju!

Dve žene pričale su telefonom o Majklovoj nesreći. Za razliku od svih ostalih, Lusi je instinktivno znala zašto je Aleksija morala da nastavi s poslom. Zašto je morala da ide dalje. Zašto nije mogla da se skrši pretvarajući se u psihički slabu majku koja čupa kosu u jadu, a što je, izgleda, britanska javnost od nje zahtevala. Aleksija joj je čak poverila svoje sumnje u vezi s Dženinim ubistvom, te strahovanje da je i sama meta neke bizarne zavere, bezimenog i neidentifikovanog zla. Kolege bi joj se smejale ili mislile da gubi razum. S druge strane, Lusi je nije osuđivala, kao ni onda kad joj je Aleksija ispovedila svoju mračnu prošlost. Jednostavno je slušala, tiho, strpljivo i bez ikakvih reakcija.

Tedi ju je voleo, ali je nije znao onako kako ju je poznavala Lusi Mejer. S Lusi - isključivo s Lusi - Aleksija je mogla potpuno da se opusti i bude ono što jeste. Trebalo joj je to, sada više nego ikad.

Aleksijina supa se ohladila. Zatražila je račun. Imala je sastanak u pola tri s Izbornim odborom, pa glasanje u četiri. Posle toga otići će kući da spava. Onda će pozvati Lusi i urediti da uzme odmor na koji su je svi nagovarali.

Biće u redu, rekla je sebi. Sve će biti u redu.

§

„Zaboravi, druže. To je moje mesto.“

Krupni fotograf izgurao je kolegu s najbolje pozicije na Čejni voku, tačno preko puta kuće Aleksije de Vir.

„Ko kaže?“

„Ja kažem. Ovde sam od deset jutros. Samo sam skoknuo po paklicu cigareta.“

„Tvoj problem.“

Dok su se dvojica bučno raspravljala oko teritorije, rastuća gomila demonstranata poredala se uz kuću sekretarke unutrašnjih poslova u Čelsiju, mašući plakatima s likom Sandžaja Patela. Dosad je godišnjica Patelove smrti bila tiha afera. Podržavaoci umrlog čoveka poštovali su policijsku liniju koja ih je držala udaljene oko tri metra od imanja De Virovih, iako je ono nedavno obeleženo trakom. Dok se popodne pretvaralo u večer, skandiranje: „Nema kajanja, nema reizbora“ i „Napolje, De Virova!“ postajalo je glasnije i manje bezazleno. Sekretarka unutrašnjih poslova trebalo je da se vrati kući svakog trenutka. Uprkos prisustvu policijskih i televizijskih ekipa, mogućnost nasilnog sukoba visila je u vazduhu poput zadaha truleži.

Usred gomile, Gilbert Drejk izgovorio je tihu molitvu.

Neka bude kao što Isaija reče: Ipohodiću vasiljenu za zloću, i bezbožnike za bezakonje; i ukinuću razmetanje oholih, i ponos silnih oboriću.

Sin Aleksije de Vir možda je bio na aparatima za održavanje života, ali to nije dovoljna kazna za patnju koju je ona prouzrokovala jednom Sandžaju i mnogima drugima. Sve za šta je Aleksija de Vir marila, za šta je oduvek marila, bio je njen samodovoljni i grešni život. Upravo je to morala da izgubi. *Oko za oko.*

Ispod parka, Gilbert Drejk s ljubavlju dotače hladni metal pištolja.

§

Henri Vitman obavljao je razgovor na privatnoj liniji.

„Koliko ih je tamo?“

„Oko šezdesetak, premijeru.“

„Je li to dovoljno? Ne zvuči kao velika gužva.“

„Dovoljno je.“

„Dakle, spremni smo?“

Glas na drugoj strani linije zvučao je zabavljeno.

„To je na tebi, Henri. Ti si šef, sećaš se?“

Henri Vitman zatvori oči i donese odluku.

„Ne sviđa mi se to, Aleksija. Uopšte mi se ne sviđa.“ Glas Tedija de Vira odavao je brigu. „Neke od njih sam i pre video na televiziji i izgledali su izrazito agresivno. Zar ne možeš da se vratiš noćas ovamo, u Kingsmer?“

Na zadnjem sedištu ministarskog automobila, Aleksija je prislonila telefon na uvo, pokušavajući da zamisli Tedijevo prisustvo, utehu i udobnost njegovog zagrljaja. Moram da provodim s njim više vremena. Da se opet oslanjam na njega kao pre. Sastanak Odbora odužio se više nego što je očekivala - zar nije uvek tako? - a glasanje se beskrajno oteglo. Kratak mir koji je osećala tokom ručka, dok je planirala bekstvo s Lusi Mejer, sada je sasvim nestao. Požele da je Tedi tu s njom, ali kad pomisli na mučni put do Oksfordšira i nemogućnost da legne do deset ili jedanaest, dođe joj da zaplače.

„Zaista ne mogu, Tedi. Iscrpljena sam. U svakom slučaju, Edvard mi je rekao da je pred kućom mnogo policajaca. Ako dođe do nasilnog ponašanja, jednostavno će rasterati te ljude.“

„Ali zašto da rizikuješ, draga? Možeš da spavaš u kolima ako si umorna. Molim te, Aleksija, dođi. Nedostaješ mi.“

„I ti meni.“ Menjajući temu, Aleksija kaza: „Razmišljala sam da uzmem odmor.“

„Stvarno? To je divno.“ Praktično je mogla da vidi kako se Tedi tamo u Oksfordširu osmehuje. „Kad ću početi da se pakujem?“

„Zapravo sam imala na umu kratak odmor s Lusi. Da se na neko vreme sakrijemo na Martinim vinogradima. Da li bi ti to smetalo?“

Oklevao je delić sekunde. Potom je rekao: „Naravno da ne, draga moja. Mislim da je to sjajna ideja.“

„Odlično. Sutra ću se dogovoriti s Henrijem. Bolje da sad pođem, dragi. Stigli smo.“

Veza se prekinula pre nego što je Tedi imao priliku da se pozdravi.

§

Dajmle se zaustavio pred kućom. Stanari behu skriveni iza prozora od peskarenog stakla. Gilbert Drejk otkoči pištolj i čvrsto ga steže. Dok je Aleksija de Vir izlazila iz auta, bilo je teško odrediti šta je glasnije, podsmevanje demonstranata ili kliktanje i šum zatvarača mnogobrojnih fotoaparata.

Ridajte, jer je blizu dan Gospodnji; doći će kao pustoš od Svemogućeg. Uskoro će snimiti neverovatnu fotografiju.

§

Henri Vitman uključi televizor. Gledao je dok Aleksija de Vir izlazi iz auta, jezivo mršava, nalik na skelet odeven u dizajnersku odeću.

„Bože moj“, reče njegova žena. „Izgleda bolesno.“

„Da.“

„Zašto prosto ne da otkaz? Zašto je toliko uporna? Patetično je.“

„Da“, reče Henri. Međutim, nije je zaista slušao. Gledao je demonstrante na ekranu kako u prolazu dobacuju zvižduke njegovoj sekretarki unutrašnjih

poslova. Zaista je mrze.

I sam je počinjao da je mrzi.

§

U bolničkoj sobi Majkla de Vira, Samer Mejer takođe je pratila vesti.

Medicinska sestra, koja je nameštala Majklov jastuk, reče veselo: „To je njegova mama, zar ne? Strašno je glamurozna. Malo je mršava, doduše.“

Blago rečeno, pomisli Samer. Dok je izlazila iz automobila, Aleksija je delovala slabašno poput ptičice. Crno šanel odelo s detaljima od buklea visilo je na njoj poput rita na strašilu.

„Svetina je baš ne voli, zar ne?“

„Ne. Ne voli je.“

„Čovek bi pomislio da će je ostaviti na miru, s obzirom na to da joj je sin bolestan i tako to. Ipak, to je gruba stara igra, zar ne? Politika.“

Samer se usredsredila na ekran, isključivši sestrino ćeretanje. U trenutku kad se našla nadomak bezbednosti policijskog kordona, Aleksiji nešto privuče pažnju. Srebrnkasti odsjaj koji blesnu ispred gomile.

„O, bože!“, uzviknu Samer. „O, bože!“

§

Aleksija je gledala pravo ispred sebe dok je išla ka ulaznim vratima, zanemarujući povike, skandiranja i ljutita lica koja su je okruživala.

„NAPOLJE, NAPOLJE, NAPOLJE!“, vikali su demonstranti. Ali Aleksiju neće proterati, ne ni njeni neprijatelji u Kabinetu, a još manje obična rulja.

Samo nastavi da hodaš. Uskoro će biti gotovo. O, gle, eno Džimija.

Njen oficir tajne službe osmehivao se dok je prilazila traci koja je odvajala pločnik od privatnog poseda. Aleksija uzvratila osmehom. Fotoaparati su odmah uhvatili razmenu, klikćući sumanuto kao roj cvrčaka.

Bilo je to čudno - nešto što se odigralo u deliću sekunde - ali jedan klik zvučao je drugačije od ostalih. Tražeći zvuk, Aleksija se okrenula. Zurila je u dva oka koja su sijala sirovom mržnjom.

„Imam nešto za vas, sekretarko unutrašnjih poslova.“

Pucanj se začu glasno poput praska groma. Aleksija oseti oštar bol i na trenutak se silno iznenadi.

Potom svet utonu u crnilo.

Dvadeset osmo poglavlje

„Aleksija! Aleksija, čuješ li me?“

Glas ser Edvarda Meninga zvučao je veoma udaljeno. Aleksija je mislila: Kako je čudno što me zove po imenu. Nikad to ne radi. Mora da se desilo nešto ozbiljno.

Otvorivši oči, Aleksija shvati da joj je vid iskrivljen. Razaznavala je Edvardove zabrinute crte i more drugih zamagljenih lica iza njega. Međutim, sve se njihalo, kao da su na brodu koji plovi pučinom. Nije imala predstavu gde se nalazi. Oči su je bolele od svetlosti, a talas mučnine mešao se s oštrim bolom koji je osećala postrance.

Onda se tama vratila i nije osećala ništa.

§

Henri Vitman govorio je razjareno u telefon.

„Da li je živa?“

„Jeste, premijeru.“

Na trenutak, kratak i beznačajan, Henri Vitman oseti razočaranje. „Upucao ju je iz neposredne blizine, ali je rebro nekako zaustavilo metak. Sada je operišu, ali preživeće. Imala je neverovatnu sreću.“

Da, pomisli Henri Vitman. Ona je obično ima.

„Uhapsili su čoveka?“

„Jesu, gospodine. Gilbert Drejk. Taksista iz severnog Londona, bez dosijea. Očito je bio prijatelj Sandžaja Patela. Predao se sam, nije bilo problema.“ „U redu, obaveštavaj me.“

Premijer prekinu vezu, natoči viski i otpi dva duga, velika gutljaja. Gilbert Drejk. Kakav idiot čovek mora da bude pa da promaši s te udaljenosti? Henri Vitman se nadao da su ga zaključali i bacili prokleti ključ.

§

Crno je postalo belo. Beli zidovi, beo plafon, beo krevet, bela svetlost.

Jesam li mrtva?

Aleksija trepnu usled jarke osvetljenosti. Stvarnost se sporo potvrđivala.

Bolnica. Bol sa strane je nestao, a smenio ga je topao i neodređen osećaj koji nije imala još od tinejdžerskog doba. Morfijum. Pogledala je nadole. Naravno, tamo behu cevčice koje su ubrizgavale neki neimenovani analgetik u njenu ruku.

Odjednom joj se sve vratilo.

Patelove pristalice. Klikćući foto-aparati. Pogledi očiju punih goruće mržnje.

„Šta se desilo?“

Reči su iz nje izašle toliko slabašno da ih je jedva i sama čula, ali bile su dovoljne da sestra dotrči.

„Pucali su u vas, gospođo De Vir, ali bićete dobro. Pokušajte da ne paničite.“

Aleksija se blede osmehnu. „Ja nikad ne paničim. Da li mi je potrebna operacija?“

„Već ste je imali. Sve je prošlo dobro. Pokušajte da se odmorite. Odmah ću javiti hirurgu pa će vam on sve objasniti kad dođe.“

Sestra izjuri iz sobe. Skoro istog trenu neko pokuca na vrata.

„Mama?“

Roksi je užasno izgledala. Smrtno bledilo i maškara razmazana preko celog lica govorili su da je plakala. Dovezla se kolicima do Aleksijinog kreveta.

„Videla sam na TV-u. Mislila sam da si mrtva.“ Na Aleksijino zaprepašćenje, njena kćerka posegnu preko kreveta i uze je za ruku. Načas se Aleksija toliko zbunila da nije bila u stanju da reaguje. Bio je to prvi Roksin iskreno srdačan gest za toliko dugih godina. A onda se pribrala i uzvratila stisak, gladeći kćerkine prste poput dragocenih dragulja.

„Plakala si“, reče nežno.

Roksi klimnu. „Već sam izgubila Majkla. Ja... ne mogu da izgubim i tebe.“

Aleksijine oči se napuniše suzama. Sve potisnute emocije još od Majklovog udesa izbiše iz nje, poput nadošlih voda kroz pukotinu u nasipu.

„Ti plačeš!“ Roksi je zvučala zapanjeno.

„To je zbog lekova.“ Aleksija se nasmeja, a onda se trže kad se bol sa strane vratio.

„Šta se, dovraga, ovde dešava?“ Nadmeni čovek u trodelnom odelu, očito hirurg, ulete u sobu. „Dao sam veoma jasna uputstva. Vama treba odmor. Bez posetilaca.“

Roksi se okrenu u kolicima. „Nosi se bre!“, reče čvrsto. „Ja sam joj kćerka i nikuda ne idem!“

„O da, ideš, mlada damo!“

Posmatrajući kako se njih dvoje raspravljaju, Aleksiju preplavi sreća.

Kćerka joj se vratila.

Ništa, baš ništa više nije bilo važno.

Dvadeset deveto poglavlje

Mehaničar je gledao u upropašćeni dukati panigale i tužno odmahnuo glavom.

„Šteta, eto šta je. Prava šteta. Lep motor.“

Samer se nije slagala. Što se nje tiče, Majklov motor bio je nešto najružnije što je ikad videla - odvratno smrtonosno oružje.

Naoružana vlasničkim papirima koje joj je Tedi dao, Samer je ubedila oksfordširsku policiju da stavi ostatke motocikla u njen auto. Na njemu nisu obavljene nikakve provere. Što se policije tiče, udes Majkla de Vira bio je tek to: nesreća, a ne zločin koji treba istražiti. Prema tome, motocikl nije predstavljao dokaz već je naprosto bio privatna svojina. Majklova devojka mogla je da ga uzme.

Na način svojstven istraživačkom novinaru, Samer je situaciju sagledavala temeljno iz svih mogućih uglova, rešena da razotkrije Majklovu tajnu i njenu eventualnu povezanost s nesrećom. Imajući to na umu, iznajmila je kombi, ubacila uz pomoć suseda deformisanu olupinu motocikla u zadnji deo vozila i odvezla se u cik zore u istočni London. Prema mišljenjima korisnika, koja je pronašla na internetu, garaža Setit Martin i prodavnica delova u Voltamstou bile su najstručnije u zemlji za Dukatijeve motocikle. Mladić pred njom bez sumnje je znao o čemu priča, revnosno je informišući o remenicama i prenosu, glavama cilindara i automatskim prenosima, s ljubavlju gladeći izgrebanu crvenu šasiju panigalea.

„Bojim se da se ne može spasti. Mislim, tehnički bismo mogli da ga sredimo, ali bi tu bilo više novih nego starih delova i koštalo bi čitavo

bogatstvo.“

„A šta ako želim da pogledate pojedinačne delove?“

„Na primer?“

„Ne znam. Upravljački sistem. Kočnice. Ukoliko postoji nekakva tehnička greška, da li biste bili u stanju da je otkrijete? Ili je i za to prekasno?“

Mehaničar je pogledao prelepu devojkicu pred sobom. Nije mnogo klijenata garaže Sent Martin izgledalo poput Samer Mejer, s njenim beskrajno dugim nogama i sjajnom dugom kosom nalik na ispolirano drvo, što joj se u talasima

slivala niz leđa. Međutim, postojalo je nešto drugo u vezi s tom devojkicom, izvesna čelična rešenost u očima i isturena linija vilice, koje nije primetio kad je ušla. To je zaista bilo seksi.

„Neću biti siguran dok ga ne rasklopim“, rekao je. „Ipak, ako je motocikl u kvaru, onda da, verujem da ću ga uočiti.“ Nadao se da uspeva da je zadivi. „Poznajem ove motore kao svoj džep.“

„A koliko to može da potraje? Približno.“

„Vratite se u šest. Trebalo bi do tada da imam neke odgovore za vas. Moram vam reći, ovo su motocikli divne izrade. Iznenadio bih se kad bih našao grešku ili kvar.“

Samer je ostavila auto u prednjem dvorištu garaže - bilo je nemoguće naći parking mesto u centralnom Londonu, tako da nije bilo važno - i odvezla se metroom do Slounovog trga. Ako motocikl ne bude gotov do šest, imalo je smisla prenoćiti u gradu i vratiti se u Oksford tek sutra.

Gde god da se našla, ljudi su pričali o atentatu na Aleksiju de Vir. Slike Gilberta Drejka, čoveka koji je u nju pucao, prekrivale su naslovne stranice svih novina, a sveži izveštaji o stanju sekretarke unutrašnjih poslova i dalje su bili glavna stavka vesti svih radio-stanica. Samer je uživo na televiziji ispratila šta se desilo. Sedeći kraj Majklove postelje, videla je čak i odsjaj Drejkovog pištolja pre nego što je ispalio hitac. Poželela je da smesta pozove Tediju, a onda je shvatila da bi se to moglo protumačiti kao nametanje. Osim

toga, kako je majka zvala na svakih pet minuta da se obavesti o Aleksiji, Samer jedva da je i imala vremena za poziv.

Međutim, pošto se već obrela u Londonu, a prošlo je nekoliko dana od atentata, verovatno bi trebalo da se čuje s Tedijem. Odsela je u Orandžu, lepom pabu sa smeštajem, koji se nalazio na Pimlički put, i dugo ležala u punoj kadi od viktorijanskog bakra pre nego što se pručila na krevet, držeći u ruci telefon. Najpre je pozvala bolnicu Džon Radklif da se raspita za Majkla. (Bez promene.) Zatim je, skupivši hrabrost, okrenula broj Tedija de Vira.

Na njeno iznenađenje, odmah se javio. „Samer! Kako je divno čuti te, mila.“ Glas mu beše pun istinske topline.

„Čula si vesti, naravno?“

„Naravno. Kako je ona?“

„Verovala ili ne, dobro je“, reče Tedi veselo. „Doktori kažu da će moći kući za neki dan. Još bolje, izgleda da su ona i Roksi konačno izgladile stvari.“

„Jesu?“ Samer nije mogla da sakrije iznenađenje.

„Znam. Divno, zar ne? Mislim da je mogućnost Aleksijine smrti promenila sve. U svakom slučaju, Roksi se pojavila u bolnici i otada su nerazdvojne. Ne bih ni ja verovao da nisam video svojim očima. To kopile Drejk nam je možda stvarno svima učinilo uslugu. Nego, dosta o našim dramama. Kako si ti?“

„Dobro. U Londonu sam, u stvari, biću samo noćas.“

„Stvarno? Izvanredno. Moramo sutra na ručak.“

„O, ne, ne, ne“, uzvratila Samer brzo. „Ne bih da se namećem u ovakvom trenutku. Treba da budete sa svojom porodicom.“

„Taman posla. Ti jesi porodica“, reče Tedi blago. „Osim toga, Aleksija i Roksi trenutno su potpuno posvećene jedna drugoj. Jedva me i primećuju.“ „Iskreno, Tedi, hvala na ljubaznosti, ali ne bih mogla.“

„Koješta! Ručaćemo sutra, tačno u pola jedan. Insistiram! Rezervisaću u nekom pristojnom restoranu pa ću ti javiti.“

§

Tedi ju je odveo u klub Arts na Mejferu. Potpuno preuređena pre nekoliko godina, gradska kuća u Doverskoj ulici spadala je u najlepše londonske klubove, čiji član nije mogao biti svako. Nažalost, naziv joj više nije pristajao, jer su klijentelu činili skoro isključivo investicioni bankari i ljudi iz hedž fondacija. Prilazeći Tedijevom stolu, Samer je na sebi osećala njihove razvratne poglede.

„Kakvo zadovoljstvo!“ Ustao je da je pozdravi, izgledajući kao razbarušeni Medved Rupert¹⁶ u upadljivom odelu od tvida i prsluku, s razmetljivom kravatom od crvene svile. „Izgledaš divno, kao i uvek.“

„Da sam znala da će biti ovako zvanično, lepše bih se obukla“, reče Samer, osećajući se nelagodno u skromnim hadson somotskim farmerkama i tamnozelenoj gap majici, iako su joj pravila oblačenja kluba Arts tog jutra bila poslednja briga nakon šokantnih vesti od prethodne večeri.

„Bila bih isto tako srećna i u Mekdonaldu, znaš“, rekla je Tediju. „Mekdonalds?“ Tedi se strese. „Nadam se da znam kako da ugostim mladu damu malo bolje od toga.“

Naručili su hranu - usoljenog brancina za Samer, a odrezak i pitu od jagnječih belih bubrega za Tedija - pa započeše razgovor o Aleksiji i pucnjavi.

„Nije li smešno koliko često dobro proizađe iz lošeg?“, zapazio je Tedi filozofski.

„Poput feniksa koji se podiže iz pepela. Odavno sam digao ruke od Aleksijinog i Roksinog pomirenja. Šteta što je za to bio potreban metak u rebra, ali eto. A to nije jedina pozitivna promena. Po nalogu lekara, Aleksija se konačno složila da uzme odsustvo s posla. U stvari, želi da otputuje u Sjedinjene Države i provede neko vreme s tvojom majkom.“

„Lepo“, reče Samer, više zato što se od nje to očekivalo nego što je stvarno tako mislila, ali teško da je to mogla priznati Tediju.

„Jeste lepo“, složio se Tedi s osmehom. „Aleksija je ove godine prošla

kroz toliko toga. Prvo, Majki, a sad i ovo.“

„Hmm.“ Samer je viljuškom jurila ribu po tanjiru. Jasno je da nikom ne bi poželela pokušaj ubistva. Ipak, mučila se da oprost i zaboravi Aleksijin nemar prema Majklu, ili njeno bezosećajno ponašanje otkad je nastradao.

„Problem je u tome što joj nije lako da kaže ne, posebno kad se radi o poslu“, nastavi Tedi. „Vidiš, moja supruga ima izražen osećaj dužnosti. Prema javnoj službi. To baš i nije moderno ovih dana, ali je tako. Aleksija nikad ne misli na sebe.“

Samer se umalo ne zagrcnu. „Aha.“ Je li on stvarno u tolikoj zabludi? Da se metak nije odbio od Aleksijinih rebara i zabio njemu u mozak?

„Kako bilo da bilo, dosta o mojoj porodici. Šta je s tobom?“, produžio je. „Šta te dovodi u London? Kultura ili kupovina?“

„Zapravo, nijedno ni drugo. Istraživala sam nešto.“

Samer ispriča Tediju o Majklovom motoru i svojoj misiji. Oblak se spustio na Tedijeve blage crte.

„Da li misliš da je to mudro, draga moja? Da kopaš po tom jezivom događaju?“

„Zašto ne bi bilo?“

„Pa, policija bi sigurno sama proverila motor da su postojale ikakve sumnjive naznake?“

„Ovo vas može šokirati, Tedi, ali policija nije nepogrešiva. Kako se ispostavilo, postojao je kvar na motociklu.“

Tedi pažljivo spusti vinsku čašu na sto. „Stvarno?“

„Pa“, Samer se malo povuče, „ne mogu biti sto posto sigurni. Međutim, mehaničar u Sent Martinu rekao je da oznake na kočionim kablovima i način na koji su pokidane ukazuju na to da je neko petljao oko njih pre sudara.“ „Petljao?“ Tedijev mozak ubaci se u punu brzinu.

„Da. Neko je možda želeo da Majki tog dana doživi saobraćajku.“

Tedi odmahnu glavom. „Ne, ne verujem. To ne može biti istina.“

„Da li Majki ima ikakve neprijatelje za koje znate?“

„Neprijatelje? Momak je bio organizator žurki, a ne špijun.“

I dalje je, pomisli Samer, ali očuta.

„Pretpostavljam da je godinama birao čudne devojke“, reče Tedi, dodajući taktički, „jasno, pre nego što je tebe sreo, mila. Ali ne mogu ni da zamislim da bi neko želeo da mu naudi. Barem ne ozbiljno.“

„Možda ta osoba nije želela da naudi Majklu“, predloži Samer. „Možda je želeo da pogodi vas. Ili bolje reći Aleksiju. Možda je Majki bio samo sredstvo za postizanje cilja.“

Tedi odgurnu tanjir u stranu. „Rekla si da momak kom si pokazala motocikl nije siguran.“

„Ne sasvim, to ne. Taj dokaz svakako ne bi bio održiv na sudu. Ne sam po sebi, ali je ipak nekakav početak.“

„Početak čega?“ Tedi posegnu preko stola za njenom rukom. „Nemoj ovo pogrešno shvatiti, Samer, ali zar ne misliš da možda čuješ ono što želiš?“ Samer zastade. „Ja ovo ne izmišljam, znaš.“

„Nisam ni na trenutak sugerisao da izmišljaš, ali je dokaz prema tvom sopstvenom priznanju neuverljiv. Kočioni kablovi mogli su da se pokidaju kad je Majki udario u kamion koji je išao ko zna kakvom brzinom. Zar nisu?“ „Tehnički, da, mogle su“, odgovori Samer preko volje.

„Želiš da nađeš neki smisao u svemu ovome. Da postoji razlog za tvoj bol i Majklovu patnju. Ipak, istina je da ne postoji. Kao što ne postoji ni za to što je onaj luđak Drejk pucao u Aleksiju. Loše stvari se naprosto dešavaju.“

„Ne možete to da znate.“ Samer se iznenadila kad je shvatila da je na rubu suza. Tedi je stvarno umeo da je pogodi u slabe tačke. „Neko je mogao dirati te kočnice.“

„Samer, možeš da mučiš sebe s moglo je biti, ali to nam neće vratiti Majkla.“ „Neće. Ipak, može nam dati istinu.“

„Ali zašto, draga moja?“ Tedi je zvučao razdraženo. „Zašto bi iko želeo da mi ubije sina?“

„Upravo to pokušavam da saznam.“

„Ignorišući odgovor koji stoji ispred tebe? Odgovor je: niko ne bi! Majki nije imao neprijatelja. Nije to bila neka podmukla zavera, već nesrećni slučaj. Kočioni kablovi pucaju u saobraćajkama.“

Samer je probala drugačiju taktiku. Nadala se da bi novost iz Voltamstoua mogla makar da probudi Tedijevu radoznalost, ali on je izgledao rešen da je odbaci. Umesto toga, postavila mu je ista pitanja koja je postavila i Roksi u Kingsmeru pre nekoliko nedelja.

„Da li vam je Majki pomenuo neku tajnu neposredno pre letnje zabave?

O nečemu što ga je mučilo?“

„Ne. Nije.“

„Jeste li sigurni?“

„Potpuno. Roksi me je već pitala za to pa sam razmišljao. Rekla je da si joj pomenula neku tajnu. Međutim, bojim se da nijedno od nas nema predstavu na šta misliš. Majki se osećao dobro pre zabave. Ništa ga nije tištilo.“

„Ali on mi je rekao...“

„Samer.“ Tedi je prekide. „Gradiš i te kakvu teoriju zavere. Misteriozne lajne, počupani kočioni kablovi. Zar ne uviđaš da su sve to stranputice?“

Za stolom je nastupila mučna tišina.

„Da zaista verujem da je neko naučio mom sinu namerno, zar misliš da ne bih dosad pozvao policiju? Zar ne misliš da bih želeo da znam istinu isto koliko i ti?“

Samer klimnu glavom.

Uhvatio ju je nežno za bradu i podigao joj lice da im se pogledi sretnu, pa nežno, ali čvrsto rekao: „To. Jeste. Bila. Nesreća. Sada...“ Široko se osmehnuo, prekinuvši napetost kao da lomi grančicu. „Hajde da naručimo puding, hoćemo li? Moraš da probaš ovdašnji itonski nered.¹⁷ Neverovatan je.“

Nekoliko sati kasnije, u svojoj sobi u Orandžu, Samer ubaci u torbu nekoliko sitnica potrebnih za noćenje.

Zašto mi niko ne veruje?

Zašto me niko ne shvata ozbiljno?

Oči joj se ispuniše suzama zbog osujećenosti. Sećala se šta joj je šef u Njujorkpostu rekao kad je odbio priču o zastrašivanju kojima se bande služe, iako je Samer na njoj radila mesecima.

„Ne dostavljajte mi nagađanja, gospođice Mejer. Dajte mi činjenice. Ovo su novine. Ne bavimo se objavljivanjem bajki.“

Je li i njena teorija o Majklu bila bajka? Da li je udes zaista rezultat nesrećnog slučaja, kao što Tedi de Vir i ostatak sveta očito misle?

Protrljala je oči i osetila vrtoglavicu izazvanu umorom.

Potrebno mi je oko godinu dana sna.

§

Po povratku u mejfersku kancelariju hedž fonda Kingsmer kapital, Tedi de Vir zatvori vrata, skide sako i utonu u plišanu herman miler stolicu. Zatvorio je oči i duboko uzdahnuo, da povrati mir.

Ne sme paničiti.

To ništa ne rešava. Užasno je neengleski.

Uzeo je telefon.

„Da, ja sam. Vidi, žao mi je što zovem dok se odmaraš, ali mislim da treba da porazgovaramo.“

Sergej Milesku beše uplašen.

Nije sumnjao da će mu ser Edvard Mening pribaviti ono što mu treba - dovoljno prljavština o Aleksiji de Vir da ova izleti iz Kancelarije, kako bi je njegov nalogodavac zamenio prikladnijim i pokornijim kandidatom za

funkciju sekretara unutrašnjih poslova. No, pošto je već duže od godine kao limun cedio staru kraljicu, informacije su počele da presušuju, a s tim i strpljenje čoveka koji je Sergeju izdavao naredjenja.

„Platio sam unapred, nadajući se rezultatima.“

Nosio je odelo iz Sevil roua i govorio odmerenim tonom obrazovanog poslovnog čoveka, što, međutim, beše tek privid. Bio je nemilosrdni ubica. Odrastao na ulicama Tbilisija i ne mogavši da se osloni ni na šta drugo sem na sopstvenu pamet, lagao je, pretio, pljačkao, obmanjivao i batinao, probivši se u sam vrh nove Rusije. Sada je posedovao naftne bušotine i rudnike dijamanta, hemijska postrojenja i nuklearne elektrane. Svi J. P. Morgani i Goldman-Saksovi ovog sveta bili su njegovi podrepaši. U Londonu se družio s društvenim kremom, izlazio s aristokratkinjama i davao gomile novca u dobrotvorne svrhe, te podmazivao političke partije koje su mu zauzvrat činile usluge. Torijevci su bili vrlo korisni sve dok ta arogantna kučka, Aleksija de Vir, nije smelo dovela u pitanje njegovo poslovanje, zapušivši rupe u poreskom zakonu, na koje su računali i on i ostali ruski oligarsi u Londonu. Sekretarka unutrašnjih poslova ga je omela, što beše krupna greška. Pod velom prefinjenosti i dalje je obitavao svirepi divljak.

Sergej Milesku neposredno je svedočio tom divljaštvu. Ukrajinskoj prostitutki, koja ga je zakinula, iskopao je oči. Pričalo se da je još i dobro prošla, budući da je žena.

Sergej je osetio kako mu znoj natapa košulju.

„Vratiću novac.“

„Ne zanima me novac. Želim ono za šta sam platio.“

„Dobićete.“

„Kada?“

„Uskoro.“

Sergejev naredbodavac pljesnu rukama. Dva naoružana grmalja upadoše u sobu. Sergej zamjauka poput preplašenog mačeta.

„Molim vas! Dobićete to! Vrlo brzo“, preklinjao je.

„Siguran sam da hoću, gospodine Milesku. Moje obezbeđenje će vas ispratiti.“

Trideseti poglavlje

Mardžori Pilčer skinula je postavljenu haški jaknu dok je prelazila preko obronka, spuštajući se ka imanju Kingsmer. Vrlo često je, tokom svojih popodnevnih šetnji, Mardžori razmišljala o prirodnim lepotama zapadnog Oksfordšira i svojoj privilegovanosti što tu živi. Kao predsedavajuća Kingsmera i Ženske inicijative Koterila, Mardžori Pilčer volela je o sebi da misli kao o centralnoj ličnosti lokalne zajednice. Upravo je ubedila Tedija de Vira, najvećeg lokalnog zemljoposjednika, da dozvoli „uglednim“ šetačima prelazak preko njegovog poseda, iako zvanično pravo nije dopuštalo tako nešto. Dok je posmatrala svog springer španijela Freklsa kako skakuće niz padinu, s idiličnom kućom de Virovih zdesna i drevnim šumama što su se ukazivale pred njom, kao u Narniji, Mardžori Pilčer uživala je u toplini pobedonosnog osećaja. Čak je i vikar, prečasni Grej, iskazao oduševljenje načinom na koji je obrlatila Tedija de Vira.

„Ne znam kako ste uspeali da ga šarmirate, gospođo Pilčer“, rekao joj je velečasni Grej preko velikog tanjira krcatog kolačima s puterom, dok su sedeli u parohijskom domu. „Hvala nebesima što jeste. Zadužili ste generacije seljana, draga damo.“

Mardžori Pilčer se ta ideja dopala. Samo kad se seti kako je njen pokojni muž, Frenk (kopile), tvrdio da ona nikad ništa neće postići!

O, gospode. Šta taj smešni pas sad radi?

„Freklse! Evo, momče. Skloni se.“

Jedini uslov Tedija de Vira glasio je da se šetači i njihove životinje moraju držati staze kroz park i šumu, da ne bi slučajno zalutali u privatne vrtove Kingsmera. A evo, njena neposlušna životinja valja se ispod ograde, nedvo smisleno kršeći to sveto pravilo, jer je već zabrinjavajuće daleko zašla u deo

izbetoniran radi izgradnje planirane nove pagode.

„Freklse!“

Potpuno ignorišući gazdaricu, springer španijel nastavi da kopa, mašući uzbuđeno smeđe-belim repom.

„Freklse! Smesta da si došao ovamo!“

Mardžori Pilčer obazrivo pođe kroz koprive i trnovite divlje ruže koje su činile prirodnu granicu između parka i precizno uređenih terena oko plemićke kuće. Kao i većina meštana, Mardžori je osuđivala ideju pagode na imanju Kingsmer, smatrajući je razmetljivom i vulgarnom. Ipak, zvanično nije ništa prigovorila iz straha da ne razljuti Tedija de Vira i izgubi teško stečeno pravo za šetače. Biće da se radilo o ispravnoj odluci. Taj grozni objekat tek je trebalo sazidati, što se po svemu sudeći neće ni desiti zbog Majklove stravične saobraćajne nesreće i potonjeg napada poremećenog taksiste na gospođu De Vir. Kakav užas. Sve što je ostalo od Tedijevih velikih planova bila je ružna rupa ispunjena betonom, ali će uskoro i ona zarasti u korov, premda ne dovoljno brzo za zabludelog Freklsa. Mardžori Pilčer gledala je u očajanju kako pas grebe oko spoljnih oboda ploče, kopajući s uzbuđenjem koje kod njega nikad pre nije primetila.

„Sta to radiš, glupi psu?“ Pocepavši omiljenu suknju od tvida kad je najpre jednom, a zatim i drugom nogom prekoračila oronulu ogradu od bodljikave žice, Mardžori pređe u vrt. Ako bi je neko od kingsmerskih čuvara zatekao u povredi imanja, u Ženskoj inicijativi priči ne bi bilo kraja, iako je za to imala dobar razlog.

O, bože. Uzdahnula je. Ima nešto u ustima.

Samo joj je još to trebalo, neki polumrtvi hermelin ili lasica koju će morati da dokrajči lopatom ili štiklom čizme. Istinu govoreći, Mardžori nije nedostajalo mnogo toga u vezi s pokojnim Frenkom Pilčerom, njenim pedesetogodišnjim mužem. Uglavnom ga se sećala po progresivnom kašlju, koji ju je izluđivao, i iritantnoj navici da joj postavlja pitanja usred njene omiljene radio-emisije Vreme za pitanja baštovana. Pod nemim velom crnine, Mardžori Pilčer prigrlila je svoje udovištvo uz sve oduševljenje mlade

devojke u jeku prve veze. Međutim, Frenk jeste bio koristan kad je trebalo ubiti neku životinju. Možda se radilo o dobroti, ali Mardžori se nikad nije navikla na pomisao da živo biće tresne po glavi. To naprosto nije bilo u redu, posebno kad bi se čulo ono grozno pucanje i krckanje kostiju...

Pas dotrča do nje s „poklonom“ stisnutim u čeljustima.

„Au, Freklse.“ Mardžori izvi usnu. „Šta si mi to odvratno doneo ovog puta?“

I dalje mašući repom, springer skoči na gazdaricu.

Vrisak Mardžori Pilčer čuo se sve do sela.

Iz balavih psećih usta groteskno je visila ljudska šaka u stanju raspadanja.

§

Reporteri su preplavili posed De Virovih poput napasnika. Veliki broj policajaca, takođe prisutnih na imanju Kingsmer, nije mogao da ih drži pod kontrolom.

„Ovo je smešno“, gundao je Tedi dok je njegov bentli prolazio kroz kapiju, pored bliceva foto-aparata i isturenih mikrofona. „Zar nemaju ništa pametnije da rade?“

Na suvozačevom sedištu, Aleksija, pravih leđa i ukrućene vilice, ne reče ništa. Ispod snežnobeke košulje, cela leva strana beše joj obavijena zavojima. Lekari su joj prepisali perkoset protiv bolova, ali kako su je tablete ošamućivale, prestala je da ih uzima. Zbog toga se trzala svaki put kad bi automobil napravio zaokret. Menjanje brzine predstavljalo je suštu agoniju.

Gora od fizičkog bola bila je teskoba što ju je obuzimala dok joj je vazduh ulazio u grudni koš, poput vode koja prodire u oštećeni brod.

Eto to sam ja - probušeni brod.

Brod koji tone.

Posle pucnjave i pomirenja s Roksen, Aleksija se konačno predala i pristala da uzme produženo odsustvo. Premijer je bio oduševljen, kao i Kevin

Lomaks, Aleksijin glavni protivnik u Ministarstvu trgovine i industrije, kog je Henri Vitman imenovao za vršioca dužnosti sekretara unutrašnjih poslova.

Henrijeva izjava zvučala je kao privremena mera, pauza tokom koje će se sekretarka unutrašnjih poslova oporaviti od napada i fizički i psihički. Ipak, Aleksija je znala da je partija nikad više neće primiti nazad nakon što je na njenom posedu pronađen leš. Jezivo otkriće gospođe Mardžori Pilčer predstavljalo je kap u već prepunoj čaši, čak i za borca poput Aleksije de Vir. Njena politička karijera je završena i toga je bila svesna.

„Mama, tata! Hvala bogu!“

Roksino olakšanje beše opipljivo. Ona se u Oksfordšir vratila sama nekoliko dana ranije, nakon što je Aleksija otpuštena iz bolnice, pa je bila jedini član porodice na Kingsmeru u trenutku kad je pronađena otkinuta ruka.

„Policija mi postavlja pitanja, ali ja ništa ne znam. Sigurno misle da nešto krijem.“

„Ako te iko pritiska ili maltretira, želim njihova imena“, reče Aleksija ja kim glasom. Prošle nedelje oživelu su svi njeni zaštitnički majčinski instinkti prema Roksi. Držala se poput lavice koja brani mladunče.

Nizak i debeo policajac u civilu, kratko podšišane sede kose, samouvereno priđe Aleksiji i Tediju i pruži ruku.

„Glavni inspektor Gari Vilmot, Oksfordsko istražno odeljenje. Postavili smo gospođici De Vir nekoliko rutinskih pitanja, to je sve. Niko nikog nije kinjio.“

„Očigledno ste je uplašili.“ Tedi s gađenjem pogleda ka forenzičkom timu i psima tragačima, koji su mu okupirali dom. „Je li ovaj cirkus zaista neophodan?“

Glavni inspektor Geri Vilmot se ukoči. „Čovek je pronađen mrtav u vašem vrtu, gospodine De Vir. Mi ubistva veoma ozbiljno shvatamo.“

„Zar to nije malo preterano? Kako znate da je ubijen?“

„Pa, bio je prokleta pametan samoubica ako je uspeo da se upuca u grudi, a zatim sam sebe pokopa.“

Pripadnica forenzičkog tima se zakikota, zbog čega je šef ledeno pogleda. Debeli detektiv gledao je čas u Tedija, čas u Aleksiju. „Gde možemo nasamo da popričamo?“

„U mojoj radnoj sobi. Ovuda.“ Okrenuvši se ka Roksi, Aleksija dodade: „Ti možeš da odeš i odmoriš se, draga moja. Tata i ja ćemo biti na usluzi glavnom inspektoru.“

„Hvala, mamice.“

„Zapravo, bojim se da ste mi potrebni sve troje.“

„Zbog čega, dođavola?“ Tedi se naroguši. „Roksi vam je rekla sve što zna.“ Glavni inspektor Geri Vilmot počeo da gubi strpljenje. *Proklete aristokrate. Misle da se pravila ne odnose na njih. Zar ne mare stoje mladić ustreljen i ostavljen da trune u njihovom vrtu?*

„Zato što svi ovde živite, gospodine De Vir. Nema tu neke naročite filozofije.“

Obrevši se u radnoj sobi, Aleksija preuze stvari u svoje ruke.

„Naravno, pomoći ćemo vam na svaki mogući način, glavni inspektore“, reče ona. Dok se spuštala na stolicu, trže se i pritisnu bolno mesto. „Međutim, pitam se smem li i ja vama da postavim nekoliko pitanja. Kažete da leš pripada muškarcu?“

„Tako je. U ovoj fazi ne znamo mnogo. Kao što vidite, moji ljudi i dalje kopaju. Nije im lako, s obzirom na sveže izliven beton.“

Roksi reče odbrambeno: „Već sam vam rekla, glavni inspektore. Tata je organizovao zabavu. Moj brat Majki bio je zadužen za izgradnju pagode, ali on... nije imao priliku da je završi.“

„Sigurna sam da znate šta se dogodilo, glavni inspektore“, reče Aleksija. „Moj sin je pretrpeo udes motociklom.“

„Da, gospođo. Razumem da je ovo težak period za vašu porodicu. Mogu li nešto da vam donesem? Možda čašu vode?“

Aleksija odmahnu glavom. „Ne, hvala. Ono što moja kćerka kaže, tačno je. Beton je trebalo da predstavlja temelj pagode koju smo gradili u sklopu

proslave povodom tristogodišnjice. Majki je rukovodio projektom. Nakon nesreće, zaboravili smo na nju. Niko od nas više nije bio raspoložen za gradnju hramova.“

„Dakle, vaš sin je tamo iskopao rupu?“

„Moj sin i njegovi radnici, tako je.“

„I vaš sin ju je ispunio betonom?“

„Da.“

Tedi se izlete: „Nadam se da ne insinuirate da Majld ima nešto s tim truplom?“

„Ne insinuiram ništa, gospodine De Vire.“

„Dobro. Jer je momak na prokletim aparatima za održavanje života. Ne može lično da se brani od vaših nagoveštaja, ali ja prokleta mogu.“

Aleksija spusti ruku na Tedijevu mišicu, ali je on otrese. Nikad ga nije videla takvog. Tedi je uvek bio smiren, a ona usijana glava.

„Glavni inspektore“, upita Aleksija, „znate li pre koliko vremena je taj čovek ubijen? Ili koliko je dugo počivao na našem posedu?“

„Još ne znam. Sudeći po stepenu truljenja i oštećenjima na dosad iskopanim ostacima skeleta, ujedima životinja i ko zna čemu sve ne, pretpostavljam da se radi o nekoliko godina.“

„Eto vam, onda.“ Tedi ga pogleda pobeđnički. „Majki s tim nije mogao da ima nikakve veze, kao ni glupa pagoda. Ideja mi je pala na pamet pre šest-sedam meseci pre proslave, a nismo počeli da radimo na njoj sve do juna, mnogo posle ubistva vašeg momka.“

Govorio je nadmeno. Prokleti pretenciozni snob. Na trenutak je inspektorova maska profesionalizma spala i on se s nepatvorenim prezirom zagleda u Tedija de Vira. Srećom, jedan član tima ga prekide pre nego što je rekao nešto zbog čega je mogao da zažali.

„Gospodine? Dođite ovamo na minut.“

Glavni inspektor Vilmot napusti prostoriju. Aleksija, Tedi i Roksi zgedali su se u zaprepašćenju. Roksi prekide tišinu.

„Mislite li da je Majki znao?“

„Šta to?“, upita Tedi.

„Za leš.“

Roditelji su je gledali kao da je luda.

Aleksija reče: „Naravno da nije. Zašto bi, zaboga, pomislila tako nešto?“ „Iz istog razloga kao i policija“, reče Roksi. „Pas te Pilčerove našao je šaku na samom obodu započete pagode. Majki je mogao nešto da primeti kad su kopali.“

„Mogao je. Ali očigledno nije.“

„Zašto je to očigledno?“

„Da je video nešto, rekao bi policiji, zar ne? Ili nama. Da je izvadio leš, teško da bi ga vratio, ne rekavši o tome ni reč.“

„Osim ako nije imao razlog da to krije“, razmišljala je Roksi. „Pre dve-tri sedmice Samer Mejer me je pitala za tajnu. Šta ako je to bilo to?“

Aleksijin ton očvrsnu. Žarko je želela da ne pokvari odnose s Roksi, ali nije mogla dopustiti da te neosnovane sumnje u vezi s jadnim Majklom ostanu neosporene. „Samer je draga devojka, i pretpostavljam da je dobronamerna, ali zaista treba da gleda svoja posla i prestane više s pričom o tajnama i zaverama. To su sve besmislice.“

„Slažem se“, kaza Tedi. Dan pre toga preneo je Aleksiji sve o Samerinoj poslednjoj istrazi koja se odnosila na Majklov dukati i pokidane kočnice. Aleksija se nije obradovala. „Da je tvoj brat zaista našao telo, nekome bi rekao.“ Međutim, Roksi nije odstupala. „Osim ako ga je on zakopao“, reče prkosno. Tedi jeve oči se raširiše. „Nisi valjda ozbiljna? Smatraš da je Majki ubio čoveka?“

„Ne kažem da jeste. Samo kažem da je moguće. Svi mi ponekad uradimo nešto u besu, ili samoodbrani, ili slučajno, u žaru trenutka. Volim Majkla, ali mislim da je svaki čovek sposoban da ubije, zar ne? U odgovarajućim okolnostima.“ „Zaista?“, upita Tedi.

„Naravno da jeste, dragi.“ Aleksija je posmatrala Roksi dok je govorila,

pitajući se postoji li dublja poruka iza njenih reči, nešto što je pokušavala da im kaže. „Milost božja nad svima nama!“

„Pa, žao mi je“, reče Tedi, „ali ja i dalje ne verujem da je Majki...“

Glavni inspektor Geri Vilmot umaršira nazad u kancelariju bez prethodnog kucanja. Lice mu je delovalo sumorno. „Psi su pronašli nešto odeće zakopane zasebno, oko pedeset pet metara dalje od lokacije gde se nalaze rasute kosti. Ovo je bilo kod njih.“ Bacio je stari sportski svoč na Tedijev sto. „Pretpostavljam da bi bilo previše nadati se da će ga neko od vas prepoznati?“ Tedi prasnu: „Naravno da ga ne prepoznajemo. Zašto bismo? Osim što smo toliki maleri da neko pokopa telo na našem imanju, moja porodica i ja nemamo s tim nikakve veze.“

Tedi je nastavio da viče, ali ga glavni inspektor Vilmot više nije slušao. Roksi de Vir počela je da ispušta čudan zvuk, neku vrstu visokog parajućeg krika, poput životinje uhvaćene u zamku. Urlik je postajao sve glasniji. „Gospođice De Vir?“ Glavni inspektor Vilmot pogleda je upitno.

„Roksi, draga.“ Tedi je bio oličenje šušte brige. „Jesi li dobro?“ „Gospođice de Vir, da li prepoznajete sat? Da li znate kome pripada?“ Roksi okrenu kolica uz divlji krik. Tedi je užasnuto gledao kako koristi podlaktice da se podigne iz stolice i skoči na Aleksiju, a potom je obara na pod.

Sada je Aleksija vrištala, dok joj je bol sevao kroz grudi poput munje. S Roksen preko sebe, nije mogla da se pomeri. Umesto toga, uvijala se od bola u bespomoćnoj agoniji dok joj je Roksi stiskala vrat poput stege, gušeći je i lomeći joj dušnik. Instinktivno, Aleksija se u panici ritala. Osetila je da dah napušta njeno telo, uverena da gubi svest. Zašto joj niko ne pomaže?

„Roksen!“, povika Tedi. „Za boga miloga!“

„Ti si ga ubila!“, vrisnu Roksi, drmusajući majku kao što terijer zubima trese pacova. „Sve ovo vreme dopuštala si da verujem da me je ostavio. Ali ti si ga ubila! Upucala ga hladnokrvno kao životinju i ovde ga zakopala! Ubico!“

Sa zakašnjenjem, glavni inspektor Vilmot povuče devojku, uzevši je u naručje. Bila je vrlo lagana. Iscrpljena napadom na majku, Roksen je

slabašno jecala na njegovim grudima, mlitava i krhka poput krpene lutke.

U međuvremenu, Aleksija de Vir ležala je na podu, držeći se za vrat i boreći se za vazduh poput ribe na suvom.

Nežno spustivši Roksi u kolica, glavni inspektor Vilmot spustio se pred njom na kolena, tako da su mu oči bile u istoj ravni s njenim.

„Prepoznajete sat?“

Roksi prošapta: „Pripadao je mom vereniku. Endruu.“

Samo što je to izgovorila, oči joj se zakolutaše i snažan grč prostruja njenim izlomljenim telom. Uskoro joj pena izbi na usta od siline napada.

„Uradite nešto! Pomozite joj!“ Tedi je zvučao uspaničeno. Aleksija je samo zurila, suviše zapanjena i u prevelikim bolovima da bi uradila išta za svoju kćerku. Roksi je izgledala kao da ju je udarila struja, mučno se tresući pred očima svojih roditelja.

„Pozovite hitnu“, naloži glavni inspektor naredniku. „SMESTA!“

Trideset prvo poglavlje

„Razgovor s gospođom Aleksijom de Vir, nedelja, 26.II,14.44, prisutan glavni inspektor Gari Vilmot. Gospođo de Vir, možete li, molim vas, da opišete svoj odnos s Endruom Bizlijem, verenikom vaše kćerke?“

Aleksija je okretala zlatnu burmu na prstu. „Ne dok ne vidim kćerku.“ „Vašu kćerku odveli su u bolnicu. Bićete obavješteni o njenom stanju u dogledno vreme.“

„To nije dovoljno. Želim da znam šta se sada događa.“

„Endru Bizli, gospođo De Vir.“

„Mislite li da marim za prokletog Endrua Bizlija?“, prasnu Aleksija. „Ovog trenutka tiče me se samo Roksen.“

Glavni inspektor Vilmot reče: „Većina ljudi bi verovatno brinula da je mladić kog su dobro poznavali ubijen, a njegov leš pronađen zakopan u njihovom vrtu.“

„Zaista? Sumnjam. Ne ako su poznavali Endrua“, reče Aleksija ogorčeno. Trebalo bi da prestanem da pričam. Trebalo bi da tražim advokata. Ipak, toliko je prijalo reći istinu, konačno ispoljiti svoju mržnju, da nije mogla da se zaustavi.

„Endru Bizli manipulisao je mojom kćerkom na najciničniji i najbedniji zamislivi način. Nisam ga dobro poznavala, ali sam ga znala dovoljno da to shvatim. Sve što je ikada želeo bio je Roksin novac.“

„I zbog toga ste ga ubili?“

Aleksija se podrugljivo nasmeja, a onda zažali, jer bol ponovo sevnu kroz rebra na mestu gde ju je pogodio metak Gilberta Drejka. „Ne budite smešni“, reče kroz zube. „Nisam nikog ubila.“

„Čini mi se da vaša kći ne smatra tu ideju smešnom.“

„Moja kći je u šoku. Gde mi je suprug? Želim da pričam s mojim mužem.“

„Znate da ne pomažete ni sebi ni svojoj supruzi odbijanjem da odgovorite na naša pitanja.“

Malo dalje niz hodnik, Tedija de Vira takođe su ispitivali. Inspektora Henrija Frobišera, jednog od najtalentovanijih službenika oksfordske policije, izabrao je glavni inspektor Vilmot jer se pretpostavljalo da će se Tedi pre otvoriti drugom pripadniku više klase.

Nisu bili te sreće. S rukama prekrštenim na grudima i glave odlučno okrenute u stranu, Tedi je ponavljao mantru koju je izgovarao još otkako su napustili Kingsmer. „Želim svog advokata.“

„Kada ste poslednji put videli Endrua Bizlija živog?“

„Želim svog advokata.“

„Da li postoji ikakav osnov za ubeđenje vaše kćerke da je vaša supruga možda odgovorna za smrt gospodina Bizlija?“

„Odbijam da odgovorim na bilo koje pitanje bez advokata.“

„Gospodine De Vire, jeste li bili svesni da je gospodin Bizli zapravo mrtav i da se nije vratio u Australiju, kao što ste rekli vašoj kćerki?“

„Advokata.“

Inspektor Henri Frobišer ugasi magnetofon. „Dovedite ovamo njegovog pravnog zastupnika!“, zareža na narednika. „Odmah! I postarajte se da neko bude s kćerkom. Potrebna nam je izjava čim se probudi.“

§

Aleksija de Vir postajala je prodornija.

„Zahtevam da vidim svoju kćerku!“

„Mislim da niste u poziciji da u ovom času išta zahtevate, gospođo De Vir.“ „Isključite magnetofon.“

Glavni inspektor Vilmot razmotri zahtev na trenutak, a onda uradi kako je tražila. Pomaci u slučaju često se dešavaju kada svedoci, ili osumnjičeni, pristanu da govore nezvanično.

„Da li postoji nešto što želite da mi kažete, gospođo De Vir?“

„Da, postoji.“

Glavni inspektor Vilmot je osećao kako mu uzbuđenje raste. To je to. Priznaće.

„Želim da vas podsetim da sam i dalje sekretarka unutrašnjih poslova ove zemlje. I da vaš šef, i šef vašeg šefa, meni podnose izveštaje. Mogu narediti da vas suspenduju. Ovako!“ Oholo je pucnula prstima.

Da se nije toliko razočarao, glavni inspektor Vilmot sigurno bi se nasmejao. Aleksija de Vir možda jeste Gvozdena Ledi, ali se on nije bojao ni nje ni njenih moćnih prijatelja.

„Po kom osnovu?“ Pokazao joj je odlučnost i odsustvo straha. „Mladić je ubijen na vašem imanju, gospođo De Vir. Vas se to možda ne tiče, ali mene se tiče. Povrh toga“ - zastao je radi većeg učinka - „mislim da ste ga vi ubili.“

Aleksijina gornja usna se izvi. „Na osnovu čega? Roksine paranoje? Starog sata?“

„U stvari, vašu kćerku smatram vrlo ubedljivim svedokom. Imam osećaj da će porota misliti isto. Budimo iskreni, obični glasači vam nisu baš naklonjeni u poslednje vreme, zar ne? A porota nije ništa drugo, gospođo De Vir, do dvanaest običnih glasača.“

Aleksija je gledala debelog policajca, razmišljajući.

„Uključite traku.“

Glavni inspektor Vilmot pritisnu dugme.

„Intervju nastavljen, I5.I5.“

Roksi de Vir otvori oči.

Sve je bilo belo, svetio i lepo. Na trenutak je osetila nalet intenzivne sreće. *U raju sam. U raju sam s Endruom. Nikad me nije napustio. Voleo me je, ipak me je voleo.*

Zatim je videla uniformisanog policajca kako stoji kraj vrata i san se pretvorio u prah.

Ovo nije raj. A Endru nije blistavi beli anđeo.

Bio je truli leš, psi žvaću gnojno meso koje još visi s njegovih kostiju.

Krici su odzvonili niz bolničke hodnike.

§

Redmajn, načelnik policije u Dolini Temze, drugi put je pročitao izjavu, pažljivo tumačeći svaku reč, pre nego što ju je vratio glavnom inspektoru Vilmotu.

Načelnik beše veoma debeo čovek, rumenih obraza i sedokos, zbog čega je delovao vedro, poput Božić Bate. Zapravo, Siril Redmajn bio je izuzetno oštrouman i motivisan onom vrstom beskrupulozne ambicije koja se inače pripisuje političarima ili rok zvezdama. Nije se nimalo radovao što su sekretarku unutrašnjih poslova dovukli u Oksfordsku policijsku stanicu poput običnog kriminalca. Jedan pogrešan korak u slučaju kao što je ovaj, i sjajna karijera Sirila Redmajna mogla se okončati za tren oka.

S druge strane, čovek je ubijen. I niko, čak ni oni poput Aleksije de Vir, ne treba da umišljaju da su iznad zakona.

Glavni inspektor Gari Vilmot upita: „Šta mislite, gospodine?“

„Šta vi mislite, Gari?“

„Mislim da laže. Kroz svoje savršeno bele zube.“

Načelnik porazmisli o tome.

„Hmm. Znae, već sam primio poziv iz Dauning strita. Premijer želi da zna hoćemo li protiv nje podići optužnicu.“

„Ne mogu. Ne još. Mada bih voleo da je zadržimo na ispitivanju.“

„Ne dolazi u obzir.“

„Makar još dan. To se odnosi i na supruga.“

„Ni govora!“

„Ali gospodine...“

„Gari, ona je sekretarka unutrašnjih poslova.“

„Pa? Ali umešana je u ovo, gospodine, znam da jeste.“

„Onda dokažite. Nađite psihologa. Vidite da li potkrepljuje priču gospođe De Vir.“

Glavni inspektor Vilmot izgledao je kao da mu je neprijatno. „Našli smo.“ I?“

„I zaista je podržava. Ipak, to ništa ne znači. Mogle su lako nešto da zakuvaju zajedno. Da naprave rezervni plan, u slučaju da se leš otkrije. Potrebno mi je više vremena s gospođom De Vir.“

„Pa, ne možete ga dobiti. Ne bez čvrstih dokaza.“

Glavni inspektor Vilmot ustade i pođe. Načelnik viknu za njim:

„Znate, možda govori istinu. Nemojte odbacivati to samo zato što je ne volite. Postoji mogućnost.“

„Da, kad na vrbi rodi grožđe.“

Nakon što je Vilmot otišao, Siril Redmajn pročitava izjavu Aleksije de Vir i treći put. Ako je istinita, onda je mnogo ljudi pogrešno procenilo sekretarku unutrašnjih poslova. Ne samo njena kćerka.

Izjava za policiju:

Endru Bizli bio je australijski teniski trener koji je došao da radi za moju porodicu pre osam godina. Malo posle toga, započeo je s mojom kćerkom, Roksen, romantičnu vezu, koja je ubrzo postala ozbiljna. Prebrzo, po mom mišljenju, mada je moj muž bio taj koji se žestoko protivio. Tedi je osetio da je Endru očigledno zainteresovan samo za novac i da je naša dužnost da zaštitimo Roksi tako što ćemo je sprečiti da se za njega uda.

Razmatrali smo da mu ponudimo novac da ode. Nisam bila za to, najviše zato što sam mislila da neće prihvatiti, te da postoji mogućnost da prenese Roksi šta smo od njega tražili, što bi samo pogoršalo naše odnose s njom. Složili smo se da umesto toga naš sin Majki popriča nasamo s Endruom i da vidi može li da ga isplati. U svakom slučaju, nedugo zatim Endru je nestao. Naprosto se jednog dana nije pojavio na poslu i to je bilo to. U početku nisam postavljala pitanja. Bila sam oduševljena što se povukao, svi smo bili. Međutim, nedelje su prolazile, a Roksi je bivala sve rastrojenija i nesposobna da se s tim nosi. Nije mogla da prihvati da ju je Endru tako neočekivano šutnuo. Tad mi je Tedi rekao da je isplatio Endrua, iako smo se usaglasili da nećemo. Očigledno je rado prihvatio njegovu ponudu i jedva dočekaao povratak u Australiju s Tedijevim čekom u džepu.

Problem je bila Roksi. Kao tinejdžerka je prilično patila od depresije, a psihičko zdravlje bilo joj je osetljivo i u najboljim razdobljima. Tedi i ja smo imali sastanak s doktorkom Lizi Hant, Roksinim psihijatrom. Razgovarali smo o tome kako da se izborimo s Endruovim odlaskom. Lizi je smatrala da Roksi posle toga što se desilo neće moći da izdrži i drugu izdaju, od Tedija - to jest, da će očevo uplitanje tako doživeti. Tako smo se dogovorili da ću dozvoliti Roksen da veruje kako sam zapravo ja ta koja je podmitila Endrua. Na taj način bi Roksin veza s Tedijem ostala netaknuta, što je ulivalo nadu da će ona jednog dana steći dovoljno poverenja u muškarce i započeti novu, prikladniju romansu.

Naravno, ništa nije bilo kao što smo očekivali. Umesto da se suoči sa svojim demonima, kćerka je pokušala samoubistvo. Imala je sreće da preživi. Ne bi se oporavila da nije bila veoma bliska s ocem. U tom smislu ne žalim što smo je obmanjivali. Međutim, Roksen je provela narednih osam godina života, do pre nekoliko nedelja, mrzeći me zbog onog što je verovala da sam uradila. To je bilo teško.

Znam da je Tedi govorio istinu o isplaćivanju Endrua delimično zato što je veoma častan čovek, ali i zato što je Endru posle unovčio ček koji mu je Tedi dao. Videla sam da je iznos skinut s našeg računa. Koliko smo nas dvoje bili upućeni, Endru Bizli se vratio u Australiju. Nemam predstavu kako

ni kada je umro, niti mogu da objasnim kako se desilo da bude sahranjen u Kingsmeru. Međutim, kategorički tvrdim da nisam imala apsolutno nikakve veze s njegovom smrću, niti s odlaganjem njegovih ostataka.

Potpisala:

Aleksija de Vir

Načelnik Redmajn pročitao je hiljade izjava. Ponosio se svojim instinktima, sposobnošću da čita između redova poluistina za koje se većina ljudi opredeljivala. Ipak, ovo beše zapetljano.

Sve u svemu, Siril Redmajn nije se slagao s glavnim inspektorom Garijem Vilmotom. Verovao je sekretarkinoj verziji događaja, ali su tu postojale izvesne nepravilnosti. Očito je osoba trebalo da bude izuzetno privržena majka, pa i supruga, da bi podnela žrtvu kakvu je opisala gospođa De Vir, te preuzela krivicu za postupke svog muža. Međutim, kad se uzme u obzir njen celokupan javni život, a posebno u skorije vreme, od Majklovog udesa naovamo, i ne čudi što se pročula kao hladan i distanciran roditelj.

No, ljude nije bilo moguće držati u policijskom pritvoru zato što su bezol sećajni i nepristupačni. Psihijatar je podržao Aleksijinu priču. Nema sumnje da će i njen muž, čim progovori, uraditi isto. Jedina dvojica koja bi mogla da opovrgnu postojeću verziju događaja bili su Majki, De Virov sin, jer je pre toliko godina bio umešan u porodične rasprave o Endruu Bizliju i svojoj sestri... i Bizli.

Jedan od njih bio je u stalnom vegetativnom stanju.

Drugi je bio mrtav.

U pozadini uma načelnika Sirila Redmajna nešto se neprijatno komešalo zbog prevelike valjanosti svega toga. No, odbacio je sumnje. Naposljetku su važne jedino činjenice.

Između ostalog, i ta da Gari Vilmot nema nikakav dokaz protiv Aleksije de Vir. Što je pre puste, to bolje.

Do šest sati po podne, reporteri su se već ulogorili ispred Oksfordske policijske stanice, zauzevši ulice poput fanatičnih ljubitelja tenisa pred finale u Vimbldonu. Red televizijskih snimatelja, što britanskih, što međunarodnih,

protezao se skoro do Krajstčerč Medousa.

Na njihovo razočaranje, ali i na olakšanje načelnika Redmajna, sekretarka unutrašnjih poslova izašla je na zadnja vrata. Ser Edvard Mening ju je čekao, smiren i poslovan kao i uvek, na zadnjem sedištu rendž rovera sa zatamnjenim staklima.

„U London, pretpostavljam, sekretarko unutrašnjih poslova? Rekao sam Broju deset da ćemo ga pozvati iz auta. Razumljivo je da premijer želi da razgovara s vama lično. U međuvremenu sam bio slobodan da pripremim preliminarnu izjavu.“

„Hvala, Edvarde. Bojim se da će sve to morati da sačeka. Treba da odem do bolnice i vidim Roksi. Potom moram da saznam šta je s Tedijem. I dalje ga ispituju. Možete li da verujete?“

„Pa, sekretarko, ja...“

„Jasno sam čula glas Angusa Greja u hodniku, bar je bio razuman da traži advokata. Ipak, želim da ode odatle, što je pre moguće. Taj podli mali Vilmot očito je upleten u neku vrstu zamornog klasnog ratovanja. Napadao je Tedija od trenutka kad smo stigli kući.“

„Bilo kako bilo, sekretarko...“

„Kad se sve ovo završi, želim njegovu glavu na tacni.“

Ser Edvard Mening odustade od pokušaja da je urazumi. Aleksija je drhtala, ali nije mogao da odredi da li od besa ili od šoka usled događaja u proteklih dvanaest sati. Uskoro će, molio se za to, raditi za novog sekretara unutrašnjih poslova, a njegova nesposobnost da razume Aleksijina raspoloženja više neće biti važna. Ser Edvard Mening se nedeljama nije čuo sa Sergejem Mileskuom. Usudio se da se ponada kako je njegova noćna mora završena - Aleksija je potonula u toliko javnih skandala da Sergejevimi misterioznim šefovima više neće biti potrebne nikakve dodatne privatne informacije. Međutim, stalna sumnja je i dalje bacala senku na svaki njegov budni trenutak, poput svesti o malignom tumoru koji može da se vrati bilo kad.

Automobil s neprozirnim staklima je krenuo, klizeći poput senke kraj

okupljenih novinara.

„U redu, sekretarko. Idemo u bolnicu, ali moramo pozvati Hern ija Vitmana dok smo u putu. Vlada će morati pre jutra da sastavi nekakvu zvaničnu izjavu za medije.“

Aleksija je zurila kroz prozor dok su izlazili iz grada. „Ne brini, Edvarde. Do jutra će sve biti gotovo.“

„Sekretarko?“

„Potrebna sam svojoj porodici. Podneću ostavku.“

Sve što je ser Edvard Mening mogao da uradi bilo je da ne zaplače od olakšanja.

Doktor je bio ljubazan i uzdržano učtiv. Takođe je bio i nepokolebljiv. „Nipošto ne dolazi u obzir da vas pustim da je vidite, gospođo De Vir.“ „Ali ja sam joj majka.“

„Znam.“

„Misli da sam uradila nešto grozno, što i jeste uzrok svega. Ipak, greši. Mora da sazna istinu.“

„Roksen je sasvim slaba, gospođo De Vir. Iskusila je ono što zovemo psihičkim slomom. Potrebni su joj prvenstveno odmor i mir, kao i izbegavanje svih okidača stresa.“

„A ja sam okidač, zar ne? Na to me svodite? Na okidač stresa?“

„Bojim se da je tako.“

„I dođavola s istinom, je li?“

Bila je besna, ali ne na lekara. Sopstvene laži dovele su i nju i njenu porodicu dovde, bile one dobronamerne ili ne.

Kad se vratila u auto, usmerila je ljutnju na Edvarda. „Ima li novosti o Tediju?“

„Nema, sekretarko. Ne još.“

„Onda me vratite u London.“

„Naravno, sekretarko.“

„I prestanite tako da me zovete! Već sam vam rekla da ću dati ostavku. Zapravo, dajte mi telefon. Uradiću to odmah.“

Ser Edvard Mening delovao je uznemireno. „Jeste li sigurni da je to mudro?“ „Samo uradite kako vam kažem!“

„Bez uvrede, sekretarko... Aleksija. Trenutno ste veoma emotivni. Zar ne mislite da bi bilo bolje da porazgovarate s premijerom kad budete smireniji?“ „Nisam emotivna“, viknula je. A zatim je bez upozorenja briznula u plač.

§

Sledeća dvadeset četiri sata, ser Edvard Mening preuzeo je sve na sebe. Radije nego da je odveze na Čejni vok, gde su je brojni novinari nesumnjivo čekali, prijavio ju je u hotel Blejks u južnom Kenzingtonu i smestio u krevet uz pomoć delotvorne tablete za spavanje. Kad se probudila, dezorijentisana ali odmorna, bilo je skoro podne.

„Premijer je imao razumevanja“, rekao joj je ser Edvard uz kasni doručak - kroasani i jaka crna kafa. „Očekuje vaš poziv danas po podne. Sastavio sam zvanično pismo ostavke, pa ga pogledajte kad budete spremni.“

„Hvala vam“, Aleksija zahvalno uze ponuđeni list papira. „Žao mi je ako sam juče bila gruba prema vama, Edvarde.“

„Bez brige, sekretarko. Sve razumem.“

„A Tedi? Da li se vratio u Kingsmer? Zna li gde sam?“

„Ah, da. Nažalost, još je u policijskom pritvoru u Dolini Temze.“ Aleksijine oči se raširiše. „Zadržali su ga preko noći?“

„Izgleda.“

„Na osnovu čega?“

„Zarad dodatnih ispitivanja, pretpostavljam. Ugovorio sam vam susret s Angusom u 14.30. Sastanak će se održati u njegovoj kancelariji na putu Grejs in. Pokušao sam da ga dovedem ovde, ali gospodin Grej ide u sud u četiri, a zatim se vraća u Oksford da poseti Tedija, tako da nije bilo izvodljivo.“

„Divno, Edvarde, mnogo vam hvala.“ Aleksija je sve to uvažavala.

Osetila je ogromno olakšanje što će videti Angusa. On će znati šta dalje. „A bolnica?“, pitala je ser Edvarda Meninga. „Ne verujem da ste imali priliku...“

„Pozvao sam obe bolnice i pitao i za Roksen i za Majkla.“

Aleksija ga je pogledala s nadom.

„Bojim se da nema promena.“

Lice joj se oklembesilo.

Ser Edvard Mening pomisli: *Jutros izgleda ranjivo. Krhko. Kad bi samo glasači i kolege mogli da vide tu njenu stranu. Kad više brine o svojoj deci i suprugu nego o činjenici da će okončati političku karijeru.*

Ipak, sada beše prekasno. Aleksija ju je već izgubila. A ser Edvard Mening spremao se da povрати nekadašnji život.

Kancelarija Angusa Greja, kraljičinog savetnika, zaudarala je na moć i privilegije kao trkački konj na znoj. Od zidova obloženih hrastovim pločama, preko fotografija Oksfordskog kajakaškog kluba, do stola prekrivenog potpisanim fotografijama s mnogim torijevskim plemićima, prostorija je savršeno odražavala elitni društveni položaj svog vlasnika.

Angus Grej bio je vitak, još privlačan čovek u ranim šezdesetim, tamnosive kose i blago preplanulog tena, zahvaljujući višenedeljnom odmoru na (talijanskoj rivijeri. Njegove intenzivno plave oči sada su bile usredsređene na Aleksiju.

„Draga moja devojko, izgledaš umorno. Kako su ti rebra?“

„Dobro“, reče Aleksija iskreno. Biće da je njen mozak naprosto isključio bol zbog preokupiranosti gomilom drugih dešavanja.

„Lepo. Pa, moraš da sačuvaš snagu. Džoan, molim vas, donesite čaj gospođi De Vir. I parče batenberga.“

Aleksija utonu u kožnu česterfild sofú i na trenutak sklopi oči.

„Ser Edvard Mening reče da si podnela ostavku.“ Angus je dugo poznao Aleksiju. Mogao je priuštiti sebi da bude direktan.

Ona klimnu glavom. „Objaviće to sutra ujutru. Mada ćeš verovatno uspeti da čuješ sekretara trgovine i industrije kako upravo sad radosno trlja

ruke, samo ako načuliš uši.“

Angus se nasmešio.

„Ne mogu dalje. Politički sam uništena. Čak i da nisam, previše se toga dešava kod kuće.“

„Razumem te u potpunosti.“

„Prvo Majki, sad ovo. Endru Bizli - mrtav. Taman sam pomislila da ne može više da naudi mojoj porodici! Roksen je u potpunom rastrojstvu i krivi mene. Šta se, zaboga, dešava, Anguse? Svet je poludeo. Moj svakako jeste.“
„Najbolje je baviti se jednom po jednom stvari“, reče Angus Grej razborito.
„Hajde da pričamo o Tediju.“

„Da. Zašto ga još nisu pustili? Niko mi ništa ne govori.“

„Mislim da nema nikakvog suštinskog razloga za brigu. Bio sam s njim do jedanaest sinoć, i ponovo jutros tokom dva sata ispitivanja. Priznao je da je ponudio momku novac da se vrati u Australiju, tako da vam se priče potpuno poklapaju.“

„Zato što to nisu priče“, reče Aleksija. „Da li je osumnjičen?“

„Da“, reče kraljičin savetnik tupo. „Jesi li pričala s Roksen?“

Aleksija se sroza u stolici, poražena. „Ne. Ne daju mi da je vidim. Šta da radim, Anguse? Potpuno sam izgubljena.“

Angus Grej se naže preko stola. „Pokušaj da ne paničiš. Gledaj na to racionalno. Roksen je na bezbednom, dobija pomoć koju treba. Što se Tedija tiče, nije prijatno, ali je očekivano. Momak je ubijen, zar ne? I zakopan na vašem imanju. Po tvom priznanju, ti i Tedi ste želeli da ga se oslobodite. Prirodno je da policija najpre sumnja na vašu porodicu.“

„Možda je prirodno, Anguse, ali je pogrešno.“

„Šta je s Majklom?“

Aleksija se ukoči. „Šta s njim?“

„Ni njemu se nije sviđao taj momak, Endru, zar ne? Da li je moguće da su se njih dvojica našli da porazgovaraju pa se potukli? Možda su i pili. Takve svađe začas izmaknu kontroli.“

„Endru je ubijen sačmarom, Anguse. Bar je tako policija rekla Tediju i meni. Dva metka u potiljak. To nije tuča koja je izmakla kontroli, već egzekucija.“ „Da li je moguće da je Majki...“

„Nije.“ Aleksija žestoko odmahnu glavom. „Moj sin nije sposoban za to.“ Angus Grej podiže obrvu, ali Aleksija je bila jasna. „Ne.“

„Razmisli o tome, Aleksija. Majki je bez svesti i verovatno će takav i ostati. Ako bi bio osuđen za ovo, ne bi toga ni bio svestan. Ništa se ne bi promenilo,“ „Osim što bi bio obeležen kao ubica. Lažno okrivljen.“

„U redu. Ipak, ako ovo prikaže Tediju, ići će na doživotnu robiju.“ Aleksija se nasmeja iz očajanja. „To je sumanuto! Nijedan od njih dvojice nije ubio Endrua Bizlija.“

„Kako znaš?“

„Jer ih znam, Anguse. Poznajem ih!“ Uz napor, Aleksija se smirila. „Pazi. Ne znam ko je ubio Bizlija i ne znam zašto ga je zakopao u Kingsmeru, ko god da je u pitanju. Možda su se nadali da će meni smestiti? Napolju je mnogo ekscentrika.“

„Moguće je, naravno.“

„Pretpostavljam da Roksen nije prva koju je Endru obmanuo ili povredio. Ko zna koliko je neprijatelja momak stekao.“

„Da, ali da zakopa telo na vašem imanju? Mora postojati veza, povezanost s tvojom porodicom.“

„Ne mora da znači. Možda je ubica naprosto neki meštanic koji je mislio da je malo verovatno da će neko otkopati leš na nepristupačnom delu poseđa. I imao je pravo, na neki način. Ostaci su izbili na površinu zbog pagode. Da se nije počelo s njenom izgradnjom... ili da je završena pa da su betonski temelji izliveni propisno... niko ga nikad ne bi otkrio. Bizli bi imao sopstveni, privatni mauzolej. Što je više nego što je zaslužio, usput rečeno. Bio je izuzetno neprijatan mladić.“

Posmatrala je kako radi briljantni um Angusa Greja.

„Pomenula si mogućnost da neko pokušava da ti smesti. Jesi li mislila na

nekog posebnog? Na bilo koga osvetnički nastrojenog ili ko ima razlog da preduzme tako drastične mere?“

„Nisam. Patelove pristalice, pretpostavljam, ali ne mislim da bi ubili čoveka samo da se meni osvete.“ Aleksija razmisli o tome. „Desilo se nekoliko incidenata u vreme kad sam preuzela Kancelariju. Nekoje otrovao Tedijevog psa.“ „Gde? U Kingsmeru?“

Aleksija klimnu glavom. „Zapravo, bilo je užasno. Siroti Tedi je u to vreme pokazivao strašnu uzrujanost.“

„Kladim se da jeste.“

„Da, ali daj, Anguse. Radilo se o psu. To baš i ne može da se poredi s hladnokrvnim ubistvom čoveka, zar ne?“

§

Ser Edvard Mening gledao je na sat, žureći niz Strand.

Četrnaest i četrdeset pet. Ne može da se zadržava. Mora da bude tu kad sekretarka unutrašnjih poslova završi sastanak s advokatom. No, morao je da prenese Sergeju dobre vesti.

Aleksija de Vir daće ostavku.

Sergejevi šefovi, ko god da su, dobiće šta žele.

U pozadini uma, ser Edvard Mening strepeo je da ovo možda neće biti poslednji put da vidi Sergeja Mileskua. Kopile je još imalo one fotografije. I dalje može da ga ucenjuje, i dalje da ga koristi za vlastite ciljeve u budućnosti ako mu se prohte. Međutim, neposredna opasnost je bar zasad prošla. Ser

Edvard je naslućivao da se Sergej uplašio isto koliko i on. Voleo bi da sazna novost. Biće zahvalan Edvardu što ga je lično obavestio čim je ugrabio priliku.

Novi Sergejev stan nalazio se u modernoj zgradi na nasipu. Iako ne luksuzan, bio je daleko skuplji nego što je Sergej mogao sebi da priušti od plate čistača u Domu lordova. Dok je trčao uz stepenice, ser Edvard Mening

se nakratko zapita ko mu plaća stanarinu. Potom odagna tu misao. Do sutra ujutru to neće biti važno.

Nije bilo zvona, pa je energično pokucao. Na njegovo iznenađenje, vrata se otvoriše.

„Sergeju?“

Nemar u pogledu bezbednosti nije ličio na Sergeja. S druge strane, momak je pio, posebno kad je uzrujan, kao u poslednje vreme. Verovatno se onesvestio na krevetu s flašom stolija.

Ali nije. Spavaća soba bila je prazna, a gomila uredno složene odeće beše jedini pokazatelj da je Sergej uopšte kod kuće. Da nije otišao u žurbi i zaboravio da zatvori ulazna vrata? Možda. Ipak, ne beše ničeg što bi nagovestilo takvu strku. Sve je bilo kako treba, sređeno, organizovano, čisto.

Ser Edvard Mening širom otvori vrata kupatila. Ako je Sergej otišao iz grada, onda je odneo i sredstva za higijenu i lične stvari. Momak je možda bio izopačeni pokvarenjak, ali su mu higijenske navike bile besprekorne.

Kada je bila na podignutoj platformi, neka vrsta mermernog pijedestala. Prvo što je ser Edvard Mening primetio bilo je da se preлива.

Drugo beše to da se iz kade ne preлива voda.

Preivala se krv.

Leš Sergeja Mileskua groteskno se njihao na vodi, rasporenog trupa poput iskasapljene svinje. Utroba mu beše povadena.

Ser Edvard Mening se okrenu i potrča.

§

Izašavši iz kancelarije kraljičinog savetnika na popodnevnu svetlost, Aleksija krenu niz Grejs in, nemajući predstavu ni kuda ni zašto ide. S Tedijem kraj sebe osećala se jakom, sposobnom, punom života. Bez njega i bez političke karijere koja joj je pružala sigurnost i usredsređenost, beše izgubljena. Lelujala se besciljno i bespomoćno poput pera nošenog vetrom.

Uplašena sam.

Uviđanje te činjenice predstavljalo je šok. Zastala je. Deo nje je želeo da otrči nazad u kancelariju Angusa Greja, kako bi se uverila da će Tedija pustiti te večeri i da će se sve srediti. Policija može da ga drži samo četrdeset osam sati ako ne podignu optužnicu. Međutim, Angus je verovatno već bio na putu ka sudu.

Mogla je da ode u Oksford i čeka novosti, ali gde da odsedne? Pomisao na još jednu noć u hotelu duboko ju je deprimirala. Ne mogu da živim u bekstvu. Međutim, isto tako nije mogla ni da ode kući, pošto će ostavka biti obznanjena narednog jutra. Kingsmer je i dalje bio mesto zločina, i biće prepun policije i reportera bar još nedelju dana. Čejni vok činio se kao najbolja opcija, ali će i tu biti okružena novinarima. Čekali su vest o ostavci poput vukova čije čeljusti zabalave pri samom izgledu da će se dočepati svežeg mesa. Još ne mogu s njima da se suočim. Ne bez Tedija.

„Izvinite.“

Neopažena ruka potapša je po ramenu. Aleksija se trže.

„Šta? Šta želite?“

Beše to neka žena. Radoznalo ju je gledala.

„Zvoni vam telefon.“

Ošamućena, Aleksija izvadi telefon iz torbe. „Halo?“

Glas Lusi Mejer bio je nalik na poruku s druge planete. „Aleksija. Hvala bogu što si se javila. Šta se to, zaboga, tamo događa? Gledali smo na vestima nešto o ubistvu u Kingsmeru, ali nam Samer ništa nije pominjala. Je li tačno?“ „Jeste“, odgovori Aleksija sumorno. „Pronašli su telo. Endruovo, Roksinog bivšeg momka.“

Lusi uzdahnu. „Nema šanse!“

„Znam. Ovo je sumanuto, Lusi. Policija i dalje ispituje Tedija.“

„Sigurno ne misle da je Tedi...“

„Ne znam šta misle. Dala sam ostavku u Kabinetu.“

„O, bože, Aleksija, nisi valjda! Nemoguće.“

„Morala sam. Roksen je kolabirala. Ja stvarno... ne mogu da ti opišem

koliko je situacija loša.“ Glas joj napuče. Svesna da ljudi na ulici zure u nju, skrenula je u prolaz. „Ne znam šta da radim. Ne znam kuda da idem.“ „Znam ja“, ispali Lusi kao iz topa. „Dođi ovamo.“

Aleksija zamisli Lusi u kuhinji na Martinim vinogradima, opasanu keceljom i s rukama prekrivenim brašnom. Kako je samo čeznula za tim zdravim, normalnim, bezbednim, stabilnim i predvidljivim pribežištem u kom je Lusi Mejer živel! Za životom lišenim ambicija, opasnosti, tragedije!

„Tako si draga.“

„Nisam draga“, reče Lusi. „Ozbiljna sam. Dođi ovamo. Svakako moraš da se oporaviš. Pobogu, preživela si ranjavanje pre samo dve-tri sedmice. Nisi superžena.“

„Izgleda da nisam“, kaza Aleksija tužno.

„Pa, uradi to. Sedi u avion. Preživi to negde nasamo i daleko od svega. Samer reče da si ionako razmišljala da dođeš.“

„Jesam. Ali to je bilo pre.“

Zašto odbijam? Šta nije u redu sa mnom? Ovo je upravo ono što želim. Što mi je potrebno. Potrebno mi je da se udaljim. Da budem bezbedna.

„Ne mogu. Hvala na ponudi, ali Tedi je i dalje u Oksfordu na ispitivanju, a Roksi je u užasnom stanju.“ Uporno pištanje u telefonu govorilo joj je da neko drugi pokušava da je dobije. „Možda zovu iz bolnice“, reče Aleksija Lusi. „Ili je Tedi. Moram da prekinem.“

Nevoljno je prekinula razgovor s prijateljicom i preuzela drugu vezu.

„Halo?“

„Jesi li još u blizini?“ Angus Grej zvučao je potreseno.

„Jesam. Mislila sam da si na sudu.“

„Trebalo bi da budem. Biću za pet minuta. Ali upravo sam primio poziv od Policije Doline Temze.“

„O, hvala bogu. Pustili su ga. Je li na putu ka Kingsmeru?“

„Bojim se da nije, Aleksija.“

„Šta je onda?“

„Tedija su optužili za ubistvo.“

Načas se naslonila na zid uličice, ostavši bez daha od zaprepašćenja. No, ubrzo se pribra.

„To je nemoguće. Apsurdno je. I sam si to rekao, nemaju nikakav dokaz.“

Angus Grej reče: „Nažalost, nije im ni potreban. Više ne. Tedi je sve priznao.“

Trideset drugo poglavlje

Prostorija je više bila nalik kancelariji nego zatvorskoj ćeliji. Tedi je sedeo za stolom, s nogama ispruženim pred sobom, kao da je kod kuće ispred kamina, dok je Aleksija nervozno šetala napred-nazad.

Stvari su se odvijale prebrzo. Dok su Aleksija i Angus Grej stigli u Oksford, Tedi je već izašao pred sudiju Krunskog suda i ostao u pritvoru da čeka suđenje. Za manje od sat vremena prebaciće ga u sigurno krilo Oksfordskog zatvora.

Aleksija ga upita: „Je li istina?“

„Sta da li je istina, draga moja?“

„Stvarno si ubio Endrua?“

Osećala se kao da razgovara sa strancem. Kao da je sve nekakav grozan i bizaran san i da će se svakog časa probuditi.

„Jesam“, odgovori Tedi mirno. „Neko je morao. Nisam planirao da priznam, ali nije bilo izlaza. Ne s tim užasnim Vilmotom za petama, koji nema nameru da odustane. Da sam još ćutao, samo bi se oteglo. Nisam želeo da se porodično ime uprlja više nego što mora. Bolje da odmah prebrinem.“ Aleksija se uhvatila za glavu. Ovo se ne dešava.

Angus Grej upita: „Tedi, možeš li nam reći šta se tačno dogodilo?“ „Svakako.“ Tedi se osmehnuo, kao da prepričava zabavnu anegdotu. „Otišao sam u Garik da se vidim s Bizlijem, što je Aleksiji poznato. Ponudio sam mu novac da se vrati u Australiju.“

Aleksija klimnu glavom. „Uzeo je novac. Lično sam proverila naše račune. Taj ček je unovčen.“

„I jeste, draga moja.“

„A on je otišao u Australiju.“

„Jeste. Međutim, verovatno ga je savest proganjala, jer sam se oko mesec dana kasnije zaprepastio kad se malo govno vratilo. Jasno se toga sećam. Samo što nisam uhvatio voz na stanici u Paddingtonu, kad me je neko potapšao po ramenu.

Okrenuo sam se i ugledao Bizlija, samouverenog do bestidnosti. Rekao mi je da se predomislio jer je zaljubljen u Roksi, i da želi da mi vrati trista hiljada.“ Angus Grej upita: „Šta se zatim desilo?“

„Pa, bio sam šokiran, očigledno. Morao sam brzo da mislim. Pričao je o tome da će se njome oženiti. Jasno je da to nisam mogao da dozvolim.“

„Ali zašto ne? Vratio se zbog nje, Tedi!“ Aleksiji se oči ispuniše suzama. Tedijev izraz lica postade mračan. „Misliš, vratio se zbog novca. Znao je da je nikad ne bismo ostavili bez sredstava, da bi se obezbedio za ceo život kad bi se uzeli. Osim toga, draga, budi razumna. Čovek je bio teniski trener! Teško da je prikladan zet za De Virove.“

Aleksija nije mogla da poveruje u to što čuje. Čovek preko puta nje ličio je na Tedija. Zvučao je poput njega. Međutim, to što je nagoveštavao - da je ubio iz čistog snobizma - nije bilo ni nalik Tediju de Viru kog je poznavala. Kog je mislila da poznaje.

Tedi produži: „Kazao sam mu da dođe kod mene u Kingsmer sledećeg dana. Da idemo na gađanje i popričamo o svemu.“

„Da li si nameravao da ga ubiješ?“, upita ga Angus Grej šupljim glasom. „Jesam. Brinuo sam da možda neću biti kadar za to. Nisam bio siguran da mogu...“

„Šta, da ga upucaš?“, prošapta Aleksija.

„Da. Međutim, bilo je lakše nego što sam mislio. Bio je takav klippan. Pokušavao je da izigrava velikog muškarca, govoreći mi da će se oženiti Roksen s mojim dopuštanjem ili bez njega, da ništa ne mogu preduzeti što bi ga u tome sprečilo. Trebalo je da ga čuješ, Aleksija. Ako je iko dobio šta je tražio, onda je to prokleti Endru Bizli.“

Angus i Aleksija razmeniše užasnite poglede. Nijedno od njih ranije nije

videlo tu Tedijevu stranu. Izneo je priču bez trunke kajanja.

„Šta se desilo nakon što si ga upucao?“, upita Angus mirno. Kao Tedijev viši savetnik, morao je da zna sve činjenice, koliko god da su inkriminišuće.

„Ništa“, uzvratila Tedi. „U tome je lepota tog čina. Iskopao sam rupu, sahranio ga i to je bilo to. Nastavio sam da čekam da se nešto dogodi, da policija ili njegova porodica dođu na vrata. Međutim, ništa.“

Aleksija skrenu pogled. Prisjetila se onog davnog vremena kad je sama čekala zasluženu kaznu, pravdu koja nikad nije došla. Razmišljajući o tome, još je osećala peckanje na koži od nervoze, razdirući strah od kojeg joj je sve kuvalo u stomaku i stezanje u grudima. Kako to nisam primetila na Tediju? Bila sam tamo. Kako su mi promakli znaci?

„Potom je sirota Roksi doživela nesreću“, reče Tedi. „Da budem sasvim iskren, posle toga sam zaboravio na Bizlija. Samo mi je Roksen bila važna.“

„Zaboravio si?“, upita ga Angus.

„Bojim se da jesam. Godine su prolazile. Nisam imao razloga da se sećam. Bizli je bio mrtav i pokopan, a tajna bezbedna. Nisam mislio da sam ga ostavio toliko blizu lokacije za gradnju pagode, ali pretpostavljam da je tako bilo. U svakom slučaju, zakopao sam telo isuviše duboko da bi ga životinja otkrila. Sigurno je Majki našao telo i premestio ga.“

Aleksija odmahnu glavom. Morala je da veruje makar u Majklovu nevinost. „Ne. Rekao bi nešto.“

Tedi reče nežno: „Podozrevam da je prepoznao sat, kao i njegova sestra, i sabrao dva i dva. Sećaš se, prema onome što je Majki znao, ti si zaplašila i oterala Bizlija, a ne ja. To je priča oko koje smo se složili, vidiš“, objasni Tedi Angusu. „Zarad Roksi. Majki je verovatno zaključio da si ti dokrajčila Endrua. Pretpostavljam da je pokušao da te zaštititi, Aleksija.“

Aleksija se ponovo uzmuva, hodajući sve brže i brže dok skoro nije trčala. Tedijeva teorija sadržavala je jezivu dozu istine.

Majki je slupao taj motocikl verujući da sam počinila ubistvo. Da sam hladnokrvno ubila tog momka. Zbog toga je bio toliko rastrojen. Veruje da sam ubica, a sada možda nikad neću imati priliku da to opovrgnem.

Angus Grej pokušava da bude praktičan. „U redu, Tedi. U redu, bio si veoma iskren. Što se tiče izricanja presude, mislim da će ključ biti u uvažavanju te iskrenosti i stavljanju do znanja da iskreno žališ zbog toga što si uradio.“ Tedi je delovao zbunjeno. „Da žalim? Zašto bih žalio, Anguse? Moja dužnost, moja svrha u životu, jeste da zaštitim porodicu i sačuvam ugled De Virovih. Endru Bizli je dobio šta je tražio. Pretio je mojoj porodici i ja sam tu pretnju neutralisao.“

Aleksija počne da plače. Šta se desilo Tediju, mom nežnom džinu?

„Anguse, da li bi nas na trenutak ostavio nasamo?“, upita Tedi. Čim su ostali sami, obavio je ruke oko nje, čvrsto je zagrlivši. „Zašto plačeš?“

„Jer te više ne poznajem!“, jecala je očajno.

„Poznaješ me“, reče Tedi. „Sve što sam uradio, uradio sam da zaštitim našu porodicu. Ubio sam Endrua da zaštitim Roksen. Ubio sam i za tebe, znaš.“

U početku je Aleksija mislila da ga je pogrešno čula. „Šta?“

„O, hajde sad“, kaza Tedi. „Nećeš mi valjda reći da nikad nisi posumnjala.“ Aleksija je bila zbunjena. Imala je utisak da je pijana, ili naduvana, što behu dva osećaja od pre četrdeset godina. „Posumnjala u šta, Tedi?“

Tedi je pogleda u oči i reče:

„Da sam ja ubio i Bilija Hamlina.“

Trideset treće poglavlje

Krv nestade iz Aleksijinog lica.

„Ti si ubio Bilija?“

„Morao sam. Uradio sam to zbog tebe draga, zar ne vidiš? Hteo je da te porazi, da iskopa prošlost i obelodani skandal na čije si skrivanje potrošila ceo život. Nisam mogao dopustiti da se to desi.“

Aleksija se sruči na tvrdu metalnu stolicu. Noge je više nisu držale.

„Ti znaš za moju prošlost?“

„Naravno“, osmehnuo se Tedi. „Oduvek sam znao.“

„Šta tačno znaš?“

„Sve. Znam sve. Ne misliš valjda da bih se oženio ženom a da ne znam ko je ona? Da bih stavio na kocku ime De Virovih ne znajući u šta se upuštam? Znam da si rođena kao Antonija Džileti.“

Aleksija jeknu.

„Znam da si poreklom Amerikanka. Da si koristila drogu u mladosti. Da si bila umešana u suđenje za ubistvo nakon smrti malog dečaka Hendemejera. Da ti je Bili Hamlin bio momak.“

„Prestani! Molim te, prestani!“

Aleksija je drhtala. Bilo je tako pogrešno čuti Tedija kako sve to izgovara. Sve ove godine bila je prestravljena da će saznati za njenu prošlost. Prestravljena da će izgubiti jedino što je u njenom životu bilo dobro i pristojno. Ali on je znao! Znao je sve vreme. Strah, obmana, samoća. Sve je bilo uzalud.

Sve ove godine osećala sam se krivom što ga zavaravam. U stvari, Tedi

je zavaravao mene. Poznaje me u potpunosti. A ja njega uopšte ne znam.

„Ne budi tako tužna“, reče Tedi, čitajući joj misli. „Voleo sam te od prvog trenutka kad sam te video, znaš, iza šanka u baru Kočije i konji. Čuo sam glasine o lepoj devojci, primamljivoj Klajvu Lensteru, i pozeleo da vidim oko čega se to diže tolika prašina. Naravno, bilo mi je jasno čim sam te ugledao. Uopšte nisam bio za tebe.“

„Nije istina“, reče Aleksija automatski.

„Naravno da je istina. Znao sam od početka da nisi zaljubljena u mene“, nastavi Tedi uz prijatan, samoosudujući osmeh. „Zašto bi i bila, u dosadnog starog glupaka poput mene? Ili u mladog glupaka, kakav sam onda bio. Takođe sam znao da moram da te imam. Naravno, moja porodica nije odobravalala. Nisu zamišljali da će konobarica postati sledeća dama De Vir. Ipak, nisam mario. Ništa me ne bi sprečilo da se tobom oženim, Aleksija. Želim da budem jasan u vezi s tim.“

Tedi uze njenu ruku u svoju i poljubi je. Aleksija pokuša da ne misli o toj istoj ruci kako ubada jadnog Bilija Hamlina u srce, ili povlači obarač da okonča život Endruu Bizliju.

„Ja sam De Vir“, nastavio je Tedi. „I to shvatam ozbiljno. Morao sam da znam u šta se porodica i ja upuštamo. Morao sam da saznam više o tebi, tako da sam malo istraživao.“

„Kako?“, upita Aleksija. Svih tih godina, koliko je bila pod budnim okom javnosti, nijednom se nijedan novinar nije približio istini o njenoj prošlosti. Kako je, zaboga, Tedi u tome uspeo, a da ona o tome ništa nije znala? S kim je razgovarao?

„Svako ima svoje metode“, odgovori on zagonetno. „Teško je potpuno promeniti identitet a da ne ostane pisani trag. Rekla si mi da si studirala na UCLA, pa sam počeo odatle. Nije mi trebalo mnogo da otkrijem da nisi oduvek bila Aleksija Parker. Jednom kad sam iskopao Toni Džileti, ostalo se pomaljalo malopomalo. Našao sam zvanična upozorenja upućena zbog zloupotrebe narkotika i krađa po prodavnicama kad si bila tinejdžerka. Ništa strašno. Onda sam nabasao na Kamp Vilijams i suđenje za ubistvo

Hendemejera. Bilo je glasina da te je Bili Hamlin pokrивao za dečakovu smrt, odnosno da si nekako u to umešana.“ „Zašto me nisi pitao? Suočio se sa mnom?“

Tedi slegnu ramenima. „Zato što očito nisi želela da znam. Osim toga, nisam mnogo mario. Sve se to desilo mnogo pre nego što sam te upoznao. Meni je bilo važno to da te je Hamlin duboko voleo. Ako su glasine bile tačne u pogledu preuzimanja krivice. To je velika žrtva.“

„Jeste“, reče Aleksija. „Bila je.“

„Pretpostavio sam da će te Bili možda potražiti kad izađe iz zatvora. Tako sam odlučio da ga držim na oku. Ništa drastično, pazi. Jednostavno sam se postarao da saznam kad mu ističe uslovna kazna, tako to. Nisam želeo da pokvari naš odnos. Nisam znao šta osećaš prema njemu.“

„O, Tedi! Zašto nisi razgovarao sa mnom?“

„Iz istog razloga iz kog ti nisi razgovarala sa mnom, pretpostavljam“, reče Tedi. „Zbog straha. Bio sam prestravljen i od same pomisli da bih te mogao izgubiti, Aleksija.“ Pružio je ruku i nežno je pomilovao po obrazu. „Kakogod, ispostavilo se da nisam morao da brinem. Ne tada, svakako. Nakon što su ga pustili, njuškao je neko vreme oko tvojih starih tragova, pokušavajući da te pronađe. Međutim, odustao je posle nekoliko ćorsokaka. Oženio se, započeo posao, dobio dete. Činilo se da je srećan i verovao sam, nadao se, da će tu sve i prestati. Nažalost, nije. Ti si postala sekretarka unutrašnjih poslova i sve se promenilo. Jedva nedelju dana kasnije, Hamlin se nenadano pojavio na Kingsmeru.“

Aleksiji se polako razbistrilo. „Mislio si da je došao da me ucenjuje.“ „Zašto bi inače došao posle toliko vremena?“

„Ne znam“, odgovori Aleksija tužno. „Nikad mu nisam pružila šansu da mi kaže, ali nisam želela da bude povređen. Nisam želela da umre, za boga miloga!“ „Tiše, draga“, reče Tedi. „Seti se gde smo.“

Aleksija se osvrnu po pritvornoj ćeliji golih zidova i opremljenoj funkcionalnim kancelarijskim nameštajem. Za nekoliko minuta neko će doći i odvesti Tedija, zatvoriti ga zbog drugog ubistva. Bilo je gotovo nemoguće

prihvatiti sve što se dogodilo.

„Da se Hamlin nije mešao, da se držao života u Njujorku, sve je moglo da ostane kako je bilo. Međutim, poput Endrua Bizlija, tvoj prijatelj gospodin Hamlin bacio je oko na glavnu priliku. Bilo je očigledno šta želi, draga: iznuđivanje novca i provlačenje porodičnog imena De Vir kroz blato. Nisam hteo to da dozvolim. Ne posle sveg uloženog zajedničkog truda.“

„Ali, Tedi!“ Aleksija se počupa za kosu u očajanju. „Ti ne znaš ništa od toga. Šta ako je Endru zaista voleo Roksen? Šta ako Bili Hamlin uopšte nije pokušavao da me povredi? Možda je postojalo nešto što je morao da mi kaže. Možda je želeo moju pomoć, jesi li razmišljao o tome? Nikada mi nije tražio novac.“ „Samo zato što nije dobio priliku.“

„Bio je izuzetno blag čovek“, reče Aleksija tužno. „Nisi morao da ga ubiješ.“ Sada je Tedi pokazao ozlojeđenost. „Ne brani ga! Nemoj da si se usudila! Nikad te nije voleo kao ja, Aleksija. Nikada! Uradio sam to da te zaštitim. Uradio sam to iz ljubavi. Misliš da bi imala karijeru kakvu si imala, ovakav život, da nije bilo moje zaštite? Da nisam čuvao tvoje tajne, pokrивao tragove? Ja sam te stvorio, Aleksija. Dao sam ti tvoj život.“

To je bila istina. Aleksija je često to i sama mislila. Mnogo je dugovala Tediju. Jedino nije shvatila da je cena njegove ljubavi toliko visoka. Dva nevina čoveka platila su je životom.

„Šta je s Bilijevom kćerkom, Dženi?“

Tedijeve oči se suziše. „Šta s njom?“

„Pretpostavljam da znaš da je mrtva? Ubijena, kao i njen otac. Utopljena, zapravo. Izgleda da znaš sve ostalo.“

Tedi odmahnu glavom. „Ne. Nisam to znao.“

„Dakle, govoriš mi da nisi imao ništa s tim što se desilo toj devojci?“

„Naravno da nisam. Upravo ti rekoh, prvi put čujem za to.“

Lako se moglo desiti da laže. Međutim, nešto duboko u Aleksiji reklo joj je da je Tedijeva neobaveštenost stvarna. Nije znala da li joj to donosi olakšanje ili razočaranje. U ovom času bilo bi gotovo lakše poverovati da je

Tedi ubio Dženi Hamlin. Da su njegov izvitoperen osećaj za pravdu i porodični ponos stajali iza svih loših stvari koje su se desile.

„Žao mi je, Aleksija.“

Pogledala je nadole i videla da joj je ruka još u njegovoj. Ne znajući šta drugo da radi, nije je povukla. Ali uteha koju joj je njegov stisak pružao sada je nestala, zauvek.

Kao i sve ostalo. Kao i moja deca, moja karijera, moj brak, moja budućnost.

Deo po deo, ciglu po ciglu, tvrđavu koju je Aleksija de Vir gradila oko svog života razgrađivala je neka nevidljiva ruka, surova i nemilosrdna sudbina.

„Nisi rekao policiji, zar ne? Za Bilija.“

Tedi povuče ruku. „Ne. Niti moram. Nemaju razloga da povežu bilo koga od nas s tim slučajem, a mi nemamo zbog čega da im ih damo.“

„Da, imamo, Tedi. Treba da kažemo istinu.“

„Gluposti, Aleksija. Šta je istina u poređenju s porodičnom časti? U poređenju s ugledom? Ako bi policija saznala za Bilija, morala bi da dozna i za tvoj prošli život. Je li to ono što želiš? Reci?“

Pre nego što je Aleksija stigla da odgovori, vrata se otvoriše. Uđoše dva sudska službenika, praćena Angusom Grejom.

„Vreme je da krenemo.“

Dok su izlazili iz zgrade, Angus utešno prebaci ruku preko Aleksijinog ramena. „Mogu li nekoga da pozovem? Večeras ne bi trebalo da budeš sama.“

„Hvala“, reče Aleksija, „ali zaista nema nikog.“

To beše istina. Tedi je oduvek bio njena stena, njen zaštitnik. Međutim, na surovom svetlu istine istopio se poput maslaca na suncu. A sad je iza rešetaka, potpuno van domašaja. Roksen i Majki su za nju izgubljeni. Postojali su ljudi koji bi joj ponudili prenoćište, naravno, iz sažaljenja ili pristojnosti, ili iz neke druge britanske predstave o „društveno prihvatljivom“

ponašanju. Recimo, ser Edvard Mening i ostali politički saradnici s kojima se družila tokom dugih godina u rovovima. Međutim, nikoga od njih nije smatrala pravim prijateljem. Barem ne ovde.

„Da te odvezem kući?“, upita je Angus.

Kući, pomisli Aleksija. Gdeje kuća?

U tom trenutku, znala je kuda da ode.

„Mogu li te ponuditi nečim, ljubavi? Šoljom čaja? Tostom?“

Samer Mejer se nasmeši sestri na Odeljenju intenzivne nege, ali odmahnu glavom. Zabavljao ju je način na koji su Britanci „finu šolju čaja“ smatrali univerzalnim lekom za sve bolesti. Poslednja faza kancera? Pristaviću čajnik. Momak u komi? Popij čaj. Bio je to stav koji ju je podsećao na majku i dom, iako je kod Lusi hrana bila taj sjajni lek za sve: mafini, kolačići, tortice. Lusi Mejer je bila veliki pobornik isceliteljske moći peciva.

Ipak, čak ni njene magije iz rerne nisu se mogle nositi s poslednjim preokretom porodične sreće De Virovih. Pronalaženje tela Endrua Bizlija u plitkom grobu na imanju sekretarke unutrašnjih poslova bila je glavna priča u svim britanskim televizijskim vestima. Aleksija je podnela ostavku, a onda je Tedi - Tedi! - optužen za Endruovo ubistvo. Beše teško zamisliti neverovatnijeg ubicu od nežnog i osećajnog Tedija de Vira. Pa opet, na neki način, bilo je lakše predstaviti sebi Tedija kao ubicu, nego Aleksiju kao nesebičnu i posvećenu majku. Očigledno je sama smislila priču o Endruovom proterivanju, godinama snoseći krivicu kako bi zaštitila Roksinu vezu s ocem.

Samer pogladi Majklovu mlitavu ruku. „Volim te“, prošaputa. „Ali tvoja porodica je luda. Znaš to, zar ne?“

„Sigurno se to ne odnosi na sve nas?“

Aleksija je stajala na vratima. Tanka i povijena, nosila je vrećaste pantalone i beli kardigan koji joj je visio s koščatog tela poput perja na

umirućoj ptici. Njena inače savršena kosa beše opuštena i zamršena, a oči i obrazi odavali su akutnu patnju. Da je Samer morala da izabere jednu reč kojom bi je opisala, bila bi to ona koju nikad pre nije dovođila u vezu s Majklovom majkom: krhka.

„Izgledate užasno.“

„Baš ti hvala, Samer.“

„Ne! Mislim... žao mi je. Pogrešno sam se izrazila.“ Samer porumene. „Molim vas. Sedite.“

„Ne smetam ti?“

„Nipošto.“ Samer pusti Majklovu ruku, a Aleksija je uze, polako palcem sledeći spirale na sinovljevom dlanu. „Ima li promena?“

Samer odmahnu glavom.

Obe žene su sedele neko vreme u tišini. Zatim Samer reče: „Mama je rekla da ćete možda otići na ostrvo. Da se privremeno sklonite.“

Aleksija klimnu glavom. „Ne mogu da ostanem ovde. Novine mi neće dati mira ni minut.“ Zurila je u nepomično Majklovo telo. „Misliš li da nas čuje?“

„Ne znam. Kažu da ne. Nekad mi se učini, ali... ne znam.“ Samer duboko uzdahnu. „Čula sam da su optužili Tedija.“

„Uh, da. Kao u sapunici, zar ne?“ Aleksija se neprimereno zakikota, iscrpljena. „Osim što su likovi i zapleti stvarni. Endru Bizli je stvarno mrtav. Majki stvarno leži ovde, ovako. Tedi je stvarno u zatvoru. Priznao je, znaš.“ „Čula sam.“

„Endru mi se nikad nije sviđao, ali nisam shvatala koliko ga Tedi mrzi. Ubiti čoveka tako hladnokrvno.“ Odmahnula je glavom u neverici. „To nije čovek za kog sam se udala. Po meni to nema nikakvog smisla.“

Samer reče zamišljeno: „Ja mislim da ima. Samo što se ne radi o smislu koji želimo da priznamo. Ne branim to, očito. Ali razumem. Ljudi rade lude stvari kad nekog vole.“

Aleksija se bleđo osmehnu. „Ti si pametna devojka. Jasno mi je zašto se

Majki zaljubio u tebe.“

„Pogrešno sam vas procenila, Aleksija“, izbrblja Samer. „Nisam znala ovo za Tedija i Endrua, niti da ste preuzeli krivicu kako Roksi ne bi zamrzela oca.“ „Naravno da nisi“, reče Aleksija blago. „Niko nije znao. U tome je i bila suština.“ „Mislim da lično ne bih bila kadra za nešto tako nesebično.“

„Ovde si svakog dana, zar ne? To bih nazvala prilično nesebičnim. Više je od onog što sam ja uspela da uradim. A ja sam mu majka.“

„Imali ste važan posao. Niste mogli tek tako da ga se odreknete.“

„Mogla sam i trebalo je. No, što je bilo, bilo je. Ironija je što sad, kad sam stvarno dala ostavku, nimalo ne marim. Nije li bizarno to što je potrebno da se dese ovakve grozne i zastrašujuće situacije da bi čovek shvatio šta je u životu važno?“

Samer klimnu. Aleksija nije skidala pogled s Majkla.

„Tedi je ubeđen da je Majki pronašao Endruov leš i ponovo ga zakopao dok je kopao temelj za pagodu. Čutao je da bi me zaštitio.“ Prigušila je jecaj. „To je bila tajna na koju ti je ukazivao. Moj sin se slupao verujući da sam ja ubila Endrua Bizlija.“

„To još ne znamo, Aleksija.“

„Bilo je već dovoljno loše što je Roksi mislila najgore o meni svih ovih godina. Makar ću naposljetku imati priliku da s njom popravim odnose. Majki se možda nikad neće probuditi. Možda nikad neću moći da mu kažem istinu.“ Samer zagrlji Aleksiju. Mogla je da joj oseti svako rebro, kao dirke na ksilofonu. „On će se probuditi. Sigurna sam u to. Ostaviću vas nakratko.“

Ostavši nasamo sa sinom, Aleksija poče da priča. Mislila je da će se osećati čudno i glupo, ali pošto je bila tu, nalazila je da je tišina utešna. Majklovo prisustvo beše dovoljno.

„Toliko tajni, dragi moj. Toliko laži. A ja sam ih sve započela! Mislila sam da mogu da pobegnem od prošlosti, od svojih grešaka. Ipak, bekstva nema.“ Aparat pored Majklovog kreveta punio mu je pluća vazduhom, a potom ih ponovo praznio. Prijatan ritmičan zvuk ispunjavao je tišinu, nalik na talase koji udaraju o obalu.

„Tako mi je strašno žao, Majkle. Molim te, oprosti mi.“
Majki de Vir nije mogao da odgovori majci.
Jednostavno je ležao, nepomičan poput trupla.

Četvrti dio

Trideset četrto poglavlje

Proleće je sporo stizalo na Kejp. Dok je ostatak Masačusetsa počeo da buja u raskoši boja, toplote i života čim je februar prešao u mart, zima se na Kejpu i ostrvima još držala, poput usahlog starca koji tvrdoglavo odbija da umre. Dugo nakon što se poslednji sneg otopio, Martine vinograde i dalje su šibali oštri kanadski vetrovi. Jagorčevina i narcis, dovoljno blesavi da provire iznad tla, behu zbrisani u zaborav zbog preuranjenog nicanja, a ostrvljani su nastavili da nose rukavice, marame i šalove kad su svojim poslom odlazili u grad. Kada su početkom maja stigli dugo očekivani topliji dani, raspoloženje među meštanima postalo je euforično.

Aleksija de Vir osećala se naročito privilegovanom što svedoči kasnoj smeni godišnjih doba. Za razliku od svoje prijateljice Lusi Mejer, Aleksiji nije smetala produžena zima. Nekako su joj se hladnoća i teški snežni prekrivač činili poput dodatnog zaštitnog sloja protiv okrutnog sveta što se prostirao iza ostrvskih obala, sveta od kojeg je bežala, od kojeg se skrivala poput zatvorskog begunca. Istovremeno, rađanje novog proleća delovalo joj je kao odjek njenog unutrašnjeg oživljavanja.

Fizički se izuzetno dobro oporavila od pokušaja Gilberta Drejka da joj oduzme život. Rebra su joj potpuno zacelila. Mali ožiljak od jednog centimetra, tamo gde je metak prošao postrance kroz trup, bio je jedini podsetnik da se incident uopšte desio. Za ženu u njenim godinama imala je mnogo, mnogo sreće. No, promene osećanja duboko su uticale na nju. Važna poglavlja u Aleksijinom životu privedena su kraju. Njena politička karijera bila je okončana. To se odnosilo i na njen brak, makar u njoj oduvek

poznatom obliku. Tedi je još bio u pritvoru u Oksfordu, čekajući presudu - smanjenje zaposlenih u britanskim sudovima podrazumevalo je veliki zaostatak slučajeva, tako da je predmet Kruna protiv De Vira teško mogao da dospe na saslušanje pre kraja leta.

Odnosi između Aleksije i Tedija bili su iskreni, čak i topli. Pisali su jedno drugom pisma o vremenskim prilikama i vrtu i Tedijevim zatvorskim navikama, nikada ne pominjući Endrua Bizlija i Bilija Hamlina, niti bilo koju drugu osetljivu temu. Ionako nije imalo šta da se kaže, barem ništa što bi pomoglo. Povratak na staro činilo se najlakšim i najbezbednijim pravcem delovanja. Aleksija je odavno odlučila da podrži Tedija. Odano je čuvao njene tajne četrdesetak godina. Sad je na nju došao red da vrati uslugu. To što se sklonila pomoglo joj je da se emocionalno odvoji, da potisne razmišljanja o Biliju Hamlinu i Endruu Bizliju i svemu što se desilo, a s čim nije mogla da se izbori, te da se usredsredi na sadašnjost. Pokušavala je da ne razmišlja o prošlosti ili budućnosti, mada je znala da će Tedi dugo, dugo biti u zatvoru, i ta ju je pomisao plašila.

Od sada ću morati sama sebi da budem potpora. Da ponovo izgradim život. Da počnem iz početka. Uspela sam jednom, uspeću ponovo.

Najteži deo bila su deca. Majkla su sada premestili na specijalizovano odeljenje intenzivne nege u Londonu. Lekari su bili maksimalno ljubazni prema Aleksiji, ali je ona bila svesna šta premeštaj znači: Majklu nikada neće biti bolje. Više nije bilo nade. Znala je da će u nekom trenutku morati da se suoči sa stvarnošću i isključi aparate za održavanje života. Ali ne sada. Ne još. Nije bila spremna. A takođe je trebalo imati u vidu i osećanja Samer Mejer.

U međuvremenu, zastor zdravstvenih profesionalaca spustio se preko Roksinog života, potpuno isključujući Aleksiju. Očito je Roksi boravila u nekoj ustanovi za „potpomognuto življenje“, negde na zapadu Engleske. Međutim, Aleksiji je strogo zabranjeno posećivanje, pa čak i davanje obaveštenja o tome gde se tačno nalazi, prema naređenjima psihijatra.

Ja sam je rodila! - želela je da krikne. Volim je. Ko ste vi, dođavola, da mi kažete da ne mogu da vidim rođeno dete? Ipak, znala je da Roksi nije

dete i da je Roksi lično insistirala na zabranama. Možda je period odvajanja bio najbolji za Roksin oporavak. Pa opet ju je bolelo, kao sveža rana koja ne prestaje da krvari i koju nikakva razdaljina i vreme nikada neće potpuno zalečiti.

Istovremeno je nastala tišina od ljudi iz Aleksijinog nekadašnjeg političkog života. Nije se čula s Henrijem Vitmanom od dana kad je podnela ostavku, a ni jedan jedini kolega iz njenog kabineta ili član nekadašnjeg osoblja iz biračke jedinice nije zvao da je pita kako se snalazi. Edvard, dragi Edvard, poslao je dva mejla s tračevima. No, to je bilo sve. Posle dvadeset godina posvećenosti torijevcima, takvo krajnje napuštanje trebalo je očajnički da povredi. Ali nije. Naprotiv, bilo je oslobađajuće. Dok je na Martinim vinogradima šetala pustim plažama preko kojih je brisao vetar i blatištima obraslim brusnicama, ponekad sama, ponekad s Lusi, Aleksija je mogla da nanjuši svoju budućnost u oštrom, zimskom vazduhu.

Možda je, uprkos onome što je rekla Majklu, ovog puta zaista mogla da ostavi prošlost za sobom. Da ponovo pronade sebe i počne iz početka, daleko od svega.

Činilo se da je prošlost ovog puta voljna da je ostavi na miru.

§

Lusi Mejer posmatrala je Aleksiju koja je pažljivo proučavala ekran računara. Pre svega nekoliko meseci mislila je da je zauvek izgubila prijateljicu. Metak tog nekog sumanutog taksiste pretio je da je liši jedne od najvažnijih osoba u životu. Ipak, Aleksija je preživela. Oporavila se i došla tu gde je Lusi mogla da je drži na oku. „Nećeš mi reći, zar ne?“, promrmljala je Lusi kroz usta puna mrvica od kolača.

„Šta da ti kažem?“ Aleksija nije podigla pogled.

Pod izgovorom da je svratila da posudi baštensku motiku, Lusi je naposletku ostala na kafi i kolaču. Međutim, od trenutka kad je stigla, Aleksija je izgarala od želje da se vrati svom mekbuku.

„Na čemu radiš? Prionula si na posao, a sve nešto tajiš.“

Aleksija se široko osmehnu. „Dakle, odluči šta sam, da li sam marljiva ili tajanstvena?“

„Ti si političarka, dušo: izbegavaš pitanje.“

„Ne, više nisam.“

„Prema tome, čemu si se to posvetila? Ne radi se o Tedijevom slučaju, zar ne? Zato što zaista smatram da to moraš izbaciti iz glave. Odavde ništa ne možeš da uradiš.“

„Izbacila sam.“ Aleksija je zatvorila računar i pridružila se Lusi za kuhinjskim stolom. „I ne radi se o Tedijevom predmetu.“

Lusi oseti nelagodnost. „Nego o čemu?“

„To je... nešto drugo na čemu radim“, reče Aleksija izvrstavajući odgovor. „Nije važno.“

Lusi je podigla obrvu i čekala.

„U redu, u redu.“ Aleksija se predala. „Slučaj koji proučavam je zastareo. Sećaš se da sam ti pričala o Biliju Hamlinu, dečaku koji...“

„Sećam se“, preseče je Lusi.

„I znaš da je ubijen?“

Lusi klimnu.

„Pa, ubijena mu je i kćerka. Dženifer. Ubili su je prošle godine pod zaista zastrašujućim okolnostima, i čini se da niko nema predstavu zašto, niti ko je to uradio. Zapravo se ništa ne zna.“

Lusi se namršti. „Dobro. Tužna priča. Ipak, kakve to veze ima s tobom?“

„Kad je Bili onomad dolazio u Englesku, kad je probao da se vidi sa mnom, a ja ga odbila, pokušavao je da mi kaže nešto u vezi s njegovom kćerkom. Mislim da se plašio da će joj se nešto loše desiti.“

„A onda joj se nešto loše i dogodilo.“

„Da.“

„I ti se osećaš odgovornom?“

„Ne baš odgovornom, ali imam utisak da sad dugujem Biliju pomoć.“

„Zašto?“

„Zato što mu nisam pomogla onda“, kaza Aleksija jednostavno. „Mogla sam. Trebalo je, ali ja sam mu okrenula leđa. Da sam ga saslušala, možda bi Dženi danas bila živa.“

„To nema smisla“, reče Lusi odsečno. „To nema nikakve veze s tobom.“ „Prošle godine počela sam da se bavim Dženinim ubistvom, još dok sam bila u kancelariji. No, tada se toliko toga dešavalo i kod kuće i u Vestminsteru. Nisam imala vremena da se na to usredsredim. Sada nemam ništa drugo osim vremena.“

Lusi odgurnu polupojedeni kolač. „Mislila sam da si došla ovde da pobegeš od prošlosti. Od svih stresova kod kuće.“

„Jesam“, priznade Aleksija. „I uspeva mi. Uglavnom.“

„Zašto onda načinješ tako složen problem?“

„Zato što niko drugi neće, Lus. Nikog nije briga ko je ubio Dženi Hamlin. Nakon dve sedmice, i mediji su prestali njome da se bave. Policija je potpuno odustala. Ako bih otkrila istinu, ako bih našla malo pravde za Bilijevu kćer, možda bih uspela nešto da nadoknadim.“

„Kome da nadoknadiš?“

„Biliju. Mojoj rođenoj deci. Ne znam, Lus, ne umem da objasnim. Jednostavno se čini ispravnim preduzeti nešto. Makar da pokušam da iščakam istinu.“ Lusi odmahnu glavom. Dovoljno je poznavala Aleksiju da shvati da ne postoji argument kojim će je privoleti da promeni mišljenje.

„Šta znači to da se iščacka istina?“, upitala je. „Ako policija nije uspela ništa da nađe, šta te navodi na pomisao da ćeš ti uspeti sedeći za računarom na Martinim vinogradima?“

Aleksija se osmehnula. „Ništa. Zbog toga i idem u Njujork.“

„U Njujork? Kada?“

„Uskoro. Sutra ako uhvatim let.“

Lusi je sklonila kafu. „U redu, sad je zvanično. Izgubila si razum. Treba da se opuštaš, isključiš, povratiš snagu, sećaš se? Ne da jurcaš po gradu u

nekoj komičnoj jalovoj potrazi, i sve to radi devojke koju nikad nisi srela. Devojke čiji je otac, usput rečeno, verovatno pokušavao da te uništi.“

„Ne verujem da mi je Bili želeo ikakvo zlo“, kaza Aleksija. „Osim toga, povratila sam snagu. Moram nešto da učinim, Lusi. Potrebna mi je svrha. Razumeš me, zar ne?“

„Pretpostavljam. Samo budi obazriva, Aleksija. Postoje vrata koja se ne mogu lako zatvoriti kad se jednom otvore. Ako počneš da istražuješ život te devojke, ko zna šta ćeš otkriti.“

§

Tomi Lajon sedeo je u američkom baru u londonskom Savoju, prateći poslovne žene i vitke slatke mamice dok su nailazile. Većina je nosila burme, mada je brineta zanosnih oblina u uglu stola imala obećavajuće slobodan domali prst na levoj ruci, uprkos razmetljivom obilju dijamantata na ostalim.

Pozne tridesete? Ne, rane četrdesete uz dobar botoks. Razvedena. Bogata. Verovatno prava tigrica.

Tomi se ponosio sobom jer je dobro procenjivao žene, baš kao kladioničar koji dobro poznaje konje. Majki je, naravno, bio majstor. Majki de Vir mogao je s hiljadu metara da nanjuši šta žena voli, a šta ne, i koje su joj želje i slabosti. Tomi Lajon nikada nije mogao stvarno da parira prijatelju kao miljenik žena. Iako je bio visok, plavokos i atletski građen, s jakom vilicom i osećajnim smeđim očima, u svemu podjednako zgodan koliko i Majki, nekako je na kraju uvek svirao drugu violinu. Nedostajao mu je sjaj De Virovih, ona neopisiva harizma koja je privlačila žene ka Majklu kao usisivač prašinu.

Tomiju Lajonu Majki je strašno nedostajao. Ipak, povremeno je bilo lepo biti momak koji osvaja devojku. Brineta je uhvatila Tomijev pogled i nasmešila se. Uzvratio joj je osmeh i spremio se da joj pošalje za sto čašu šampanjca, kad u bar uđe devojka tako privlačna da je plenila opštu pažnju. Nosila je farmerke, patile i bledozelenu majicu kratkih rukava kupljenu u Gapu, i nije imala nikakvu šminku koja bi joj prekrila lice posuto svetlim

pegicama. U bifeu punom preterano sređenih kuguarki u salonkama s vrtoglavim štiklama, izdvajala se poput sveže orhideje u moru jeftinog plastičnog cveća. Čudesno, činilo se da boginja ide pravo ka njemu.

„Tomi?“

„Samer?“

Tomi nije imao prilike da upozna Majklovu devojku. Tokom njihove veze ona je pretežno bila u Americi, a kad je i bila tu, Majki ju je čuvao ispod žita. Sada je Tomi razumeo i zašto. Majklu je uvek uspevalo da osvoji divne devojke, ali ova je bila izuzetno privlačna. Svi muškarci u prostoriji zurili su u nju, a njega streljali očima. Iznenada ga je preplavila plima ponosa jer je došla baš s njim da se nađe.

„Hvala ti što si pristao da se vidimo.“ Samer ga poljubi u oba obraza, na evropski način. „Znam da si sigurno veoma zauzet.“

„Uopšte nisam. Zadovoljstvo mi je.“ Tomi potapša barsku stolicu kraj svoje. „Šta da ti naručim? Vino? Šampanjac?“

„Hvala, ne bih ništa. Malo mi je rano.“

„Gluposti. Da je Majki ovde, pila bi. Hajde. Šta kažeš na čašu finog kristala?“ Samer se namršti. Kristala? Ma daj. Majki nikad ne bi rekao nešto tako banalno. Ne želeći da bude nepristojna, reče: „Uzeću pivo. Badvajzer, ako ga imaju u flaši.“

Tomi donese pivo, pa predoše za mirniji sto, prošavši pored razočarane brinete. Dok je posmatrao Samer kako prinosi flašu usnama, Tomi primeti poznato komešanje požude. Pokušao je da podseti sebe da se radi o Majklovoj devojci. S druge strane, Majki se nikada neće probuditi, s čim je Tomi Lajon odavno postao načisto, iako Samer Mejer možda nije.

Započeo je učtivi razgovor. „Dakle, sada si u VanitiferuV’

„Ne baš. Radim honorarno, ali pišem i za njih.“

„O čemu?“

„O bogatim mladim Rusima u Londonu, neumerenostima u njihovom životnom stilu, tako to.“

Tomi ju je upozorio: „Pazi u šta se uplićeš. Ruski oligarsi ne vole razotkrivanja ma koje vrste. Uveren sam da si čitala o zapadnjačkim novinarima u Moskvi pronađenim s metkom u potiljku.“

„Moj tekst teško da je u duhu Vudvordovih i Bernštajnovih“, uzvratila Samer. „Više se tiče toga koje će cipele Daša Žukova nositi ove nedelje. Dosadno i isprazno. Nije da se žalim. To je posao i da je mi mogućnost da ostanem u Londonu, blizu Majkla.“

Tomi je davao sve od sebe da mu pažnju ne odvuče podizanje i spuštanje njenih grudi ispod tesne pamučne majice. „I dalje svakodnevno odlaziš u dom za nemoćne?“

„Naravno. I to nije dom za nemoćne“, kazala Samer odbrambeno. „Radi se o ustanovi za dugoročnu negu. Nije otišao tamo da umre.“

O, ali jeste, pomisli Tomi. Ipak ne reče ništa.

„Mesecima sam nameravala da pričam s tobom“, rekla je ona, „ali je nastala ludnica kad su Majkla premestili u London, a ja morala da nađem stan

I posao i sve. Ti znaš da istražujem njegovu nesreću.“

„Nisam to znao.“ Tomi zamišljeno protrlja bradu. „Ima li mnogo toga da se istražuje? Zar to nije bila... pa, nesreća?“

„Iznenadio bi se.“

Samer mu ispriča o odlasku kod mehaničara specijalizovanog za Dukatijske motocikle u istočnom Londonu i o svojim sumnjama da je Majklov možda namerno sabotiran.

Tomi joj je postavio očigledno pitanje: „Zašto bi to iko uradio?“

„Nadala sam se da ćeš ti to moći da mi kažeš“, reče Samer. „Znaš za Tediju, svakako?“

„Za telo u vrtu? Naravno“, odgovori Tomi. „Dobiće doživotnu, rekao bih. Ipak, još mi je teško da u to poverujem. Tedi je uvek izgledao tako... mek.“ „Znam“, složila se Samer. „Kakogod, deluje verovatno da je Majki našao telo kad je kopao pagodu i ponovo ga zakopao.“

„Hriste!“ Tomi ispusti vazduh kroz zube. „Zaista?“

„Da. Pa se pitam, ako je Majki znao za ubistvo Endrua Bizlija, možda postoji neka veza između toga i onog što mu se desilo.“

„Na primer?“

„Ne znam. Uzdala sam se u tebe.“

Tomi je gledao belo.

„Da li se desilo bilo šta neobično u danima pred zabavu, što ti se učinilo čudnim? Da li se Majki sastao s nekim novim?“

„Ni sa kim mračnim“, odgovorio je. „S dobavljačima, ljudima iz keteringa, šankerskim osobljem. Bilo je ludo vreme... bukvalno smo padali s nogu.“ Zanemarivši Samerine proteste, Tomi je doneo još jednu turu pića i naručio malo grickalica. Lično je mislio da su njene teorije o gruboj igri glupost, fantazija koju je stvorila kako bi izbegla suočavanje s gubitkom. Ipak, bila je neverovatna devojka, toliko seksi i senzualna s tom svilenom grivom od kose i tim dugim, dugim nogama. Nije želeo da ode.

Nastavila je s ispitivanjem dok je Tomi ljuštio pistaće.

„Da li ti je Majki ikada pomenuo da mu neko pretili?“

„Nije. Nikada.“

„I uopšte ti se nije poverio u vezi s telom?“

„Nije.“

„Siguran si?“

„Ne verujem da bih tako nešto zaboravio.“

„Da li je imao neprijatelje za koje si znao?“

„Znaš ga. Njega svi vole.“

„Ne svi, kako se ispostavlja. Neko je želeo njegovu smrt. Ili barem da ga učutka. Pritom su i dobili šta su želeli.“

' „Slušaj“, reče Tomi. „Mislim da ideš u pogrešnom pravcu, stvarno. Ali ako tragaš za neprijateljima, treba da se usredsrediš na Majklovu majku. Aleksiju proganja mnoštvo luđaka. Poput onih Patelovih ljudi. Takva je bila

priroda njenog posla.“

„Da!“ Samer se ozari. „Majki je u stanu čuvao arhivu o svima njima. Želim da to pogledaš kad budeš u prilici.“ Posle drugog pića, imala je utisak da se prostorija blago okreće. Shvatila je da je sigurno zaboravila da ruča. „Ipak, imaš pravo, Tomi“, nastavila je uzbuđeno. „Aleksija i te kako može biti ključ za to. Presecanje njenih kočionih kablova bilo bi gotovo neizvodljivo. Kao sekretarka unutrašnjih poslova, imala je obezbeđenje, vozača, ljude koji su dvadeset četiri sata svih sedam dana u nedelji proveravali njena vozila. Majklov motor bio bi mnogo lakša meta. Osim toga, ima li boljeg načina da se naudi roditelju nego da mu udare na dete, zar ne?“

Bila je tako neodoljivo revnosna da Tomi više nije mogao da izdrži. Nagnuvši se preko stola, položio je ruku na njen potiljak i pritisnuo usne na njene.

Par trenutaka bila je previše iznenađena da bi išta preduzela. Zatim se ljutito odmakla. „Šta, dođavola, radiš? Jesi li sišao s uma?“

Mešavina postidečnosti i seksualnog osujećenja, pojačana jednim prekobrojnim pićem, izazvala je Tomijevu besnu reakciju. „U čemu je tvoj problem? To je bio poljubac. Zašto da te ne poljubim?“

„Zašto da me ne poljubiš?“, ponovila je Samer u neverici.

„Nisam shvatio da si se zavetovala na celibat.“

„Ja sam s Majklom, kretenu. S tvojim takozvanim prijateljem.“ Samer je ustala, tresući se.

„Hej...“ Tomi joj stavi ruku na mišicu. „Majki je bio moj prijatelj, u redu? Najbolji drug. Nema ničeg takozvanog u vezi s tim. Ali Majki je mrtav, Samer.“ „Nije!“

„Da, jeste. Klinički i na svaki način koji nešto znači.“ Sve mušterije u baru okrenule su se da zure u dramu koja se odvijala u uglu stola. Jačina Tomijevog glasa je rasla. „Majki je u komi i nikad se neće probuditi. Nikad!“

„Jebi se!“, viknu Samer.

„Da li ti misliš da bi on ovo želeo?“, odgovori Tomi vičući i pojačavajući stisak oko njene ruke. „Da žrtvuješ ceo život zbog njega, kao neka mlada hinduističke veroispovesti koja se baca preko pogrebne lomače svog supruga? Zato što ga uopšte nisi poznavala ako tako misliš.“

Samer se izvila i uspela da se izvuče iz Tomijeve stiska. Zgrabivši tašnu istrčala je iz bara, dok su joj suze besa i poniženosti maglile vid na putu ka izlazu.

„On nije bio svetac, znaš“, doviknu Tomi za njom. „Čak ti ni veran nije bio.“ Samer se okrenu i zagleda u njega. „Lažove!“

„Istina je. Nedelju dana pre nego što si došla u Oksford, Majki mi je ispričao za izvesnu stariju ženu s kojom se viđa. Nazvao je svojom kuguar-mamicom. Ona mu je kupila taj motocikl, ako baš želiš da znaš.“

Želudac joj se prevrnuo.

Okrenula se i potrčala.

§

Londonski saobraćaj bio je toliko zagušen da je tek za jedan sat stigla do usta nove u kojoj su se starali o Majklu, zgrade u viktorijanskom stilu od crvene cigle, blizu parka Batersi.

„Izgledaš užasno“, primetila je jedna od sestara kad je Samer ušla, mada ne grubim tonom. Samerina kosa bila je razbarušena jer je mnogo puta prošla kroz nju rukama, a obrazi joj behu podbuli i natečeni od plakanja. „Jesi li dobro?“

„Ne baš.“ Samer zauze svoje uobičajeno mesto kraj Majklove postelje, ali je bila isuviše uznemirena da bi ga držala za ruku. Znala je da je ono što je Tomi Lajon rekao istina. Isprva, kad je napustila Savoj, pokušala je da ubedi sebi kako je to laž, okrutna izmišljotina izneta iz inata, zato što je odbila njegovo udvaranje. No, dok je njen crni taksij puzio preko reke, prihvatila je istinu. *Znala sam to i sama, sve vreme. Zato sam i došla u Oksford, da se s njim suočim. Znala sam da postoji neka druga.*

„Kako si se usudio da me tamo lažeš tako smireno, kučkin sine!“ , jecala je u tišini. „Kako si mogao to da mi uradiš?“

Mnoštvo pitanja ju je mučilo, poput sićušnih igala koje joj se zabadaju u mozak. Da li je ta starija žena bila tamo te noći, pre nego što je ona stigla? Po svemu što je Samer znala, mogla je da deli Majklov krevet tek neki sat ranije. Zelela je da zna, beše joj potrebno da zna. Ipak, Majki joj je uskratio čak i tu trunčicu utehe, krajnju utehu.

„Duguješ mi odgovor. Duguješ mi!“, viknula je na Majkla dok je spavao, terajući ga da je čuje. I plakala je jer odgovora nije bilo.

Odgovora nikada neće biti.

Trideset peto poglavlje

Hari Dablovski, narednik njujorške policije, osmehnuo se privlačnoj ženi preko puta.

Čim ga je pozvala, Hari je znao da je njeno ime već negde čuo. Bilo je egzotično. Aristokratsko. Međunarodna politika nije baš spadala u Harijeve pasije, ali kada je izguglao „Aleksija de Vir“, pamćenje mu se vratilo. Nova Gvozdena Ledi! Engleski odgovor na Hilari Klinton, zajedno sa zabludelim mužem. Na stranu to što je Bilov najveći zločin što mu je neka debela riba priuštila oralni seks u Ovalnom kabinetu, a Tedi de Vir služi kaznu za ubistvo.

Ono što Hari Dablovski nije očekivao bilo je otkriće da je gospođa De Vir zapravo veoma zgodno parče. Većina žena Harijevih godina izgledale su kao babe. Ili to, ili su pak imale uvrnuta operisana lica zbog kojih su delovale balzamovano. Međutim, Aleksija de Vir bila je rođena lepotica. Slike na Guglu nisu je verno prikazivale. Prema biografiji, bila je u šezdesetim, ali je mogla da prođe i kao pedesetogodišnjakinja. U jednostavnoj ravnoj haljini boje mesa i štiklama, s kašmirskom maramom boje karamela prebačenom preko ramena, činilo se da bi mogla biti i punija. Ipak je i dalje bila elegantna, a u Henrijevim reumatičnim starim očima i prokleta seksi. Uvek je bio slab na otmene žene. Bog zna da je u svojoj karijeri sreo samo nekoliko dragocenih.

Aleksija je odmerila gojaznog sredovečnog policajca preko puta stola i izvukla brz zaključak: Ovaj čovek želi da mu se laska. U tom slučaju izvući će to što želi pre učtivošću nego drskošću.

„Najpre mi dozvolite, narednice Dablovski, da vam još jednom izrazim duboku zahvalnost što ste našli vremena da se sa mnom sastanete.“

„Nema na čemu.“ Hari Dablovski zablista. „Drago mi je ako mogu da pomognem.“

„Kako sam pomenula preko telefona, tu sam zbog istrage ubistva Dženifer Hamlin. U pitanju je čisto lični interes.“

„Poznavali ste žrtvu?“

Aleksija obazrivo reče: „Bila je porodični prijatelj.“

Hari Dablovski ustade i odgega se do starinskog ormara s dokumentima u uglu kancelarije.

„Danas je sve kompjuterizovano“, prodahtao je, „ali ja volim papirne primerke. Ima nešto u fizičkom osećaju hartije u ruci što pomaže u razmišljanju, znate? Ili je to slučaj samo sa mnom.“

„Ne, ne“, uveravala ga je Aleksija. „I ja sam takva. Uvek sam u Kancelariji unutrašnjih poslova insistirala da mi se podsetnici i sižei dostavljaju u papirnoj formi. Sigurna sam da je to izluđivalo mlade zaposlene.“

Dablovski joj predade fasciklu, dopustivši pritom da zdepastim prstima očeše njene. „Siguran sam da ne moram da vam napomenem, gospođo De Vir, ali ovo je striktno nezvanično. Obično ne praktikujemo pokazivanje informacija iz istraga ubistava prijateljima i rođacima žrtava. I ništa ne može odavde da se iznese.“

„Naravno. Kao što rekoh, veoma sam vam zahvalna.“ Aleksija je već čitala. Setila se kako joj je ser Edvard Mening uručio FBI-jeva dokumenta o Biliju Hamlinu, nakon što se Bili ponovo pojavio u njenom životu. Da li je moguće da su otad prošle već dve godine? Kao da je bilo juče. Pa ipak, toliko se toga dogodilo od tada. Toliko strašnih stvari.

„Niste imali nijednog osumnjičenog?“ Pogledala je u narednika Dablovskog prodornim ledeno-plavim očima.

„Nismo.“ Lice mu se smračilo. „Bio je to iritirajući slučaj, da budem potpuno iskren.“

„Kako to mislite?“

„Pa, kao što znate, mlada dama je oteta i držana neko vreme pre nego što je umrla. To obično otvara više puteva u istrazi, tako da smo u početku gajili nadu.“ „Kakvu vrstu puteva?“

„Više vremena tokom kojeg je neko mogao nešto da primeti - možda automobil - ili da čuje. Možda je devojka vrištala. Ili je možda neko zapazio nešto neobično u vezi s izvesnim mestom stanovanja ili radnim mestom. Prema opštoj proceni na osnovu iskustva, što je zločin složeniji, ako se odvija na više mesta, recimo, ili traje nekoliko dana, verovatnije je da će počinitelj napraviti grešku. Naši zaključci su, drugim recima, samo njihove greške.“

„Ali to se nije desilo u ovom slučaju?“

„Nije. Ovaj ubica bio je veoma obazriv. Obazriv i pametan. Takođe se nije uklapao ni u jedan normalan profil.“

„Profil?“

„Kod ovakvog ubistva, gde je mlada žena unapred izabrana i sadistički ubijena, očekivali bismo da vidimo još zločina s istom metodom rada. Više devojaka bi isplivalo sa sličnim povredama. Bilo bi više utopljeničkih smrti. Očekivali smo početak obrasca. Međutim, ni to se nije dogodilo. Hvala bogu, zar ne? Ipak, to nas nikud nije odvelo u istrazi o Hamlinovoj. Forenzičari na lešu nisu otkrili ništa korisno.“

„Šta je s posrednim dokazima?“

Hari Dablovski slegnu ramenima. „Žrtva je vodila potpuno miran život.“ Aleksija klimnu. To je znala i sama iz sopstvene ograničene istrage o Dženifer. Devojka je živela najneupadljivijim i najbezazlenijim životom koji se da zamisliti. Nikad nije kažnjena ni za nepropisno parkiranje.

„Šta je s njenim ocem?“

Harijeve oči se neznatno suziše. „Šta s njim? Poznavali ste ga?“

„To je bilo davno“, odgovori Aleksija brzo. „Rekla sam vam da sam stari porodični prijatelj. Poslednji put kad sam videla Dženiferinog oca, izrazio je zabrinutost za njenu bezbednost.“

Ako je naredniku Dablovskom i izgledalo čudno što je visokorangirana britanska političarka bila porodični prijatelj s bivšim osuđenikom iz Kvinsa i njegovom ubijenom kćerkom, on to nije pomenuo. Umesto toga, rekao je bez emocija: „Otac je bio bivši osuđenik, paranoidni šizofreničar. Bez uvrede, ali Dženiferin pas bio bi pouzdaniji svedok od njenog starog oca. Tip je čuo glasove i da, neki od njih govorili su o njegovoj kćeri. Želeo je da moji ljudi dođu i obave provere umesto njega. To je bilo zaista tužno.“

„I, jeste li? Mislim, jeste li proverili?“

„O, svakako. Moramo ozbiljno da shvatamo sve izveštaje o pretnjama, čak i kad dolaze od ludih ljudi. No, on nije imao nikakav dokaz. Uopšte ništa. Sve je bilo u njegovoj glavi. Osim toga, sve je to bilo najmanje godinu dana pre nego što je Dženi Hamlin ubijena, a možda i više. Verujte mi, ne postoji povezanost.“ „Shvatam. Pa, hvala vam u svakom slučaju.“ Izvadiвши srebrno monblan nalivpero iz balensijaga tašne, Aleksija se umilno nasmeši. „Razumem da su informacije osetljive i da ne mogu da načinim kopije. Ipak, pitam se, narednice Dablovski, da li biste imali nešto protiv ako bih napravila par beleški?“

§

Narednik Hari Dablovski nije se šalio kad je rekao da je policija imala malo tragova. Ono malo površnih ličnih podataka koje je imala o Dženi uglavnom je napabirčeno iz jednog jedinog intervjua s bivšom cimerkom, devojkom po imenu Keli Dupre.

Aleksija je posetila Keli na radnom mestu. Kelini nokti bio je mali i skrajnuti manikirski salon, uguran u uzanu zgradu između prodavnice i apoteke u teško opisivom bruklinskom kraju. Ipak, njegova vlasnica učinila je napor da oživi to mesto. Unutra su se nalazile stilske kožne stolice, sjajni beli zidovi behu sveže okrečeni, a s ukusom grupisane boje esi lakova za nokte postavljene su u obliku duge na celom zadnjem zidu, dajući salonu izgled starinske prodavnice slatkiša.

„Odmah ću vam se pridružiti!“, objavi Keli veselo. Izgubila je nešto od

svoje iskričavosti kad joj Aleksija objasni da nije mušterija i da je tu zbog Dženi.

„Vidite, radim, u redu? Nemam vremena. Već sam rekla pandurima sve što znam.“

„Cenim to. Samo se brinem da je policija pomalo olako odustala.“

Keline oči skeptički se suziše. „Uh. Zabrinuti ste. Dobro.“

„Nisam novinar. Samo prijatelj prijatelja.“

„Slušajte, gospođo. Ako je ovo neka mućka i ako me budete pogrešno citirali u nekom prljavom usranom članku, kunem se bogom...“

„Nije mućka. Nekoliko minuta vašeg vremena, to je sve što mi treba.“ Keli je morala da prizna da uglađena starija dama s britanskim akcentom nije izgledala kao novinar.

„U redu“, rekla je, nesigurna u sopstvenu odluku. „Naći ću se s vama u Starbaksu kad završim posao. Odmah preko puta ulice. Recimo u pet?“

Bila je od reći. Tačno u pet, Aleksija je naručila kafe, i dve žene započеше razgovor.

Keli Dupre bila je crvenokosa s bledim irskim tenom i pegicama na nosu zbog kojih je izgledala mlađe od svojih dvadeset osam godina. Imala je previše istanjene obrve profesionalne kozmetičarke, i dok je pričala glasno, nervozno je lupkala po stolu akrilnim noktima.

„Žao mi je što sam danas bila malo gruba. Užasno je to što se desilo Džen. Ipak, veliki broj ljudi iz štampe i s televizije odnosio se prema njenoj smrti kao prema zabavi. Kao da je to neka vrsta bolesnog rijalitija, zar ne? Zbog toga sam oprezna kad pričam o njoj.“

„Ne krivim te“, reče Aleksija. „Nekad sam se bavila politikom - sad sam u penziji - ali sigurno znam kako mediji znaju da manipulišu.“

„Dakle, koji je vaš interes kad je u pitanju Dženi? Bez uvrede, ali nikako ne mogu da poverujem da ste prijatelj prijatelja. Džen nije poznavala mnogo ljudi kao što ste vi.“

„Znala sam njenog oca, pre mnogo godina. Izgubili smo kontakt. Kad sam

čula za Dženiferinu smrt i za sve što se desilo, osetila sam da dugujem Biliju pokušaj da otkrijem istinu. Možda grešim, ali sam stekla dojam da je policija dopustila da im situacija isklizne iz ruku.“

Keli Dupre gorko se nasmeja. „Ne grešite. Policajci su bili podjednako loši kao i mediji. Na neki način i gori. Nekoliko sedmica Dženino ubistvo bilo je glavna tema. Zatim su svi na to zaboravili i prešli na nešto novo. Nemaju nikakve tragove. Njihova takozvana istraga bila je smejurija. Čim su uvideli da nije Luka, to je bio kraj. Odustali su.“

„Luka Minoti? Dženin momak?“

„Verenik, tako je. Najdraži mladić na svetu. Luka ne bi ni mrava zgazio ako bi na to mogao da utiče. Imao je sreće što se nalazio u Italiji kad je nestala, inače bi mu njujorška policija sigurno nakačila ubistvo. Očajnički su želeli da je to on. Samo o tome su me i pitali.“

Aleksija otpi mali gutljaj amerikano kafe. „A šta je s tobom? Imaš li ti neku teoriju, bilo kakvu ideju ko ju je mogao ubiti?“

Keli odmahnu glavom. „Ne baš. Neki psihić. Mislim, nije je opljačkao. Nije je silovao. Nije bilo razloga za ubistvo. Bilo je potpuno besmisleno.“

„Da li je Dženi išta mučilo pre nego što je ubijena?“

„Bila je potresena zbog tate. Zna da je i on ubijen, zar ne? U Londonu, godinu dana pre Dženi.“

„Da“, odgovori Aleksija tiho, proteravši iz glave Tedija. „Znam. Bili su bliski?“

„O, bože, jesu. Veoma. Bili je bio pomalo čudan, znate, ali mu je Džen bila jedino dete. Obožavao ju je. Mnogo se brinula za njega.“

„Mislite na njegovo mentalno zdravlje?“

Keli klimnu. „Da, na to. I na njegovu usamljenost. Ipak, znate, bilo je i drugih stvari. Pre mnogo vremena bio je u zatvoru, pre nego što se Dženi rodila. Nisam nikad bila upoznata s pojedinostima, ali je Dženi delovala ubeđeno da je bio nevin za šta god da su ga osudili. To ga je učinilo paranoičnim. Baš pre nego što je umro, sećam se da je pozvao u stan i kazao

Dženi da će ga dokrajčiti britanska vlada. Da su ga nadrogirali i strpali u avion ili već tako neku besmislicu. Bio je zaista isprepadan.“

Aleksija jače stisnu šolju s kafom. *Jadni Bili! Obratio mi se za pomoć. a ja sam ga uplašila nasmrt. A onda mu niko nije verovao, čak ni porodica. Krivica je bila poput kamena oko vrata.*

Keli Dupre nastavi: „Odnosi između Dženinih roditelja bili su prijateljski, ali njen tata nikad nije stvarno preboleo razvod. Uz to, posao je propao, a njegov najbolji prijatelj, poslovni partner, naprosto je otišao i ostavio Biliju na cedilu.“ Aleksija se u mislima vratila na Edvardova dokumenta o Biliju. Maglovito se sećala nečega u vezi s Bilijevim poslovnim saradnikom - da li se zvao Bejts? Međutim, ona nije shvatila da su njih dvojica bili bliski prijatelji.

„Džen je običavala da kaže kako joj je tata proklet, a svi smo bili u fazonu: Ne, ne, to je blesavo. Ipak, nekako je tako i ispalo, znate?“

Aleksija je znala.

„Ironično je što je pred kraj Bili postao potpuno opsednut Dženinom bezbednošću. Ona je bila ovde i brinula za njega, a Bili se nalazio na drugoj strani sveta, okupiran mislima da će joj se nešto desiti. Svi smo verovali da je lud, iskreno da vam kažem. Ali možda je znao nešto što mi nismo.“

„Mi?“

„Ja. Luka. Dženini prijatelji. Njena mama.“

„Dakle, Dženina majka nije verovala da joj je kćerka u bilo kakvoj opasnosti?“

„Nije. Nije niko od nas. Zašto bi bila? Mislili smo da Bili samo truća. Možda i jeste. Ipak, čini se nekako čudnim da su Bilija izboli nasmrt u Londonu, a onda je neki bolesnik ovo uradio Dženi, zar ne mislite tako? Možda neko tamo stvarno, ali stvarno, ne voli tu porodicu.“

Porodica.

Iz nekog razloga, ta je reč duboko takla Aleksiju. Ona i Tedi su nekad bili porodica, u izmaglicama vremena, kada su Majki i Roksi bili deca,

netaknuti tragedijom, blaženo nesvesni kakva ih nesreća sve čeka u budućnosti. Sinulo joj je da njena iskustva na neki način odražavaju Bilijeva. Imala je osećaj da su prokleti, da su nekako navukli baksuzluk na sebe i svoje porodice. I ona i Bili izgubili su brakove, oboje su izgubili decu. Bilijev posao je propao; Aleksijina karijera se srušila. Kad je Keli Dupre govorila o tome da neko ima nešto protiv Hamlinovih, Aleksija je pomislila: Tako se i ja osećam. Kao da su svi članovi moje porodice marionete, a neki sadistički zlobni lutkar povlači njihove konce, uništavajući nas jednog po jednog.

Naravno, znala je da je to koještarija. Tedi je ubio Bilija. A Tedi nije znao ništa o Dženiferinoj smrti, dakle, tu nije postojala nikakva povezanost. Kao što je nije bilo ni između Roksinog pokušaja samoubistva i Majklove nesreće, niti između Tedija u zatvoru i njene vlastite upropašćene političke karijere. U ljudskoj je prirodi da nastoji da poveže sve te situacije. Da nađe obrazac, da veruje da iza nesreće stoji svrha, smisao. To je ono što Samer Mejer nastoji da uradi u pogledu Majklovog udesa. A sada i ja radim isto u vezi s ubistvom Dženi Hamlin. Ipak, istina je da nema nikakvog razloga, nikakvog spoja, nikakve tajanstvene osobe koja vuče konce.

Bilo je skoro sedam kad je Aleksija izašla iz Starbaksa. Keli Dupre joj je dala adrese Dženiferinog verenika Luke i majke Sali, ali već je bilo previše kasno da ih te večeri poseti. Aleksija će jesti, spavati i videti ujutru šta još može da sazna.

Kada se vratila u otmeni butik-hotel u Ist Vilidžu, Aleksija se srušila na krevet, iznenada iscrpljena. Nakon mirnog i usporenog života na Vinogradima, umorilo ju je već to što je bila u Njujorku. Svetla, buka, neumorna energija grada. Prestara sam za ovo. Možda je Lusi bila upravu. Trebalo je da ostanem na Gejblsu i ostavim sve kako jeste.

Ništa od onog što je danas čula nije je ohrabrilo da veruje da će uspeti tamo gde su šef Hari Dablovski i njegovi ljudi omanuli. Neće naći ubicu Dženifer Hamlin. Iznenada se ceo poduhvat činio besmislenim. Šta, dođavola, radim, kopajući po patnji druge porodice? Kao da nemam dovoljno tuge u svojoj.

Proverila je poruke. Od njihovog emocionalnog međusobnog vezivanja kraj Majklove postelje, Samer Mejer počela je Aleksiji redovno da šalje poruke iz Londona, samo da se javi ili da pošalje fotografije usnulog Majkla. Ipak, danas nije bilo nijedne. Samerina majka, Lusi, zvala je dvaput, ali nije ostavila poruku. Bilo je čudno, mislila je Aleksija, koliko su Mejerovi ispunili prazninu nastalu krnjenjem porodice. Lusi, Arni i Samer bili su sve što je sada imala. Aleksija se zahvaljivala bogu na njima.

Razmatrala je mogućnost da pozove Samer, tek da se uveri da je sve u redu. No, pre nego što je uspela da izračuna koliko je sati u Engleskoj, savladao ju je umor. Telefon joj je iskliznuo iz ruke i ona utonu u dubok san bez snova.

§

Sali Hamlin sabijala je zemlju oko tek zasađenih hrizantema i sa zadovoljstvom odmeravala prednje dvorište. Proleće je uveliko nastupilo u Takahou, tihom vestčesterskom predgrađu u koje se Sali povukla tri godine ranije, a miris leta već je izazovno lebdeo u zraku. U Kvinsu Sali nikada nije imala dvorište, a oduvek ga je želela. Sada je duboko i intenzivno uživala u maloj pravougaonoj travnatoj površini i cvetnim lejama. Jednostavno zadovoljstvo u sađenju, negovanju i posmatranju rasta biljaka ispunjavalo ju je spokojem i davalo joj preko potreban osećaj kontrole i reda u njenom svetu. Posle toliko gubitaka, toliko užasa, Sali je naučila da uživa u malim i predvidljivim životnim radostima.

Još izdaleka je primetila ženu kako se približava. Visoka i elegantno odevena, odlučnog hoda i pravog, gotovo kraljevskog držanja, to nije bila nikakva domaćica iz komšiluka koja je izašla da se prošeta u nedeljno jutro. Žeha je usporila kad je prišla Salinoj ogradi, očigledno nešto tražeći.

„Mogu li vam pomoći?“

„Tražim gospođu Sali Hamlin.“

Odao ju je britanski akcenat. Sali je istog trenutka znala ko je glamurozna strankinja. Otrvši zemlju s pantalona, ustala je i pružila ruku.

„Našli ste je. Ja sam Sali Hamlin. Biće bolje da uđete, gospođo De Vir.“

Kuća bese uredna i čista. Aleksija skide jaknu i pažljivo je okači na naslon trpezarijske stolice. Sali je skuvala kafu. Dženiferine slike nalazile su se na sve strane: na frižideru, policama za knjige, pa čak i na televizoru u dnevnoj sobi. Nije bilo nijedne Bilijeve.

Sali sede i Aleksija odmah zapazi duboke brazde urezane oko njenih očiju. Bila je zgodna, možda deset godina mlađa od nje, s pažljivo ofarbanom kosom boje lešnika i gipkom, devojačkom figurom. Ipak, bol je uzela danak na licu Sali Hamlin.

„Došli ste zbog Bilija, pretpostavljam“, reče ona. „Čula sam da je uznemiravao vas i vašu porodicu u Engleskoj pre nego što je umro. Žao mi je zbog toga.“ „Nemate zbog čega da se izvinjavate, verujte mi.“

„Stalno je govorio o vama. Aleksija de Vir ovo, Aleksija de Vir ono. Bio je ubeđen da vas poznaje. Da ste vas dvoje bili prijatelji. Mislim da vas je pobrkao s nekom davnašnjom devojkom ili tako nešto. Ali bio je mnogo bolestan.“ Aleksija pomisli: *Dakle, ona ne zna istinu. Ne zna moju prošlost. Bili me je štitió do samog kraja. Štitió nas je oboje.*

„Zaista sam nakratko videla vašeg muža“, uzvratila je. „Kad je bio u Londonu.“

„Bivšeg muža“, ispravi je Sali. „Bili i ja smo se davno razveli.“

„Zato i jesam ovde, na neki način. Tada mi je pomenuo nešto u vezi s vašom kćerkom. Stekla sam utisak da je osećao da je možda u opasnosti. Da neko možda pokušava da je povredi.“

Na pomen Dženifer, Sali Hamlin se vidljivo skupila, a ramena joj padoše. Patnja je nesumnjivo i dalje bila očajno sveža.

„Bojim se da to onda nisam shvatala ozbiljno“, reče Aleksija. „Međutim, kasnije, kad sam čula šta se desilo Dženifer, ja... pa, pitala sam se da li sam ja kriva jer ga nisam slušala. To me je mučilo.“

Sali Hamlin delovala je iznenađeno. „Nemojte ovo pogrešno shvatiti. Mislim, vrlo je ljubazno od vas što vam je stalo i sve to. Ipak, ne razumem zašto bi problemi moje porodice vama delovali važno. Niste čak ni poznavali

Bilija.“ „Ne“, šlaga Aleksija, „nisam. Ali mi je susret s njim ostao u pamćenju. Sada više nisam u politici - imala sam izvesnih problema u svojoj porodici - pa sam našla vremena da to pratim.“

Sali klimnu. Misli su joj već odlutale ka njenoj kćeri i strašnom košmaru koji ju je snašao.

„Ako vam to nije isuviše bolno“, podstakla ju je Aleksija nežno, „možda biste mogli da mi ispričate nešto više o Dženifer?“

„Naravno.“

Kad je počela da govori, Sali nije mogla da se zaustavi. Ispričala je Aleksiji sve, od Dženiferinog rođenja preko razvoda i njegovog uticaja na Dženi, do njene srećne veze s Lukom Minotijem. Takođe je govorila o posebnoj

privrženosti koju je Dženifer delila s ocem. Uprkos očiglednim problemima izazvanim Bilijevom šizofrenijom, Aleksiju je dirnulo što njegova bivša žena

o njemu još priča s iskrenom toplinom i ljubavlju.

Hvala bogu što se oženio nekim ko je dobar i nesebičan poput Sali, a ne nekim sebičnim i ambicioznim poput mene. Nadam se da su bili srećni, barem neko vreme. Bili je to zaslužio.

Kad joj je napokon ponestalo reći, Sali je otišla na sprat i vratila se s registratorom punim Bilijevih starih dokumenata i fotografija. „Ne znam ima li neku važnost ili ne. Uglavnom se tiče posla i sumnjam da ima veze s Dženiferinim ubistvom. Ali to je sve što imam.“

Aleksija uze debelu fasciklu. „Hvala vam.“

„Mislim da je Bili doživeo psihički slom kada je Majlo otišao“, reče Sali. „Majlo Bejts bio mu je najbolji prijatelj. Njegov jedini pravi prijatelj, osim mene. Razvod je Biliju teško pao, ali Majlov odlazak, na takav način, ostavivši Bilija samog da se bavi dugovima i propadanjem posla - to ga je slomilo. Tada su počeli glasovi i paranoja. Razvio je te grozne morbidne fantazije.“

„Kakve su to fantazije bile?“

Sali odmahnu glavom. „O, to je bilo sumanuto. Prvo je govorio da je Majlo odveden. Otet, znate. Nije mogao da se pomiri s činjenicom da je Majlo jednostavno otišao. Zatim je usledilo da je ubijen. Na kraju je Bili počeo da priča da su i njega oteli, kako je zapravo on lično bio svedok Majlovom ubistvu. Fantazija je rasla i postajala sve razrađenija. Bilo je strašno.“

„Da li je ikada rekao šta misli o tome ko je odveo Majla?“

Sali se nasmešila. „O, da. Glas.“

„Izvinite?“

„Glas. Glas je krivio za sve. Svi smo mi znali da je to u njegovoj glavi, naravno, ali je za Bilija on bio potpuno stvaran, stvaran kao što smo vi ili ja. Istog trenutka kad bi prestao da pije antipsihotike - bum: glas bi se vratio. Počelo je otprilike u vreme kad je Majlo napustio grad i uglavnom više nije prestalo. Zvao je policiju da kaže da je glas na telefonu. Neprestano se žalio na preteče pozive.“

„Ali nikad nije video tu osobu. Samo ju je čuo?“

„Tako je. Čulne halucinacije veoma su uobičajene kod šizofreničara.“

„Da li vam je rekao kako glas zvuči?“

Sali pogleda Aleksiju u oči. „Kao robot. Kao mašina. Sintetizovano.“ Dlake na Aleksijinim podlakticama se uspraviše, nalik na hiljadu alarmiranih sićušnih vojnika. Odmah se setila drugog telefonskog poziva. Onog koji je i sama primila dve godine ranije, kod kuće na Čejni voku. Pamtila ga je kao da se desio juče. Zlokoban i sintetizovani glas:

Taj dan se približava. Dan kada će se božji gnev izliti. Zato što si zgrešila protiv Boga, učiniću te bespomoćnom kao što je bespomoćan slepac koji traži put.

Grlo joj se osušilo. „Da li je ikada pominjao da glas koristi religijski jezik? Oganj i sumpor, takve reči?“

Sali se razrogači. „Jeste! Neverovatno. Kako ste to znali?“

§

Aleksija nije bila sigurna kako je stigla nazad do iznajmljenog automobila. Kad se smestila na vozačevo sedište, sedela je nepomično, gledajući pravo pred sebe.

Glas nije bio u Bilijevoj glavi.

Bio je stvaran.

I mene je zvao.

Šta je još bilo stvarno? Ubistvo Majla Bejtsa? Da li su Bilija zaista prisilili da gleda kako mu prijatelj umire, kao što je rekao policiji? A šta je s pretnjama njegovoj kćeri?

„Da li si to pokušao da mi kažeš, Bili?“, upita Aleksija glasno, a napukli glas odjekivao je u praznim kolima. „Zašto te nisam saslušala?“

Mora da otkrije ko je taj glas. Ne samo radi Bilija i Dženifer Hamlin, već i radi sebe.

Jer ko god da je to bio, još nije završio.

Doći će i po mene.

Trideset šesto poglavlje

Roksi de Vir pogleda kroz dvostruka vrata koja su vodila iz njene sobe u vrtove i udahnu duboko i umirujuće. Beše malo mesta lepših od Samerseta u proleće. Vrtovi Fermont hausa, velike vile koja je nekad pripadala aristokratskoj porodici a zatim pretvorena u ekskluzivni rehabilitacioni centar, gde je Roksi trenutno živela, ubrajali su se u najlepše u zemlji. Bilo je nemoguće da čoveka ne oduševе rascvetali grmovi budleja prekriveni leptirovima, ili mirni ružičnjak omeđen pravilnim krutim živicama i ispresecan pošljunčanim stazama koje su blago krivudale. U središtu se nalazilo jezero s veštačkim ostrvom i građevinom u obliku zamka, preko puta kojeg su gosti (budući da Fermont haus nije bio dovoljno veliki da prima pacijente) priređivali izlete, meditacije ili sesije joge u svitanja. Sve u svemu, bilo je to pomalo nalik življenju u ilu-straciji iz romana Džejn Ostin: spokojno, idilično i potpuno nestvarno.

Otvorivši vrata, Roksi pusti da topao vazduh preplavi njenu sobu i podesi na radiju stanicu Klasik FM. Tog dana je prvi put dozvolila da maleni deo spoljnog sveta uznemiri njenu bezbednu čauru. U posetu je dolazila Samer Mejer, prvo prijateljsko lice koje je za skoro šest meseci Roksi pristala da vidi. Pomisao na susret istovremeno ju je uzbuđivala i slamala joj živce.

„Osećam se kao indijska nevesta koja se sprema da prvi put sretne svog unapred određenog muža“, rekla je Roksi svom terapeutu, doktoru Vudsu, blagom i iskusnom Kanađaninu u šezdesetim, koji je neizbežno postao nešto poput očinske figure. „Čini mi se da su ulozi previsoki.“

„Visoki su samo onoliko koliko ti dopustiš“, uveravao ju je doktor Vuds. „Nemoj previše pritiskati sebe. To je čaj s prijateljicom, ništa više. Možeš ti to, Roksen.“

Roksi je isprva mislila da može. Međutim, kako se Samerin dolazak bližio, kako će se pojaviti svakog časa, stara nervoza se vraćala.

Bila je tako bolesna i kad je stigla u Fermont, progonjena strašnim snovima o Endruu i savladana svakodnevnim napadima panike. Ne smem dozvoliti da me Samerina poseta vrati nazad. Bile su joj potrebne sedmice i sedmice da prihvati da je Tedi, njen voljeni otac, osoba koja je ubila čoveka kog je volela. Ipak, znati istinu i promeniti svoje emocije u skladu s njom behu dve veoma različite stvari. Zašto to nije bila Aleksija? Bilo je lako mrzeti majku. Postalo je navika, kao navlačenje poznatog kaputa. Skoro više od pet godina definisala je sebe kao žrtvu Aleksijine okrutnosti i sebičnosti. To je postao njen identitet, njeno ja. Ali sada, usred šoka i tuge za Endruom, trebalo je potpuno da promeni stav. Da prihvati Aleksijinu ljubav i nesebičnost. Prihvatanje te činjenice značilo je negiranje celog svog života u odraslom dobu. Kako je doktor Vuds rekao, to je bilo poput druge smrti. Poput njene smrti. Nije ni čudo što je bilo zastrašujuće.

U nekoliko meseci Roksi je izgubila brata, oca i još jednom Endrua. Sve u šta je verovala u pogledu svog života u proteklih deset godina ispostavilo se kao laž. Ništa nije bilo onako kakvim se činilo. Svet izvan Fermont hausa postao je užasavajuće mesto. A sada Samer Mejer stiže s vestima o njemu. Da je podseti da je i dalje tamo... da će jednog dana morati da se vrati.

„Hej, Roks! Izgledaš baš dobro!“

Samer je nenajavljena ušla u sobu. Pre nego što je Roksi stigla o tome da razmisli, našla se u njenom zagrljaju. Instinktivno je uzvratila.

Osetila je olakšanje. Prava Samer nimalo nije podsećala na strašnog posetioca iz njene mašte. Bilo je dobro što je tu. Osmehnula se.

„Divan je dan napolju. Hoćemo li u šetnju?“

§

Samer je protezala ruke i mahala dok je hodala stazom što se spuštala ka jezeru, s Roksi koja se u kolicima vozila pored nje. U Fermont hausu ljude su učili da pomažu sami sebi, i postanu nezavisni i fizički i emocionalno. Vreme

kada su drugi vozikali Roksen naokolo beše prošlo.

Vožnja iz Londona bila je duga po toplom danu. Samer su boleli zglobovi jer je u skućenom fijat puntu baš bila stešnjenja, tako da su joj se svež vazduh i prostor činili poput luksuza. Svi evropski automobili kao da behu napravljeni ili za osobe malog rasta ili za decu.

„Ovo mesto je neverovatno.“ Uzdahnula je. „Ne čudi što ne želiš da odeš.“ „Nisam na odmoru, znaš“, reče Roksi odbrambeno. „To je bolnica. Ovde sam jer mi je to potrebno.“

„Znam“, uzvratila Samer. „Samo sam rekla da je okruženje lepo. Mirno. Nisam želela ništa da impliciram.“

„Izvini. Pretpostavljam da sam pomalo napeta. Jeste mirno. I na izvestan način si u pravu. Imam sreće što sam tu.“

„Da li je skupo?“

Roksi slegnu ramenima. „Verovatno. Plaća tatino zdravstveno osiguranje, tako da nisam ni videla račun.“

Pominjanje Tedija došlo je neočekivano. Deo razloga Samerine posete odnosio se na suđenje Tediju naredne nedelje. Aleksija je trebalo da otputuje u London na saslušanje, pa ju je zamolila da unapred dozna Roksinu mišljenje i ispita je li možda raspoložena da se sretne s majkom lice u lice.

Kako ga je Roksi prva spomenula, Samer oprezno upita: „Jesi li uopšte bila u kontaktu s Tedijem? Otkad... znaš već.“

Roksi skrenu pogled. „Ne, uopšte.“

Neko vreme su išle u tišini. Zatim Roksi reče: „Pokušala sam da mu oprostim. Želim da mu oprostim. Meni bi bilo lakše kad bih mogla. Ali mislim da ne mogu.“

Samer klimnu glavom. „Razumem.“

„Sumnjam da razumeš“, uzvratila Roksi, premda nije bila ljuta. „Svih tih godina me je tešio, podržavao, pretvarao se da mu je stalo.“

Samer je izigravala đavoljeg advokata. „Misliš da se pretvarao? Sigurna sam da te je voleo, Roksi.“

„Možda. Ipak, ljubav nije dovoljna. Znao je šta je uradio. Dopustio je da mislim najgore o mamici i sirotom Endruu samo da bi spasao sopstvenu kožu. Koliko je to sebično, reci? Verovala sam da ga poznajem dobro koliko i sebe samu.“ Usledio je kratak i prazan smeh. „Pa opet, ni u toj samospoznaji nisam zablistala.“

„Treba da budeš blaža prema sebi“, reče Samer. „Prošla si kroz pakao, istrpela više bola nego mnogi za ceo život. Dobro se držiš.“

Roksi se osmehnu. „Hvala ti. Kakogod, dosta o meni. Šta se dešava u tvom životu? Jesi li se vratila pisanju?“

Neko vreme pričale su o Samerinom poslu, dok razgovor neizbežno nije prešao na Majkla. Samer još nije mogla da se natera da s nekim raspravlja o onom što joj je Tomi Lajon ispričao u vezi s Majklovom ljubavnicom. Ne bi bilo pošteno opterećivati jednu Roksi, niti kaljati njene uspomene na brata. No, ćaskala je o novoj ustanovi, sestrama, ohrabrujućim člancima koje je pročitala o pacijentima u komi i njihovom čudesnom oporavku.

Naposletku, s izvesnom strepnjom, Samer započe razgovor o Aleksiji i tome kako su se njih dve zbližile poslednjih meseci.

„Dolazi sledeće sedmice na suđenje tvom ocu. Volela bi da te vidi.“ Roksina ramena se ukočiše. „Mislim da to nije dobra ideja.“

„Nedostaješ joj“, kaza Samer. „Tvoja majka ima tvrd oklop, ali je ispod toga dobar čovek. Saosećajan.“

„Nikad nisi tako mislila.“

„Pogrešno sam je procenila. Nisam znala činjenice. Vidi, Roksi, znam da je grešila.“

„Zar ti se ne čini da je malo potcenjuješ?“, izlete Roksi.

„U redu, pravila je krupne greške. Ipak, želi da ih ispravi. Zar se nećeš videti s njom, samo na nekoliko minuta?“

Roksi snažno odmahnu glavom. „Ne mogu.“

„Nikada nije želela da te povredi.“

„Znam to.“ Roksi pogleda nagore u Samer sa suzama u očima. „Ali jeste.

Jeste me povredila. Dobro, nije oterala Endrua kako sam mislila. Ipak nije nedužna, Samer. Ipak je lagala. Lagala je i lagala, a ja sam život izgradila na tim lažima! Ne možeš da zamisliš kako je to kad uvidiš da je sve što si znala o sebi i svojoj porodici tek obmana i prevara!“

Samer pomisli: *Razumem i više nego što misliš. Sve što sam mislila da znam o meni i Majklu bila je laž. Ali evo, i dalje živim tu laž, isuviše patetično zaljubljena u njega da bih nastavila dalje.*

„Tvoja porodica je tako zdrava, tako normalna“, produži Roksi. „Nemaš pojma koliko si srećna što ti je Lusi majka. Što imaš dva srećna i funkcionalna roditelja.“

„Znam“, odgovori Samer.

Vratile su se u kuću, a osoblje je poslužilo čaj i domaći kolač s orasima u Roksinoj sobi. Pre nego što je Samer otišla, obećala je da će poslati Roksi Majklove fotografije i ostati u bliskijem kontaktu.

Uguravši na jedvite jade duge noge u minijaturni automobil, Samer reče: „Razmisli o onome što sam rekla. Majka stiže ovamo sledećeg petka. Očajnički želi da te vidi. Kad se sve sabere i oduzme, Roks, šta god da je zgrešila, ona je jedina majka koju imaš.“

Ubrzavajući niz prilaz oivičen drvećem, Samer je razmišljala o Roksen. Životi su im krenuli toliko različitim putevima. Međutim, nešto ih je i dalje povezivalo.

Obe smo se slepo zaljubile. Ja u Majkla. Roksen u Endrua Bizlija. Čak je i Aleksija, koja je ostala uz Tedija i posle svega što se desilo, predstavljala živi dokaz da je ljubav šlepa.

Roksi je bila u pravu. Majka ju je lagala.

Ali nismo li svi lažovi kad je posredi ljubav? Zar ne lažemo druge i ne lažemo sebe?

Vozila je dalje.

Put nazad u grad bio je noćna mora. Uzani A-303 beskrajno je krivudao u daljini, poput puta od žute cigle koji vodi u Oz.

Restoran 56 km - pisalo je na znaku. Samer dotad nije bila gladna, ali iznenadna objava da neće doći do hrane najmanje još jedan sat, izazvala joj je krčanje u stomaku. Posegnuvši preko suvozačeve strane automobila, poče da pretura po kaseti tražeći čokoladicu i slučajno je porasturala papire na sve strane. Podigla je jedan i videla da se radi o registracionom listu za Majklov dukati, onaj koji je uzela iz Kingsmera pre skoro godinu dana, one noći kad je večerala s Tedijem.

Tu je stajao naziv trgovine koja je isporučila motocikl: Drejk motors. Pisala je takođe i adresa - Sari, odmah kad se skrene s puta A-3. Proći će baš pored nje.

Od večeri kad se u Savoju sastala s Tomijem Lajonom, Samer je odustala od istraživanja Majklovog udesa. Osećanja su joj još bila sukobljena, a ionako je čitav slučaj ostavljao utisak ogromnog traćenja vremena. Nije se osećala spremnom da napusti Englesku i potpuno okrene Majklu leđa. Međutim, u pogledu ostalih stvari rešila je da poslušaj majčin savet i usredsredi se na sopstveni život, na sopstvenu budućnost. Majki se, na kraju krajeva, ponašao sebično. Zašto bi žrtvovala svaki budni trenutak u nastojanju da izdejstvuje pravdu za njega?

Tomi Lajon ju je duboko povredio, ali ju je takođe naterao i da prihvati neke neprijatne istine. Majki nije bio savršen. Što je još važnije, čak i da je Samer uspela da dozna istinu o njegovoj nesreći, to ga ne bi vratilo.

Ali pošto se sad dosađivala zaglavljena u saobraćaju i pritom u ruci imala taj dokument, interesovanje se vratilo. Bilo bi svakako tvrdoglavo i budalasto da prođe kolima pored Drejk motora a da ne svrati. Ko zna kada će je put ponovo tuda navesti.

§

Ser Edvard Mening se zaprepastio kad je čuo glas Aleksije de Vir.

U mesecima nakon njenog odlaska iz Kancelarije, Edvard je gotovo zaboravio kakav je košmar od života vodio u ono vreme. Sadističke pretnje Sergeja Mileskua, oblak užasa koji je neprestano lebdeo nad njim, anksiozni

čvor koji ga je stalno pritiskao u grudima, nalik na kobru spremnu za napad. Što se tiče jezive slike Sergeja u kadi, s iznutricama koje plutaju oko njegove podnadule glave, poput niza svinjskih kobasica... to mu se i dalje vraćalo u snovima. Ipak, ubeđivao je sebe da je za njega lično to značilo da je užas okončan. Aleksijina ostavka došla je prekasno za Sergeja, pa nije mogao da spreči nezadovoljstvo svojih naredbodavaca. No, spasla je ser Edvarda Meninga.

Policija koja je pronašla Sergejevo telo došla je u Dom lordova da porazgovara s ostalim nameštenicima. Metod Mileskuovog pogubljenja očito je ukazivao na rusku mafiju. Međutim, niko nije znao kakve je veze rumunski čuvar mogao imati s Rusima. I niko ga nije doveo u vezu sa ser Edvardom Meningom.

Kevin Lomaks imao je svoje jake i slabe strane, i kao šef i kao sekretar unutrašnjih poslova. Ser Edvardu nije promaklo da je prvi potez koji je Lomaks povukao došavši na čelo Kancelarije bio povlačenje poreskih propisa koji su pretili bogatoj ruskoj eliti u Londonu. Ser Edvard ipak nije komentarisao. Postavljanje Lomaksa na funkciju nagovestilo je razdoblje mira i bezbednosti za ser Edvarda Meninga.

Aleksijin glas u momentu je raspršio taj mir.

„Izvinite što vas uznemiravam vikendom, Edvarde. Pitala sam se da li biste mi učinili uslugu.“

„Svakako“, reče ser Edvard Mening nadmenim glasom. „Iako mi nije sasvim jasno...“

„Potrebne su mi neke informacije.“

Rečitih nekoliko sekundi ćutanja.

„To su osetljive informacije. Razumeću ako odbijete.“

„Nastavite.“

„Želim da saznam sve što ste prikupili o čoveku po imenu Majlo Bejts.“ Nije ni u kakvoj vezi s Rusijom. Ili Lomaksom. Ili ubistvom Mileskua. Ser Edvard odahnu.

„Majlo Bejts.“ Ime je zvučalo poznato. Trebalo je nekoliko trenutaka da se priseti. „Ah, da, sećam se. Partner Viliijama Hamlina. Na njega mislite? Na onog što je nestao?“

Aleksija beše zadivljena, ali ne i iznenađena. Edvard je imao memoriju veću od Britanske biblioteke.

„Tačno tako. Takođe bih volela da imam spisak svih neidentifikovanih leševa nađenih u njujorškoj oblasti te godine kad je Majlo nestao.“

Ovog puta tišina potraja duže. Aleksija zadrža dah, ali ser Edvard Mening napokon reče: „Uh, što se ovog drugog tiče, videću šta mogu da učinim. Kako da vas nađem?“

§

Sveukupno uzevši, *Drejk motors* predstavljao je prefinjeniju trgovinu od garaže Sent Martin u Voltamstou. Prednji izložbeni prostor, zajedno s mermernim podovima, vodoskokom i arogantnom domaćicom od glave do pete odevenom u kolekciju Viktorije Bekam, beše krcat vrhunskim sportskim automobilima,

od najnovijeg bugatija u modernoj mat srebrnoj boji, do sjajnih vintidž jaguara

i bentlija u boji crnog vina ili sportskoj zelenoj. Samer se istog trena osetila kao neko ko tu ne pripada, budući da je imala na sebi znojavu majicu kratkih rukava, farmerice i patike. Čak nije bila sigurna ni da se nalazi u pravoj radnji. Nijedan motocikl nije bio izložen. Možda je postojala još jedna prodavnica Drejk motors na A-3?

„Mogu li vam pomoći?“

Čovek je bio sredovečan i zgodan, u skupom odelu, i govorio aristokratskim akcentom.

Menadžer, pomisli Samer. Za razliku od devojke, delovao je gostoljubivo i nimalo zbunjen Samerinom izrazito običnom garderobom. Previše dugo se bavi prodajom luksuznih automobila da bi sudio o sadržini na osnovu

forme, ili o platežnoj moći kupca prema izgužvanosti farmerki.

„Nadam se da možete. Pre otprilike godinu dana neko je mom prijatelju poklonio motocikl. Kupljen je u vašoj garaži. Bio je to dukati panigale.“ Rumenilo se uspelo uz Samerin vrat, sve do obraza. Bilo je smešno osećati mržnju prema neživim predmetima, ali otkad joj je Tomi Lajon rekao da je Majklov motor bio dar od ljubavnice, mrzela ga je žestoko, kao da je osoba.

„Ovako“, reče menadžer glatko, „ne prodajemo baš mnogo motocikala, da budem iskren. Verovatno bih se setio kad biste mi dali ime kupca.“

„O tome je i reč. Jasno, znam ime svog prijatelja. Imam potvrdu o vlasništvu koja je ovde izdata. Međutim, ne znam ko je zaista platio.“

Pružila mu je registracioni list. Prošlo je nekoliko trenutaka dok čovek nije registrovao Majklovo ime.

„De Vir. Nije valjda onaj De Vir? Sin sekretarke unutrašnjih poslova?“ „Tako je.“

Samer je čekala da krenu saosećajne trivijalnosti. Umesto toga presrela je neprijateljski pogled.

„Kako ste došli do ovoga?“ Sva ranija ljubaznost je nestala. „Jeste li vi novinarka? Zato što ste na pogrešnoj adresi ako tražite skandal. Sva naša roba se kontroliše i dvostruko kontroliše, razumete li?“

„Da vam pravo kažem, ja jesam novinarka“, uzvratila Samer ljutito. Vredao ju je način na koji su ljudi u Britaniji smeštali novinare u isti koš s pedofilima i ubicama. Kao da nisu svi kupovali novine ili gledali televiziju. „Međutim, igrom slučaja, nisam ovde profesionalno. Ja sam devojka Majkla de Vira. I ne tražim skandal, samo informaciju. Možda je postojao kvar na motociklu.“ „Kad je isporučen odavde, nije.“

„Imate li evidenciju ko ga je platio?“, upita Samer umorno. „To je sve što želim da saznam.“

Menadžer je malo smekšao. Ako je ona zaista bila De Virova devojka, prošla je kroz paklene muke. „Ne znam. Možda imamo. Pođite sa mnom.“ Samer ga je pratila kroz mermerni atrijum do teskobne kancelarije s bočne strane zgrade. Tu je prilično neglamuroznija sekretarica u nekst kompletu od

sintetike kucala na računaru.

„Koji je datum kupovine?“, upita menadžer.

Samer mu odgovori: „Negde između 1. i 20. jula prošle godine.“

On se okrenu ka sekretarici. „Karen, da li biste proverili te datume za mene? Potražite motocikl dukati panigale.“

Posle još malo kucanja i nekoliko sekundi čekanja, sekretarica reče vedro: „Aha. Evo ga. Dvanaesti jul. Plaćeno u celosti, preko računa.“

Samer upita puna nade: „Postoji li ime?“

Još kuckanja. „Ne. Bojim se da ne. Nema imena. Samo broj računa i SWIFT kod. Sitibank u Cirihi.“

Razočaranost je bila poput udarca u stomak.

„Hvala vam na pomoći u svakom slučaju.“

Menadžer vrati Majklova dokumenta Samer, izgledajući postideno. „Izvinite zbog onog od malopre“, promrmljao je. „Pogrešno sam razumeo situaciju.“ „U redu je.“

Samer je izašla iz kancelarije i skoro stigla do automobila, kad sekretarica dotrča za njom.

„Gospođice. Gospođice!“, dahtala je. „Je li bio crven, motocikl? Jedan od onih kojima momci vole da se trkaju?“

Samer klimnu. „Tako je.“

„Sećam se toga“, reče sekretarica pobedonosno. „Sećam se kupca i svega. To je bila žena. Došla je da ga lično preuzme.“

„Možete li je opisati?“

Sekretarica porazmisli o tome. „Bila je Amerikanka. Tamnokosa. Prilično lepa.“

Samerino srce je bubnjalo. „Koliko mislite da je imala godina?“ Sekretarica slegnu ramenima. „Sredovečna, pretpostavljam. Ni stara ni mlada.“

„Ali nije rekla kako se zove?“

„Ne. Ali je rekla da je motor poklon. Mislim da je napomenula da je za njenog sina. Ipak, to ne može biti tačno, zar ne? Ne ako se radi o sinu Aleksije de Vir.“

Samer se zavrtelo u glavi. „Možete li mi pozajmiti olovku?“, zamolila je. „I parče papira?“ Zapisala je broj mobilnog telefona i imejl adresu, pa dala papirić ženi. „Ako se setite još nečega, bilo čega, da li biste me pozvali?“

„Naravno.“ Sekretarica je radoznalo pogleda. „Pomislićete da sam luda. Ali da li vas znam odnekud? Vaše lice mi je strašno poznato.“

„Ne verujem“, odgovori Samer.

„Ne radite na televiziji, zar ne? Jeste li glumica?“

„Bojim se da nisam.“

„O, dobro.“ Žena se veselo osmehnula. „Srećno, kakogod.“ Brzo se vratila u kancelariju.

Samer najednom oseti neopisiv umor.

Bilo je vreme da ode kući.

Trideset sedmo poglavlje

Aleksija je sedela u Starbaksu i čitala. Izveštaj Edvarda Meninga bio je obeshrabrujuće kratak.

Majlo Džejms Bejts, rođen u Bronksvilu, Njujork. Oženjen Elizabetom (Betsi), troje dece. Poslovni partner prijavio nestanak, a kasnije i porodica. Ostavio za sobom velike dugove.

Dakle, pomislila je Aleksija, *Bili nije jedini koji se zabrinuo za Majla. I porodica je takođe prijavila nestanak. Pitam se zašto narednik Dablovski to uopšte nije pomenuo.*

Hamlin je tvrdio da je gospodina Bejtsa oteo nepoznati počinitelj, te da je i on (Hamlin) takođe kidnapovan i prisiljen da gleda kućni film o Bejtsovom mučenju. Agenti Joman i Rajli (FBI), koji su radili na istrazi, nisu pronašli nijedan potkrepljujući dokaz. Bejts se od žene razveo u odsustvu, u januaru 2006, po osnovu napuštanja. Nema kasnijih kontakata s porodicom.

Aleksija je čitala između malobrojnih redova. Čovek, koji je po svemu sudeći bio srećno oženjen i privržen otac, iznenada nestaje bez traga. Da li se Majlo Bejts uspaničio zbog dugova? Da li je taj razlog bio dovoljan da napusti čitav život? Ne samo suprugu i poslovnog partnera već i decu? Ili mu se desilo nešto mnogo gore? Druga stranica Edvardovog izveštaja bila je još sažetija.

Godine kad je Majlo nestao, u Sjedinjenim Državama otkriveno je 4.587 neidentifikovanih ljudskih ostataka. Od toga je 986 ostalo neidentifikovano godinu dana kasnije. Od toga su 192 u njujorškom regionu, tela koja niko nije tražio. Odraslim muškarcima pripadalo je III.

Aleksija je zastala da upije te depresivne informacije. Tokom samo jedne

godine, u jednom gradu, preko stotinu ljudi umrlo je ili je ubijeno, a da za njih niko nije mario. Svi su oni bili nečiji sinovi. Baš kao Majki. Naterala se da nastavi s čitanjem.

... I7 leševa imalo je tragove mučenja. Svi, osim 3, bili su karipskog porekla.

Bande. Narko-ratovi. Aleksiju polako počeo da obuzima uzbuđenje. Temeljan kao i uvek, Edvard je naveo uzroke smrti trojice belaca.

Smrt izazvana vatrenim oružjem.

Smrt izazvana vatrenim oružjem.

I treći, poslednja reč u izveštaju Edvarda Meninga, vrebala je pri dnu strane, tiha i smrtonosna kao kancerogena mrlja:

Davljenje.

Aleksija je u glavi čula glas šefa Harija Dablovskog. *Očekivali bismo da vidimo više slučajeva s istim metodom ubijanja. Više devojaka izbačenih na obalu sa sličnim povredama. Ali ovo je bilo telo muškarca. Ipak, da li je pripadalo usamljenom Majlu Bejtsu? Da li su ga mučili, kao što je Bili rekao? I da li je bačen živ u Hadson, da se udavi poput sirote Dženifer? Naposljetku, nije bilo razloga da Dženiferin ubica progoni isključivo žene. Dženi nije seksualno zlostavljana. Možda je pol beznačajan. Možda joj je njena povezanost s Bilijem zapečatila sudbinu, kao što je zapečatila i Bejtsovu. S Bilijem, jadnim, zbunjenim i šizofrenim bivšim osuđenikom. S Bilijem kome niko nije verovao, koga niko nije slušao. Čak ni sama Aleksija.*

„Jeste li završili?“

Natmureni barmen sklonio je praznu šolju Aleksijine kafe. Aleksija pogleda na sat, odgurnuvši privremeno u stranu svoje sulude spekulacije o Majlu Bejtsu. Nagađanja. To telo moglo je biti bilo čije. Prema svemu što znam, Majlo je možda živ i zdrav i živi u Majamiju.

Taj dan bio je njen poslednji ceo dan u Njujorku i morala je da mu da smisao. Naredne večeri biće u avionu za London, kako bi prisustvovala Tedijevom suđenju. Imala je na raspolaganju samo još dvadeset četiri sata da prečešlja poslednja četiri imena sa liste.

Sali Hamlin joj je dala gomilu dokumenata koja su se odnosila na period kada je Bilijev posao krenuo u sunovrat. Ne samo da se to podudaralo s vremenom nestanka Majla Bejtsa, već i s pojavom glasa. Bilo je to ključno razdoblje, početak svega. Pretražujući dokumenta, Aleksija je pažljivo izvukla imena svih poverilaca, mušterija i dobavljača koji su tokom tog vremena poslovali s firmom Hamlin motors. Beše to nešto što verovatno neće uroditi plodom, ali je vredelo pokušati. Postojala je šansa da se neko od njih možda seti nečeg važnog.

Džef Vilks je u Kvinsu vodio prevoznčku kompaniju koja je bila jedna od Bilijevih najvećih i najpouzdanijih mušterija, sve dok stvari nisu krenule po zlu. Izrazito krupan muškarac u srednjim pedesetim, koji se osećao na beli luk i znoj i imao mokre fleke veličine tanjira ispod pazuha, nije delovao ni ushićeno ni impresionirano što upoznaje bivšu sekretarku unutrašnjih poslova Britanije.

„Čujte, gospođo, ne zanima me ko ste“, grubo je obavestio Aleksiju, češući međunožje pod Formikinim radnim stolom u prljavoj kancelariji iznad garaže za kamione. „Ne raspravljam o svom poslovanju ni sa kim osim s računovođom i direktorom banke. A i to samo kad baš moram.“

„Bili Hamlin vam je bio prijatelj“, reče Aleksija ledeno. „I on i njegova kćerka pronađeni su mrtvi. Ako biste imali informacije koje bi mogle pomoći da se razreše ti zločini, zar ne biste želeli da ih podelite?“

„S pandurima, možda. Ne s nekom ženom koju vidim prvi put u životu. Ne poznajem vas.“

„Rekla sam vam ko sam.“

Džef Vilks slegnu ramenima. „Dakle? Nemam informacije, u redu? Ne znam apsolutno ništa ni o kakvim ubistvima. A Bili Hamlin je bio poslovna veza, poznanik. Nismo bili prijatelji.“

Beše očigledno da apelovanje na dobre strane u Vilksovoj prirodi nikuda nije vodilo. Aleksija se okrenu triku koji je naučila u politici - ponavljanju pitanja iznova, i iznova, i iznova, sve dok se druga osoba ne slomi i ne odgovori uprkos samoj sebi.

„Zašto ste raskinuli ugovor s Hamlinovom firmom?“

„Čujte, rekao sam vam...“

„Zašto ste otkočili Bilija?“

„Jeste li vi gluvi?“

„Da li je kvalitet njegovog rada bio nezadovoljavajući?“

„Ne. Nije imalo veze s tim.“

„Jeste li se vas dvojica posvađali?“

„Nismo. Već sam vam rekao. Nismo bili prijatelji. Znae, imam posla ovde.“ „Zašto ste raskinuli ugovor?“

U roku od minuta Džef Vilks popusti. Aleksija pomisli: Ne bi izdržao ni dan u Donjem domu.

„Pritisli su me, u redu!“, izbrblja Džef. „U mom poslu se to dešava. Mafija, reketi. Ne zamerate im se ako ste prevoznika firma u Njujorku.“

„Neko vas je naterao da prekinete saradnju s Bilijem? To mi govorite?“ „Ne govorim ja ništa.“ ,

„Pretili su vam?“

„Ne navodim imena, nikog ne optužujem, okej? Ja sam samo sitni biznismen koji radi najbolje što zna.“

„Ali je vaš odnos s Bilijem postao problem?“

„Postalo mi je jasno“, odgovori debeljko, „da bi za moj posao bilo bolje ako njegovo preduzeće više ne bi radilo na mojim kamionima. U redu? Nisam tom tipu ništa dugovao. Plaćao sam mu uvek punu cenu i na vreme za sav obavljeni posao. Ali“, raširio je ruke, „pošli smo odvojenim putevima. To je to. Kraj priče.“

To, naravno, nije bio kraj priče, ali je bilo sve što je Aleksija nameravala tog dana da izvuče iz odbojnog Džefa Vilksa.

§

Njena sledeća stanica bila je trgovina automobilskim delovima, takođe u

Kvinsu. Na Aleksijino iznenađenje, šef je ovog puta bila žena.

„Da, sećam se Bilija Hamlina. Svakako. Malo specifičan tip. Ali meni se dopadao.“

Žena nije čula za Bilijevo ubistvo, niti za tragičnu smrt njegove kćeri, i bila je u šoku kad joj je Aleksija ispričala pojedinosti. „Bože moj. Pročitala sam nešto o tom telu koje je izbačeno na obalu. Ipak nisam sabrala dva i dva kad sam čula ime. Da budem iskrena, nisam ni znala da je Bili imao kćerku. Strašno!“ Njeni razlozi za prekidanje poslovanja s Bilijevom firmom bili su prozaičniji od Vilkovih. „Bila su to generalno teška vremena u automobilskom sektoru. Mnogo preduzeća je propalo. Istini za volju, mi smo imali sreće što smo potpisali ugovor s jednim od glavnih u poslu - De Salisom. Posle toga smo prestali da radimo s devedeset posto manjih klijenata. Bili smo nategnuti do krajnjih granica. Sećam se da sam slušala glasine o Hamlin motorsu, sad kad ste to pomenuli.“

„O?“ Aleksija načulji uši.

„Neki su govorili da su Bili i Majlo na crnoj listi. Ne znam da li su imali problema s nekom bandom, ili se radilo o nečemu drugom. No, sve čega bi se ta dvojica dohvatila, odlazilo je dođavola.“

Aleksija je znala taj osećaj. Takva je bila i njena poslednja godina u politici.

„Znate li ko je preuzeo snabdevanje Hamlinove firme nakon što ste vi prestali?“

Žena naškraba ime. „Mislite li da se išta od ovoga tiče njegove smrti ili smrti njegove kćerke?“

„Verovatno ne“, odgovori Aleksija. „Sama ću izaći.“

§

Aleksija je tog dana svratila na još četiri mesta i obišla trojicu bivših klijenata i još jednog dobavljača. Priče su se svuda poklapale. Bilo je ili Pretili su nam, Dobijali smo upozoravajuće pozive ili Imali smo bolju

ponudu. Hamlinovo preduzeće podrile su suparničke mehaničarske radnje. Dva Bilijeva najbliža suparnika, auto-servisi Kvins kars i Makadams, primila su velike injekcije gotovine od prijateljskih kompanija, koje su im omogućile da srežu cene - bizarno, s obzirom na to da je automobilski biznis, generalno uzevši, u tom periodu bio u ozbiljnoj recesiji.

Aleksija se vratila u hotel u pet po podne, dremnula dvadesetak minuta i istuširala se. Baš kad se spremala da izađe i priušti sebi ranu večeru, telefon zazvoni.

„Gde si?“ Glas Lusi Mejer bio je topao i zaverenički kao i uvek.

Aleksija se ozari. „Znaš gde sam. U Njujorku, gradu koji nikad ne spava.“ „Još si tamo?“

„Još. Sutra polazim za Englesku.“

„Shvatam. Jesi li već rešila slučaj kao Šerlok Holms?“

„Ne, nisam. Jurim sopstveni rep, kao i obično. Šta je s tobom?“

„Pogledaj kroz prozor.“

Aleksija se iznenadi. „Da pogledam kroz prozor? Sada?“

„Ne, za dve nedelje. Da, sada!“

„Ali zašto?“

„Samo ti to uradi!“

Aleksija priđe prozoru i širom ga otvori. Ispod nje, na ulici, stajala je Lusi, smešeci se poput mačke koja je progutala kanarinca. Držala je mobilni telefon u jednoj, a gomilu Barnijevih kesa u drugoj.

„Palo mi je na pamet da dođem i proverim kako si!“, viknula je. „Dakle, kuda ćeš me odvesti na večeru?“

§

Jele su *Kod Ilejn*, na Lusino navaljivanje.

„Retko dolazim u Njujork, tako da imam pravo da udovoljim sebi.“ „Mislila sam da ja vodim na večeru.“

„Tako je, vodiš. Još bolje. Mislim da ću uzeti kavijar, raviole s jastogom i finu bocu klasičnog šablja. A ti možeš da objasniš šta, za ime sveta, radiš ovde toliko dugo, da ne pominjem odluku da ideš u London. Čini mi se da si rekla kako ne planiraš da ideš na suđenje.“

„I nisam, ali sam se predomislila.“

„Zato što...“

Aleksija otpi belo vino. „Iedi je uradio mnogo strašnih stvari. Ipak, i ja sam, II prošlosti. Još mi je muž.“

„I to odlazak čini ispravnim, zar ne?“

U Lusinom tonu osećalo se ogorčenje koje Aleksija nije očekivala, oštrina koju ranije nije čula.

„Ne, naravno. Ništa ne može to da ispravi, ali znači da treba makar da pokušam da oprostim.“

„Ne razumem zašto.“ Lusi sakri lice iza menija pa Aleksija nije mogla da joj pročita emocije. „Da li ga još voliš?“

Aleksija počuta. „Da“, reče naposletku. „Pretpostavljam da ga volim. Verujem da zvuči smešno, ali ovonedeljni susret s Bilijevom bivšom ženom stvarno me je bacio u razmišljanje.“

„Susret s Bilijevom...“ Lusi očajnički odmahnu glavom. „Sad si me stvarno pomela. Kakve, zaboga, ona ima veze s tobom i Tedijem?“

„Sali i Bili bili su razvedeni duže od deset godina kad je Bili ubijen. Međutim, kad sam je upoznala, i dalje je imala toliko saosećanja prema njemu, toliko ljubavi. Bilo je zaista dirljivo. Kao da su dve polovine istog tela.“

„Molim te.“ Lusi dramatično zakoluta očima, isprazni čašu i dosu sebi piće. „Ozbiljna sam“, reče Aleksija. „To me je kosnulo, tako je sa mnom i s Tedijem. Posle svih tih zajedničkih godina, on je deo mene koliko su to ruka ili noga. Ne mogu naprosto da ga odsečem. Sigurno i ti osećaš isto za Arnija, zar ne?“ „Ne znam da li je tako ili ne“, reče Lusi bez emocija. „Arni nikad nije ubio čoveka, zakopao ga u našem dvorištu i lagao o tome.“

„Istina. Ali da jeste? Zar ne misliš da bi mu oprostila?“

„Ne.“ Lusi je bila tako sigurna, tako surovo odlučna.

„Čak i da je to uradio da zaštiti Samer?“

„Ne. Nikad.“

„Stvarno? Ipak, kako možeš da znaš, Lusi? Nikad se nisi našla u takvoj situaciji.“

Lusi slegnu ramenima. „Po mom mišljenju, neke stvari su izvan opraštanja. Toliko je jednostavno. Hajde da jedemo.“

Naručile su hranu i raspoloženje se momentalno razvedrilo. Aleksija je izveštavala Lusi o napredovanju potrage. Ispričala joj je o sastancima sa

Harijem Dablovskim, Dženiferinim prijateljima i porodicom, s raznim poslovnim saradnicima koji su napustili Bilija i doveli ga do bankrota tokom devedesetih. Konačno, prenela je Lusi i informacije o Majlu Bejtsu, koje je za nju iskopao ser Edvard Mening.

„Bili je oduvek tvrdio da mu je partner otet i ubijen, ali su svi to pripisivali morbidnoj fantaziji. Policija, njegova supruga, svi.“

„Ali ti misliš drugačije?“ Lusi gucnu ledeno vino i nabode viljuškom delikatesne puteraste srebrne raviole s mesom jastoga.

„Postojalo je telo, samo jedno telo belca, koje je reka Hadson izbacila te godine kad je Majlo Bejts otišao.“

Lusi se nasmeja. „To bi mogao biti bilo ko! Beskućnik ili dete u bekstvu. Imaš li ikakvu predstavu koliko ljudi nestane u ovom gradu? Koliko ih završi mrtvo?“ „Da, nažalost, znam“, odgovori Aleksija uzbuđeno. „Oko hiljadu. Međutim, samo polovina su muškarci, a samo šačica ima tragove mučenja za koje je Bili govorio da se Majlu desilo. Ovaj jedan belac je mučen i živ bačen u reku da se udavi. Tačno to se dogodilo i Dženifer Hamlin. Tačno to!“

Lusi je to prihvatila. „Gde je telo sada? Možeš li ga ispitati? Uzeti DNKili... nešto. Šta već rade u seriji Mesto zločina.“

„Nažalost, ne mogu. Svako N. N. lice koje niko ne traži kremiraju posle

dve godine. Ipak, sigurna sam da se radilo o Majlu Bejtsu, i da ga je ubio isti psihopata koji je ubio Dženifer Hamlin. Bilijevi glasovi nisu obavezno bili u njegovoj glavi. Jedan je bio stvaran.“

„Stalno to govoriš. Ali kako znaš?“

„Zato što je ta ista osoba zvala mene, u mojim prvim danima na funkciji sekretarke unutrašnjih poslova. Odmah nakon što se Bili pojavio u Londonu. Zvala je na Čejni vok, prosipajući biblijske besmislice, preteći. Koristila je izobličavač glasa, baš kako je Bili i opisao. Ne bih baš rekla da se radi o slučajnosti, šta ti misliš?“

Lusi se namršti. „Nikad mi u to vreme nisi pomenula uvrnute telefonske pozive.“

„Nisam?“

„Ne. A ispričala si mi sve drugo. Čitav svoj nekadašnji život, o Biliju, šta se dogodilo onog leta u Mejnu. Kako to da ovo nisi iznela?“

„Pretpostavljam da sam mislila da nije važno.“ Aleksija odmahnu rukom da prekine tu temu. „Da sam dozvolila da me svaki ekscentrik ili luđak opterećuje, nikad ne bih toliko dugo opstala u politici.“

„Dakle, ti pozivi te nisu plašili?“

„Ne stvarno. Možda malo. No, nikad ih nisam shvatala previše ozbiljno. To jest, nisam dosad. Kada mi je Sali Hamlin opisala glas kog se Bili toliko bojao, odmah sam znala. Bilo je to isto đubre koje je zvalo i mene. Kladam se u lepu cifru da je glas naš ubica. I još je negde tamo.“

„Smatraš da je ubio Majla Bejtsa?“

„Da.“

„I Dženifer Hamlin?“

„Da.“

„Šta je s Bilijem? On se baš i ne uklapa u obrazac, zar ne?“, upita Lusi. „Ne.“ Aleksija skloni pogled. „Ne znam još šta se njemu desilo.“

Deo nje želeo je da kaže Lusi istinu: da je Tedi osoba koja je sačekala Bilija ispred njegovog stana u Londonu i izbola ga nasmrt. Naposletku, rekla

joj je sve ostalo. Kakvu će razliku napraviti još jedna jeziva tajna? No, nešto u Lusinom tonu nateralo je Aleksiju da se povuče. Ne bi mogla podneti pomisao na njenu osudu, njene jedine preostale stene i jedine podrške. Osim toga, obećala je Tediju da će čuvati njegovu tajnu u vezi s Bilijem, a Aleksija de Vir je držala data obećanja. Nije to bila njena ispovest da bi je iznosila.

Lusi pokupi poslednje ostatke kremastog sosa s tanjira uz mali uzdah zadovoljstva. „Verujem da si bila u policiji i iznela te nove informacije?“ Aleksijino ćutanje bilo je rečito.

Lusi ispusti viljušku uz zveckanje. „Nisi, zar ne?“

„Nije to tako jednostavno.“

„Aleksija! Upravo si i sama rekla da bi mogla biti u opasnosti zbog tog glasa. On je još tu. Zašto ne prijaviš to što znaš?“

„Zato što nemam dokaz. Nema zapisa, nema liste poziva. Ničega. I zato što je policija već odlučila da ne veruje u Bilijevo svedočenje. I zato što sutra letim za London. Nemam vremena za izjave i intervjue, posebno kad znam da ionako ništa neće biti preduzeto. Nije isto kao kad sam bila u Kancelariji. Nikog nije briga šta mi se dešava.“

„Mene jeste“, uzvratila Lusi ljutito. „Uopšte mi se ovo ne sviđa.“

Naručile su desert - lepljivi puding s karamelom za Lusi i jednostavan sorbet sladoled za Aleksiju. Nije ni čudo stoje tako mršava, pomisli Lusi. Jede kao ptica. A posle nekoliko minuta, upale su u svoje uobičajeno prijateljsko ćaskanje. Aleksija je platila račun i dve žene zajedno izadoše napolje da zaustave dva taksija.

„Da li je čudno“, upita Aleksija, „vratiti se u Njujork posle toliko vremena provedenog u Engleskoj?“

Gradska svetla treperila su oko njih nalik na lampice džinovske božićne jelke. Te večeri Menhetn je delovao živo. Obe žene osetile su njegov puls u toplom letnjem zraku, dobivanje otkucaja srca i disanje živog grada.

„Znaš šta je najčudnije?“ uzvratila Aleksija. „A jedina si osoba na svetu kojoj to mogu da kažem. Prvi put za četrdeset godina, osećam se povezanom

s Toni Džileti. S devojkom koja sam nekad bila.“

Lusi upita: „Je li tako?“

„Provela sam najveći deo života govoreći sebi da je Toni mrtva i pokopana. Ipak, ona je tu.“ Aleksija dodirnu grudi. „Uvek je bila. Tedi je to znao, i oprostio joj je. I više od toga, voleo ju je, uprkos svemu. Možda zato sada mogu da mu oprostim. Ne zaboravljam šta je uradio. Ipak, pokušavam da mrzim greh, a ne grešnika. Ako to ima ikakvog smisla.“

Jedan žuti taksi zaustavi se ispred njih.

„Uzmi ga ti“, reče Lusi. Odjednom se činila dalekom, kao da ju je umor konačno sustigao.

„Jesi li sigurna?“, upita Aleksija. „Ideš dalje nego ja.“

„Jesam. Imaš let rano ujutru. Idi. Zaustaviću drugi za minut.“

Poljubiše se u obraz i svaka ode svojim putem.

§

Obrevši se ponovo u hotelu, Aleksija shvati da je isuviše uzbuđena da bi mogla da zaspi. Teorije u vezi s Majlom Bejtsom, jurcanje na sve strane zarad razgovora s Bilijevim kontaktima, večera iznenađenja s Lusi i vraćanje u sopstvenu prošlost, potpuno su joj probudili mozak. Zatim, beše tu i suđenje T'ediju, o kojem je valjalo misliti. Povratak u Englesku posle toliko vremena i pod tako komplikovanim okolnostima kidao joj je živce. Aleksija još nije znala hoće li Roksen pristati da se s njom sretne, niti da li se ona sama može suočiti s obilaskom Majkla. Sama pomisao na medijsku pomamu, koja će pratiti Tedijevo saslušanje, bila je dovoljna da joj podigne nivo adrenalina na maksimum.

Više zato da odvuče sebi pažnju nego zbog bilo čega drugog, uključila je računar i počela da klasifikuje informacije prikupljene u razgovorima obavljenim tog dana. Bilo je nečeg umirujućeg u logici podataka, u tome kako se činjenice slažu, jedna preko druge, naposletku otkrivajući zaključak - istinu. U ljudskoj istini imalo je nečeg tako neuhvatljivog i iluzornog. U

predvidljivom svetu činjenica i brojki bilo je utehe. Dok je nastavljala s radom, Aleksija oseti kako se polako smiruje i kako joj se misli bistre.

Bilo je skoro jedan po ponoći kad je to primetila.

Isprva je mislila da je pogrešila, pa se vratila da uporedi informacije. Ipak, nije. Sve vreme je imala pravo. Otkucano sitnim slovima u izveštajima svih kompanija, jedno ime stalno se pojavljivalo - HM kapital inkorporacija.

Vuli traking, preduzeće Džefa Vilksa, bilo je podružnica u vlasništvu kompanije HM kapital. Tremel lodžistiks, još jedan od Bilijevih i Majlovih krupnih klijenata, delimično je bio u vlasništvu HM kapitala te godine kad je njihova firma propala, iako je to preduzeće prodalo svoje deonice ubrzo nakon toga. Kviris auto-delovi, dobavljač kojeg je Aleksija tog popodneva posetila, nije očigledno bio povezan s pomenutom kompanijom. Ipak, kad je Aleksija ukucala De Salis u Guglov pretraživač, naziv prijateljske kompanije, koja je devedesetih spasla Kvins auto i izbacila Bilija iz posla, ponovo je glasio: HM kapital. Prema godišnjem izveštaju, HM kapital posedovao je dvadeset pet posto deonica. Sve u svemu, to je doprinelo izrazitom interesovanju za automobilski biznis, u Kvinsu i Bruklinu, privatne vlasničke grupe, čija su se druga ulaganja isključivo ticala finansijskog sektora. Sve do 1996, jedina poslovanja u portfoliju HM kapitala odnosila su se na kompanije s malim kapitalom u nerazvijenim zemljama. HM je preuzeo štedne i kreditne kompanije u somalijskom Mogadišuu i otkupio osiguravajuća društva širom bivšeg Sovjetskog Saveza. Sve to nametalo je očigledno pitanje:

Zašto se, dođavola, ova kompanija uopšte bavila klijentima „Hamlin motorsa“?

Narednih četrdeset minuta pretraživanja po mreži nije pružilo odgovor. Aleksija iscrpljeno protrlja oči. Morala je da ustane i uputi se na aerodrom za manje od pet sati, a još nije odspavala ni minut. Baš kad se spremala da isključi laptop i ponovo pokuša da zaspi, setila se nečega.

Kliknuvši na napredno pretraživanje, ukucala je: Direktori, izvršiocu HM kapitala. Spisak od oko dvadeset imena pojavi se na ekranu. Na otprilike polovini liste, Aleksija se zgranu. Gledala je u ime koje je prepoznavala.

Beše to poslednje ime na svetu koje je očekivala da vidi.

Trideset osmo poglavlje

Ročište za Tedija de Vira održavalo se pred čuvenim Visokim sudom u Londonu, na Strandu. Taj deo Kraljevskog suda pravde, poznoviktorijanska gotička građevina s tornjevima, bogato izrezbarenim lukovima i mnoštvom statua, počevši od biblijskih likova do poznatih advokata današnjice, predstavljao je pozornicu na kojoj se odigralo toliko velikih pravnih drama Engleske. Poslednjih godina, taj sud je postao sinonim za slavne ličnosti. Istraga smrti princeze Dajane vodila se upravo tu, zajedno s privatnim suđenjima raznim novinskim kućama s Flit strita i procesima u kojima su glavni akteri bili Majki Daglas, Ketrin Žita Džouns, Naomi Kembel i mnoge druge poznate ličnosti.

Tedi de Vir možda nije sasvim spadao u tu kategoriju. Međutim, on i njegova supruga ostali su jedan od najpoznatijih i najkontroverznijih parova u britanskoj politici. Činjenica da je Aleksija de Vir prethodne godine uzdrmala zemlju odlaskom s javne funkcije u jeku porodičnih skandala, okrenuvši pritom leđa Britaniji i njenim medijima, samo je doprinela da njeno pojavljivanje na izricanju kazne Tediju de Viru bude medijska bomba. Veliko pitanje nije glasilo „Koliko će Tedi de Vir dobiti?“, već „Šta će Aleksija de Vir obući?“ Da li je ostarila? Da li je usled stresa smršala ili se popravila? Da li njena jadna obogaljena kćerka, nekada verenica ubijenog Endrua Bizlija, i dalje prezire svoju slavnu majku, drugu britansku Gvozdenu Ledi? Ili će dirljivo porodično pomirenje moći tog jutra da se vidi na čuvenim kamenim stepenicama Visokog suda? Behu to goruća pitanja na koje su čitaoci Dejli mejla zahtevali odgovore. Možda ona, kao takva, nisu bila od javnog značaja, ali su svakako zanimala javnost. Stotine običnih ljudi okupilo se na Strandu da vide dolazak Aleksije de Vir u sudnicu. S posmatračima, ekipama reportera, snimatelja i paparacima, scena ispred Visokog suda bila

je prava ludnica, kako je Aleksija i predvidela.

Srećom, imala je Angusa Greja da je kroz nju provede.

„Samo me drži podruku, draga moja, i gledaj pravo napred.“

Angus je izgledao još gizdavije nego obično, s advokatskom perikom i ogrtačem. Da ga Aleksija nije tako dobro poznavala, posumnjala bi da je igla dermatologa umelčala linije oko njegovih očiju i usana, iako se kleo da je iza podmlađenog izgleda stajao tronedeljni odmor na Mauricijusu.

„Seti se da ne gledaš u zemlju“, rekao joj je. „Tako bi ostavila utisak krivca.“ „Za ime sveta, Anguse. Nisam ja ta kojoj se sudi.“

„U očima sveta, ti si glavni optuženi.“ Kad se automobil zaustavio, kraljičin savetnik klimnu prema gomili. Kao i obično, bio je u pravu. Čim su izašli iz automobila, salva pitanja i zvižduka postade zaglušujuća.

„Kako vam se čini povratak?“

„Šta očekujete danas, gospođo De Vir?“

„Hoćete li biti uz supruga?“

„Da li će prisustvovati vaša kći? Gospođo De Vir?“

Aleksiji je srce lupalo kao u paničnom strahu. *Kad samo pomislim da sam nekad uživala u ovoj pažnji. Staviše, da sam se njome hranila. Sve što sada želim jeste da vidim Tedija i završim s ovim.*

Uz pomoć Angusa Greja, uspela je da uđe u zgradu. Za nju je bilo rezervisano mesto pored njega, u prednjem delu sudnice, tako da nije morala da se suočava s tupim pogledima u galeriji za posmatrača. Čak i tako, dok je ulazila u sudnicu, osećala je njihove uporne poglede, kako je peku kroz poledinu Šanelove krem jakne od buklea.

„Je li to do mene, ili je ovde toplo?“, šaljivo upita Angus.

„Pokušaj da ih isključiš. Uvešće Tedija svakog trenutka. On će stići poslednji pre sudije i proći će onuda.“ Angus pokaza na izrezbarena hrastova vrata koja su ličila na crkvena. „Sudski postupak ne bi trebalo dugo da traje. Tužilaštvo Krune sprema se da da kratku izjavu. Porodice žrtava takođe u to vreme mogu da istupe i kažu nešto, ali u ovom slučaju nema nikoga.“

„Zaista? Niko nije došao da govori u Endruovo ime? Baš tužno.“

„Za nas je to dobro“, uveravao ju je Angus Grej. „Majke i sestre koje jecaju poslednje su što Tediju treba. Premda će, istini za volju, sudija već detaljno proučiti predmet. Velike su šanse da je još pre nekoliko dana odlučio o kazni. Sve ovo...“ On mahnu rukom pokazujući na sudnicu. „Sve ovo je samo predstava. Kakogod, nakon što tužilaštvo završi, nastupam ja s nekoliko reči o olakšavajućim okolnostima, a onda je sve na sudiji. Neke sudije naklapaju o tome desetak minuta. Obično bude minut moralisanja. Zatim izreknu kaznu, i Tedija će sprovesti dole, u ćelije.“ „Dobro“, reče Aleksija tmurno. Znala je sve to, ali je i dalje bolelo dok je slušala Angusa kako iznosi činjenice crno na belo.

„Tada bi mogla da ga vidiš, ako želiš. Reci mi ako je tako, i ja ću odmah podneti zahtev sudu.“

Aleksija se u sećanju vratila na ono ranije suđenje, čitav život i svet daleko, kad su Bilija Hamlina odveli u sudski zatvor. Njen i Bilijev otac umalo se nisu potukli, a ona je iskoristila situaciju i otišla da vidi Bilija. Sve je bilo naprosto užasno, on ju je zaprosio, a ona pristala - šta sam drugo mogla ? - i kad je otišla, znala je da ga nikada više neće videti. Međutim, jeste ga opet videla, a od tog dana je sve, ceo njen svet, počelo spektakularno da se ruši.

„Aleksija?“ Angus Grej gledao ju je znatiželjno. „Jesi li dobro?“

„Jesam.“

„Da li bi volela da vidiš Tedija posle donošenja presude?“

Aleksija klimnu. „Da. Svakako.“

Upravo tada izbi metež u sudnici. Bilo je uzdaha i povika. Dešavalo se nešto važno, ali se odvijalo iza nje, tako da nije razumela o čemu se radi.

„Šta se događa?“, upitala je Angusa. No, pre nego što je stigao išta da kaže, odgovor je sišao niz centralni prolaz do nje. Ponosna i lepa, u jednostavnoj crnoj, ravnoj haljini i s biserima Tedijeve majke oko vrata, Roksen se kolicima dovezla do majke.

„Došla si“, prošaputa Aleksija.

„Jesam.“

„Zbog tatice? Ili zbog Endrua?“

„Ni zbog jednog, ni zbog drugog. Zbog sebe. I možda malo zbog tebe.“

Bez razmišljanja, Aleksija se saže i obavi ruke oko Roksi. Zujanje i kliktanje foto-aparata s galerije za novinare behu zaglušujući.

Angus Grej pomisli: *To je sutrašnja naslovnica.*

Foto-aparati još jednom zableskaše kad je Tedi stigao do optuženičke klupe. Aleksija i Roksi stisnuše ruku jedna drugoj.

„Izgleda tako mršavo“, prošapta Roksi.

„Znam.“

Tedijevo ternbul i aser odelo, uvek jedno od omiljenih, sada je smešno visilo na njemu, čineći da izgleda poput dečaka u očevoj odeći. Njegovi večito buc masti obrazi delovali su mršavo i ispijeno. Sveukupno je bio smežuran, nekako manji. Ugledavši Aleksiju i Roksi da sede zajedno kraj njegovog branioca, uputio im je iznenađen osmeh.

„Ne ohrabruj to. Gledaj u stranu“, prosikta Angus Aleksiji na uvo.

„Osuđen je za ubistvo. Treba da izgleda pokajnički.“

Treba da se pokaje, pomisli Aleksija. *Problem je što on ne veruje da je uradio išta loše.*

„Ustanite. Predsedava lord Džastis Karnaven. Ustanite.“

Aleksija oseti vrtoglavicu osovljavajući se na noge. Ovo je to.

Suđenje pred Krunskim sudom bilo je jednostavno i nepristrasno: prema sopstvenom priznanju, Tedi de Vir ubio je piskom Endrua Bizlija u do detalja isplaniranom nasilničkom činu. Uspešno je prikrivao zločin devet godina, a nakon razotkrivanja nije pokazao nimalo kajanja zbog svojih postupaka. Taj očigledni nedostatak razumevanja ili brige za težinu počinjenog dela prikazivao je Tedija de Vira kao opasnog po društvo. Iz tog razloga, a u

interesu pravde, državno tužilaštvo Velike Britanije tražilo je izricanje doživotne zatvorske kazne.

Roksi je pratila obraćanje tužioca u dubokoj tišini. Odlučila je da prisustvuje izricanju presude ocu, nadajući se da bi joj to moglo doneti izvesno razrešenje, zaključak. Najpre ju je poseta Samer Mejer u Fermont hausu navela na razmišljanje, i to ne samo o sudskom saslušanju, već i ponovnom susretu s majkom, što bi podrazumevalo prvi mali korak ka opraštanju. Doktor Vuds, njen terapeut, na jednoj od njihovih sesija, objasnio joj je srdžbu na način koji ju je kosnuo. „Ljutnja je poput ispijanja otrova, nakon čega se pitaš zašto druga osoba ne umire.“ Roksi je shvatila: Najveći deo svog zrelog života provela sam ispijajući otrov i pitajući se zašto je majka još živa. Ne smem da načinim istu grešku s tatom. Dolazak u Visoki sud predstavljao je iskušenje, stvarnu kušnju vatrom. Ipak, ako je prođe, Roksi se nadala da će izaći iz toga jača i oslobođena barem nekih demona.

Na izvestan način, to je delovalo. Videvši Tedija na optuženičkoj klupi, trošnog starog čoveka, uvidela je da je on i dalje njen otac, i dalje onaj čovek koga je čitavog života volela i kom se trudila da ugodi. Nije mogla da mu oprost. Međutim, sada je s oštrom jasnoćom znala da isto tako ne može ni prestati da ga voli.

Što se tiče Endrua Bizlija, on za nju više nije bio stvaran. Njegovo lice, dodir, glas... sve se odavno izgubilo. Roksen nije mogla da poveže današnje suđenje s tom osobom. Endru je postao san koliko i sećanje, nešto čemu se nadala koliko i nešto što je nekad zaista imala. Sve je to bilo vrlo tužno, ali je pripadalo prošlosti. Nestalo. Završeno. Kad je tužilac zaključio svoje obraćanje, a Angus Grej ustao da govori, Roksi oseti zov budućnosti, neznane i nesaznatljive, ali prisutne, stvarne, nadohvat ruke, onako kako nije bila toliko dugo.

Angusov govor bio je još i kraći nego tužiočev. Tedi je priznao krivicu, poštedevši Krunu i sve strane u postupku neminovnosti skupog suđenja. Preuzeo je odgovornost i bio spreman da se suoči s kaznom. Ma koliko njegovi postupci bili pogrešni, motivisani su osećajem odgovornosti prema kćerki. Uvek je bio čovek od karaktera.

Lord Džastis Karnaven pročisti grlo. Bio je izuzetno star i mršav, i imao na vratu odvratne prevoje opuštene kože, poput ćurke zrele za klanje. Njegovo lice nije odavalo milosrđe.

Sedeći pored kćerke, Aleksija se pripremala na najgore.

„Gnusan zločin... ranjivi mladić, namamljen u smrt.“

Sudijine reči neočekivano su je pogodile.

„Bez kajanja.“

Aleksija pogleda u Tedija. Na trenutak im se oči sretoše i ona u njegovima pročita zahvalnost i ljubav. Delovao je tako sabrano. Ako se i plašio, nije to pokazivao.

„Čak i da dopustimo da je reč o dobrom čoveku, u interesu pravde...“

Da li sam ga stvarno poznavala? - pomisli ona. Da li smo ikad uistinu znali jedno drugo?

„Osuđujem vas na doživotnu robiju, uz preporuku da odslužite najmanje dvadeset godina.“

Bum! Eto ga. Dvadeset godina. Ista kazna koju je dobio i Bili Hamlin, pre svih tih godina. Osećaj već viđenog, utisak da je zarobljena u istom užasnom i bezizlaznom krugu, potpuno ju je obuzeo.

Umreće u zatvoru. Nikada više neću deliti postelju s njim. Nikad ga držati u zagrljaju.

Tedija su odvodili. Angus Grej je govorio. Aleksija je posmatrala advokatove usne kako se pomeraju, ali nije razaznavala reči. Glas mu je zvučao kao iz vode. Još jednom su se talasi dizali, povlačeći je pod površinu.

„Mamice!“ Roksin glas uspeo je da je povрати. „Mamice, čuješ li me? Jesi li dobro?“

Aleksija nemo klimnu.

„Ako želiš da vidiš tatu, moraš odmah da pođeš.“ Roksi ju je nežno podbola. „Hajde. Angus će te odvesti.“

§

Samer Mejer javila se na telefon.

„Halo?“

„O, zdravo. Ovde Karen.“

„Karen?“

„Karen Dejvis. Sećate se, iz Drejk motorsa? Dolazili ste pre oko nedelju dana u vezi s dukatijem.“

Sekretarica neuglađenog upravnika garaže. Samer je potpuno zaboravila da je ženi dala broj. „Naravno. Karen. Sećam se.“

„Rekli ste da vas pozovem ako se bilo čega prisetim u vezi s damom koja je podigla motocikl. Pa, setila sam se nečega.“

„Stvarno?“ Samer zadržava dah.

„Nemam pojma zašto mi to pre nije palo na pamet, ili zašto se Dejvid nije dosetio. On mi je direktor, ali je nesposobnjaković, da budem iskrena. Kakogod - evo čega sam se setila: u salonu imamo kamere za nadzor!“

Samer se trudila da obuzda ushićenost. „To je fantastično. I mislite da ste možda snimili tu ženu?“

„Ne mislim, znam“, odgovori Karen Dejvis pobedonosno. „Imam i traku. Hoćete li da dođete da je pokupite?“

§

Ako je sudski proces delovao nestvarno, susret s Tedijem licem u lice bio je još nestvarniji.

„Aleksija. Najdraža.“ Poljubio ju je u oba obraza. „Kako si? Sigurno si slomljena posle puta. Lepo od tebe što si došla.“

Ponašao se kao domaćin večernje zabave koji dočekuje starog prijatelja. Nikako kao čovek koji počinje da služi kaznu za ubistvo.

„Sedi, sedi. Molim te.“ S nadom baci pogled mimo Aleksije. „Je li Roksi

s tobom?“

„Nije. Napolju je s Angusom. Za nju je ogroman korak već i to što je došla ovamo.“ Aleksija pokaza rukom na sumornu prostoriju, čiji su se zidovi ljuštili, a nameštaj bio zašrafljen za pod. „Mislim da bi ovo za nju bilo previše.“ „Da, pa...“ Tedi žalosno klimnu glavom. „Pretpostavljam da si u pravu.“ „Ne izgledaš dobro, Tedi. Strašno si mršav.“

„Dobro sam, mila. Imao sam nekakvu užasnu dijareju, ali sad sam odličnog zdravlja.“

„Jesi li bio kod lekara?“

„Kod lekara? Zaboga, ne. Nema potrebe za svom tom petljancijom i glupostima. Veruj mi, dobro sam.“

Aleksija pokuša da mu veruje. „Hoćeš li se držati, Tedi?“, pitala ga je uznemireno. „Osećam se tako bespomoćnom.“

„Naravno da ću se držati.“ Tedi se nasmeja. „Kakvo pitanje. Preživeo sam pripremnu školu. Zatvor će u poređenju s tim biti mačji kašalj.“

Aleksija pomisli: *Pobogu, on to stvarno misli. Nije znala da li da se smeje ili da plače.*

Tedi kaza: „Hajde da sad ne pričamo o tome. Verovatno imamo svega nekoliko minuta. Kako si ti, draga moja? Kako je bilo na Vinogradima?“ „Vinogradi su isti kao i uvek. Divno je tamo. Mirno.“

„A u Njujorku?“

Aleksija ga oštro pogleda. „Kako si saznao da sam bila u Njujorku?“

„Čini mi se da je Angus nešto pominjao“, uzvratila Tedi nonšalantno. „Iznenadio sam se. Nisi o tome napisala ni reč u pismima. Uvek sam mislio da mrziš taj grad.“

„Bila mi je potrebna promena scene“, slaga Aleksija. Poslednje o čemu je želela da rasprenda s Tedijem bila je njena istraga o ubistvu Dženi Hamlin. Od njegove ispovesti, nisu se više dotakli Bilija. Nisu mogli, ako su želeli da im brak opstane. Ipak, postojalo je jedno pitanje koje je morala da mu postavi. Odmah, dok je prilika.

„Jesi li ikad čuo za kompaniju po imenu HM kapital?“

Tedi je izgledao zbunjeno. „Šta te, za ime boga, navodi da to pitaš?“ „Duga je to priča“, blefirala je Aleksija. „Ništa važno. Naprosto sam se pitala hoće li te taj naziv asociirati na nešto.“

„U redu. Pa asociira me, da ti pravo kažem. Radi se o jednoj od Arnijevih paravan kompanija za transfer investicija, smeštenoj na Kajmanskim ostrvima, ukoliko me pamćenje dobro služi.“

Aleksija oseti trnce - usled uzbuđenja ili možda povezivanja činjenica - kad je Tedi potvrdio ono na što je njena sopstvena istraga ukazivala. Kad je prvi put ugledala ime Arnija Mejera na spisku direktora kompanija, bila je uverena da je pogrešila. Međutim, uskoro se pokazalo da Arni nije samo direktor, već i osnivač i glavni investitor u HM kapitalu. Ostala imena pripadala su profesionalnim zastupnicima, advokatima i računovođama, koji su davali poslovne savete u vezi s porezima. Međutim, HM kapital bio je Arni Mejer. I sistematski se okomio na uništenje Bilijevog poslovanja.

„U šta kompanija ulaže?“

„U nova i polurazvijena tržišta“, odgovori Tedi samouvereno. „Prvenstveno u bivše sovjetske republike. U naftu i gas.“

„Ni u šta drugo?“

„Po onome što ja znam, ne.“

„Ne investira u automobilski sektor, recimo? U Sjedinjenim Državama?“ „Ne.“ Tedi se namršti. „O čemu je ovde reč, mila?“

„Iskreno, ni o čemu.“ Aleksija se uverljivo osmehnu. „Razmišljala sam o investiranju, to je sve. Želela sam da čujem tvoje mišljenje.“

„Reći ću ti šta ja mislim.“ Tedi je odjednom zvučao besno. „Prenesi Arniju da može prokleta meni da se obrati ako želi da izvuče novac iz ove porodice. Kako se usuđuje da te tako namamljuje u ovako osetljivom periodu? Znao sam da ima nekih teškoća s likvidnošću, ali nisam shvatio da je dotle došlo.“ „Molim te, smiri se, dragi. Niko ne vrši pritisak na mene, a Arni najmanje od svih. Nije trebalo to da pominjem.“

Na Aleksijino olakšanje, u tom času uđoše dvojica zatvorskih čuvara i veoma ljubazno je zamoliše da ode. Kad ju je zagrlio, Tedi je zaboravio na Arnija Mejera.

„Hvala ti što si došla da me vidiš.“

„Dolaziću onoliko često koliko budem mogla. Čim mi kažu gde se nalaziš.“ Aleksija ga nežno poljubi u obraz.

„Pazi na Roksi“, doviknu joj Tedi preko ramena dok su ga odvodili.

„Daću sve od sebe.“

Aleksija je gledala kako odvođe niz hodnik čoveka s kojim je četrdeset godina delila život, a onda ga nestade s vidika. Sad više ništa za njega nije mogla da učini. Ipak, još je mogla da pomogne da se ubica Dženifer Hamlin privede pravdi.

Arni Mejer bio je povezan s Bilijem Hamlinom. Koliko god to bizarno zvučalo, bilo je istinito. Tedi joj je potvrdio. Arni Mejer, njen sused i prijatelj, koristio je kao paravan kompaniju HM kapital da svesno i namerno upropasti Bilijev posao. Prema recima Bilijeve bivše supruge, upravo ga je to više od svega ostalog gurnulo preko ivice.

Jasno je da Tedi o tome ništa nije znao. Njegova zbunjenost od malopre bila je iskrena, potpuno je naseo na njen izgovor o želji da u nešto uloži novac.

No, neko sigurno zna.

Moram da porazgovaram s Lusi.

§

Samer Mejer zurila je u monitor Kareninog računara. Toliko je bila razočarana da joj je malo falilo da zajeca.

„To je to? To je sve što imate?“

„To je to“, reče Karen. „Veoma brzo je i ušla i izašla. Onda, ne radi se o nekom koga znate?“

Samer je možda poznavala ženu na monitoru. Međutim, beše krajnje nemoguće ustanoviti s tog snimka ko je to. Video-zapis u zrnastoj niskoj rezoluciji u crno-beloj tehnici prikazivao je tu osobu jedino otpozadi i odozgo. Dok je prilazila recepciji, kamera je na delić sekunde uhvatila delimičan profil. No, sem toga, lice joj je sve vreme bilo skriveno. Samer je načas pomislila da u ženi ima nečeg poznatog - možda način hoda ili govor tela dok se naginjala napred preko pulta. Ipak, ubrzo je shvatila da se hvata za slamku.

Toliko očajnički želim nešto da vidim, da izmišljam.

„Da li je u redu da ponesem sa sobom primerak snimka?“

Nije očekivala da će napabirčiti mnogo više iz tih slika, ali će ih makar imati na svom kućnom računaru, pa će ih bolje proučiti.

Sekretarica se oprezno osvrnula oko sebe pre nego što je izbacila disk i tutnula ga u Samerinu ruku.

„Nemam kopiju, samo original. Uzmite ga i vratite mi ga kad završite. Samo ga nemojte izgubiti. Ako sazna, Dejvid će me obesiti za primer. Znae, čak nije želeo ni da vas pozovem. Bio je i te kako iznerviran kad ste prvi put dolazili.“

„Je li?“, upita Samer, smeštajući disk u džep. Pitala se šta je to menadžer Drejk motorsa morao da krije. „Pa, hvala vam, Karen. Obećavam da ću ga čuvati.“

„Nema na čemu.“ Starija žena namignu. Mala istraga Samer Mejer bila je nešto najzanimljivije što se zadugo desilo Karen Dejvis. „Mi žene moramo uzajamno da se podržavamo, zar ne?“

Kasnije te večeri, Samer se pručila na krevet u svom iznajmljenom stanu u Bejzvoteru, da pogleda snimak sigurnosne kamere po ko zna koji put. Što je više posmatrala vitku sivu figuru kako ide kroz salon prodavnice automobila, sve je snažniji bio dojam da joj je ta osoba poznata. Ipak, ni sa čim nije mogla da ga poveže. Ženina odeća, suknja do kolena i džemper, bili su bezlični i neupadljivi. Nosila je maramu preko glave, niko kog je Samer poznavala nije ih koristio, ali je možda bila svesna kamera i učinila to da

prikrije lice. Svakako je teško mogla postupiti bolje da ostane anonimna, ako se ne računa nošenje fantomke.

Sklonivši računar u stranu, Samer uključi televizor i prebaci na BBC-jeve vesti. Tog dana je Tediju de Viru izrečena presuda. Njegova petnaestogodišnja zatvorska kazna bila je glavna priča večeri. Čak i sada, posle toliko meseci, Samer je bilo teško da poveruje da je nežni, blagi i dragi ujka Tedi mogao ubiti čoveka, da ga ustreliti tako hladnokrvno. Oduševila se kad se Roksi pojavila u sudu, a dve sedmice ranije odlučno se protivila komunikaciji s bilo kojim od roditelja. Novinarski snimci prikazivali su je kao lepu i opuštenu, u pripijenoj crnoj haljini, kako u kolicima napušta Visoki sud, tik uz majku.

Samer se osmehnu. Ako su se Aleksija i Roksi pomirile, makar je nešto dobro proizašlo iz te žalosne zbrke. Primetila je da Aleksija nosi šanel sako u nežnoj bež boji, koji joj je Lusi prethodne godine poklonila za rođendan. Samer se dobro sećala tog dana. Kako je samo ogorčena i besna bila dok je posmatrala mamu dok prelazi preko sobe sa Šanelovom kesom u ruci! Još jedan skup dar za ženu koju je Samer u to vreme doživljavala kao bezosećajnu i egocentričnu do nemogućih granica. Naravno, to je bilo pre nego što je saznala istinu. Još je pamtila Aleksijino pružanje ruku da prihvati poklon, i koliko joj se činila pohlepnom i grubom: poput razmažene kraljice koja prima danak od poniznih dvorana.

A onda ju je pogodilo. Tako snažno da je glasno uzdahnula.

O, moj bože, znam.

Znam ko je to.

Dok je ponovo uzimala laptop, proklinjući sekunde potrebne za učitavanje diska, srce joj je tuklo kao ludo. Napokon se nejasna figura opet pojavi. Sada više nije bilo mesta grešci. Evo je.

Majklova ljubavnica.

Žena koja mu je kupila motocikl.

Žena koja mu je uništila život, a time i Samerin.

Na delić sekunde Samer oseti plimu zadovoljstva. Rešila je zagonetku.

Pobedila je. Znala je. No, istina beše toliko neizreciva, toliko neprirodna, toliko pogrešna, da se osećaj uspeha uskoro pretvorio u odvratnost. Uronivši glavu u ruke, Samer zajeca.

Kad je počela, više nije mogla da se zaustavi.

§

Aleksija se vratila u Ameriku dva dana nakon Tedijevog ročišta. Let je bio ranojutarnji, pa na Hitrouu nije bilo fotografa da zabeleže njen odlazak, a s njom beše samo Roksi.

„Vratiću se brzo, dušo“, obeća Aleksija. „Treba da popričam s Lusi o nekim stvarima, ali to neće dugo trajati. Potom ti i ja možemo da razradimo plan za budućnost.“

Smestivši se u avion, u udobno sedište prve klase, Aleksija napokon dopusti sebi da se opusti.

Sutra će videti Lusi. Ona će znati istinu u vezi s Arnijem i reći će je Aleksiji. Lusi joj je verovala.

Verovale su jedna drugoj.

Aleksija de Vir se smešila dok se avion uzdizao u plavetnilo.

Trideset deveto poglavlje

„Tost gori.“

Arni Mejer nakratko podiže pogled s Vol strit žurnala. Nalazio se u kuhinji svog doma na Martinim vinogradima, pijuckajući najfiniju kolumbijsku kafu i uživajući u pogledu koji je pucao preko vrtova do luke, kad ga omete neočekivani nadražujući miris dima. Bio je neočekivan zato što Lusi nikad ništa nije zagorevalo. Nikada. Njeni obroci uvek su bili oličenje lepote, besprekorno servirani i vreli kao žiške na lepim porcelanskim tanjirima, vremenski savršeno usklađeni, poput minijaturnih vojnih pohoda. Preciznost i pažnja posvećena detaljima bili su nešto što je Arni Mejer istovremeno i cenio i očekivao. Spadao je u ljude koji su navikli da bude onako kako su oni zamislili.

„Hm?“ Lusi pogleda u njega, pa u toster. „O, bože! Zašto nisi nešto rekao?“

„Pa upravo jesam.“

Lusi nije slušala. Pritisnuvši dugme za obustavljanje pečenja, izbacila je dva ugljenisana parčeta hleba, otvorila kuhinjska vrata i iznela ih napolje dok su se još dimila.

„Pažljivo, draga“, doviknuo je Arni za njom. „Opeći ćeš prste. Hoćeš da ubacim još?“

Napolju, na hladnom jutarnjem vazduhu, Lusi Mejer duboko i umirujuće uzdahnu. „Ne, ne“, reče obazrivo, ponovo u ulozi sposobne domaćice. „Ja ću.“

Zaklonjen novinama, Arni je posmatrao svoju ženu dok je vršljala po prostoriji, režući kriške iz sveže pekarske vekne i bućkajući jaja za kajganu s dimljenim lososom. Meni je i dalje lepa, pomislio je s ljubavlju. Voleo je Lusin vitki struk, tanak, ali ne previše, poput struka njene prijateljice Aleksije. Gospođa De Vir je tih dana izgledala sablasno, po Arnijevom skromnom mišljenju. Trebalo bi malo da se popravi. U jarkoplavoj strukiranoj haljini, s cvetnom keceljom opasanom i vezanom oko vrata, Lusi je tog jutra izgledala staromodno poput žena iz pedesetih godina XX veka, što je budilo predstavu bezazlene sreće nekadašnjih jednostavnijih vremena. Arnija je podsećala na njegovu majku iz mlađih dana: ženstven, brižan, nežan i dobrodošao predah od nevolja i zala sveta.

„Volim te.“

Lusi se okrenu, a ljubopitljiv osmeh zatitra joj na licu. Arni obično nije bio dobar u verbalnom izražavanju naklonosti. „Pa, dobro je.“ Nasmejala se. „Zato što si sada već prilično zaglavio sa mnom.“

Arni napokon spusti novine. „Nešto te muči, Lus? Jutros deluješ pomalo nervozno.“

„Zašto? Zato što sam spalila tost?“ Lusi se ponovo nasmeja, ali on oseti da u tom smehu ima izvesne oštrine.

„Ne znam. Možda. Tebi se to nikad ne događa. Nikad ti ništa ne zagori.“ „Sve je u redu, Arni.“ Spustivši tiganj s jajima na tihu vatru, pride do stola i poljubi ga. „Ako i jeste nešto, onda sam malo uzbuđena. Toliko dugo nisam videla Samer. Pravo je uživanje što će biti tu.“

„O, sranje!“ Arni Mejer spusti glavu u ruke. „To je danas, zar ne? Potpuno sam zaboravio da stiže.“

„Arni!“

„Znam, izvini. A dogovorio sam se s Džejkom Makintajerom da idemo na pecanje.“

„Pa, onda bolje da se izgovoriš“, kaza Lusi vrativši se šporetu s varjačom u ruci. „Složio si se da pokupiš Samer s aerodroma. Očekuje te.“

„Zar ne bi mogla ti? Obećao sam Džejku...“

„Ne, ne mogu“, odgovori Lusi iznervirano. „Idem u šetnju s Aleksijom, sećaš se? Zvala me je iz Engleske samo zato da me zamoli da danas provedemo malo vremena nasamo.“

„Ali ti s njom možeš da se vidiš bilo kad.“

„Za boga miloga, Arni, Tedija samo što su poslali u zatvor! I ti možeš da se vidiš s Džejkom Makintajerom kad god hoćeš. Aleksiji sam sada potrebna.“ Arni Mejer podiže ruke, poput fudbalera koji priznaje faul. Nakon tri decenije braka, znao je kada je neka bitka uzaludna.

„U redu, u redu, ja ću ići po Samer. Kad sleće?“

§

Samer je prislonila lice uz prozor malog aviona s jednim motorom, posmatrajući obrise Martinih vinograda, koji su pod njom poprimali oblik. Ostrvo je činilo gotovo savršen trougao s Atlantskim okeanom u osnovi i Nantaketom na suprotnoj strani, delujući tako mirno i nepromenjeno. Kad avion počne da se spušta, videla je poznate kuće od belo obojenih dasaka, razbacane po otoku poput kućica za lutke. Bazeni su bleštali plavo, nalik na sićušne i četvrtasto izrezane safire u smaragdno zelenim dvorištima. Sve je bilo uređeno, negovano i pitomo, rugajući se nemiru koji je osećala u duši.

Kao devojčica, uživala je u tim kratkim letovima iz Bostona. Prvi odsjaj ostrva uvek je bio magičan i uzbudljiv, označavajući početak leta prepunog avantura. U to vreme Samer je bila strahovito stidljiva: gojazna, nerazgovorljiva, društveno nespretna. Ipak, mama se postarala da ima idilično detinjstvo uprkos tim nedostacima. Uvek tu da je odbrani, drži za ruku, teši, podigne joj samopouzdanje, Lusi Mejer bila je majka kakvu bi svako dete moglo samo da poželi.

Po stoti put na tom dugom putovanju iz Londona, Samerine oči ispuniše se suzama.

Kako je mogla? Kako je mogla?

§

Kad je Samer shvatila da je žena na snimku sigurnosne kamere Drejk motorsa njena rođena majka, prirodna reakcija bila je neverica. Da, hod je bio Lusin, kao i govor tela i način na koji je pokretala ruke. (Upravo je to, pre nego bilo šta drugo, predstavljalo okidač za Samerino sećanje. Pamtila je scenu kad majka da je Aleksiji rođendanski poklon, šanel sako.) Ipak, zamisao da njena rođena majka ima aferu s Majklom? To je naprosto bilo neprihvatljivo. Kao kad bi joj neko rekao da je svet četvrtast ili nebo zeleno. Koliko god slika da joj pokaže, ne bi verovala. Činjenica da je Lusi bila Majklova kuguarka prkosila je svim prirodnim zakonima, zakonima verovatnoće i stvarnosti kakvu je Samer poznavala.

Nesposobna da veruje sopstvenom sudu, pa čak i sopstvenim očima, Samer je uradila ono što bi uradio svaki dobar novinar. Potražila je potkrepljujuće dokaze. Karen Dejvis iz Drejk motorsa dala joj je anonimne pojedinosti stranog bankovnog računa koji je korišćen za plaćanje Majklovog dukatija. Tada joj one ništa nisu značile. Bile su samo niz nasumičnih brojeva: IBAN i SWIFT kodovi i identifikacioni broj banke. Međutim, kad ih je uporedila s tabelom koju je za nju Arni napravio nekoliko godina ranije, detaljno navodeći sve bankovne račune porodice Mejer, poklapanje je bilo savršeno.

Lusi je kupila motocikl.

Lusi je bila Majklova ljubavnica.

Da li je Lusi pokušala i da ga ubije? Je li ona namerno petljala oko panigalea?

Oštar udarac vratio je Samer u stvarnost.

Sleteli smo.

Otkopčavši sigurnosni pojas, otrla je suze i pokušala da se usredsredi na bes, obavijajući se njime kao zaštitnim ogrtačem. Kako se majka usudila to da joj uradi? Kako se Majki usudio! Šta li su samo mislili? Majklova izdaja duboko je povredila Samer, ali je majčina bila gora. Zar Lusi nije shvatila da je Samer sad sve izgubila? Ne samo Majkla i nade o zasnivanju nove porodice, već takođe i staru porodicu. Sve njene uspomene, srećno

detinjstvo, sve to bilo je ukaljano, zatrovano i uništeno. Manje bi je bolelo da je odsekla ruke ili pljusnula sebi kiselinu u lice. A sve vreme predstavljala se kao savršena majka! To je Samer najteže padalo.

Samer se u mislima vratila na ono što joj je Roksi rekla u Fermont hausu.

Nemaš predstavu koliko si srećna što ti je Lusi majka.

Ne možeš ni da zamisliš kako je kad shvatiš da je sve što si mislila da znaš o sebi i svojoj porodici samo varka!

Samer je sada znala.

Već je odlučila šta će uraditi. Prvo će reći ocu. Pokazaće mu snimak, pokazati mu bankovni transfer, staviti mu do znanja da je njegova žena, svetica Lusi Mejer, lažov, preljubnica, prevarant i... ubica?

U toj tački sve je počelo da se razrešava. Čak i sada, kad je znala šta je znala, Samer se nije mogla naterati da poveruje da bi Lusi pokušala da ubije Majkla, namerno mu sabotirajući motocikl. Kao prvo, nije imala razlog da ga povredi. Pored svega ostalog, bio je sin njene najbolje prijateljice. Lusi je znala Majkla još otkad je bio dečaćić. Zatim, mehaničari iz garaže Sent Martin nisu bili sigurni da je neko nešto petljao s kočnicama. Možda se radilo o nesreći. Samer više nije znala u šta da veruje. Jedina osoba koja je znala istinu bila je majka, ali se postavljalo pitanje ima li Samer snage da se s njom suoči. Šta se uopšte kaže u takvim okolnostima? Imala je poslednjih dvanaest sati za razmišljanje na tu temu, ali još nije imala predstavu kako da počne.

Mama, znam da si se jebala s mojim momkom.

Mama, jesi li ti pokušala da ubiješ Majkla?

Samer pređe preko asfalta, sva ošamućena, pa preuze prtljag i pripremi se za dolazni terminal. Dala je sve od sebe da se sabere pre nego što su se dvostruka elektronska vrata uz šum otvorila, a ona se našla usred mora osmehnutih lica. Svi su nosili ostrvsku uniformu - kaki šortseve i košulje na kopčanje - čekajući dolazak svojih prijatelja i rođaka, kao da je to običan dan, kao da svet nije prestao da se okreće. Samer je pretraživala gomilu. Nije videla tatu. Uznemirenost se mešala s olakšanjem, barem još neće morati da

mu saopšti vesti. Međutim, dok je izlazila na taksi stanicu, ugledala je Arnija koji je dahtao dok je trčao ka terminalu. Spazivši Samer, usporio je. Prišao joj je i privukao je u medveđi zagrljaj.

„Izvini, dušo.“

Mirisao je na losion posle brijanja, kafu i cigarete - tatin miris. Uprkos najvećim naporima, Samer se opet rasplaka.

„Tako je dobro što si se vratila“, reče Arni, brišući znoj s čela. „Učini mi uslugu. Obećaj da nećeš reći majci da sam kasnio.“

I u tom času Samer shvati: *Ne mogu mu reći. Barem ne dok ne popričam s mamom. Ne dok ne budem sigurna staje istina. Potpuno ću ga uništiti.*

„Zdravo, tata. I meni je drago što te vidim.“ Pokušala je da zadrži suze, ali to beše nemoguće. Tu, u očevom zagrljaju, suze nekontrolisano potekoše.

Arni je delovao užasnuto. „Mila, šta nije u redu?“

Ništa.

„Sve je dobro. Valjda si mi mnogo nedostajao, to je sve.“

„O, dušo. I ti si nedostajala mami i meni, ali sad si tu. Ne plači. Dođi.“ Arni uze njen kofer u jednu ruku, a drugom je pridrža za mišicu. „Džip je odmah tu. Hajdemo kući.“

§

Aleksija uznemireno pogleda u Lusin pretovaren ranac.

„Šta to, pobogu, imaš unutra? Izgledaš kao da si se spakovala za Severni pol.“

„To je za izlet“, reče Lusi.

„Za koga? Za vojsku?“

„Možda sam ponela i nekoliko drugih potreština. Čovek uvek mora biti pripravan.“

Aleksija je bila sve samo ne spremna. Stigla je na ostrvo prethodne večeri. Džet-leg joj je još i sad otupljivao reakcije, zbog čega je bila sva

smućena. Dok je bila u Engleskoj, sve joj se činilo jednostavnim i lakim. Doleteće na Vinograde, reći Lusi šta je otkrila u Njujorku, da je Arnijeva kompanija HM kapital namerno izbacila Bilija Hamlina iz posla, i pitati je šta ona zna. Ništa lakše.

Samo što nije bilo baš tako. Pošto se sad nalazila tu, zaista s Lusi, Aleksija je uvidela dublje posledice onoga što je nameravala da pita. Trebalo je da razgovaraju o Arniju. O Lusinom suprugu. O čoveku kog je volela. Aleksija se spremala da nagovesti njegovu umešanost ne samo u pretnje i učene već i u ubistva. Lusi bi imala sva prava da joj kaže da nabije svoje teorije tamo gde sunce ne sija.

I zaista, zašto bi mi verovala? U ovom trenutku nisam sigurna ni da li sama sebi verujem.

Aleksija je poznavala Arnija Mejera podjednako dugo kao i njegovu ženu. Mogla je da stvori sliku o njemu kao žustrom i čvrstom poslovnom čoveku, čak i podmuklom ako bi to situacija zahtevala. Ipak, nije mogla da ga zamisli

kao nekakvog psihopatu koji upućuje preteće pozive koristeći se izobličavačem glasa, vodi se nekom nepoznatom osvetom, kidnapuje i ubija nedužne ljude. Pa opet, nakon svega što je saznala o sopstvenom mužu tokom te poslednje godine, Aleksija više nije potpuno verovala vlastitom sudu.

Neću ga optužiti ni za šta. Izneću prijateljski činjenice. Smireno. Racionalno. Obestrašćeno.

Posmatrala je Lusi kako vezuje cokule, nanosi kremu za sunčanje i sprej protiv insekata, te proverava flaše s vodom. Jedan pogled na Lusino otvoreno i okruglo lice bez šminke upečatljivo podseti Aleksiju na to da se prijateljičin svet veoma razlikuje od njenog. Aleksija se silom prilika toliko navikla na dramu i tragediju tokom zadnje dve godine da je više ništa nije zaprepasćivalo. No, Lusin život beše miran kao i uvek: jednostavan, bezbedan, normalan i predvidljiv. Sama ideja da je Arni možda poznao Bilija Hamlina njoj bi zvučala besmisleno, a kamoli pomisao da je nameravao da naudi Biliju i njegovoj porodici.

Zato što to jeste besmisleno. Ništa od svega toga nema smisla.

Lusi se osmehnula. „Spremna?“

Ne. Ni približno.

„Spremna. Uzgred, kuda idemo?“

Lusi je pogleda zagonetno. „To je iznenađenje. Videćeš.“

§

Skrenule su levo s Pilgrimskog puta, prema središnjem delu ostrva. Tu su slane močvare i tresetišta obrasla brusnicom bile ispresecane beskrajnim lavirintom pešćanih staza, od kojih nijedna ne beše obeležena. Povremeno bi se drugi šetači pojavili na nekoj od njih, ili bi minuli četvorotočkaši uz poskakivanje, s delimično ispumpanim gumama radi lakše vožnje po dinamama. No, područje beše najvećim delom pusto, prepušteno jelenima i zečevima, kojih je na otoku bilo posvuda.

Lusi je išla napred, povremeno konsultujući mapu ili zastajkujući da otpije malo vode. S vremena na vreme bacala je pogled preko ramena, osmehujući se Aleksiji, tek da proveri je li sve u redu. Međutim, nije ni pokušala da zapodene razgovor. Aleksija je bila ta koja je predložila pešačenje, koja je više puta pomenula potrebu za razgovorom. Lusi je pretpostavljala da će ga Aleksija i započeti kad bude za to spremna.

Prošao je sat, a zatim i drugi. Podne je već prošlo i sunce, prijatno toplo u jutarnjim časovima, plamsalo je iznad njihovih glava s kažnjavajućom vrelinom. Aleksija nikad pre nije bila na tom delu ostrva. Čula je okean, talase koji su se divlje razbijali o litice, i zaključila da se sigurno približavaju severnoj obali. Struje su na toj strani otoka bile jače, a plime i oseke nepredvidljive.

Zvuci mora su je plašili, kao i uvek, vraćajući je u drugo vreme, na drugu plažu koju će zauvek nositi u sebi.

„Misliš li da bismo mogle malo da se odmorimo?“, doviknula je Aleksija.
„Prevrúće je.“

„Naravno“, uzvratila Lusi. „Hajde samo da se probijemo kroz ovu baruštinu, do grebenskog vrha. Tamo postoji klupa, da možemo da sednemo.“

Ispostavilo se da je klupa grubo istesana klada, neslavno iskošena nadole na oko četiri i po metara od oboda litice. Pred njima ne beše okomite padine. Strma kamenita staza, za koju se pre činilo da su je napravili jeleni nego ljudi, krivudala je nizbrdo od čistine ka skrivenom zalivu u dnu. Međutim, našle su se dovoljno visoko da pred sobom imaju spektakularni pogled na Nantaket preko širokog morskog kanala. Močvarno tlo, gusto obraslo vresom, protezalo se iza njih dokle god je pogled sezao, baš kao što se plava voda beskrajno valjala pred njima. Zbog toga Aleksiju obuze utisak da se nalazi na kraju sveta.

Zahvalno se spustivši na kladu, Aleksija otpi dug i veliki gutljaj vode. Lusi učini isto. Iznenada, tu na tom mirnom i izdvojenom mestu, Aleksija se oseti spremnom da progovori.

„Moram nešto da te pitam.“

„Shvatila sam. Sećaš se šta si rekla kad si me pozvala iz Londona? Moramo stvarno da popričamo i da nam osmislim malo vremena nasamo? Eto odakle mi informacija.“

Aleksija pokušava da se osmehne, ali bez uspeha. „Nije... lako.“

„I to sam shvatila.“

„Ne bih volela da to shvatiš na pogrešan način.“

Lusi se namršti. „Aleksija, nakon svega što si mi ispričala tokom godina, zaista misliš da ću se sada naljutiti na tebe? Ma daj. Znaš da možeš sve da mi kažeš.“ „Radi se o Arniju.“

Lusi nije mogla da sakrije iznenađenost. „O Arniju?“

„Da. Kad sam bila u Njujorku, upoznala sam majku Dženifer Hamlin. Bilijevu bivšu ženu.“

„Znam, rekla si mi. Sali. Zbog nje si odlučila da oprostiš Tediju.“

Opal Mora da me je stvarno slušala „Kod Ilejh“.

„Tako je. Ona mi je ispričala za preteče telefonske pozive na koje se Bili

žalio. Takođe mi je dala gomilu informacija, kontakata i sličnog, iz perioda kad je Bilijev mehaničarski posao još funkcionisao.“

„U redu.“ Lusi je izgledala zbunjeno.

„Pozivi sumanutog biblijskog fanatika počeli su u vreme kad je Hamlinova firma zapala u poteškoće“, objasni Aleksija, „pa sam pomislila da možda postoji veza. Pa, ispada da je postojala.“

Lusi je čekala.

„Veza je kompanija HM kapital. Poznato ti je?“

„Naravno. To je jedna od Arnijevih firmi.“

„Tačno tako. Videla sam njegovo ime na spisku direktora. Kasnije sam pitala Tedija i rekao mi je da je Arni i osnivač i vlasnik.“

„Tako je“, reče Lusi.

Još nije delovala ljutito niti potreseno. Ohrabrena, Aleksija nastavi. „Dobro. Otkrila sam da se u periodu od dve godine HM kapital sistematski bavio otimanjem Hamlinovih klijenata i otkupljivanjem njegovih dobavljača. Postoji previše veza da bi se radilo o slučajnosti, naročito s obzirom na to da se Arnijeva kompanija uopšte nije uplitala u automobilski sektor, niti pre niti posle tog razdoblja. Koliko god to zvučalo sumanuto, Arni je želeo da uništi Bilija Hamlina, i u tome je uspeo.“

Lusi je ćutala, očito upijajući informacije.

„Dakle, moje pitanje glasi: Zašto? Pada li ti na pamet neka veza, bilo kakva, koju je Arni mogao imati s Hamlinovom porodicom? Ma koliko tanušna i beznačajna?“

Lusi odmahnu glavom. „Ne, baš nikakva.“

„Molim te, pokušaj“, insistirala je Aleksija. Mora da postoji nešto. Ovo je ozbiljno, Lus. I Bilijeva kćerka i njegov poslovni partner Majlo Bejts su ubijeni.“ „Znam to“, reče Lusi mirno.

„Kad sam ti ispričala da me je Bili Hamlin tražio u Londonu, poslednji put kad smo šetale ovom stranom ostrva... kad sam ti rekla za moju prošlost... jesi li ikad pre čula njegovo ime?“

Lusi se smešila, ali beše to čudan osmeh. Bilo je nečeg neprirodnog u njemu, nečeg nepoznatog i ne baš ispravnog.

„Možda ga je Arni pomenuo?“

„Arni nikad nije izgovorio njegovo ime.“

Lusi ustade i poče polako da korača napred-nazad između ivice grebena i klupe.

Aleksija se pitala da li je Lusi ljuta, možda je otišla predaleko. Pokušala je da ublaži rečeno.

„Ne optužujem Arnija ni za šta. Može biti da nije imao ništa s telefonskim pozivima i ubistvima. Ne znam.“

„Ne optužuješ ga“, ponovi Lusi poput robota.

Nešto definitivno ne valja. Je li Lusi udarila sunčanica?

„Ipak, naziv Arnijevog preduzeća iskočio je tek tako, ne jednom nego mnogo puta, zapravo svuda. To nipošto nije slučajnost. Mora da postoji neka veza.“

„Naravno da mora!“

Lusi se nasmejala glasno, ali u tom zvuku nije bilo radosti. Više je ličio na cerekanje koje se graničilo s histerijom. Sada je čučala i preturala po rancu. Aleksija pomisli: *Dobro. Jasno je da joj treba voda. I malo hrane. Šok je za nju sigurno preveliki. Ili je to u pitanju, ili obe već starimo za pešačenje usred...*

Misli joj se prekinuše.

Lusi Mejer je izvadila pištolj. Uperila ga je tačno među Aleksijine oči i prestala da se smeje. Mržnja je isijavala iz nje kao svetlost iz sunca.

„To si ti, Aleksija, zar ne shvataš? Ti si ta veza. Premda bi trebalo da počnem da te nazivam pravim imenom, Toni. Antonija Luiza Džileti, podmukla, spletkarošica, odvratna kučka - eto ko si! Sve što se desilo, sve smrti, sva patnja - sve je to bilo zbog tebe!“

Četrdeseto poglavlje

Samer Mejer bacila je torbu na krevet, a onda legla pored nje potpuno iscrpljena. Bila je neverovatno umorna, ali ne na način koji bi je mogao odvesti u san. Umesto toga telo joj se trzalo u nemirnoj iznurenosti usled emocionalnog sloma. Dok je zurila u tavanicu, koja je i dalje bila delimično prekrivena sjajnim zvezdama iz detinjstva, bila je naelektrisana i plačljiva poput narkomana u pokušaju odvikavanja.

Moram da pričam s mamom.

Arni joj je u kolima rekao da je Lusi tog jutra otišla na pešačenje, te da se neće vratiti pre kasnog popodneva. „S Aleksijom je.“

To ju je zateklo. „Kako to misliš? Aleksija je u Engleskoj.“

„Nije. Eno je s tvojom majkom.“

„Tata, na svim je vestima u Britaniji. Zbog ovog s Tedijem. Videla sam je na TV-u.“

„Da, vidi, sve što ti mogu reći jeste da je telefonirala tvojoj majci i rekla da mora s njom da porazgovara o nečemu važnom. Očito toliko važnom da se o tom nije moglo pričati telefonom. Sinoć je doputovala.“

To je umnogome komplikovalo planove. Kad se Samer bude suočavala s majkom, moraće da bude sama s njom. Reći će Aleksiji, naravno. Aleksija je imala pravo da zna za vezu svog sina i njene takozvane najbolje prijateljice. Međutim, nije bilo šanse da Samer kaže pred publikom išta od planiranog.

S druge strane, pomisao na čekanje do mraka bila je nepodnošljiva. Samer je već osećala napetost do tačke pucanja. Još šest sati i biće van sebe od besa.

Ne znajući šta drugo da radi, istuširala se, oprala zube i presvukla se u

laganiju i udobniju odeću: teksas šorts i džejms pers tanku pamučnu košulju.

„Tako si ljupka, mila.“ Arni joj se toplo osmehnuo kad je sišla u prizemlje. „Da kažem Lidiji da nam pripremi kasni ručak?“

„Ne, hvala, tata. Nisam gladna.“

„Kako to misliš, nisi gladna? Moraš da jedeš, Samer. Sigurna si da je sve u redu?“

„Dobro sam, tata. Malo mi je muka, to je sve.“

„Nisi valjda trudna?“

„Molim? Pobogu, tata, nisam! Kako bih uopšte mogla da budem?“

„Idi onda sedi napolju, a Lidija će ti doneti malo sira i voća. Možeš toliko da pojedeš.“

Protestovanje je očito bilo beskorisno. Samer pođe ka kuhinjskim vratima.

„O, usput, mama ti je ovo ostavila.“ Arni joj dade koverat dok je izlazila. „Rekla mi je da ti ga dam čim stigneš, ali sam zaboravio. Nemoj da joj kažeš, važi?“

„Šta je to?“

„Nemam pojma. Kad su koverte u pitanju, obično nalazim da se misterije rasvetle kad ih otvoriš.“

U normalnim okolnostima, Samer bi se tome nasmejala. Sada je ćutke uzela koverat i otišla.

Arni Mejer pomisli: *Nešto nije u redu s tom devojkom. Šta je, dodavola, danas spopalo žene u mojoj porodici?*

§

„Ustani.“

Lusi Mejer držala je uperen pištolj. Glas joj je opet postao normalan, blag i melodičan kakav je Aleksija dobro poznavala. Svi tragovi ranije histerije su nestali, zamenjeni jezivim mirom. Ona misli ozbiljno.

Aleksija ustade.

„Znaš, za nekoga toliko bistrog, nekog koje dospeo do vrha, znaš ponekad da budeš prokleta glupa.“

„To je verovatno tačno. Ja...“

„Umukni!“, naredi Lusi. „Ja pričam! Tamo!“ Trgnula je pištolj prema obodu litice. Aleksija je polako hodala u pokazanom pravcu dok joj Lusi ne reče da stane.

„Mislim da je tvoje upiranje prsta u Arnija najsmješnije od svega. Ne optužujem ga ni za šta.“ Lusi je savršeno oponašala Aleksijin akcenat. „To je naprosto urnebesno. Kao da si ti, TI, koja si ubila nedužno dete, u poziciji da ikoga okrivljuješ za nešto! Ti uobražena, nabeđena i licemerna kučko!“

Ti koja si ubila nedužno dete. Aleksiji je mozak ubrzano radio.

„Radi se o Nikolasu Hendemejeru.“

„Tako je“, reče Lusi jednostavno. „O Nikolasu Hendemejeru. Dečaku kog si ostavila da se udavi. Bio mi je brat.“

Samer utrča u kuću, i dalje držeći u ruci Lusino pismo.

„Kuda su otišle, tata?“

Arni je sekao hleb na trpezarijskom pultu. „Ko?“

„Mama!“ Samer je praktično vrištala. „Mama i Aleksija! Gde su? Moramo da ih nađemo, odmah! Smesta!“

„Smiri se, dušo.“ Arni joj spusti ruku na rame. „Ne znam tačno gde su. Negde na severu ostrva. Otkud sad ta panika?“

Samer mu predade Lusino pismo. Nakon nekoliko sekundi, nestade mu sve krvi iz lica.

„Isuse Hriste!“, prošaptao je. „Zovi policiju!“

Samer je već zvala.

„Ali... Tvoje devojčko prezime nije Hendemejer.“ Aleksija je progovorila ne razmišljajući. Iako beše isprepadana, preovladala je potreba da razume šta se događa i sazna istinu. „Glasilo je Miler.“

„Tako je. Vrlo dobro“, reče Lusi. Iskapivši vodu iz flaše, baci ambalažu na zemlju. „Bobi Miler bio mi je momak iz srednje. Venčali smo se s osamnaest. Brak je potrajao svega šest meseci, ali sam zadržala prezime. Hendemejer je prizivalo toliko tužnih uspomena. Užasnih, zapravo.“ Ponovo podiže pištolj, mašući prema Aleksiji cevkom kao ljutitom pesnicom. „Imaš li ideju, bilo kakvu ideju, šta ste uradili mojoj porodici? Ti i Bili Hamlin?“

Aleksija ne odgovori ništa. Pogled joj beše usredsređen na oružje.

„Niko je bio najumiljatije dete na svetu, tako mio, tako drag. Njegova smrt nas je sve slomila, ali mama...“ Lusine oči napuniše se suzama. „Mama se skrhalo. Nikad se nije povratila. Ubila se dve godine kasnije, na godišnjicu Nikove smrti. Jesi li znala to? Obesila se u štali Nikovim starim elastičnim konopcem za skakanje.“

Aleksija odmahnu glavom u nemom užasu. Setila se gospođe Hendemejer na Bilijevom suđenju. Rut. Kako je samo bila ponosna i otmjena u toj sudnici! Kako je bila lepa s onom zlatnosmeđom kosom i smeđim očima, toliko nalik na sinovljeve. Pokušala je da se seti Lusi iz tog vremena, ali joj nije uspevalo. Zaista je suđenju prisustvovala i sestra, devojka koja je držala majku za ruku. Ipak, Aleksija se nje uopšte nije sećala. Sada nije mogla da prizove njeno lice.

„Tata je umro godinu dana posle nje. Srce mu je prepuklo. Uzela si mi sve. I mislila si da ću tek tako sedeti i pustiti te da nestaneš, da otplešeš u suton i budeš srećna do kraja života, ne plativši za ono što si učinila? Naravno, decenijama, dugo nisam znala da si ti pravi krivac. Poput svih drugih, verovala sam da mi je Bili Hamlin ubio brata. Morala sam da ga kaznim.“

„Ali Bili je već bio kažnjen“, reče Aleksija. „Završio je u zatvoru.“

„Na petnaest godina? U udobnoj, bezbednoj ćeliji, s tri pristojna obroka

dnevno? Zezaš me? To nije kazna. To je smejurija.“ Nije bilo sumnje da iz Lusinih očiju seva mržnja. „Pomislila sam da ga upucam u glavu čim izađe iz zatvora.“ Glas joj je beše sasvim ravan. „Ipak, to bi bilo prebrzo i bezbolno. Znaš li koliko osobi treba da se utopi?“

Aleksija odmahnu glavom.

„Ne znaš? Prosečno? Pogađaj!“

„Ne znam.“

„Dvadeset dva minuta. To je dvadeset dva minuta čistog užasa kroz koji je siroti mali Niko prošao moleći i preklinjući da ga neko spase. Nema šanse da njegov ubica dobije čistu smrt. Morao je da pati, onako kako je patila moja porodica, kako sam ja patila. Morao je da sazna kako je to izgubiti sve koje voliš, izgubiti dete. Dakle...“ Slegnula je ramenima. „Morala sam da čekam. Da sačekam da se Bili Hamlin oženi, dobije dete, stvori posao. To kopile moralo je da izgradi život pre nego što počnem da ga rušim, onako kako je on srušio moj.“ *Osim što ga nije on uništio!* - pomisli Aleksija očajnički. *Ja sam. Jadni Bili te nikad nije pdvredio, kao ni tvoju porodicu. Nikad nije nikoga povredio. To sam bila ja!*

Lusi nastavi: „Posmatrala sam ga godinama pre nego što sam počela. U međuvremenu, život je tekao dalje. Arni i ja smo se venčali i rodila sam Samer. Kupili smo ovde imanje. Ali nikad nisam gubila Bilija Hamlina iz vida. Ni na dan, ni na čas. Kakogod. Mora da me je bog odozgo pogledao i pomagao mi, zato što sam u vreme kad su Bilija pustili otkrila da nisam jedina koja ga uhodi. Neki Englez po imenu Tedi de Vir takođe je njuškao oko njega. Privatni detektiv kog sam unajmila prvi mi je na to skrenuo pažnju. Da nije bilo toga“, osmehnula se, „nikad ne bih našla tebe. Nikad ne bih saznala istinu. I saznaćete istinu, i istina će vas osloboditi. Novi zavet, Jovan, osmo poglavlje.“ Aleksija uzdahnu. „Glas. Preteći telefonski pozivi. To si bila ti!“

Lusi se teatralno pokloni. „Konačno si došla na to. Sad, gde sam stala? O, da. Tedi. Kad sam doznala da je u poslu s privatnim kapitalom, našla sam način da udesim sastanak između njega i Arnija. Pomislila sam da će mi poslovna veza možda pomoći da razumem zašto je zainteresovan za Nikovog

ubicu. Ali nije, naravno. Nisam imala pojma i naposljetku sam odustala od pokušaja da shvatim. Ostatak uglavnom znaš. Arni i Tedi su se sprijateljili. Tedi je kupio kuću na Pilgrimu, a ti i ja smo se upoznale. Možeš to nazvati sudbinom.“ Koža ju je peckala od adrenalina. Bio je to stari osećaj, mešavina fizičkog straha - Lusin pištolj joj još beše uperen u glavu - i intelektualnog uzbuđenja.

Svaka reč koju joj je Lusi rekla podsećala je na delić mozaika koji naleže na mesto. Bolesnog mozaika. Zastrajućeg mozaika. No, zadovoljstvo zbog rešavanja nije se gubilo.

Sa svog položaja na rubu litice, Aleksija je jasnije videla kamenu stazu kako se spušta ka zalivu. Bila je strmija nego što je isprva mislila, i nesigurnija. Jedini mogući izlaz iz situacije značio bi vraćanje putem kojim su došle, kroz vresište. Međutim, morala bi da prođe pored Lusi i razoruža je pre nego što dobije priliku da puca. Nije bilo načina.

U klopci sam.

Čudno, ali Aleksija se opusti nakon tog saznanja. Izvesnost da će tu umreti, baš na tom mestu, ohrabрила ju je. Morala je da sazna istinu, čitavu istinu, pre nego što napusti ovaj svet.

„Dakle, ti si ta koja je izbacila Bilija iz posla?“

„Naravno. Bio je to tek početak.“

„A Arni o tome ništa nije znao?“

„Baš ništa. Ja sam glavni akcionar u HM kapitalu, a ne Arni. HM je, uzgred, skraćenica za Hendemejer. Bojim se da te tvoj mali pohod u istraživanje na internetu nije daleko odveo.“

Ne, nije.

Negde iza njih, u vresištu, pucnu grančica. Obe žene se slediše. Aleksija je razmatrala da vrisne upomoć, ali je znala da bi onda Lusi možda pucala. Nije se bojala same smrti koliko umiranja pre saznavanja istine, pre nego što Lusi završi priču.

„Silazi!“, prošapta Lusi, pokazujući pištoljem na pošljunčanu stazu.

„Previše je opasno“, uzvratila Aleksija šapatom. „Pašćemo.“

Lusi otpusti osigurač na oružju uz tih, ali čujan klik. „Silazi!“, ponovila je.

Aleksija je zamilela prema litici.

§

Policajac Brajan Salivan pročitao je pismo. Već je viđao poruke samoubica, ali ništa nalik ovome. Ako je makar i deo ispovesti Lusi Mejer istinit, bilo koji deo, policija na Martinim vinogradima nije s tim mogla da se nosi.

Rekao je Arniju Mejeru: „Trebamo pomoć. Helikopteri! Psi! Pozvaću Boston. Kažete da nemate predstavu gde su?“

Arni bespomoćno odmahnu glavom. Očito je još bio u šoku.

„Ipak, uputile su se nekud ka severu otoka?“

„Da. Lusi poznaje te staze kao svoj džep, ali tamo je pravi lavirint. Samer je već otišla da ih traži, ali nije mi se javila.“

Policajac Brajan Salivan izgledao je uznemireno. „Vaša kćer je sama krenula za njima?“

„Nisam mogao da je sprečim.“ Arni Mejer brižnu u plač.

§

Aleksija izgubi oslonac. Ubrzano je disala kad staza pod njenim stopalima počne da se kruti. Instinktivno se uhvatila za stenu s leve strane. Iza nje Lusi Mejer učini isto.

„Nastavi da se krećeš!“

Beše to nepotreban savet. Puteljak nad njima, onakav kakav je bio, već se obrušio i skoro sasvim nestao. Čak i kad bi Aleksija nekako savladala Lusi, više ne bi mogla da se popne uz hridinu. Kad naiđe plima, mali zaliv biće sasvim poplavljen. Jedini izlaz podrazumevao bi plivanje, ali su struje s

te strane ostrva bile smrtonosne.

Aleksija je nastojala da o tome ne razmišlja dok se spuštala niz strmi nagib. Pala je s poslednja tri metra na pesak i bolno iščašila članak. Ispustila je kratak i oštar vrisak.

„Budi tiha!“, prosikta Lusi. Skliznuvši za Aleksijom, zgodno se spustila na stopala, i dalje čvrsto držeći pištolj. Sada su se našle potpuno skrivene od pogleda, zavučene ispod nadvijene stene. Dok se Aleksija povlačila unazad, bolno žuljajući noge na pesku, Lusi je nastavila malopredašnji monolog.

„Do trenutka kad sam bila spremna da delujem protiv Bilija Hamlina, on je već bio razveden. Sam je razorio brak. Dakle, sledeći na redu bio je posao.“ Aleksija je sada stajala leđima uz greben, naslonjena na glatki kamen. Članak joj je pulsirao, ali je bol bio podnošljiv sve dok se nije pomerala. Usredsredila se na ono što je Lusi govorila.

„Smislila sam da krenem od malih stvari, a zatim da pređem na sve do čega je Biliju zaista stalo.“

„Poput Majla Bejtsa?“

„Poput Majla Bejtsa.“

„Dakle, stvarno si ubila Majla?“

„Nisam lično.“ Lusi se osmehnula. „Ja imam nešto više od pedeset kilograma. Majlo Bejts je bio veliki čovek, krupniji od Arnija. Ipak, da, organizovala sam njegovo ubistvo.“

Aleksija je imala utisak da sluša Tedija dok govori o ubistvu Endrua Bizlija. Činilo se da se Lusi nimalo ne kaje.

„Ali Majlo Bejts je bio potpuno nevin“, reče Aleksija. „Imao je sopstvenu porodicu. Ženu i troje dece.“

„NEMOJ DA SI SE USUDILA DA MI PRIDIKUJEŠ!“, zagrme Lusi. „Nijedan prijatelj Bilija Hamlina nije nevin. Bejts je znao da je osuđivan. Znao je šta je to kopile uradilo. A opet je s njim ušao u posao.“ Nekoliko puta je duboko udahнула, očito da povratu pribranost. „Smrt Majla Bejtsa bila je isplanirana. Zapravo je bila vrlo laka. Čak i kasnije kidnapovanje Bilija

i prikazivanj e trake sa snimkom onog što smo uradili njegovom prijatelju... Hamlin je dotle već bio paranoičan. Nekoliko telefonskih poziva, malo pritiska na njegov posao, eto, samo toliko je trebalo. Do momenta kad je ispričao pandurima šta smo uradili Majlu, niko mu nije verovao ni reč.“

To je izgovorila s ponosom.

Aleksija pomisli: *Ti si luda. Potpuno umobolna.*

„Šta je s Dženifer Hamlin? Pretpostavljam da si i nju ubila?“

„Dolazim na to“, uzvratila Lusi. „Zaista moraš da se naučiš strpljenju, Toni.“ Aleksija ustuknu. Čak i sada je mrzela obraćanje tim imenom.

„Dakle, Hamlin je izgubio ženu. Izgubio je posao. I izgubio jedinog pravog prijatelja. Ipak, moralo je da postoji još nešto. Nekoliko godina ranije proverila sam njegovu matičnu porodicu, ali svi su bili mrtvi. Otac mu je preminuo ubrzo nakon suđenja, a nije imao ni majku ni braću ni sestre. Naravno, bilo je tu njegovo dete, Dženifer. No, želela sam da njena smrt bude veliko finale, poslednje zbog čega će kućkin sin patiti pre nego što i sam umre. Još joj nije bilo vreme. Bio mi je potreban neko drugi.“

Aleksija je polako shvatala kuda to vodi.

„Čula sam glasine o toj ženi“, reče Lusi. „O nekome kog je Bili voleo u mladosti, i očito neuzvraćeno i tajno voleo i dalje. Dotad je već prilično pio i imao običaj da govori o njoj - o tebi, Toni - u barovima i bilijarskim klubovima, svakome ko bi ga slušao. Neodređeno sam se sećala prezimena sa suđenja. Džileti. Ipak, sve dok nisam nabasala na jednu staru fotografiju, nisam sabrala dva i dva. Pa, možeš da zamisliš moje zaprepašćenje. Moju užasnutost. Ti, moja komšinica, verovatno najbliskija prijateljica na svetu. Ti i Hamlin ste bili ljubavnici! Ti si bila tamo kad je Niko umro! Tada sam napokon otkrila zašto je Tedi godinama pratio Bilija, baš kao što sam ga pratila i ja. Bilo je to zbog tebe. U tom času sam bila razapeta, priznajem. Bili je otišao u Englesku da te nađe. Pretpostavljam, s željom da te upozori. Možda je naslutio da si sledeća na redu, ne znam. Međutim, istini za volju, tad još nisam odlučila.“ „Šta to?“, upita Aleksija.

„Da li da te ubijem ili ne. O, malo sam te zaplašila. Telefonskim

pozivima, mada su oni mnogo jače delovali na Bilija... i nalaženjem nekoga ko će se postarati za onog užasnog pacovčića od psa koji je svuda pratio Tedija. Kako se zvao?“ „Deni.“ Aleksiju obuze mučnina.

„Međutim, iskreno, nisam znala imam li srca da te ubijem. Problem je bio u tome što si mi se sviđala. Čak sam te volela. Deca su nam odrasla zajedno. Bila si mi kao sestra. I bilo je teško.“

Traži li moje razumevanje?

„No, Bog mi je još jednom otvorio oči. Doveo mi te je, ovde, na ovo ostrvo, i ti si mi ispričala, u lice mi rekla da si sve vreme to bila ti. Ti si dopustila da mi se brat utopi! Bili Hamlin, čovek čijem sam uništenju posvetila čitav život, bio je tek saučesnik. Dopuna.“ Lusi odmahnu glavom s gnušanjem. „Možeš li da zamisliš taj osećaj, Toni? Samo da zamisliš? Delila sam večere s tobom. Smejala se s tobom. Plakala s tobom.“

„Zastrašivala me“, reče Aleksija ljutito. „Ubila mi psa.“ Lusino preterano i sladunjavo samosažaljenje nije se moglo trpeti, poput davljenja u buretu slatke pavlake. „Smrt tvog brata bila je nesrećan slučaj. Nesreća!“

„Ne! To je bilo ubistvo. Sud je tako rekao.“

„Sud? Misliš na sud koji je okrivio pogrešnog čoveka?“, naruga se Aleksija. „Šta je, dođavola, taj sud znao o istini? Želeli su žrtvenog jarca i Bili Hamlin im ga je obezbedio. Bila sam tamo kad je Nikolas umro, Lusi. Ne moram da nagađam šta se dogodilo. Znam. Bila je nesreća i to je činjenica!“

„Zaveži!“, naredi Lusi. Prišavši Aleksiji, snažno ju je šutnula u članak. Teška planinarska cokula naciljala je bolno mesto poput navođene rakete. Aleksija kriknu u agoniji. „Ti ne govoriš, čuješ li me? Ti NE govoriš! Ti slušaš! Sada nisi u Parlamentu. Niko te više pažljivo ne sluša. Štaviše, nema više nikoga koga je briga jesi li živa ili mrtva. Sada ja pričam!“

Bol u nozi bio je mučan. Aleksija nije imala ni toliko snage da klimne glavom. Umesto toga, tiho cvileći, pustila je da je preplavi Lusino sumanuto brbljanje.

„Posle toga sam znala da moram da te ubijem. Naravno, na kraju me

zamalo onaj taksista Drejk nije pretekao! Zamisli da je uspeo? Ipak, Bog nije dopustio da se to desi. Poštediti te je tako čiste i bezbolne smrti. Čuvao te je za mene. Znao je da najpre moraš da patiš, baš kao što je patio i Bili. Što nije bilo lako, uz tvoj položaj i slično.“ Ispljunula je tu reč zajedljivo. „Neko vreme sam se pitala jesam li pogrešila što sam toliko godina progonila Bilija Hamlina. Onda sam zaključila da nisam. Bili Hamlin je lagao za tebe. Štitio te je. Znao je da si odgovorna za Nikovu smrt i učinio sve što je mogao da ti pomogne u izbegavanju pravde. Tako ste sada oboje morali da patite podjednako. Bili je morao da sazna kako je to kad izgubiš dete. Isto se odnosilo i na tebe.“ „Majki.“ Aleksija je s nežnošću izustila njegovo ime.

„O, da, Majki.“ Lusi odmahnu rukom, kao da je tema nevažna. „Preživio je, nažalost. Iako pokušavam da se utešim saznanjem da je isto što i mrtav. Možda je, na neki način, to i bolnije“, razmišljala je.

Aleksija oseti navalu mržnje, toliko snažnu da se njome mogla ugušiti. „Moje najveće razočaranje nije uzrokovano time što je tvoj bezvredni sin preživio“, produži Lusi, „već što Bili Hamlin nije dočekao da vidi kako njegovo umire. Posle decenija strpljivog posmatranja i čekanja, kupovanja vremena, ukradena mi je šansa da Biliju nanese najveći gubitak. Neki narkić u Londonu zabo mu je nož u srce i pružio mu savršenu laku smrt.“

Lusi ogorčeno pretrese glavom. Zlo koje je bljuvalo iz njenih usta ostavljalo je bez daha.

„To sam jedva podnela.“

„Kladim se“, reče Aleksija kroz stisnute zube. Bol u članku postao je nepodnošljiv. „Ali si ionako ubila Dženifer Hamlin. Čisto zabave radi. Potpuno nevinu mladu ženu.“

„Zar me ne slušaš?“, kriknu Lusi. „To kopile nije dočekalo da vidi kćerkinu smrt, njeno mučenje, onako kako se moja majka patila zbog Nika. Već je izbegao toliko pravde. Oboje ste. Morala sam da ispravim stvari. Oko za oko... to je Bog želeo. Smrt jednog deteta zahteva smrt drugog.“

Aleksija uvide da su njeni pokušaji da urazumi Lusi besmisleni. Sada je to shvatala. Godinama je tuga pažljivo negovana dok se nije preobrazila u

mržnju, zatim u gnev, i naposljetku u psihozu. Pa ipak, Aleksija neće dozvoliti Lusi da okonča i njen život bez uzvraćanja. Lusi treba makar malo da pati zbog onog što je uradila Majklu i svim ostalim žrtvama.

„Pričaš o istini“, reče Aleksija. „Međutim, još je ne znaš. Posle svih tih godina posmatranja i čekanja, toliko si propustila! Jadno.“

Lusi je stisnula kapke. „Šta hoćeš da kažeš?“

„Bilija Hamlina nije ubio neki narkić.“

„Da, jeste. Tako piše u policijskom izveštaju. Izbo ga je zavisnik u potrazi za gotovinom.“

„Gluposti“, naruga se Aleksija. „Policija nije imala blagu predstavu ko je to uradio. I dalje ne znaju. Ali ja znam. To je bio Tedi!“

Izraz potpune zbunjenosti prelete preko lica Lusi Mejer.

„Nije. To je nemoguće.“

„Naravno da je moguće. To je činjenica.“ Aleksija je uživala u pogoršavanju situacije. „Priznao mi je u četiri oka, nakon što su ga optužili da je ubio Endrua Bizlija. Uradio je to da me zaštiti, da zaštiti našu porodicu. Tedi je mislio da Bili pokušava da me učeni, razumeš. Sve vreme je znao istinu i oprostio mi je. Dakle, posle svih godina čekanja, Tedi te je potpuno porazio!“

„Umukni!“, viknu Lusi. „Ne verujem ti.“

Aleksija se osmehnu. „Da, veruješ mi.“

„Više nije ni važno. Koga se tiče? Hamlin je mrtav, kćerka mu je mrtva. A i ti ćeš im se uskoro pridružiti.“ Posegnuvši u ruksak, Lusi izvadi lisice. „Klekni na kolena.“

Aleksija odmahnu glavom.

„UČINI TO!“ Lusi pritisnu cev pištolja uz Aleksijinu slepoočnicu. Aleksija mirno reče: „Ne mogu, Lusi. Članak. Ne mogu da se pomerim.“ „Lepo“, puče Lusi. Podigavši levu nogu, snažno je zgazila Aleksijin nožni zglob. Poslednje što je Aleksija čula behu njeni sopstveni krici dok su kosti pucale. Onda sve postade crno.

§

Samer ie zastala i osluškivala, nepomična i uzbunjena poput jelena u šumi.

Je li to galeb zakričao? Ili se radi o ljudskom kriku?

Ukočila se, nadajući se i moleći da to opet čuje. No, vladala je tišina. Nekada je šetala tim stazama s majkom, ali nije otkad je izašla iz puberteta. Bile su više nalik lavirintu nego što se sećala, a vrelina pomešana s njenom vlastitom iscrpljenošću i panikom otežavala je usredsređivanje.

Pokušala je da ne misli na majčino pismo. Delimično poruka samoubice, a delimično ispovest, ono je predstavljalo rasplinuto brbljanje istinski konfuznog i poremećenog uma. Ton se nekontrolisano menjao. O Majklu je pisala činjenično, bez emocija - Znam da će te to povrediti, mila, ali bojim se da je tako moralo - a jezivi biblijski citati, koji su prožimali tekst, pokazivali su Lusinu potpunu psihotičnost. Bolesna je, pomislila je Samer. Potrebna joj je pomoć. Ipak, ništa nije moglo da opravda niti prikrije gole činjenice o onome što je majka uradila, i šta je tek smerala.

Moram da je nađem. Moram.

Ako ugleda policiju, uspaničiće se.

Samer je sada bila blizu okeana i čula ritmičko razbijanje valova o litice. Pucketanje pod stopalima natera je da zastane. Savila se i podigla praznu plastičnu flašu za vodu. Nantaket springs, brend koji je majka kupovala. „Mama!“, povikala je u vetar.

Ništa.

„Mama, ja sam, Samer. Čuješ li me?“

Međutim, reči se izgubiše. Nije ih progutao vetar niti plima, već jedan drugi zvuk.

Buka koja je dolazila odozgo.

§

Lusi Mejer podiže pogled.

Helikopter. Samo mi on još fali.

Verovatno je to bila samo obalska straža na rutinskom letu. Ali opet, Samer je dosad pročitala pismo. Nije smela da rizikuje.

Aleksija je još bila u nesvesti. Povukavši joj ruke unazad i stavivši joj lisice, Lusi je povuče pod ispust hridi. Bila je toliko krhka i pothranjena da je imala utisak kako vuče krpenu lutku. Tu ih nijedan helikopter neće videti. Ipak, nisu se mogle skrivati zauvek. Plima je već nadolazila. Za jedan sat uvala će biti potpuno potopljena.

„Budi se, prokleta da si!“ Lusi je drmusala Aleksiju za ramena. Usne joj se jedva primetno pokrenuše, tek malo jače od drhtaja, ali i to beše dovoljno. Lusi oseti plimu olakšanja.

Dolazi k sebi.

§

Arni Mejer prozbori u mikrofon:

„Vidite li nešto?“

Policijski izviđač odmahnu glavom. „Još ne.“

„Možete li zamoliti pilota da se spusti niže?“

„Ne baš. Moramo biti oprezni. Ovde vetrovi znaju da budu promenljivi, a litice nisu šala.“

„Da, ali moja kći...“

Policajac ispruži ruku i spusti je na Arnijevo rame. „Ako je ovde, gospodine, naći ćemo je. Dag, spusti nas malo, hoćeš?“

Obrušiše se nadole, tik iznad talasa.

Četrdeset prvo poglavlje

Aleksija se probudila i shvatila da su joj noge pod vodom. Osetila je trenutnu šlepu paniku - gde se nalazim? Onda bol u članku ožive, projurivši kroz nju poput munje, i pamćenje joj se vrati.

Lusi.

Uvala.

Pištolj.

„Želim da se vratiš u taj dan.“

Lusin glas dopirao je otpozadi. Sigurno je još pod zaklonom hridi. Aleksiju je odvušla napred u talase i postavila je na kolena, poput zatvorenika pred pogubljenje.

„Bilo je vrelo leto u Mejnu. Bili ste tamo na plaži, ti, Bili i deca. Odmah nakon ručka.“

Užas se polako uvukao u Aleksijino srce kad joj je sinulo šta se dešava.

Pravi rekonstrukciju bratovljeve smrti.

Neće me upucati.

Udaviće me.

Pokušala je da se pomeri, da se otkotrlja, bilo šta, ali ju je nešto čvrsto držalo. Lusi je prikačila nekakve tegove za njene lisice, ukotvivši je u mestu.

„Sada razmišljaj o deci“, govorila je Lusi. „Pokušaj da zamisliš njihova lica. Vidiš li mog brata? Sećaš li ga se?“

Da li ga se sećam? Njegovo lice me proganja celog života. Svakog dana. Svake noći. Pokušala sam da se zavaravam da sam nastavila dalje, prevazišla prošlost. No, Nikolas je uvek bio tu. Uvek.

„Šta radi?“

„Igra se.“ Suze su se kotrljale niz Aleksijine obraze.

„Čega?“

„Ne znam.“

„RECI MI!“

„Šuge, mislim, nisam sigurna. Trčao je naokolo po pesku. Bio je srećan.“
„Dobro! Vrlo dobro“, hrabrila ju je Lusi. „Nastavi. Šta se potom desilo?“ „Ne znam“, zajeca Aleksija. Nivo vode je rastao. Sada joj je dopirala do struka i bila hladna poput groba.

„Naravno da znaš! Nemoj me lagati. Pucaću ti u jedan prst za drugim, baš kao i Dženi Hamlin. Šta se desilo?“

Aleksija zatvori oči. „Izgubila sam ga iz vida. Bili je izigravao budalu, zaranjao za biserima. Zaronio je i nije izronio i mislila sam...“

„Briga me za Bilija Hamlina!“, vrisnu Lusi. „Pričaj mi o Niku. Šta se desilo mom bratu?“

„Ne znam šta se desilo!“, viknu Aleksija zauzvrat. „Bio je u vodi, u plićaku, igrao se. Bio je s ostalima. Kad sam se okrenula, nestao je.“

„NE! To nije dovoljno dobro. Sigurno si nešto videla.“

„Isuse, Lusi, da sam videla, zar ne misliš da bih nešto preduzela? Zar ne misliš da bih pokušala da ga spasem?“

Aleksiju uplaši očaj u sopstvenom glasu. Nije se plašila smrti. Međutim, davljenje je oduvek bila njena najgora noćna mora. Da bespomoćno sedi dok se voda oko nje podiže, usisava je u sebe, da se bori za dah dok joj ispunjava pluća, guši je, polako ostavlja mozak bez kiseonika... Proživela je tu stravu toliko puta u snovima, tako da je mislila kako razume mučenje Nikolasa Hendemejera. Da se na neki način za to iskupila. Ali sada je shvatala da ništa ne zna. Stvarnost, tu u talasima, dok je bila prikovana poput zarobljene životinje, bila je daleko, daleko gora nego njene najjezivije predstave.

„Ti? Da pokušaš da ga spaseš?“, Lusi se nasmeja. „Sve za šta si marila bila si ti sama. Nisi imala jednu jedinu nesebičnu koščicu u telu. Ni tada, kad

si bila obična stara Toni Džileti. Nemaš je ni sada, kao gospođa veličanstvena i moćna De Vir. Ti, ti i Hamlin, dopustili ste da Niko umre!“

Voda je Aleksiji doprla do ramena.

„To nije istina. Nisi bila tamo, Lusi. Ne znaš šta se desilo. Volela sam tvog brata. Bio je drag dečko.“

Lusi ispusti urlik, više životinjski nego ljudski. Stavila je ruke na uši. „Da se nisi usudila! Da se nisi usudila da kažeš da si ga volela.“

„Istina je!“, izlete Aleksiji. „Oduvek je bio moj omiljeni. Imao je običaj da mi piše male čestitke.“

Pre nego što je stigla još nešto da kaže, Lusi je dotrčala do nje, urličući u najčistijem besu. Zgrabivši je otpozadi, gurnula joj je glavu pod talase.

Posle trenutnog oštrog užasa, Aleksija prestade da se bori.

To je bilo to. To je bio kraj.

Pod površinom, sve beše mračno i tiho i mirno. Tu nije bilo Lusi, niti vikanja, niti ludila, niti bola. Aleksiji se vratila malopredašnja smirenost. Dopustila je sebi da omlitavi, i svaki njen mišić predao se hladnom zagrljaju smrti.

Nemam čega da se bojim.

Sve se usporilo. Ne beše svesna ničega sem jedva čujnog damaranja sopstvenog pulsa. Jedan po jedan, ljudi koje je volela izlazili su joj pred oči.

Majki, ponovo zdrav, osmehuje se i smeje, ključa od života, mladosti i obećanja.

Roksi, hoda prema njoj, a ruke su joj raširene u ljubavi i opraštanju.

Tedi, onakav kakav je bio u mladosti. Zabavan, ljubazan, skroman, neodoljiv.

Bili Hamlin, mlad, snažan i osmehnut na mejnskoj plaži.

Aleksija počne da se moli. Dozvoli Majklu da počiva u miru. Dozvoli Roksi da oprostí ocu. Ipak, za sebe nije ništa tražila.

Kako je samo bila arogantna da misli kako išta kontroliše! Da veruje da

može pobeći od sudbine.

Lusi je imala pravo u vezi s jednim: smrt Nikolasa Hendemejera jesfe zasluživala žrtvu. No, ta žrtva trebalo je da bude Aleksijina. Celog života okean ju je prizivao, vraćao je nazad, zahtevao da vrati i plati šta duguje: život za život, dušu za dušu. Krug se konačno zatvarao.

Bilo je vreme.

§

„Šta je ono?“

Pilot je pokazivao kroz staklo.

Arni Mejer i nadzorni oficir pratili su njegov prst.

„Šta?“, upita Arni. „Ništa ne vidim.“

„Pod stenom“, objasni pilot. „Upravo smo nadleteli. Okrenuću helikopter. Mislim da sam video...“

„Osobe.“ Nadzorni oficir spusti teleskopski durbin s okularom. „Nema sumnje, uz liniju vode. Mora da su one.“

„Ja ne vidim ništa“, kaza Arni očajno dok je helikopter naglo skretao udesno, spuštajući se nisko nad okean poput ptice u potrazi za ribom. „Gde? Je li Samer s njima? Šta ste videli?“

Nadzorni oficir ga je ignorisao. „Obalska stražo!“ Uzviknuo je koordinate u radio. „Potrebna nam je hitna asistencija. Dve žene. Uh. Ne, ne možemo odavde da pridemo.“

„Kako to mislite ne možete odavde da se spustite?“ Arni Mejer oseti kako mu se panika penje kroz vene poput zmijskog otrova. „Nailazi plima. Podaviće se!“

Nadzorni oficir pogleda ga pravo u oči.

„Ne možemo da pridemo bliže, a da ne udarimo u liticu.“

„Ali moramo nešto da preduzmemo!“

„Slupaćemo se, gospodine Mejere. Ne možemo da dopremo do njih. Žao

mi je.“

§

Žao mi je.

Aleksija de Vir i dalje se molila.

Molim te, oprosti mi. Za Nikolasa. Za Bilija. Za svu patnju koju sam prouzrokovala.

Lusi Mejer pustila ju je nekoliko minuta ranije, pa se uspenjala na mali ispust s prednje strane grebena, kako bi posmatrala njenu laganu smrt. Kad je udahнула vazduh, stenjući od bola dok joj je kiseonik nadirao u pluća, prvi put joj je sinulo da će i Lusi takođe umreti. Talasi će zahtevati i nju, samo nekoliko minuta pošto Aleksijin život iz nje isteče.

Sigurno je to znala kad me je dovela ovamo. Ona ne mari za umiranje ništa više od mene. Ona to želi. Mir. Sve dok može da posvedoči mom kažnjavanju. Sve što želi jeste zatvaranje kruga. Toliko smo slične, na kraju, Lusi i ja.

Buka joj odvuče pažnju. Isprva je pomislila da uobražava nisko brujanje, poput zujanja pčele. No, zvuk je postajao sve glasniji, nadjačavši čak i lomljenje talasa nalik cimbalu. Aleksija zabaci glavu unazad i podiže pogled.

Helikopter! Spasenje!

Pre toga nije osećala strah. Kad je pomislila da je smrt neizbežna, mogla je da je prihvati, da stvori mir. Ali kad se ukazala šansa da živi, da se spase, adrenalin i očaj pokuljaše još jednom kroz njeno telo.

Želim da živim!

U tom trenutku samo joj je još lice bilo iznad linije vode. Instinktivno je pokušala da mahne rukama i prizove pomoć, ali je imala lisice i opterećenje ispod valova. Zaplaka.

„Ovde sam!“, povika uzaludno u nebo. „Ovde sam! Molim vas, pomozite mi!“

Helikopter je nekoliko sekundi kružio tačno iznad nje, tako blizu, a ipak

tako mučno van domašaja. Aleksija je s naporom uperila pogled u nebo, tražeći lestvice ili konopac. Umesto toga, bez upozorenja, helikopter se okrenu i nestade u plavetnilu.

„NE!“, vrisnula je. Više nije bilo sumnje u užas koji ju je zadesio. „Ne, molim vas! Ne ostavljajte me!“

Sa svog nadmoćnog položaja na uzdignutom ispustu, Lusi Mejer se smešila.

Ovo je za tebe, Niko, mili moj.

Uskoro će ponovo biti zajedno.

§

Samer ukopa nokte u stenu koja se drobila dok se spuštala stazom.

Tu su. Moraju biti tu.

Put koji je vodio nadole ka uvali beše strmiji nego što je pamtila, a plima je bila toliko visoka da više uopšte nije videla plažu s vrha litice. No, flaša vode bila je dokaz. Tako duboko u močvari postojalo je samo jedno mesto na koje je majka mogla da ode.

A onda iznenada, nalik na dve siluete u snu, ugleda njih dve. Obišavši krivinu gde se staza vraćala nagore, Samer ugleda majku gde čuči na ispustu iznad srebrnog peska obale. Uopšte ne bi primetila Aleksiju da nije pratila Lusin pogled do tačke na oko šest metara ispred nje. Tamo u vodi, usamljena ljudska glava poskakivala je poput bove.

„Mama!“

Lusi se okrenu. „Gubi se odavde!“, viknu na Samer. *Kako nas je, za ime boga, pronašla tako brzo?* „Penji se uz liticu. Previše je opasno.“

„Ne bez tebe.“

„Rekla sam ti da se vratiš!“ Lusi podiže pištolj.

Samer razrogači oči u šoku. *Ne bi pucala, zar ne? Ne u rođenu kćer.* „Vraćaj se!“, povika Lusi ponovo.

Samer je oklevala. Dok se premišljala, peščana stena odroni se pod njom.

§

Arni Mejer je prvi izašao iz helikoptera.

Strгнуvši slušalice i ignorišući povike dvojice policajaca, jurnuo je u vresište, napola pognut, opasno blizu sečivima propelera koja su se još okretala.

„Stani, idiote!“, dreknu za njim nadzorni oficir. Ali Arni nastavi da slepo trči prema ivici hridine.

Začuo je ženski vrisak, a zatim još jedan.

Dragi bože! Ne daj da zakasnim.

§

Lusi je prestravljeno gledala kako joj kćerka pada, vrišteći, dok su joj ruke i noge nekontrolisano mlatarale, poput marionete čiji su konci presečeni. Samer je tresnula na otvoreni ispust na oko pola puta do vertikalne strane litice. Glavom je udarila o tlo uz mučni tup zvuk. Krici prestaše.

Lusi pogleda prema moru. Aleksija je sada bila skoro sasvim potopljena. Okrenula se ka kćerci koja je ležala opružena i beživotna na ispustu.

Ovo nije u redu! Nije trebalo ovako da ispadne.

Želela je da gleda utopljenje Nikovog ubice. Toliko je čekala taj trenutak. Čitav život. Ipak, šta ako je Samer još živa? Šta ako je njenoj bebici potrebna pomoć, očajnički, a ona stoji u blizini i ne preduzima ništa? Iracionalno, Lusi preplavi bes. Zastoje Samer morala da dođe? Zašto je morala sve da upropasti?

„Policija!“

Lusi podiže pogled. Trojica muškaraca nalazila su se na početku staze. Jedan je izvadio pištolj i uperio ga u nju. Drugi se verao ispustom prema Samer. Lusi se pobliže zagleda. *O, bože moj, je li to Arni?*

„Bacite oružje i podignite ruke iznad glave.“

Lusi je zanemarila ova uputstva, pa umesto toga obratila pažnju na trećeg čoveka. Spuštajući se užetom niz stranu litice, s pojasom za spasavanje privezanim za pojas, očito se uputio prema Aleksiji.

„Gospođo, rekao sam da bacite oružje!“

Lusi sklopi oči i jače stisnu pištolj. Bilo joj je teško da se usredsredi.

Čovek na vrhu grebena i dalje je vikao. „Bacite ga odmah ili ću pucati!“

Zašto ne učuti? Ne mogu da mislim uz svu tu buku.

S leve strane videla je da se Samer uspravlja u sedeći položaj. Arni je uspeo da stigne do nje. Sada ju je pridržavao i govorio joj.

To je dobro. Imaju jedno drugo.

Ispod nje, policajac je sišao na tlo i otkopčavao bezbednosno uže. Lusi je gledala kako zaranja. Aleksiji se sada videlo još samo teme, ali je trebalo mnogo vremena da se čovek udavi. Verovatno je još živa. Ako je iznese na obalu i povrati je dovoljno brzo...

Tada je Lusi shvatila šta mora da uradi.

Pažljivo naciljavši, ispalila je jedan hitac direktno u Aleksijinu lobanju.

Arni Mejer kriknu.

„Lusi! Ne!“

Prekasno. Gotovo je.

Okrenuvši lice ka Arniju, Lusi posla poljubac njemu i kćerki. Zatim, pre nego što je policajac na vrhu litice uspeo da reaguje, gurnula je cev pištolja u usta i povukla okidač.

Dole na obali, talasi koji su blago pljuskali zadržase miran, bezvremen ritam.

Samo što su sada bili crveni od krvi.

Četrdeset drugo poglavlje

ENGLESKA, GODINU DANA KASNIJE

Roksi de Vir gledala je kroz prozor voza, udubljena u razmišljanje.

Trasa je bila prelepa. Spori voz iz zapadnog Saseksa za London prevozio je putnike kroz šume zastrte divljim zumbulima, pokraj lepih kućica od kvarca i impresivnih kamenih dvoraca, preko reka pa duboko u doline oivičene raskošnim zelenim pašnjacima, najbogatijim i najplodnijim u Engleskoj. Znaci proleća bili su svuda, u procvatom drveću jabuka i trešanja, žalobnom blejanju tek rođene jagnjadi u potrazi za majkama, u ostrim, svežim povetarcima iz Francuske što su jačali preko kanala.

Roksi de Vir pomisli: *Ovo je takav dan da se čovek oseti srećnim stoje živ.* A Roksi je zaista bila srećna, iako sreća beše prebojena tugom i žaljenjem za svim što je izgubljeno. Sada je imala samo jednog roditelja. Na svetu joj je ostala jedna osoba s kojom može da deli uspomene na detinjstvo. Da se seća srećnijih dana. Da plače nad onim tužnim.

Podeljena sreća, podeljen bol, podeljeno kajanje. To nije bio najjednostavniji temelj za ponovno građenje odnosa. No, bilo je sve što je Roksi de Vir imala. To i dva dana mesečno za posete. Suprotno uvreženom verovanju, zatvori njenog veličanstva nisu bili luksuzni. Živeti tamo nije podrazumevalo neograničene sate za posetu i šetnje dvorištem. Prazna soba, koja se oseća na sredstva za dezinfekciju i očaj, puna stolova sa zatvorenica s jedne i posetiocima s druge strane. To će biti pozornica za sve njihove susrete od sada pa do...

Ne. Ne smem da razmišljam o tome.

Roksi natera sebe da ne misli o budućnosti.

Ako su je protekle godine nečemu naučile, onda je to bilo da se sve može desiti. Živi za danas. Voli za danas. Opraštaj za danas.

Nežno je u sebi ponavljala tu mantru dok je voz kloparao dalje.

Najgore u vezi sa zatvorskim životom bila je dosada. Monotonija svakoga dana, prekinuta jedino zvonima i obrocima, izdvojena na komade vremena - rad, odmor, vežbanje, počinak - koji kao da nisu imali nikakve veze sa stvarnošću, s ritmovima spoljnog sveta.

Jedini način da se takav život učini podnošljivim podrazumevao je potpuno odvajanje od prethodnog života. Čovek je morao zaboraviti ko je bio napolju, i prihvatiti taj novi svet u celosti i bez pitanja.

Zatvorenik 5067 postao je vičan takvoj otuđenosti. Naravno, nošenje poznatog imena otežavalo je situaciju. Ostali zatvorenici bili su manje voljni da odlože prošlost, da zaborave ko je zatvorenik 5067 zaista bio, ko je taj zatočenik. Sećali su se zašto je zatvorenik 5067 tu, zašto uprkos aristokratskom imenu i političkim vezama provodi vreme s narko-dilerima i ubicama i obavlja fizičke poslove baš kao i svi ostali.

Nije bilo nasilja. Ali ni zbližavanja. Barem ne još. Ipak, zatvorenik 5067 nikada neće biti prihvaćen u zatvorsko društvo. Živeo je usamljenički. Pa opet, to je bio deo kazne, zar ne? Deo onog što zaslužujem. Roksine posete bile su, na neki način, osiguravajuće uže, ali su takođe bile bolni i nemilosrdni podsetnik na sve što je zatvor oduzimao.

Čekajući u sobi za posete dok su pristizale porodice i prijatelji zatočenika, zatvorenik 5067 ostajao je bez daha u svojim predviđanjima i nagađanjima. Što ako ne dođe? Šta ako se nešto dogodilo pa se predomislila? Ali ne, evo je! Roksi se osmehivala dok je manevrisala invalidskim kolicima između stolova, pravi poslovični zrak sunca.

Moja kćerka. Moja draga kćerka. Bože, blagoslovi je što je u svom srcu našla snage da oprost.

Roksi raširi ruke, puna ljubavi.

„Zdravo, majko.“ Sijala je. „Tako je dobro videti te.“

Četrdeset treće poglavlje

Kada se čitava priča o prošlom životu Aleksije de Vir pojavila u britanskoj štampi, izazvala je najveći politički skandal još od afere Profjumo¹⁸ iz šezdesetih godina prošlog veka. Politika nije mogla biti prljavija niti razvratnija od toga. Pucnjava na američkoj plaži, ubistvo, krivokletstvo, tajni identitet i niz leševa kilometar dugačak. Čitava afera predstavljala je vlažni san urednika iz Flit strita.

Naravno, za one koji su u nju zaista bili upleteni, stvarnost beše i tragičnija i prozaičnija. Aleksija de Vir smatrala se srećnom. Srećnom što je živa, hitac Lusi Mejer na plaži jedva da ju je okrznuo po ramenu, a policijski spasilački tim izvukao ju je iz vode i dao joj disanje usta na usta pre nego što je nastupilo trajno oštećenje mozga. Samo neki minut kasnije, neku sekundu kasnije, i sve je moglo biti gotovo. Aleksija je nastojala da o tome ne razmišlja.

Imala je sreće i s drugih aspekata. Najpre, potpuno se pomirila s Roksi i s dragim Tedijem pre nego što je umro. (Tedi de Vir doživeo je srčani udar u zatvorskoj ćeliji, iste sedmice kad je u Americi održano Aleksijino saslušanje o izručenju.) Štaviše, imala je sreće što tu, u britanskom a ne američkom zatvoru, konačno okajava grehe iz prošlosti. Možda će sada, napokon, njeni dugovi prema bogovima biti otplaćeni. Kad konačno izađe iz ženskog zatvora Holovej, biće slobodna žena, i to ne samo bukvalno.

Onaj strahotni dan na plaži na Martinim vinogradima za Aleksiju je pro meti io sve. Nije bilo važno da li ju je spasio Bog ili sudbina, ili nasumična sreća, jedino je bila važna činjenica da jeste spasena. Čvrsto je verovala da je s razlogom živa. A razlog je, naposljetku, bio jasan.

Morala je da kaže istinu. Da svedoči.

Više nije moglo biti tajni.

Iz bolničkog kreveta u Bostonu, Aleksija je sve ispričala policiji. Priznala je svoj nemar u slučaju smrti Nikolasa Hendemejera, pre mnogo godina i

dopuštanje da Bili Hamlin ode u zatvor umesto nje. Propisi koji se odnose na to da se za isto krivično delo ne može odgovarati dvaput značili su da je prekasno suditi joj za ubistvo iz nehata. Na kraju je dobila šest godina zatvora za krivokletstvo i ometanje sprovođenja pravde.

Takođe je rekla vlastima da je Tedi odgovoran za ubistvo Bilija Hamlina. Čuvala je tajnu do tada, ali je cela istina morala da se istera na čistac. Tedi je svakako služio doživotnu zatvorsku kaznu, a Aleksija je barem toliko dugovala sirotom Biliju.

Tedi je to dobro podneo, napisavši Aleksiji tipično ljubazno i zabavno pismo iz zatvorske ćelije. *Najgori deo u vezi s tim jeste što ću morati da se vratim u sudnicu i suočim se opet sa svim tim jezivim reporterima. Rado bih potpisao da provedem godinu dana u samici ako bi to značilo da više nikad neću videti još nekog prostaka u belim čarapama iz „Sana“.*

Još nije pokazivao žaljenje zbog onog što je učinio, kao da mu je nedostajao gen za kajanje. Činilo se da je nesposoban za osećaj krivice. Isto tako nije delio ništa od mržnje Lusi Mejer prema žrtvama, ni trun njene psihotične žeđi za nasiljem i osvetom. U Tedijevoj glavi postojala je jedino dužnost - štitio je porodicu. Činjenica da su dva nedužna čoveka posledično izgubila živote otpisana je kao kolateralna šteta, nesrećni sporedni efekat protiv kog se ništa nije dalo preduzeti. Tedi je umro u snu nedelju dana pred saslušanje u vezi s ubistvom Bilija Hamlina. Možda to beše i više nego što je zaslužio, nakon svega što je uradio. Ipak, Aleksija je pronašla utehu u činjenici da je umro mirno. Volela ga je do samog kraja.

Što se nje ticalo, već se prijavila za dozvolu da odsluži kaznu u Engleskoj. Zahvaljujući potpunoj i iskrenoj ispovesti, činjenici da u Velikoj Britaniji ima dvoje dece s posebnim potrebama, te političkim i ličnim vezama sa državom, sud Sjedinjenih Država se složio s tim. Aleksija je stigla u Holovej tri meseca ranije, i dosad videla Roksi triput.

„Je li iko drugi dolazio da te obiđe od moje poslednje posete?“, upita Roksi.

„Nije, mila. Ipak, ne smeš da brineš. Nikog drugog i ne želim da vidim.“

Roksi beše teško da u to poveruje. Setila se detinjstva i majčine naglašene društvenosti. Zapravo su joj takva bila oba roditelja. Politika je spadala u društvene profesije više od bilo kog drugog zanimanja. Bila je Aleksijina droga više od polovine njenog života.

„Zaista? Nikoga iz starih dana? Šta je s Henrijem Vitmanom?“

„S Henrijem?“ Aleksija se glasno nasmeja. „Mora da se šališ. Znaš li da je sve vreme mog rada u Kancelariji unutrašnjih poslova mislio da ću obelodaniti njegovu vanbračnu vezu? Možeš li u to da veruješ? Imenovao me je isključivo zato što je smatrao da će mi to držati jezik za zubima. Drži prijatelje blizu, a neprijatelje još bliže.“

„Zašto bi to mislio?“

Aleksija slegnu ramenima. „Glasine. Vestminsterski trač. Ko zna? Sigurno da nikad nisam imala ni najmanju nameru da ga raskrinkam.“

„Dakle, nijednom nije kontaktirao s tobom, čak ni nakon tatine smrti?“ „Nikad nisam ni očekivala da hoće, mila. Priča se da obigrava oko funkcije sledećeg generalnog sekretara UN-a. Uz prijatelje poput mene, neprijatelji mu neće biti potrebni.“

Majci sve to očito nije kvarilo raspoloženje, ali se Roksi potresala umesto nje. „Mora da postoji neko iz Vestminstera ko ti se javlja? Tolike godine...“ „Jesam dobila ljubazno pismo od ser Edvarda Meninga“, reče Aleksija setno.

„Šta je rekao?“

„O, od svega pomalo. Uglavnom političke tračeve. Ponudio se da me poseti, ali to ne bi bilo u redu. Ipak mi je poslao primerke Zatvorskog dnevnika Džefrija Arčera. Jesi li ih čitala? Sjajni su.“

„Nisam.“

Neprijatna tišina spustila se preko stola. Obe žene su čeznule za ponovnim međusobnim povezivanjem. Međutim, posle toliko godina otuđenosti, razgovor nije tekao glatko. Imale su malo toga zajedničkog. Roksi je bila umetnički nastrojena i kreativna, a Aleksija pragmatična i ambiciozna. Jedino su delile porodičnu vezu. No, nakon svega što se desilo, porodica je

bila jedina tema koju su se upirale da izbegnu.

„Kako je Samer?“, upita Aleksija naposletku. „Viđate li se vas dve ovih dana?“

Roksi živnu. „Da, pokušavamo. Znaš, ona i dalje svakodnevno posećuje Majkla.“

Obe su se čudile Samerinoj odanosti. Lusina afera s Majklom postala je poznata i javnosti. Pismo koje je Lusi napisala Samer, pre nego što su ona i Aleksija otišle na plažu tog sudbonosnog dana, obznanjeno je prilikom suđenja. Lusi Mejer je posthumno osuđena za ubistvo Majla Bejtsa i Dženifer Hamlin, kao i za pokušaj ubistva Majkla de Vira. Sahranjena je na porodičnoj zemlji na Martinim vinogradima, gde ju je Arni očito svakog dana obilazio. Još ju je voleo, još je patio, još bio nesposoban da shvati i prihvati otkrovenja koja su okružila smrt njegove supruge. Jadni čovek.

Lusino pismo razjasnilo je da je oduvek planirala samoubistvo, čim se reši Aleksije. Poput Aleksije, Lusi je želela pravdu, zaključak i obelodanjivanje istine. Jedina razlika među njima počivala je u tome što je Lusino viđenje pravde, doživljavanje ispravnog i pogrešnog, bilo toliko iskrivljeno i zatrovano decenijama mržnje da nije imalo ništa slično s Aleksijinim viđenjem ili viđenjem ma koje druge misleće osobe. Nije bilo ni nagoveštaja izvinjenja u njenoj poruci kćerci, niti za ono što je uradila Majklu, niti za bilo šta drugo.

Samer i Arni su oboje prisustvovali Lusinoj morbidnoj smrti. Kasnije su u policiji rekli Aleksiji da se Samer nalazila na samo pola metra udaljenosti kada je Lusi sebi raznela mozak. Tako nešto se nikad ne prevaziđe. Arni se branio poricanjem, ali je Samer bila isuviše racionalna za takvu strategiju. Umesto toga, otputovala je za Englesku kod Majkla, zakopavši osećanja najbolje što je umela. Bilo je pravo čudo što nije postala potpuno beznadežan slučaj.

„Prenesi joj moje pozdrave kad je vidiš“, reče Aleksija.

„Hoću.“

„I bratu, naravno.“

„Svakako“, promrmlja Roksi koju je izjedala krivica. Istini za volju, Roksi više nije posećivala Majkla. Nije bilo svrhe. Možda je njegovo telo ležalo u postelji, ali on nije bio tamo. Međutim, samo bi uznemirila majku kad bi joj to saopštila. Bolje je usredsrediti se na budućnost, na srećnije stvari.

„Usput, nije ništa veliko niti važno, ali viđam se s nekim.“ Ljupko je pocrvenela.

Aleksijino lice sinu.

„To je divno, mila! S kim?“

„Zove se Vilijam. Vilijam Karaders.“

Aleksiji ime beše poznato kao kroz maglu.

„On je agent za prodaju nekretnina“, nastavi Roksi. „U stvari to je momak koji je za nas prodao Kingsmer nakon tatine smrti.“

Aleksija se namršti. Spremala se da kaže: *Dakle, tačno zna koliko novca vrediš pa se prišljamčio zbog glavnog zgoditka*. Međutim, uložila je napor i ugrizla se za jezik. Nije bilo na njoj da rukovodi Roksinim životom, ljubavnim ili bilo kakvim. U nekoj tački morala je da veruje kćerkinom sudu. Naposletku, koliko gori može biti od njenog sopstvenog?

„Još smo na početku“, kaza Roksi. „Ali sam veoma srećna.“

„Onda sam i ja.“ Aleksija joj stisnu ruku. „Volela bih da ga jednom upoznam.“

„Jednom.“ Roksi ponovo porumene. „Da vidimo kako će nam ići.“

Razgovarale su još nekoliko minuta, a zatim se nevidljivo zvono oglasilo da označi kraj vremena za posete. U sobi su zatvorenice grlile porodicu i prijatelje. Neke stoički, a neke preplavljene emocijama, naročito majke s malom decom. Aleksija je saosećala s njima. Te dragocene godine detinjstva prođu i više se nikad ne vraćaju. *Roksi i Majki imali su srećno detinjstvo, rekla bih. Tedi i ja smo im makar toliko pružili.*

Posmatrala je kćerku kako prolazi kroz dvostruka vrata i gubi se iz vidokruga, pa pokuša da s nadom gleda na njenu budućnost. *Hoće li je taj*

Vilijam Karaders zaista voleti i brinuti o njoj? Ili će joj slomiti srce, poput svih prethodnih muškaraca u Roksinom životu? Dok se vraćala u ćeliju, Aleksiji pripade mučnina usled zabrinutosti i pri samoj pomisli na tako nešto.

Ne možeš da je zaštitiš, reče čvrsto sebi. I ne treba da pokušavaš. Voleti znači rizikovati. A život bez ljubavi uopšte i nije život.

Budućnost je sada pripadala Roksi.

Šta će od nje napraviti, zavisiće samo od nje.

Epilog

Samer Mejer zurila je kroz prozor Majklove bolničke sobe, izgubljena u mislima.

Dan je bio divan. Napolju je skromna londonska bašta ključala od života poput minijaturnog Edena. Miris pokošene trave i sladunjavih orlovih noktiju visio je u vazduhu poput letnje izmaglice, a dugačke obešene grane vrbe nežno su udarale u prozorsko okno, kao da pozivaju Majkla da izađe i uživa u svemu.

Ili možda drvo zove mene? - pomisli Samer. Možda sam ja ta koju treba spasti?

Otac je sigurno tako mislio. Arni je zvao Samer svakodnevno, preklinjući je da dođe kući, da „nastavi sa životom“ i „ne prikiva se“ za Majkla i prošlost. Dragi tata. Samer ga je toliko volela da ju je bolelo. Međutim, Arni nije uviđao da boravak na Vinogradima i svakodnevno provođenje sati na Lusinom grobu njega vezuje za prošlost, i to na najgori i najbolniji način.

Istina je glasila da Samer nije imala predstavu šta joj budućnost donosi. U tom trenutku, najviše što je mogla učiniti bilo je da preživi sadašnjost, da diše. Ipak, znala je da više nikad neće kročiti na Martine vinograde. Nikada, dokle god živi.

I dalje je skoro svake noći sanjala Lusinu smrt. Uvalu, prasak pucnja, crvenu vodu koja boji pesak poput soka od brusnica prosutog preko šećera. Takođe su je proganjale i rečenice iz pisma, izgovorene jasnim nežnim majčinskim glasom.

Morao je da umre, dušo. To je bio jedini način.

Afera je naprosto bila sredstvo da mu se približim.

Zaista se nadam da razumeš...

Da razumem? - pomisli Samer.

Pogledala je u Majkla, a zatim ponovo kroz prozor. Ono što je majka uradila bilo je izvan razumevanja. Izvan opraštanja. Bilo joj je najlakše da prihvati da je Lusi bila umno poremećena. Da je nešto u njoj puklo u mladosti kad joj je umro voljeni brat. I da je naprslina, umesto da se leci i zaceli, bila skrivena od pogleda, ostavljena da se produbljuje i širi, sve dok se čitava Lusina ličnost nije raspukla na dva dela.

Jedna strana bila je majka i supruga koju je Samer poznavala i volela čitav život. Za tom Lusi je patila. Druga strana... nastojala je da o njoj i ne misli.

Podigavši Majklove mlitave prste, Samer poče nežno da ih miluje, kao što je činila hiljadama puta dotad. Nije mogla da se vrati starom životu u Americi. Takođe nije mogla ni da nastavi ovako.

Krijem se. Krijem se od života, od budućnosti. I koristim Majkla kao izgovor. Ja sam kukavica.

A onda je osetila. Najmanji, najneprimetniji grč, tako neosetan da je isprva pomislila da umišlja.

„Majki?“

Nekoliko sekundi ništa se nije dešavalo. Zatim se ponovilo, jače nego prvi put. Prst, jedan jedini, pomerao se na njenom dlanu.

„Sestro!“ Samerini povici odzvanjali su niz hodnik. „Sestro!“

Sutra je osvanuo novi dan.

Zahvalnice

Zahvaljujem se porodici Šeldon, posebno Aleksandri i Meri, na beskrajnoj veri u mene, podršci i bodrenju. Takođe se zahvaljujem urednicima Mej Čen u Njujorku i Sari Riterdon i Kimberli Jang u Londonu, kao i svima u Harper Kolinsu koji su naporno radili na ovoj knjizi. Luku i Mortu Janklofu, mojim neverovatnim i neumornim agentima. Zahvaljujem se i svojoj porodici, naročito suprugu Robinu, koji me je inspirisao i savetovao dok sam se nosila s problemima u vezi s ovom pričom.

Plima uspomena posvećena je mojoj snaji Heder Harts, jakoj ženi i divnoj majci, koja je preokrenula svoj život i sve nas zadivila. Nadam se da ti se knjiga dopada, Hed.

Zabilješke

- [←1] Dauning strit 10, adresa koja je u Velikoj Britaniji poznata i samo kao Broj 10, sedište je Vlade Njenog veličanstva i zvanična rezidencija i kancelarija prvog lorda trezora Njenog veličanstva i sedište premijera. (Prim. prev.)
- [←2] Engl, *lose* znači izgubiti. (Prim, prev.)
- [←3] Engl. Oh Hell, ili prognoziranje, vrsta vista. (Prim, prev.)
- [←4] Stari zavet, Ponovljeni zakon 31:6, prevod Đure Daničića. (Prim. prev.)
- [←5] Izborna jedinica u Londonu, koja ima svog predstavnika u Donjem domu Parlamenta. (Prim. prev.)
- [←6] *It's my party and I'll cry if I want to* - pesma Lesli Gor iz 1965. (Prim, prev.)
- [←7] Fr sunce. (Prim. lekt.)
- [←8] Dibretova godišnja publikacija *The People of Today (Ljudi današnjice)* sadrži biografije najistaknutijih ličnosti Velike Britanije. (Prim, prev.)
- [←9] Fr. Da, shvatam. (Prim. Prev.)
- [←10] Fr. ručak dobrodošlice. (Prim. prev.)
- [←11] Fr. ženske tašne (Prim. prev)
- [←12] Britansko jelo od ribe, pirinča i jaja. (Prim. prev.)
- [←13] Tigi Vinkl je jež, lik iz knjige za decu *Priče gospođe Tigi Vinkl-*,

autorke Beatriks Poter. (Prim. prev.)

[←14] Lik iz istoimenog književnog dela. (Prim. prev.)

[←15] *Olupina Hesperusa* je narativna pesma Henrija Vadsvorta Longfetoua, u kojoj se govori o stradanju istoimenog broda pod naletom uragana. (Prim. prev.)

[←16] Lik iz dečjeg stripa. (Prim. prev.)

[←17] Tradicionalni engleski desert, mešavina jagoda, komadića puslica i šlaga, koji se poslužuje i na istoimenom koledžu. (Prim. prev.)

[←18] Afera Profjumo je politički skandal koji je izbio nakon što je bivši britanski ministar Profjumo imao ljubavni odnos sa striptizetom, a posle lagao o tome prilikom ispitivanja. Skandal je prisilio Profjuma da podnese ostavku, a na kraju je izazvao i pad vlade. (Prim. prev.)